

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

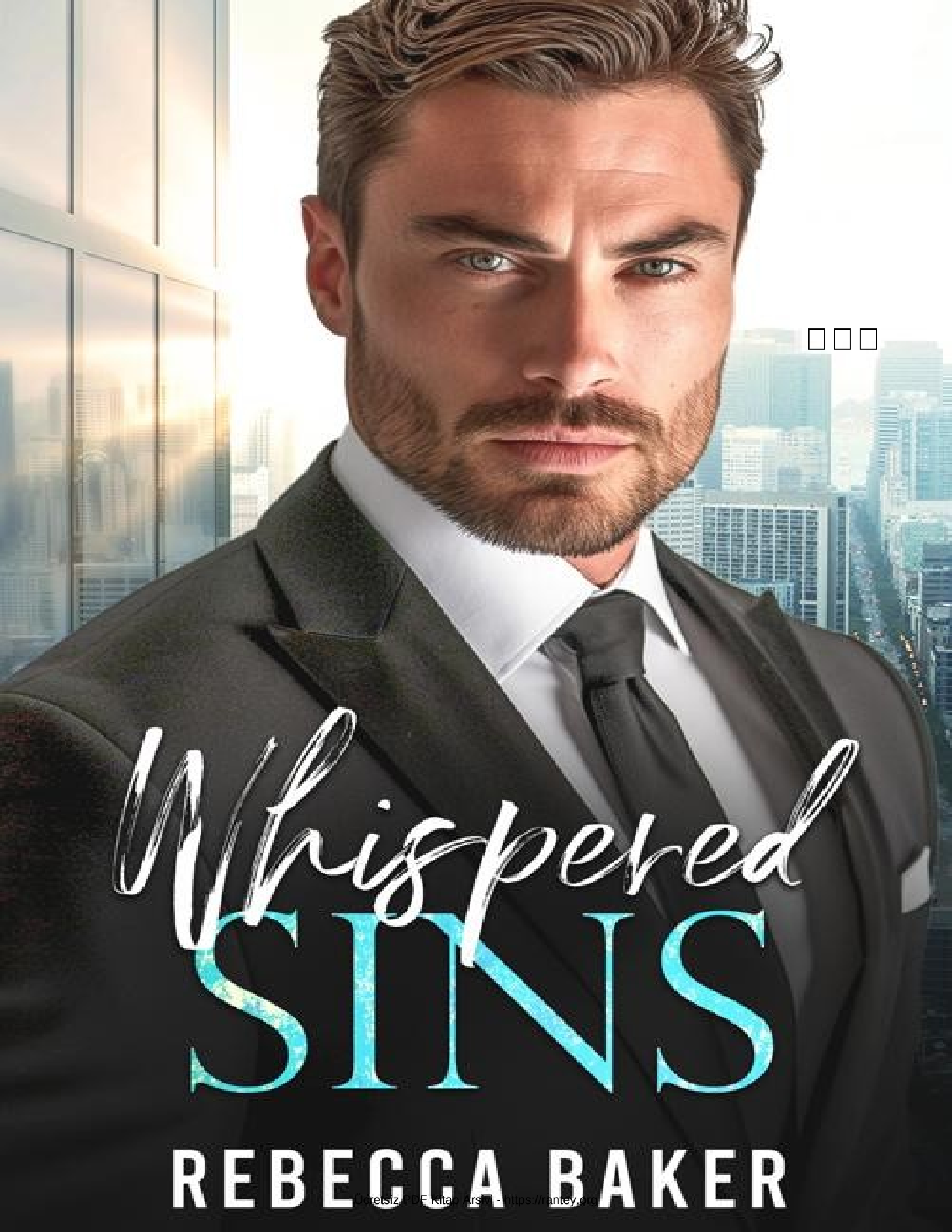
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

Whispered
SINS

REBECCA BAKER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

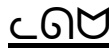
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Fısıldanan Günahlar

CEO'nun Gizli Bebeği

Telif Hakkı © 2025 Rebecca Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Çeviri: Heartbeat Publishing / www.heartbeat-publishing.de

Haber bültenime kaydolun ve **ücretsiz** bir **aşk romanı** kazanın:.

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Epilog](#)

Bölüm 1

ADDISON

Aynada kendimi incelerken ellerimle bluzumu düzelttim. Yansımanızı incelerken sert bir bakışla eleştirerek iç geçirdim. Geçen hafta indirimde bulduğum gri tüvit etek, biraz esnemesi için squat ve çeşitli egzersizler yapmama rağmen karnıma batıyordu. Yatağımda nefes nefese kalarak o lanet şeyi giymeye çalışırken çok komik görünmüş olmalıyım. Neyse ki yalnız yaşıyordum ve kimse bunu görmedi.

Aynaya bir kez daha baktım ve omuz silktim. Sanırım sadece nefesimi tutup, 8 bedenin verdiği acıyı gülümsemeyle bastırmam gerekiyordu. Bu, bir dilek satın almaydı ve bu öğleden sonraki toplantı için yapmam gereken bir şeydi. Gerçekte daha çok eşofman giyen, kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışan bir kız olmama rağmen, profesyonel bir iş kadını gibi görünmem gerekiyordu. Çok göz alıcı bir iş değildi, ama benim tutkumdu. Üstelik düşük maaşlı bir işti. Bu yüzden, dolap gibi görünen küçük Brooklyn loft dairemde yaşıyordum. Daracık bir yerdi, ama rahattı. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Her neyse, bu işi para için almadım. İhtiyacı olanlara yardım etmek için aldım ve mutfak tezgahından çantamı alıp yaşadığım tuğla duvarlı kutuyu geriye bakarken bunu kendime hatırlatıyorum. Arkamdaki kapıyı kilitleyince, bacaklarıma bir şeyin sürtündüğünü hissedip irkildim. Geriye atladım ve

aşağı baktım, bir fare görmeyi bekliyordum, ama sadece ev sahibimin kedisi Beatrice'ti. Rahat bir nefes aldım ve eğilip pürüzsüz tüylerini okşadım. Keyifle mırladı ve gözlerini kapattı.

"Beatrice!" Merdiven boşluğında yankılanan bir

ses duydum. "Burada," diye cevap verdim.

Ev sahibim merdivenlerin tepesinde belirdi, nefes nefeseydi ve sanki on kat merdiven çıkmış gibi kalbini tutuyordu, oysa sadece iki kat çıkmıştı. Dramatik bir tavrı vardı.

"İşte buradasın," dedi ve hiç de sıkıntılı olmayan kedisine doğru koştu. Aslında, uyuyor da olabilirdi.

"Merhaba Elma," dedim, o değerli kedisini kucağına alırken ayağa kalkarak.

"Addison." Bana bakarak başını salladı. "Güzel görünüyorsun."

Sesinde bir şaşkınlık sezdim.

"Teşekkürler," dedim, eteğimi bir kez daha düzelterek, köşedeki Ling's Dynasty'de çok fazla sipariş aldığım için oluşan kıvrımları düzeltmenin imkânsız olduğunu bilsem de.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Potansiyel bir bağışçıyla randevum var."

"Tanıdığım biri mi?" diye sordu Elma, merakla kaşlarını kaldırarak. Herkesin işine burnunu sokmayı çok severdi. Elli yaşında, kedisiyle yalnız yaşayan bir kadındı. Ama onu eğlendirmek benim için sorun değildi. Çevremdeki diğer binalar gibi loftumun kirasını artırmadığı için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

"Daniel Jacobs mı?" omuz silkerek sordum, bunun ne tür bir tepki yaratacağını bilmeme rağmen.

Bu ismi duyunca Elma, Beatrice'i neredeyse düşürüyordu. Beatrice birden uyanmış, sanki elektrik çarpmış gibi patilerini havaya kaldırmıştı. Bir başka dramatik yeteneği olan kişi. İkisi birbirleri için yaratılmışlardı.

"Daniel Jacobs mı?" diye sordu.

"Evet, sanırım. Beşinci Cadde'deki büyük patron."

"Neye bulaştığını biliyor musun?" diye sordu dar bir sesle.

Bildiğimi sanıyordum. Patronum, Daniel Jacobs'ı incelemem için bana uzun bir dosya vermişti. Elma'nın dediği gibi, Daniel Jacobs. Daha önce uğraştığım tipik New Yorklu zengin iş adamıydı. Ama bu adam farklı bir ligdeydi. Doğu Kıyısı'nın en zengin iş adamıydı ve kardeşi ile birlikte bir teknoloji şirketi yönetiyordu.

Toplantıyı başkasına devretmeye çalıştım, ama patronum benim yapmamda ısrarcıydı. Nedenini bilmiyordum. Sanki olağanüstü insan ilişkileri becerilerim varmış gibi değildi. En iyi ihtimalle vasattı. Sebep ne olursa olsun, son bir ayı bu toplantıya hazırlanarak geçirdim, bu yüzden Elma'nın sinirlerimi bozmasına izin vermeyecektim. Zaten bu konuda kendileri harika bir iş çıkarıyorlardı.

"Eminim başa çıkamayacağım bir şey yoktur," dedim, onu ikna edeceğini umduğum bir özgüven taklidi yaparak.

"Ah, tatlım..." diye başladı, başını sallayarak.

"Ne?" diye sordum, öfkemi gizlemeye çalışırken, merakımın üstesinden gelmesine izin vererek.

"O, New York'un en gözde bekarıydı. Ve bunun farkındaydı. Teknoloji dünyasının Leonardo DiCaprio'su gibiydi."

"Onunla çıkmayacağım, Elma." Gülerek, "Tabii ki. O sadece süper modellerle çıkar." dedim.

Ah.

"Bir gecede üç kadınla çıktığını duydum," diye devam etti. "Yoksa dört müydü?"

Sanki bir dedikodu dergisinde okuduğu bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Gerçekten gitmem gerek, Elma."

Kibarca yanından geçip merdiven boşluğuna doğru yürüdüm. "İyi şanslar," diye seslendi arkamdan.

Merdivenlerden inerken, onun fısıldayarak bir şey söylediğine yemin edebilirim. Şöyle bir şeydi: "O seni canlı canlı yiyecek."

Dışarıda, parlak öğleden sonra güneşi, metroya doğru kaldırımında yürürken üzerime vuruyordu. Elma'nın sözleri, beynimin dış kısımlarında yankılanan fısıltılar gibi kulaklarımda tekrar ediyordu.

Seni canlı canlı yiyecek.

Güven oyu için teşekkürler, Elma.

Telefonumdan saati kontrol ettim ve şehre giden bir sonraki trene yetişmek için zamanımın daraldığını fark ettim. Merdivenleri ikişer ikişer inerek metroya doğru ilerlemeye başladım. Bu eteğin bunu yapmama izin vermesi bir mucizeydi. Platformda, trenimin zaten dolduğunu gördüm ve kapılar arkamdan kapanırken zorla içeri girdim. Rahat bir nefes aldım ve kalabalığın içinde durmak için bir yer buldum. En son ihtiyacım olan şey geç kalmaktı.

Yirmi dakika sonra durağıma vardım ve platformda indim. Kalabalık vagondan çıkınca yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Merdivenlere doğru yürüdüm ve yukarıda beni bekleyen şehre doğru tırmanmaya başladım. Merdiven boşluğundan taksi sesleri ve canlı müzik sesleri geliyordu. Tekrar güneşin altında, telefonumu kontrol ettim. Erken kalktım ama geç kalmaktan iyiydi.

Kaldırımında yürürken, büyük bir cam bina görüldü. Bu, bloktaki en büyük binaydı ve muhtemelen birkaç dakika sonra gireceğim binaydı. Çantama uzanıp, bu sabah bir kağıda karaladığım adresi kontrol ettim ve doğruladım. Sonra derin bir nefes alıp büyük cam kapılara doğru yürüdüm. Birini itmek istedim, ama kapılar otomatik olarak açıldı ve ben de geniş lobide biraz sendeledim. Güvenlik görevlisi, ön büroya doğru geçerken bana eğlenerek başını salladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sadece onun giyebileceği bembeyaz takım elbise giymiş sarışın kadın.

"Saat dörtte Bay Jacobs ile randevum var. Biraz erken geldim."

Bilgisayarını kontrol etti ve başını salladı. "Şu anda bir toplantıda, ama burada olduğunuzu ona bildireceğim. İsterseniz, sizi bekleyebileceğiniz yere birini eşlik ettirebilirim."

"Tabii. Teşekkürler."

Beni buraya girerken izleyen güvenlik görevlisini çağırdı ve o da beni asansöre götürdü. Sessizce 90-kata çıktık. Rakamlar geçip gidiyordu ama hala varış noktamıza ulaşamamıştık, midem boğazıma kadar çıkmış gibiydi. Sonunda, asansör kapıları başka bir lobide açıldığında yavaşça nefes verdim. Güvenlik görevlisine teşekkür ettim ve sağlam zemine adım attım, kapılar arkamdan kapandı.

Başka bir masaya yaklaştım ve siyah saçlarına uyan kusursuz bir siyah takım elbise giymiş bir kadınla karşılaştım. Burası gerçekten özgüvenimi sarsmıştı.

"Merhaba, Bayan Heartly. Bay Jacobs birazdan sizinle görüşecek. Bu arada, kahve ve hamur işlerinden alabilirsiniz. Ya da beklerken çatı bahçesini keşfedebilirsiniz." Muhtemelen kendisi yemediği kruvasan ve Danimarka hamur işleriyle dolu bir büfe masasını ve ardından geniş bir terasa açılan iki büyük kapıyı işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedim ve bahçeyi tercih ettim.

Bu eteğin, ağız sulandıran görünümü l e r i n e rağmen, peynirli Danimarka hamur işleri için daha fazla yer açacağını sanmıyordum. Terasa çıktım ve

hemen g llerin ve yaseminlerin yoğun kokusu burnuma  arpdı. Derin bir nefes alıp etrafımı s zd m. Nefes kesiciydi. Beton ormanın bu kadar yukarısında bu kadar güzel ve canlı bir yer olabileceğini bilmiyordum.

Yollarından birinde dolaştım, parmak uçlarımla çiçekleri nazikçe okşadım. Sinirlerimi yatıştıracak bir şey varsa, o da buydu. Kelebek şeklinde bir bank buldum ve oturdum. Gözlerimi kapattım ve geçen hafta ezberlediğim metni tekrar etmeye başladım. Bu tür şeylere notlarımı getirmekten hoşlanmıyordum. Hazırlıksız mışım gibi hissediyordum ve özellikle bu önemli kişilerle birlikteyken ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek istiyordum.

Birinin boğazını temizlediğini duydum ve gözlerimi açtığımda bankın diğer tarafında duran bir adam gördüm. Gözlerimi kısarak, arkasında parıldayan güneşin ışığında önümdeki yabancıyı netleştirmek için uğraştım. Benden biraz daha yaşlı görünüyordu, gri pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymişti. Gözleri keskin maviydi. Bronz teni ve koyu saçlarıyla şiddetli bir kontrast oluşturuyordu. Açıkçası nefes kesiciydi, bu yüzden henüz sesimi bulamamıştım.

"Merhaba," dedi, merakla bana gülümseyerek.

O gülümseme. Daha önce konuşamıyorsam, şimdi konuşabilme ihtimalim çok azdı. "Uh..." diye kekeledim ve kendimi ayağa kaldırmaya zorladım.

Sonunda bir kelime çıkardığımda, eğlenceli bir ifadeyle beni inceledi.

"Ben Addison. Patronunuzla bir randevum var," dedim. Daha rahat kıyafetlerinden yola çıkararak, onun Daniel'in asistanı olduğunu düşündüm.

Kısa bir süre kaşlarını kaldırdı, sonra mükemmel yüzünde tekrar yerine oturdu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Erken geldim. Aslında biraz gerginim." Sözler, en iyi arkadaşıyla barda üç kadeh şarap içmişim gibi döküldü. Kelimenin tam anlamıyla kelime kusmuğu. Gerginlik beni etkiliyordu. Bunun toplantımdan mı yoksa az önce ortaya çıkan bu yabancından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Neden?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

"Son bir aydır onu araştırıyordum. İş hayatıyla ilgili bilinecek her şeyi biliyorum, ama ev sahibim bu toplantıya gitmeden önce bana bazı dedikodular anlattı. Bana onun her gece farklı bir kadınla görülen bir playboy olduğunu söyledi. Hem de birden fazla kadınla."

Bu, asistanıyla konuşmam gereken bir konu değildi, ama artık çok geçti. Sözler ağzımdan çıkmıştı bile.

Yüzündeki eğlenceli gülümsemenin bir an için titrediğini fark ettim, ama sonra kulaklarımda tekrar tekrar çalabileceğim en sevdiğim şarkı gibi çınlayan bir kahkaha attı.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle olmalı. Yani, burada çalışan kadınlara bakılırsa. Muhtemelen onlarla da yatıyordur."

Beni bir an inceledikten sonra şehre doğru baktı, ama aslında baktığı şehir değildi. Burası şehrin en yüksek binalarından biri olduğu için sadece gökyüzü görünüyordu. Bir anlığına onun gülünç derecede keskin hatlı profilini inceledim. Ne düşündüğünü merak ettim ve artık görüşmemizin olmayacağından endişelendim. Neden aptalca ağzımı açmışım ki?

Bölüm 2

DANIEL

Teras duvarının kenarından dışarı baktım ve bu kadının bana söylediklerine kızmalı mı yoksa gülmeli miyim diye düşündüm. Belki de ünümün önümde gitmesinden gurur duymalıyım. Her halükarda, o benim kim olduğumu bilmiyordu. Bu hoşuma gitti. Bundan yararlanacaktım.

Ona döndüm ve gözlerim her zamanki gibi hızla dolaşmaya başladı. Elimde değildi. Kadınları seviyordum ve karşımda duran kadın çok çekiciydi. Benim normalde sevdiğim tipte bir kadın değildi. Addison, değil mi? Sanırım onu bu yüzden bu kadar çekici bulmuştum. Addison, benim hiç doğal olduğuna inanmadığım ve öğrenmek de istemediğim bronz tenli, sarışın ve sıska bir kadın değildi, aksine çok farklıydı.

Vücudu, ellerimi koymak istediğim yerlerde kıvrılıyordu, parmak uçlarım, en son ne zaman dokunulduğunu merak ettiğim yerlere baskı yapıyordu. Koyu saçlarının kahverengi mi yoksa sıcak bir siyah tonu mu olduğunu anlayamadım. Saçları, yüzünün etrafına düşen asi tellerden anlaşıldığı üzere, çok fazla uğraşmadan yapılmış bir topuz halinde toplanmıştı. Ama o yüz... Kalp şeklindeydi ve pembe dudaklarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Üst dudağının hemen üzerinde, gözlerimin dikkatini çeken bir ben vardı.

Gözlerimin durduğu yeri fark etmiş gibi görünüyordu ve utangaç bir şekilde ağzını kapattı, başparmağının tırnağını ısırды. Bu, onun en seksi özelliği olabileceken, o bundan utanıyordu. Bunun farkında bile değildi, bu da onu daha da çekici kılıyordu.

Kadın gergin bir şekilde boğazını temizledi ve gözlerim onun gözlerine takıldı. Gözleri sıcak kahverengiydi ve belki de çok ileri gittiğini görmek için benimkini araştırıyordu. Onu rahatlatmaya karar verdim, ama aynı zamanda biraz da eğlenmek istedim.

"Sorun yok. Ama beni eğlendir. Patronum hakkında başka ne duydun?" diye sordum, şakacı bir gülümsemeyle. Onun sandığı kişi rolünü oynamam da fena olmazdı.

"Sadece mankenlerle çıkıyor. Kendini Leonardo DiCaprio sanıyor."

Ouch. Ben sadece otuz iki yaşındaydım ve yirmi beş yaşın üzerindeki kadınlarla çıkıyordum.

"Hmm. Başka ne duydun?"

Tamamen yabancı birinden kendim hakkında fikir edinmek ilginçti. "Elma

sadece bunları söyledi." Omuz silkti.

"Elma mı?"

"Ev sahibim."

"Ah." Başımı

salladım.

"O dedikodu yapmayı çok sever," dedi Addison. "En son söylediği şey, onun beni canlı canlı yiyeceği idi. Sence bununla ne demek istedi?"

Gülümsemeyi zor tuttum çünkü ev sahibim beni hiç tanımamasına rağmen beni çok iyi tanıyor gibiydi, çünkü bu tam da benim yapmak istediğim şeydi, diğer şeylerin yanı sıra. Hayal gücüm çoktan çalışmaya başlamıştı.

"Belki patronumun istediğini elde etme eğiliminde olduğunu düşünüyordur..."

diye espri yaptım. "Eh, beni istediğini hiç sanmıyorum."

Yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun.

"Ayrıca, ben öyle bir kız değilim," diye ekledi.

"Peki öyle bir kız nasıl olur?"

"Zengin playboylarla yatıp kalkan türden."

Bunu kesin bir şekilde söyledi ve ben bunu bir meydan okuma olarak algıladım.
Oyun başladı.

Telefonunu çıkarıp saati kontrol ederken kaşlarını çatmasını izledim.

"Toplantısı gecikiyor olmalı..." dedi, terası gözetleyerek.

Tam o sırada, taş yoldan gelen topuk sesleri duydum. Asistanımın büyük pembe gül çalısının arkasından çıktığını gördüm. Oyun bitti.

"Oh, Bay Jacobs. Buradasınız. GörünüŖe göre saat dört randevunuzla tanışmıŖsınız," dedi, bizi bankın yanında görünce.

Addison'ın keskin bir nefes aldığını duydum ve bana gergin bir bakıŖ attığını gördüm.

"TeŖekkürler, Margaret. Onu ofisime götüreceğim," dedim ve onu uğurladım.

Margaret başını salladı ve patikadan aŖađı doğru yürüdü.

Gözleri fal taşı gibi açılmıŖ ve dudakları hafifçe aralanmıŖ olan Addison'a döndüm. Anladığını gördüm. Ona utangaç bir gülümseme attım.

"Sen Daniel Jacobs *musun*?" diye fısıldayarak sordu. "Tek

ve gerçek." Kollarımı açtım.

"Çok özür dilerim," diye kekeledi. "Hiç bilmiyordum. Beni tam bir aptal sanmıŖ olmalısın."

"Hiç de değil. Sorun değil," dedim, elimi sallayarak.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarının arasından bana baktı.

"Neden bir Ŗey söylemedin?" diye inledi.

"Sen beni baŖka biri sandın. Kim olduğumu sandın?"

"Onun asistanı. Bilmiyorum. Aman Tanrım. Bu çok utanç verici."

Ellerini yüzüne götürdü ve bana pişmanlıkla baktı. "Sorun değil.

Gerçekten. Zaten rol yapmayı severim."

Ağzı açık kalırken yanaklarının kızardığını gördüm. Gergin bir ses çıkardıktan sonra hızla ağzını kapattı. Gözlerimizi kaçırdı ve yere bakarak çantasını karıştırmaya başladı. Sözlerim onu etkilemişti. Onun rahatsız olduğunu görmek hoşuma gitmişti.

"Gidelim mi?" diye sordum, binayı işaret ederek.

"Bekle. Hala toplantı yapmak istiyor musun? Söylediklerimden sonra bile?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Neden olmasın?"

"Tamam," diye tereddütle cevap verdi.

Yanımda yürümeye başladı. Üzerindekilerin sıcak vanilya kokulu parfümünün, etrafındaki çiçeklerle bir şekilde rekabet ettiğini fark ettim. Açık kapılardan geçerken kokuyu içime çektim.

"Bu taraftan," dedim ve onu uzun koridordan ofisime götürdüm.

Margaret bize merakla baktı. Addison'ın düşündüğünün aksine, ben onunla ya da binadaki başka biriyle yatmamıştım. Sadece güzel şeyleri seyretmeyi seviyordum. İş ile zevki karıştırmamak gerektiğini biliyordum, ancak o anda, bu yeni tanıdığım, o kadar emin değildim.

Ofisimin kapısını, onun yanımdan geçmek zorunda kalacağı kadar açtım. Kapıyı arkamdan hafifçe kapattım ve onun etrafı incelediğini izledim. Mermer zeminler. Yüksek tavanlar. Yerden tavana kadar uzanan pencereler. Şehirde bu kadar yüksek ve aşağıdaki gökyüzü ile şehri bu kadar muhteşem bir şekilde gören çok fazla bina yoktu.

"Bu inanılmaz," dedi, yavaşça daireler çizerek dönerken.

O dönerken gözlerim istemeden onun arkasına kaydı. O gri etek ona çok yakışmıştı. Altında ne olduğunu merak ettim.

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Su? Kahve?" diye sordum.

Bana döndü ve başını salladı. "Teşekkürler, gerek yok." "Peki,

başlayalım o zaman."

Deri koltuğu işaret ettim ve masamın karşısına oturdum.

O da oturdu ve eteğini elleriyle düzeltti. Yüzük görmedim. Serbest avdı. Gerçi yüzükler beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Bahçede olanlardan sonra gergin olduğunu görebiliyordum, çünkü alt dudağını ısıyor ve bana bakmak yerine başka yerlere bakıyordu. Ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum. Dudağı dişlerinin altına sıkışmış, kurtulmak için mücadele ediyordu. Keşke onun dolgun dudaklarını ısırmak benim dişlerim olsaydı.

"Ee... sizin için ne yapabilirim?" diye sordum, kafamdaki düşünceleri görmezden gelerek. Sandalyeye yaslandım ve ellerimi önü m de kavuşturdum. Sonuçta bu

işti, sonuçta. Çoğunlukla.

"Öncelikle, terasta söylediklerim için tekrar özür dilemek istiyorum. Ne oldu bana bilmiyorum. Birinin yaşam tarzı ne olursa olsun, beni ilgilendirmez. İlk görüşmemize rağmen, yine de başarılı bir toplantı yapabileceğimizi umuyorum."

"Olmamış gibi davranalım."

Kafamda hala onun sözlerini tekrar tekrar düşünmeme rağmen, bütün gün onun seks hakkında konuşmasını dinleyebilirdim. Margaret bizi bölmeseydi, Daniel Jacobs hakkında başka neler duyduğunu öğrenmek için daha da ileri giderdim. *Playboy* kelimesinin dilinden öyle akıp gitmesi, kulaklarım için adeta porno gibiydi. Ve onun o tür bir kız olmadığını söylemesi, kafamda kabul ettiğim bir meydan okumaydı. Bunu görecektik.

"Baştan başlayalım. Bu yardımcı olur mu?" diye

önerdim. Bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Harika olur," diye cevapladı.

"Ben Daniel Jacobs," dedim, elimi uzattım. "Addison

Heartly," dedi, elini elime koydu.

Eli yumuşak ve küçüktü, dokunuşu boynumdaki tüyleri diken diken etti. *Bu yeni bir şey*, diye düşündüm. Elini sıktım ve isteksizce bıraktım. Gözleri eline düştü ve ben de onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

elektrik çarpması geçirdim. Konuşmadan önce kendimi toparlamak için bir dakika bekledim.

"Bugün sizin için ne yapabilirim, Bayan Heartly?"

Adı ona çok yakışıyordu.

"Ben Leading to Learn adlı bir kuruluştaki çalışıyorum. Üçüncü dünya ülkelerindeki çocuklara eğitici oyuncaklar sağlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluştuk. Hiç duydunuz mu?"

"Duydum."

Ben duymadım.

"O zaman, misyonumuzun, bulundukları yer veya ekonomik durumlarına bakılmaksızın tüm çocukların öğrenme ve eğitime erişebilmesini sağlamak olduğunu biliyorsunuzdur."

Bunu bilmiyordum, ama onu yatakta görmekten başka bir şey düşünmememe rağmen, dikkatle dinliyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Kahretsin, bu masada. Beni kabul edeceği her yerde. O, hiçbir şeyi olmayan çocuklar hakkında içini döküyordu, ama ben seks hakkında düşünüyordum, muhtemelen berbat bir insandım, ama elimde değildi.

O hala misyonlarından bahsediyordu ve benim gözlerim, beyaz düğmeli bluzundan görünen küçük dekolteye kayıyordu. Sütyeninin beyaz dantel süslemesini fark ettim. Kendimi sertleşirken hissettim ve o anda önümde bir masa olduğu için mutlu oldum. Kadınları severdim, ama normalde üzerimde bu kadar etki yaratmazlardı.

Konuşmayı kestiğini fark ettim ve gözlerimi ona çevirdim, umarım beni ya da bu anda kendimi kontrol edemediğimi fark etmemiştir diye düşündüm.

"Yaptığınız şey çok takdire şayan," dedim, rolümü oynayarak. Bu onu yatıştırmış gibiydi.

"Teşekkür ederim. Bence herkes öğrenme fırsatına sahip olmalıdır."

"Katılıyorum."

"Şimdiye kadar yardım ettiğimiz her çocuk, en küçük oyuncaklara bile inanılmaz derecede minnettar. Onlara bizim için sıradan olan yeni bir şey tanıtıldığında yüzlerindeki ifadeyi görmek, sihirli bir şey. Bu, olayları gerçekten perspektifine oturtuyor."

Bunun onun için çok önemli olduğunu ve sadece bir iş olmadığını anlayabiliyordum. Ya da çok iyi bir satış elemanıydı. Ben ilk seçeneği tercih ettim.

"Bunun sizin için çok önemli olduğunu görebiliyorum. Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Şirketiniz şu anda teknoloji alanında lider konumda ve bu da sizi Doğu Kıyısı'nın en karlı şirketlerinden biri yapıyor. Sizin gibi önemli bir bağışçıya ihtiyacımız var. Şimdiye kadar oyuncaklarımız çoğunlukla manipülatif oyuncaklardı, ancak elektrik erişimi olan köyler için kitaplar ve mümkünse dijital ürünler de dahil etmeye başlamak istiyoruz. Kar amacı gütmeyen bir kuruluş olarak, yaptığımız işi mümkün kılmak için bağışçılara güveniyoruz."

Aktif dinlemenin olağan işaretlerini yaptım. Başımı salladım, daldım ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarımı çattım. Onun söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptım, oysa içimden onun istediği her şeye zaten razı olmuştum. Birkaç yüz bin doları kaçırarak değildim. Hatta birkaç milyonu bile.

birkaç milyon bile. Neye ihtiyacı varsa. Ama işi o kadar kolaylaştırmamalıydım. Onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu.

"Şirketiniz için iyi olur. *Forbes'un* asil bir makale yazacağını görebiliyorum," dedi, sözleri sanki önümde bir şeker sallıyormuş gibi dilinden dökülüyordu. O, şekerin kendisi olduğunu bilmiyordu. Ve ben onun tatlılığını ağzımda tatmak istiyordum.

Bölüm 3

ADDISON

Daniel'ın söylediklerimi sindirmesini izledim. Hiçbir şeyin doğru çıktığına şaşırmıştım. Aslında, tam olarak ne söylediğimi bilmiyordum, ama yüzündeki düşünceli ifadeye bakılırsa, kulağa hoş gelmiş olmalıydı. Senaryoya sadık kaldığımı umuyordum.

Sadece onun yakışıklılığı inanılmaz derecede dikkatimi dağıtıyordu ve gözlerimi onun gözlerinde tutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu, ağzına veya keskin çene hattına kaymamak için. Yüzünün köşelerinde hafif bir sakal vardı ve bunun cildime değdiğinde nasıl bir his vereceğini merak ettim. Yüzüme. Bacaklarıma.

Onun Daniel Jacobs olduğunu nasıl bilemezdim? Daha açık olamazdı. Bana, kadınlara etkisi vardı. Bu adam istediği herkesi elde edebilirdi. Leonardo DiCaprio değildi. O daha iyiydi. Bu kadar ünlü olmasına şaşmamalı.

Onunla yatma düşüncesi, onun kim olduğunu fark etmeden önce beni soğutmuştu, ama şimdi yatakta onu ve neler yapabileceğini düşünmek bile beni tahrik ediyordu. Elleri muhtemelen bir kadını nerede okşaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve ağzı da muhtemelen bir kadını nasıl öpmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Yutkundum ve söylediklerime odaklanmaya çalıştım. Cömert bir vergi indirimi olabileceği kısmına geldiğimi sanıyordum. Sanki çok fazla şarap içmişim ve o da şişeymiş gibiydim.

Konuşmamı bitirdim ve sandalyeme yaslanarak onun konuşmasını bekledim.

"Şey, bu ikimiz için de iyi bir fırsat olabilir gibi görünüyor," dedi. Parmaklarını çenesine götürdüğünü izledim.

"Öyle olabilir."

"Önce projeyi ziyaret etmem gerek. Belki de yeri gezmeliyim. Yaptığınız işi daha yakından görmek istiyorum. Uygun olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tabii ki," dedim, hevesle başımı sallayarak. Fazla hevesle.

Gerçekten de şimdiye kadarki en büyük bağışçımızı kazanmış olabilir miydim? Belki de düşündüğümde daha iyi bir insan ilişkileri uzmanıydım. Patronum bu görüşmeyi bana vermişti. Ben de bunun nedeninin, neredeyse herkesin 4 Temmuz için şehir dışına çıkması olduğunu düşünmüştüm. Belki de benden benim görmediğim bir şey görmüştü.

"Ama tur seninle olmalı," dedi Daniel kararlı bir şekilde.

"Ben mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

Sanki havada sallanıyormuşum gibi hissettim.

"Ben gerçekten... Yani, patronumun bu iş için daha uygun olacağına eminim..." diye kekeledim.

Daniel başını salladı. "Patronunun ne diyeceği umurumda değil. *Senin* ne diyeceğin umurumda. Tur seninle olmalı."

Derin bir nefes aldım, kalbimin çarpıntısını yatıştırmaya çalışarak. Bu beklenmedik bir şeydi. Bugün sonra onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hatta, bana bir kuruş bile vermeyeceğini düşünmüştüm. Ama işte buradaydık.

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Sana turu ben

yapacağım." İstedğini elde *etmişti*.

Ve nedense, beni istiyordu.

Kendi kendime güldüm. Bu çok saçmaydı. Bu zengin, yakışıklı iş adamı beni istemiyordu.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak dudaklarında küçük bir gülümseme yayıldı.

Kahretsin. Yüksek sesle mi güldüm?

"Hayır, yok," dedim, elimi sallayarak onu uzaklaştırdım, yanaklarımın yandığını hissettim.

"Tamam. Öyleyse karar verildi. Margaret'e ikimizin programına uygun bir zaman ayarlamasını söyleyeceğim."

"Tamam. Teşekkür ederim," dedim, isteksizce ayağa kalkarak.

Neredeyse onun daha fazla soru sormasını ya da benimle çalışmaya bu kadar istekli olmamasını dilerdim, böylece daha fazla zorlayabilirdim. Bu, onunla daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına gelirdi. Daha fazla zaman istiyordum. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bana ne oluyordu böyle?

Ayağa kalktı ve masasının etrafından bana doğru yürüdü. Elini uzattı ve ilk kez elini sıkıştıgımda hissettiğim o ilk kıvılcımın yine içimi sarsacak mı diye merak ettim. Elini sıkıca sıktım ve elinin ne kadar büyük olduğunu, benim elimi sıcak bir battaniye gibi sardığını fark ettim. Yine o elektriklenme hissi vardı.

Elimi çekip kapıya doğru yürüdüm, arkamda kendi gölgem gibi onun varlığını hissederek. Kapıyı itip açtı ve geçmeme izin verdi.

"Yakında görüşmek dileğiyle," dedi arkamdan.

"Mhmm" diyebilirdim, ama arkama bakmaya cesaret edemedim.

Durdum ve resepsiyonda Margaret'i gördüm.

"Merhaba. Daniel. Şey, Bay Jacobs, bir takip toplantısı ayarlamamı söyledi. Ofislerimizi ziyaret etmek istiyor."

Bilgisayar ekranını taradı ve ben de yakında bir boşluk olmasını diledim. Gözlerinin, simsiyah bob saçlarıyla uyumlu parlak yeşil bir tonu olduğunu fark ettim. Kendimi bilinçli hissetmekten alıkoyamadım. Ve garip bir şekilde kıskandım. Onunla yatmamış olması imkansızdı.

"Yarın sabahı boş gibi görünüyor. Saat 10 uygun mu?" diye sordu, bana umutla bakarak.

"Evet, olur."

Bu çok yakındı. Beklediğimden daha yakındı. Bir dakika önce sinirlerim henüz yatışmamıştı ki, şimdi yirmi dört saatten az bir süre sonra onu tekrar göreceğimi bilmek tüm vücudumda ping pong oynuyordu.

"Mükemmel. Takvime yazayım. Adresi alabilir miyim lütfen?"

Bana bir kalem ve bir kağıt uzattı, ben de Leading to Learn ofis binasının adresini yazdım. Ona teşekkür edip asansöre doğru yöneldim. Asansör lobide uzun bir inişe geçerken, sanki bir parçam hala en üst katta kalmış gibi hissettim.

Çılgınca davranıyordum. Ben böyle bir kız değildim. Bunu kendim söylemişim, ama şimdi sözlerimi yutuyordum. Lobiden çıkarken, temiz havayı içime çektim ve yüzümde güneşin sıcaklığını hissettim. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ama metroya doğru yönelmeden önce, az önce çıktığım binaya baktım. En üst terasta sarkan yeşillikleri görebiliyordum ve Beşinci Cadde'de yürürken kendime gülümsedim.

Daniel'da beni kendimden eden, büyüleyici bir şey vardı. Genelde onun gibi erkeklerden hoşlanmazdım. O tip erkekleri tanıyordum. Zengin ve sadece kendilerini düşünen erkekler. Yeterince tanışmıştım, biliyordum. Kar amacı gütmeyen kuruluşları veya çocuklara yardım etmeyi umursamıyorlardı, başkalarını ise hiç. Onlardan neredeyse hiçbir şey elde edemezdim. Senden bir şey istemiyorlarsa soğuk ve hesaplıydılar. Ve genellikle istedikleri şey, seni yatağa atmaktı.

İşte ben de *onunla* yatakta olmak nasıl olurdu diye düşünüyordum. Bu saçma fanteziye rağmen, o ilgileniyor gibiydi. Elbette, muhtemelen vergi indirimi, övgüler veya kesinlikle basılacak olan *Forbes* makalesi içindi. Her halükarda, patronum mutlu olacaktı.

Metroya ve hizmetin olmadığı yere inmeden önce, patronuma hızlıca bir e-posta yazdım. Toplantının beklenenden daha iyi geçtiğini ve Bay Jacobs'un yarın sabah ofisi ziyaret edeceğini, ancak turu benimle yapmayı istediğini bildirdim. Telefonumu çantama koyup platforma inmeden önce *gönder tuşuna* bastım.

Trenim beş dakika sonra geldi. Bir koltuk buldum ve tren hareketlenip Brooklyn'e doğru yola çıkarken başımı pencereye yasladım. Daniel Jacobs'tan birçok yönden uzak görünen bir yer.

Daireme çıkan merdivenleri ağır adımlarla çıkarken, Elma'nın kapısının açık olduğunu fark ettim. Kedisi gibi saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum. Daniel ile olan görüşmemle ilgili sorular sormasını istemediğim için sessizce yanından geçtim. Daireme başarıyla ulaştım. Anahtarlarımı ararken, çantamdaki telefonum çaldı. Telefonu çıkardım. Arayan patronumdu.

"Merhaba Brian. E-postamı aldın mı?" Telefonu yanağımla omzum arasında tutarak cevap verdim.

"Evet, aldım. Yarınki tur ne olacak?"

"Oh, Bay Jacobs karar vermeden önce bizimle ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyor, ama onun en yeni bağışçımız olacağına eminim."

"Hepsi çok güzel, ama bu turla ilgili ne var?" diye şüpheyle sordu.

"Bilmiyorum. Bu konuda çok ısrarcıydı."

Brian diğer hatta durakladı. "Tamam. Bu işi batırma, Heartly."

Gözlerimi devirdim. Bizi bu noktaya ben

getirmiştim. "Batırmam. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattım, kapımın kilidini açtım, içeri girdim, ayakkabılarımı çıkardım ve küçük evime bakındım. Daniel'ın ofisi buranın beş katı büyüklüğündeydi. Kesinlikle birbirimizden çok uzaktaydık.

Cehennem gibi eteğimin arkasındaki fermuarı açıp çıkardım ve yatağımın yanındaki yere attım. Yakın zamanda onu tekrar giymeyi düşünmüyordum. Daniel yarın ofise geldiğinde, orada ofis kıyafeti giymediğimizi görecekti. Daha çok şık ve rahat bir kıyafet kodu vardı. Tanrıya şükür, esnek olmayan tüvit etekler giyilmesini gerektirmeyen bir kıyafet kodu.

Sadece gömleğim ve iç çamaşırla mutfığa gittim ve şarap rafından bir şişe cabernet aldım. Normalde hafta içi içki içmezdim ama bu gece bir iki kadeh içmek iyi gelirdi. Şarap açacağımla alıp mantarı açtım, tanıdık bir sesle mantar yumuşak bir şekilde patladı. Dolaptan bir kadeh almadan önce şişeden bir yudum aldım.

Biraz cömert bir miktar döktükten sonra, yolumun üzerinde dizüstü bilgisayarımı da alıp kanepeye oturdum. Oturup bir yudum daha şarap içtikten sonra dizüstü bilgisayarımı açtım. Google'da bir arama yapmam gerekiyordu. Arama çubuğuna *Daniel Jacobs* yazdım ve yüzü hemen çıktı. Çok yaygın bir isimdi, ama arama sonuçlarında öncelikliydi. Fotoğrafları ona yakışmıyordu. Fotoğraflar iyiydi, ama gerçekte daha yakışıklıydı.

Sayfayı aşağı kaydırđım, Brian'ın bana verdiğı dosyada okumadığım yeni bir şey görmedim. "Haberler" sekmesine geçtim ve son iş anlaşmalarıyla ilgili makalelerin arasına tabloid makaleleri karışmıştı. Aradığım şey buydu.

Manşetler şöyleydi:

Bir Gecede Üç Kız mı? Daniel Jacobs Yine İş Başında! New

York'un En Büyük Playboy'u Hiç Yerleşecek mi? Yeni Bir

Kadınla Yakalandı!

Tabloidleri okudum ve ekrandan bana bakan paparazzi fotoğraflarını inceledim. Onunla birlikte olan tüm kadınlar çok güzeldi ve fotoğraflarda hiçbiri aynı değildi. Midem Ling'in Dynasty'sini arzularken guruldadı. Bu kadınlar da benim kadar aç mıydılar acaba? Öyleyse bile, bunu hiç göstermiyorlardı. Dar elbiselerle sergilenen ince kolları ve uzun bacakları, küçük bellerini sarıyordu.

Parmaklarının onların parmaklarıyla iç içe olduğunu gördüm. Elleri onların sırtlarının alt kısmındaydı. Dudakları kulaklarında, samimi sırlar paylaşıyorlardı. Daha önce asistanı Margaret ile randevumu ayarlarken hissettiğim o tanıdık kıskançlık duygusunu hissettim. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve iç çekerek kanepenin üzerine ittim.

Çin yemeği siparişi vermeden önce bir yudum daha şarap içtim. Sonra kanepeye uzanıp kendi kendime güldüm. Daniel Jacobs asla benimle ilgilenmezdi. Bu, yarınki toplantı için sinirlerimi biraz yatıştırdı.

Bölüm 4

DANIEL

Ofisimin kapısı çalındı ve umarım gözden kaçırdığım bir toplantı ya da Margaret'in başka bir sorusu değildir diye dua ettim. O yeni olduğu için bu beklenen bir şeydi. Çoğunlukla zeki biriydi, ama onu profesyonel becerileri için işe almamıştım. Saatime baktım ve kapıda kim varsa onu içeri almadan önce sinirli bir iç çekişle içimden geçirdim.

"Evet, içeri gel," dedim, sandalyeme yaslanarak ve dijital takvimim hakkında bir mini ders daha vermeye hazırlanarak.

Kapı açıldı ve kardeşim sanki burası ona aitmiş gibi içeri girdi, ki öyleydi de. En azından yarısı.

"Selam kardeşim," dedi sırtarak.

Gözlerimi devirdim ve onun duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak, sanki bir şeyler planlıyormuş gibi bana bakmasını izledim. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Ne var, Brody?" diye sordum.

"Hey, abimi görmeye gelemez miyim?" diye sordu, masumca ellerini kaldırarak.

Şüpheliyim, diye düşündüm kendi

kendime. "Ben çıkmak üzereydim."

"Eve gidip bu gece için hazırlanman lazım, değil mi?"

Yüzündeki o sırıtışı silmek istedim. Kardeşimi seviyordum, ama o sinir bozucu küçük kardeşin tanımıydı ve yaşlandıkça daha da kötüleşmişti.

"Evet, Brody. Müzayedenin bu akşam olduğunu

biliyorum." "Ee?"

"Ve ne?" diye bağırdım, sandalyemden kalkıp ceketimi aldım.

Ceketimi giyip çantamı aldım, kardeşimin eğlenceli ifadesinden kaçınarak.

"Bahsi unuttuğunu söyleme. Kaybettin, Daniel." "Unutmadım."

"Tamam, iyi. Çünkü arkadaşlarımı davet ettim ve bu gece eğlenmek istiyoruz."

"Bu bir hayır etkinliği, Brody. Üniversite partisi değil."

"Biliyorum. Sadece üniversiteden birkaç arkadaşım var."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve sabırlı olmaya çalıştım. Kardeşim benim COO'mdu ve iş ile sosyal hayatını ayırt edebileceğini düşünsem de, her zaman böyle olmuyordu. Muhtemelen benim gibi her zaman en iyi davranışını sergilemek zorunda olmadığı içindi. Her ne kadar bu nadiren olsa da. Ben sadece bu konuda daha gizli davranmakta daha iyiydim, o lanet paparazziler hariç. Tüm gözler her zaman üzerimdeydi.

"Peki," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kötü bir kaybeden olma, kardeşim." Brody beni koridora kadar takip ederken sırtıma hafifçe vurdu.

"Akşam görüşürüz," dedim, onu iterek asansöre doğru yürüdüm.

Bu gece borcumu ödeme havasında değildim, ama o haklıydı. Birkaç hafta önce yaptığımız bahsi kaybetmiştim. Aslında aptalca bir şeydi, ama birkaç duble viski içince böyle olurdu.

Kimin fikri olduğunu hatırlamıyordum, ama bahis, bu kızı kimin önce yatağa atabileceğini görmektir. Kız, New York'ta bir kulüpte şişe servisi yapan, çok seksi bir kıvıllı saçlıydı. Orada iş için bulunuyorduk. Zevk için de. Brody onu otel odasına götürdü, ama ben bunun saçmalık olduğunu söyledim çünkü onun işini erken bırakması için ona para ödediğinden emindim. Muhtemelen işini kaybettiği için cömert bir miktar para vermiş olmalıydı. Daha iyi şartlar belirlemeliydik, ama fahişeliğın masada olduğunu düşünmemiştim.

Her halükarda, kaybeden ben oldum. Ve şimdi bu geceki yardım etkinliğinde açık artırmaya çıkarılacaktım. Bu, yılın en büyük bağış toplama etkinliklerinden biriydi. New York'un zengin, yaşlı kadınları, uygun CEO'larla bir gün veya gece geçirmek için çok para ödüyorlardı. Penguen takım elbise giyip sahnede durup, kendime ne talihli bir kader beklediğini görmek için beklemek pek içimden gelmiyordu, ama bunun basında iyi görüneceğini biliyordum.

Şu anda buna ihtiyacım vardı. Yine o lanet paparazziler. Son skandalım gazetelerin ve Instagram'daki dedikodu sayfalarının manşetlerine taşınmıştı. O kadar da şaşırmamalıyım. Üç busty sarışınla kulüpten çıkarken yakalanmışım ve ertesi sabah otelden çıkarken fotoğrafları çekilmişti. Gözleri maskara ile çevrili, sanki küçük platin sarışın rakunlar gibi, sabahın sert gerçekliğinde gözlerini kısıyorlardı.

Asansörle lobide inerken, o geceyi düşünerek kendi kendime gülümsedim. Daha önce birkaç kadınla birlikte olmuşum, ama aynı anda üçüyle birlikte olmak ilk kez başıma geliyordu. İsimlerini hatırlayamıyordum, ama zaten pek konuşulmuyordu. Otel odasında California King yatak olması beni mutlu etmişti.

Basında çıkan olumsuz tepkilere rağmen, yine de buna değdiğini düşünüyordum. Ama şimdi hasar kontrolü yapmam gerekiyordu. Bu gece topladığımız para, başka bir skandal ortaya çıkana kadar mükemmel bir yara bandı olacaktı. Umarım benimle ilgili olmazdı.

Asansör kapıları, güneş batarken turuncu bir ışıkla aydınlanan lobide açıldı. Geçerken resepsiyona başımı salladım. Güvenlik görevlisi kapıyı açtı ve şoförümün beklediği kaldırıma çıktım. Arabanın kapısını açtı ve ben arka koltuğa oturdum. Bardak tutucuda büyük bir çelik buz küpü olan bir bardak viski duruyordu. Beni çok iyi tanıyordu.

"Teşekkürler, Armand," dedim ve o sürücü koltuğuna otururken bir yudum aldım.

"Tabii ki, Bay Daniels. Eve mi?"

"Evet, lütfen."

Araba kaldırımından yavaşça uzaklaştı ve şehrin yukarısında bulunan daireme doğru beş dakikalık yolculuğa başladı. Ceketimin cebinde telefonum çaldı. Telefonu çıkardım ve Margaret'in bana ilettiği bir takvim bildirimi olduğunu gördüm. Bunu nasıl yapacağını bildiğine şaşırdım.

Yarın. Sabah 10'da Leading to Learn ofisinde toplantı.

Çok hızlı olmuştu. Addison'ı bu kadar çabuk göreceğimi beklemiyordum, ama şikayet etmiyordum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Her şeyi. Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. Bana olan etkisi yeniydi. Sarhoş ediciydi. Bir yudum viski içtim ve başımı geriye yaslayarak gözlerimi kapattım ve onun tüm doğru yerlerde kıvrılan hatlarını hatırlamaya çalıştım.

Kısa süre sonra araba otoparka girdi, karanlıkta kaybolan araba benim özel katıma indi. Armand asansörlerin yanına park etti ve bana kapıyı açmak için geldi.

"Teşekkürler, Armand. Saat yedide buraya gel. Bu arada, gidip akşam yemeğini ye."

Ona yüz dolarlık bir banknot uzattım. Ben yanından geçerken minnetle başını salladı. En üst kata çıktım, asansör kapıları açıldığında dairem göründü. Şehir ışıkları, artık mor bir alacakaranlığa dönüşen gün batımıyla rekabet ediyordu.

Müzayedeye gitmeden önce bir saatim vardı. Müzayede Met'te yapılıyordu. Trafik çok kötü olacaktı ve geç kalmak istemiyordum.

ana yatak odama giden loş koridorda yürüdüm ve yatakta yeni ütülenmiş smokinimi buldum. Hizmetçim daha önce bırakmış olmalıydı.

Bu şey yerine bir eşofman giymeyi tercih ederdim, ama görev gereği giymek zorundaydım. Hızlıca duş alıp giyindim. Papyonumun düzgün olduğundan emin olduktan sonra, nemli saçlarıma biraz jel sürdüm ve bolca kolonya sıktım.

Sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir içki daha yapmaya karar verdim. Sek viski. Her zamanki gibi. Farkına varmadan, çıkma zamanı gelmişti. Asansörle aşağı indim ve kapılar açıldığında Armand'ın bir torba McDonald's'ı çöpe attığını gördüm. Yüz dolarım olsaydı ilk tercihim bu olmazdı, ama evde beslemesi gereken ağızlar olduğunu biliyordum. Görmemiş gibi davrandım ve arabanın kapısını açmasını bekledim.

Beklediğim gibi trafik çok kötüydü, ama yine de Met'e zamanında ulaşmayı başardık. Kırmızı halı, New York'un en zengin iş adamları ve kadınlarıyla doluydu. O halının üzerine ilk çıkan kişi olmak istemiyordum, bu yüzden geldiğimiz zamanı çok iyi buldum. Araba durduğunda ve Armand arka tarafa geçip kapıyı açtığında, paparazzilerin başlarını çevirdiklerini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve arabanın kapısı açıldığında yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. El salladım ve merdivenlerden kırmızı halıya doğru ilerledim. Kamera flaşları göz kamaştırıcıydı, ama ben buna alışkındım. Neredeyse.

Kırmızı halıda birkaç fotoğraf çektirdikten sonra izin isteyip içeri girdim. Geniş odanın her yerine beyaz masa örtüleri serilmiş kokteyl masaları yerleştirilmişti. Gümüş tepsilerde soğuk şampanya dağıtılıyordu. Bir caz grubu, birazdan benim de çıkacağım sahnede neşeli müzikler çalıyordu.

Birkaç konukla kısa bir sohbet ettikten sonra, hors d'oeuvres ile dolu bir tabak almak için ziyafet masasına yöneldim. Midem rahatsızdı. Belki de aç karnına içtiğim viski yüzündendi. Armand'ın Big Mac yemeği konusunda haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Havyar ve bruschetta ile yemek yerken, eski kız arkadaşımı gördüm. Kiera.

Uzun sarı saçları sıkı bir topuz halinde başının üstüne toplanmıştı ve sırt dekolteli, zümrüt yeşili elbisesinin ortaya çıkardığı pürüzsüz sırtını ortaya çıkarmıştı. Güzel görünüyordu. Bir parçam ona gitmek istiyordu. Her zaman eğlenirdik, ama ben daha iyisini biliyordum.

O benim yönüme bakarken, onun arayan bakışlarından kaçmak için başımı çevirdim. Onun burada olacağını bilmeliydim. Genelde bu tür etkinliklere katılırdı, özellikle de ben ev sahibi olduğumda. Muhtemelen onu ben davet etmiştim. Konuk listesini hatırlayamıyordum. Kötü bir şekilde ayrılmamıştık. Arkadaşız. Onun daha fazlasını istediğini biliyordum, ama ben evlenmek istemiyordum, o da benim paramdan başka bir şey istemiyordu.

Kiera zaten evlenmiş ve boşanmıştı. İki kez. Doğu Kıyısı'nda iki başarılı iş adamıyla. Tabii ki benim kadar başarılı değillerdi, ama ona iyi bir miktar para kazandıracak kadar başarılıydılar. Çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar. Yine de, bu ona yetmiyor gibiydi. Bir sonraki büyük balığı istiyordu ve o da bendim.

Müzayedecinin mikrofonu eline alıp müzayedenin başlamak üzere olduğunu duyurduğunu duydum. Kardeşim ve arkadaşlarının köşede kıkırdarak benim sahneye çıkmamı beklediklerini gördüm. Sonuna kadar bekletileceğime emindim. Daha fazla havyar ve bir içki daha içmek için yeterli zaman vardı.

Barda, uygun bekarların binlerce dolara satıldığını duydum. Hatta on binlerce dolara. Bu saçmalıktı, ama en azından para topluyorduk. Şehir merkezindeki gençlik kulüpleri, para bu aşağılayıcı şekilde kazanılmış olsa bile mutlu olacaktı.

Bu, çocuklara uygun bir bağış toplama etkinliği değildi. Neredeyse eskortluk gibiydi.

Hoparlörlerden müzayedecinin sesini duydum.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, ama özellikle bayanlar. Gecenin son bekarını sunuyorum. En iyisini sona sakladım. Daniel Jacobs, sahneye gel."

Umarım ikna edici olan bir gülümseme takındım ve merdivenleri çıktım. Ellerin havaya kalktığını ve müstehcen miktarda paraların hızla bağırıldığını gördüm. Neler olup bittiğini zar zor takip edebiliyordum. Birkaç dakika sonra, müzayedecinin tokmağı masaya vurdu ve "Satıldı!" diye bağırdı. Kalabalığa gözlerimi kısarak alıcımın kim olduğunu görmek istedim ve o anda Kiera'nın ödülünü almak için sahneye doğru yürüdüğünü gördüm.

Bölüm 5

ADDISON

Uyandım ve dışarısının hala karanlık olduğunu gördüm, saatin kaç olduğunu merak ettim. Saatin kaç olduğunu merak ettiğim ama sabah olmak üzere olduğunu söylemesinden korktuğum garip bir durumdaydım. Dün gece sürekli dönüp durduğum için hiç uyuyabildim mi diye merak ettim. Belki de Çin yemeği ve şarabın birleşimi yüzündendi. Genelde garip rüyalar görmeme neden olurdu. Ancak bu sefer rüyalarımnda Daniel'ın olduğunu oldukça emindim.

Yana döndüm ve saati kontrol etmek için telefonuma uzandım. Telefonu elime aldığımda, ekranın parlaklığı gözlerimi kamaştırdı. Korktuğum gibi: saat sabah 5'ti. Artık sabah olduğunu ve bir saat sonra kalkmam gerektiğini bildiğim için, eğer uyuyabiliyorsam bile, bir daha uykuya dalmamın imkanı yoktu.

İç çekerek sırt üstü yattım ve tavana baktım. Belki de birkaç saat sonra Daniel'ı tekrar göreceğim için uyuyamıyordum. Buluşmamızın düşüncesi kalbimi hızla çarptırdı. Derin bir nefes aldım.

"Sakin ol, Heart," diye fısıldadım kendime.

Kalp, ailem ve en yakın arkadaşlarımla bana taktığı takma addı. Soyadım Heartly olduğu için kolay bir takma addı.

Yorganı üzerimden attım ve bacaklarımı sallayarak ayaklarımın serin parke zemine değmesini sağladım. Güneş ışınları, bulutların arkasından donuk turuncu ve pembe renklerle binaların üzerinden görünmeye başladı.

Mutfığa gittim ve bir demlik kahve yaptım, taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu beni uyandırdı. Onları dün en sevdiğim kahve dükkanından almıştım. Kahve demlenmeye başladı ve telefonumdaki takvime baktım. Bugün Daniel ile olan toplantı dışında pek bir şey yoktu, bu toplantı bir şekilde benim telefonumla onun telefonunda senkronize edilmişti. Takvimlerimizin bu kadar uyumlu olması garip bir şekilde samimi geliyordu.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve kanepeye kıvrıldım. Yanımdaki lambayı yaktım, sıcak ışığı beni ve kanepenin köşesini kapladı. Sehpada duran kitabımı aldım. Neredeyse yalayıp yutmuş olduğum bir aşk romanıydı. Aşk bulabildiğim her yerde bulmalıydım ve bir süredir bu, kitapların sayfalarında oluyordu.

Sonraki bir saat boyunca kendimi kitaba kaptırdım, bir sonraki sayfada ne olacağını görmek için sayfaları hızla çevirdim. Tam sona yaklaşmıştım ki kapım çalındı. Hafifçe irkildim. Sabahın bu saatinde kim gelmiş olabilir ki? Sayfayı katlayıp kitabı kapattım ve kanepeye attım.

"Kim o?" diye seslendim.

"Benim!" diye arkadaşım Monica kapının arkasından seslendi.

Kahretsin. Sabah erken saatte koşuya çıkacağımızı unutmuşum. Bu benim fikrimdi. Aptalca bir fikirdi.

"Geliyorum," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve onu tayt ve spor tişörtüyle gördüm. Çilek sarısı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Çizgili pijamalarını bir kez süzdü ve kaşlarını çatı.

"Unuttun, değil mi?"

"Evet," dedim, kapıyı açarak onu daireme aldım.

Kendine bir fincan kahve doldurup, evindeymiş gibi rahatladı. Her zamanki gibi.

"Bu fikri bulduğumda biraz sarhoşum sanırım," diye itiraf ettim.

Son kızlar gecemizde egzersiz rutini başlatmak ve sağlıklı beslenmek konusunda çok hevesliydim. Şarap ve bruschetta eşliğinde, fitness yapmaya başlamak garip bir şekilde iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Kruvasan ister misin?" diye sordum ve dün kahve çekirdekleriyle birlikte aldığım pasta kutusuna uzandım.

"Hmm... koşmak mı, kruvasan mı..." dedi, derin düşüncelere dalmış gibi yüzünü buruşturarak.

Elini uzattı. Bir bademli kruvasanı tabağa koyup ona uzattığımda güldüm. Bir ısırık aldı ve ben de ısırarak üzere olduğum o gevrek tatlılığın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Pastalarımızı kanepeye götürdük ve oturdu.

"Koşmaya başka bir gün başlayabiliriz," dedim.

Bana inanmamış gibi bir bakış attı. Sonra gözleri kanepenin yanındaki kitaba takıldı.

"Rakiplerimi mi okuyorsun?" diye sordu, kitabı eline alıp kapağını inceledi.

Monica bir aşk romanı yazarıydı. İyi bir yazardı. Bağımsız yazarlar arasında popülerdi, ama henüz büyük bir başarı elde edememişti. Her zaman yeni bir hikaye arıyordu, ama ne yazık ki ona ilham veremiyordum.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" diye sordu, kitabı elinde çevirerek.

"Neredeyse bitirdim. Gerçekten çok iyi. Düşmanların aşık olması temasına bayıldığımı biliyorsun."

O da başını salladı.

"Ama seninki kadar iyi değildi," diye ekledim hemen.

"Oh, kes şunu," dedi, eliyle beni uzaklaştırarak. "İyiymi. Geçen ay okudum. Her yerde ilham kaynağı arıyorum. Yazarlık konusunda bir çıkmaza girdim."

"Keşke sana bu konuda yardımcı olabilsem..." diye iç

geçirdim. "Keşke kendime yardımcı olabilsem." O güldü.

Kahvesinden bir yudum aldı ve sanki bir şey hatırlamış gibi bana döndü. "Hey, dünkü toplantın nasıl geçti?"

"İyi," dedim, sesimin yüksek tonunun beni ele vermemesini umarak. Bana

kaşlarını kaldırdı. Beni çok iyi tanıyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Sesim daha da tizleşti. "Anlat."

Nefesimi içime çektim ve dudaklarımdan dışarı bıraktım. "Önemli biriyle toplantım vardı. Adı Daniel Jacobs'tı ve..."

"Dur. Daniel Jacobs *mi*?"

Neden herkes bunu söyleyip duruyordu?

"Evet..."

"New York'un en seksi adamı."

"Bak, neden herkes bunu biliyor da ben bilmiyorum?" Kanepeye geri uzandım ve sanki hayali bir partiye davet edilmemişim gibi kollarımı kavuşturdum.

"Her dedikodu sitesinde adı geçiyor."

"Bu tür şeyleri umursamadığımı biliyorsun."

"Ben de bilmiyorum, ama bazen kitap yazmak için iyi bir ilham kaynağı oluyor. Hey, belki onun hakkında bir şeyler yazabilirim. Nasıl biri?"

"O... bir iş adamı," diye cevap verdim, onun bakışlarından kaçınarak. "Aman

Tanrım. Ona karşı bir şey hissediyorsun," dedi Monica heyecanla.

"Hayır, yok." Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdiğini hissettim, yalanımı ele veriyordu.

Ona ilgi duyamazdım. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Gerçi, bütün gece uykumu kaçırmıştı. Yani, onu düşünmek uykumu kaçırmıştı.

Monica heyecanla bir yavru fok gibi ellerini çırpı ve ben onun ne kadar gülünç olduğuna gülmeden edemedim.

"Bu çok heyecan verici," diye bağırdı.

"Hiçbir şey olmadı Monica," diye

savunmaya çalıştım. "Henüz."

Gözlerimi devirdim ve onu memnun edeceğini bildiğim küçük bir bilgi verdim.

"Bu sabah onunla başka bir toplantım var. Leading to Learn'i gezmek istedi ve benim rehberlik etmemde ısrar etti."

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "O senden

hoşlanıyor." "Hayır, hoşlanmıyor." Ben güldüm.

Hızla ayağa kalktı, elimi tutup beni kanepeden çekti. "Dolaba! Seni

hazırlamalısınız!"

Çılgın en iyi arkadaşımın hızına yetişmek için uğraştım, beni ikimizin sığmasına şaşırdığım küçük dolabıma çekti. Çılgınca askıları ve kıyafetleri raftan çekmeye başladı, çoğunu yere attı. Sonunda deve rengi deri etek ve kolsuz bluz ile balerin ayakkabıları seçti.

"İşte bu," dedi ve kıyafetleri bana uzattı. Dolaptan

geriye doğru sendeleyerek çıktım.

"Giy şunu," diye emretti.

Tartışmanın bir yararı olmadığını biliyordum. Monica bir şeye kafasını takınca, bundan kaçmanın imkanı yoktu. Pijamalarımı çıkardım, bluzu başımdan geçirdim ve eteği giydim. Bu, iş kıyafeti olmaktan çok kızlar gecesi kıyafeti gibiydi, ama aynaya baktıktan sonra, oldukça iyi göründüğümü itiraf etmek zorunda kaldım.

Onu memnun etmek için döndüm.

"İşte bu. Tam da bu," dedi onaylayarak başını salladı.

Aynaya bir kez daha baktım ve gerçekliğe geri döndüm. Daniel ve onun birçok sevgilisinin paparazzi fotoğraflarına baktıktan sonra, özgüvenim dibe vurdu. Bu kıyafetle bile, o benimle asla ilgilenmezdi. Şüphem yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Monica bana doğru bir adım attı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu çok aptalcaydı. Adamı neredeyse hiç tanımıyorum ve onu sevmiş ya da yakışıklı bulmuş olsam bile, o asla bana ilgi duymaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben sıska değilim ve podyumda yürümiyorum."

"Zaten sadece marul yiyen bir kızı kim ister ki?" Monica gözlerini devirdi.

Ben hafifçe güldüm. "Aynı vergi diliminde değiliz. Hatta aynı gezegende bile değiliz."

Monica ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine doğru çevirerek ünlü moral konuşmalarından birini yaptı.

"Sen güzelsin. Sen akıllısın. Sen değerlisin," dedi, gözlerini kısarak.

Gülümsedim ve başımı

salladım. "Söyle," diye ısrar etti.

"Ciddi misin?"

"Söyle."

"Güzelim. Akıllıyım. Değerliyim," diye mırıldandım, kendimi tam bir aptal gibi hissederek.

"İşte böyle," dedi ve beni bıraktı.

"Hazırlanmayı bitirmeliyim. Geç kalmak istemiyorum ve ofisimi hazırlamam lazım."

"Evet, öyle. Masanda çok meşgul olacaksın," dedi Monica, poposunu sallayarak.

Eğilip bir çift kot pantolon aldım ve ona fırlattım. Kapıya doğru yürürken güldü.

"Daha sonra tam bir rapor istiyorum," diye şarkı söyler gibi söyledi, kapıyı açıp koridora çıktı.

"Rapor edecek bir şey olmayacak," diye aynı ses tonuyla arkasından seslendim.

Kahvemi bitirdim ve banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım. İki kez. Hafif bir makyaj yapmadan önce yüzüme nemlendirici sürdüm. Kapatıcı, maskara ve biraz parlaticı. Fazla uğraşmış gibi görünmek istemedim. Saçımı fırçaladım ve düşük bir topuz yaptım. Kendime onay işareti gibi hafifçe başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim.

Sabah 8 trenine yetiştim ve şehre doğru yola çıktım, her durak geçtikçe gerginliğim artıyordu. Monica'nın küçük moral konuşmasını kafamda tekrar tekrar tekrarlardım. Bunu yapabiliirdim. Sadece bir toplantıydı. Daha önce de yapmıştım. Yine yapardım. Onu başışçı olarak kazanmam gerekiyordu, sonra onu bir daha görmek zorunda kalmazdım.

Yirmi dakika sonra ofise vardığımda, Bryan hazır olduğumdan emin olmak için hemen beni buldu. Turu kendisi yönetmediği için biraz sinirli olduğunu anlayabiliyordum, ama bu benim elimde değildi. Kısa brifingimizden sonra ofisimden ayrıldı. Her şeyin düzenli ve profesyonel görüldüğünden emin olmak için hızlıca ortalığı topladım. Farkına varmadan saat 9:45 olmuştu. On beş dakika sonra burada olacaktı.

Masama oturdum ve boğazımdan çıkacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bir yudum su içtim ve masanın yüzeyine sinirli bir şekilde parmaklarımla ritim tuttum. Etrafa bakındım ve kendi kendime güldüm. Ofislerimizin ne kadar farklı olduğuna bakın. Hiçbir ortak yanımız yoktu. Bir bakıma, bu sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Hiç şansım yoksa, korkacak ne vardı ki?

Kısa süre sonra kapım çalındı.

"Evet?" diye sordum, sesim bir oktav yükseldi.

Resepsiyondaki kız başını içeri soktu. "Saat 10

randevunuz geldi."

Başımı salladım ve o kapıyı açarak Daniel'ı içeri aldı. Bugün kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ütülü lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Saçları zahmetsizce yana yatırılmıştı ve dolgun dudaklarında okunamayan bir ifade vardı.

Nefesim kesildi ve dizlerim titredi, ama o ofisime girerken kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Ona doğru bir adım attım ve elimi uzattım, ama yalnız olmadığını görünce tereddüt ettim.

Bölüm 6

DANIEL

Addison, Kiera'nın arkamdan odaya girdiğini fark edince tereddüt etti. Bir anlığına, samimi olmadığını bildiğim bir gülümseme takındı ve tekrar elini uzatarak benimle tokalaşmak istedi. Elini tuttum ve sıkıca sıktım, parmak uçlarımdan ve vücudumun geri kalanından aynı elektrik akımı geçerken onu bırakmak istemiyordum.

Onun da bunu hissetmemiş olması, dün hissetmemiş olması imkansızdı. Bu yüzden mi bugün yanımda başka bir kadın getirdiğimi görünce hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu?

Bu benim tercihim değildi. Açık artırma kurallarına uyuyordum, bu kurallara göre bana en yüksek teklifi veren kadınla bütün günü geçirmem gerekiyordu. Tabii ki o kadın Kiera'ydı. Hâlâ halkın gözüne girmek için uğraşıyordum, bu yüzden bu oyuna uymak zorundaydım.

Kiera inatçı biriydi. Artık onun erkek arkadaşı değildim, ama bu, hayatıma girmeye çalışmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Bunun için 200.000 dolar harcaması gerekse bile. Bu çok yüksek bir meblağdı, ama ne kadar harcadığına bakılmaksızın, bugün onu eğlendirmekle ilgilenmiyordum. Müzayede kuralları ne yapmamız gerektiğini belirtmiyordu, bu yüzden o da benimle birlikte çalışıyordu.

Neredeyse "*çocuğunuzu işe getirin*" günü gibi bir şeydi ve benim çocuğum, ironik bir şekilde yatak odasında bana "baba" diyen kibirli bir veletti.

"Bay Jacobs, lütfen içeri girin. Küçük ofisim için özür dilerim. Misafiriniz için başka bir sandalye bulmam gerekiyor."

Addison hızla Kiera ve benim yanımdan geçip koridora çıktı ve Kiera ile beni yalnız bıraktı.

"Burası neresi, Daniel? Eğlenceli bir şeyler yapacağımızı sanıyordum," diye şikayet etti Kiera, bana bir bakış attı.

"Bugün iş günü." Omuz silktim. "Hepimiz boşanma parasıyla yaşayıp bütün gün Barney's'te alışveriş yapamayız."

Kiera gözlerini devirdi ve kapı çerçevesine yaslandı. Şampanya rengi bir slip elbise ve bantlı topuklu ayakkabılarla çok komik görünüyordu. Salı sabahı onu nereye götüreceğimi sanıyordu ki? Sonra aklıma bir fikir geldi. Muhtemelen dün geceki müzayededen beri evimi gözetleyen paparazziler için böyle giyinmişti. O zamandan beri bizim birkaç fotoğrafımızı çekmişlerdi: evimden çıkarken, kahve alırken, buraya gelirken. Halkın Kiera ile tekrar birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyordum, ama en azından bir hayır kurumunu ziyaret etmek benim için iyi görünecekti.

Kiera'yı görmezden gelip Addison'ın ofisine bakındım, onun hakkında daha fazla bilgi verecek küçük ayrıntılar bulmaya çalıştım. Ancak zamanım yoktu çünkü kapının dışında bir homurtu duydum ve başımı kaldırıp Addison'ın ağır bir koltuk taşıdığını gördüm. Koltuğu gürültülü bir sesle yere bıraktı ve bluzunun arasından görünen küçük dekolteyi fark etmeden edemedim. Gerçek mi diye merak ettim. Eğer öyleyse, çok şanslıydı.

Aklımı pisliklerden arındırıp, nefesini toparlarken ona doğru yürüdüm.

"Dur, ben yapayım," dedim.

Koltuğu aldım ve kolaylıkla ofisinin kapısından geçirdim, masasının karşısına koydum.

"Teşekkür ederim," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Lütfen, oturun."

Oturdum ve yanımda homurdanan Kiera'yı görmezden gelerek koltuğuna doğru yürüyen Addison'ı izledim. Addison kamel rengi bir etek giyyordu. Dün giydiğinden daha kısaydı ve krem si bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Ellerimin bacaklarında kayarak pürüzsüzlüğünü hissettiğimi hayal ettim, ama sonra masasının arkasına kaydı ve düşüncelerim kesintiye uğradı.

Addison benden Kiera'ya baktı ve ben ikisini tanıştırmadığımı fark ettim.

"Addison, bu Kiera. Kiera, bu Addison."

Basit tutmaya karar verdim çünkü Kiera'nın eski sevgilim olduğunu açıklamak istemiyordum ve kendimi açık artırmaya çıkardığım gibi saçma bir fikri açıklamak utanç vericiydi. Kiera, Addison'a kısa bir gülümseme attı, Addison da bunu nezaketle karşıladı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi.

"Leading to Learn ve burada yaptığınız işler hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misiniz?" dedim, öne eğilip ellerimi masanın üzerine koyarak. Yine vanilya parfümünün kokusunu aldım. Tatlıydı, ama dün fark etmediğim bir baharat notası da vardı.

"Elbette. Bildiğiniz gibi, biz kar amacı gütmeyen bir kuruluşuz. Kurucumuz balayında yurtdışına seyahat ettikten sonra, yaklaşık beş yıl önce kurulduk. Seyahat sırasında, gelişmemiş birkaç bölgeyle karşılaşmış ve bu bölgelerde yaşayan çocukların eğitimden mahrum kaldığını görmüştü. O da bu duruma bir çözüm bulmak istedi ve böylece kuruluşumuz ortaya çıktı."

"Kim fakir ülkelerde balayı yapmak ister ki?" diye sordu Kiera. "Kabus gibi geliyor."

Addison Kiera'ya baktı ve cevap vermeden önce yüzünde hafif bir küçümseme gördüm.

"Kurucumuz yardım etmeyi çok sever. Balayını, zevk ve hayır işlerini bir araya getirecek şekilde planladılar."

"Zavallı kadın."

"Aslında, bu onun fikriydi," dedi Addison.

Kiera burnundan hafifçe güldü ve tırnaklarını inceledi.

"Bu fikri beğendim," dedim Addison'a, umarım Kiera ile aynı değerleri paylaşmadığımı düşünmemiştir. Ben aziz değildim, ama tam bir pislik de değildim.

Addison bana gülümsedi ve kar amacı gütmeyen kuruluş hakkında daha fazla bilgi vermeye devam etti, ben de konsantre olmak için elimden geleni yaptım. Ağzının hareketleri dikkatimi dağıttı. Dudakları neredeyse tamamen kapanmayacak kadar dolgundu ve tatmak istediğim parlak bir parlaklık ile kaplıydı. Ayrıca, dudaklarının üstünde çok seksi bir küçük ben vardı. Bunun farkında mıydı acaba?

"Şimdi turu yapmak ister misiniz?" diye sordu Addison.

Gözlerine baktım ve gözlerimin dolaştığını, düşüncelerimin ise daha da uzağa gittiğini fark edip etmediğini merak ettim.

"Tur mu?" diye homurdandı Kiera.

"Harika olur," diye cevapladım.

Kiera'nın ofiste kalmasını diledim, böylece Addison'la baş başa kalabilirdim. Zaten bu toplantıyı düzenlememin sebebi de buydu. Addison'ı binada takip ederken arkamda Kiera'nın topuklarının *tıklama* sesini duydum. Onu sanki çok seviyormuş gibi saran deri eteğiyle kalçalarının ileri geri sallanışını izledim.

Ofiste birkaç kişiyle karşılaştım ve yanlarından geçerken diğerlerinin meraklı bakışlarını gördüm. Onları suçlamadım. Burada, muhtemelen iş arkadaşının peşinden salya akıtan bir köpek gibi görünen milyarder bir CEO vardı ve onun arkasında, kokteyl partisine gidiyormuş gibi giyinmiş, bolca botoks yaptırmış bir kadın vardı.

Turumuzu Addison'ın ofisinde sonlandırdık ve o bana umutla baktı. Tek istediğimin onu memnun etmek olduğunu fark ettim, hem de birden fazla şekilde.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burayı sevdim. Burası bana çok uygun olabilir," dedim, dudaklarım gülümsemeyle doldu. Umarım benim ince imamı anlamıştır.

Addison'ın yanaklarının pembeye döndüğünü gördüm. Anlamıştı.

"Bu harika," diye kekeledi, masasındaki kağıtları karıştırarak. Onu telaşlandırmıştım.

"Bu hafta içinde mali danışmanımla görüşüp belgeleri hazırlayacağım," dedim.

"Tabii. Tamam. Çok teşekkür ederim. Bu, pek çok çocuğa gerçekten fayda sağlayacak."

Kiera tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Addison ve ben, sanki onun burada olduğunu unutmuşuz gibi ona

baktık. "Oh, ben sadece çocukları sevmem," diye omuz silken Kiera

kendini savundu.

"Peki, biz gidelim," dedim, sandalyemden kalkarak Kiera beni daha fazla utandırmadan oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Addison da ayağa kalktı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi. "Zevk benim

için oldu."

Onun bakışlarını bir an fazla tuttum, çünkü Kiera yüksek sesle boğazını temizleyerek bizi büyüleyen büyüü bozdu. Kiera'yı koridorda takip ettim, yürürken *tıklama* sesleri yankılanıyordu. Addison'a bir kez daha bakmak için döndüm, ama o çoktan ofisinin kapısını kapatıyordu. Tanıdık olmayan bir hayal kırıklığı hissi beni sardı. Bundan hoşlanmadım.

Ofisin dışında, Kiera ekşi ifadesini silmiş ve etrafımızı saran tanıdık kamera flaşlarının sesine gülümsüyordu. Paparazzilere ciddiyetle başımı salladım ve Armand'ın beklediği arabama doğru yöneldim. O hızla kapıyı açtı ve ben içeriye kayarak girdim. Birkaç saniye sonra Kiera da bana katıldı.

"Şimdi *eğlenceli* bir şey yapabilir miyiz?" diye sızlandı, kollarını öfkelenmiş bir çocuk gibi kavuşturarak.

"Ne gibi?"

"Alışveriş ve sonra Ritz'de öğle yemeği iyi olur," diye önerdi.

Sonraki birkaç saati Bloomingdales'ta alışveriş yaparak geçirdik. Kiera beni deneme kabinlerine sürükleyerek elbise, ayakkabı ve mücevher denedi. Bize bir şişe şampanya ikram edildi, bu Kiera'yı sarhoş etti, ama ben bunun sadece sarhoş olduğunda daha fazla alışveriş yapman için bir taktik olduğunu biliyordum.

"Bence bir sonrakini beğeneceksin," diye bağırdı Kiera prova odasından.

Onun çıkmasını beklerken şampanyadan bir yudum daha aldım. Perdeleri açtı ve kırmızı dantelli bir iç çamaşırını takımıyla dışarı ıktı. Güzel görünüyordu. Çok güzel. Göğüsleri dik duruyordu ve dantelden meme uçlarının yumuşak rengini görebiliyordum. Eşleşen orapları en küçük dantel kumaşa bağlıydı ve hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Kendimi tahrik olmaya başladığımı hissettim. Onu takdir etmem gerekirdi, bir erkeği nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Bir dönüş yaptı ve şampanyadan biraz sarhoş olduğu için hafifçe sendeledi. Kucağıma oturdu.

"Akşam yemeğini atlayalım ve senin evine gidelim," diye kulağıma fısıldadı.

Bir yanım onu burada, giyinme odasında becermek istiyordu. Daha önce yapmadığım bir şey değildi. Ama diğer yanım Addison'ı aklımdan çıkaramıyordu. Onu kucağıma aldığımda nasıl hissedeceğini, ellerimin tenine dokunduğunda, iç çamaşırının dantellerinin onu doğru yerlerden sardığını hissettiğinde nasıl olacağını merak ediyordum.

Kiera tereddütümü fark etti ve hemen fırsatı değerlendirdi.

"Ya da beni o soyunma odasına kadar takip edersen, sana hayatının en iyi oral seksini yaparım," diye fısıldadı, sonra dişleriyle kulak mememi kavradı ve hafifçe çekti.

Yutkundum, sonra ellerimi kalçalarına koyup onu benden uzaklaştırdım.

"Muhtemelen sana biraz yemek yedirip seni eve göndermeliyiz," dedim, sesimdeki isteksizliği gizlemeye çalışarak.

Seksi reddetmem nadir bir durumdu. O anda kim olduğumu gerçekten sorguluyordum, ama düşüncelerim başka yerdeydi. Başka biriyle.

Kiera geriye doğru sendeledi ve beni dikkatle süzdükten sonra prova odasına geri döndü. Ama önce bana pislik dedi.

Bölüm 7

ADDISON

Daniel o korkunç kadınla birlikte ofisimden ayrıldığından beri son birkaç saattir içinde bulunduğum sersemlikten beni uyandıran bir kapı çalma sesi duydum. Toplantı beni kötü bir ruh haline sokmuştu, ki bu çok saçmaydı çünkü onu neredeyse en yeni bağışçımız olarak kazanmıştım. Şimdiye kadarki en büyük bağışçımız.

Yine de, sabahki olaydan dolayı kendimi küçük düşürülmüş hissetmekten alıkoyamadım. Daha fazlası olacağını düşünüyordum, ama aslında tam tersi olmuştu. Hayal kurduğum fantezilere kapıldığım için kendimi aptal hissettim. Monica'yı, kafama aptalca bir romantizm senaryosu soktuğu için suçladım.

Kapımdan bir kez daha bir vuruş sesi geldi.

"Girin," dedim, dizüstü bilgisayarında bir şeyle meşgulmüş gibi davranarak.

Brian önce kafasını içeri soktu, sonra geri kalanı da içeri girdi. "Nasıl gitti?" diye sordu, karşımda oturdu.

Elimden geldiğince gururlu bir gülümseme takındım. "Daniel Jacobs, Leading to Learn'in en yeni bağışçısı oldu."

Brian masaya yüksek sesle vurdu, sonra sandalyesine yaslanıp bana hayranlıkla baktı.

"Vay canına, Addison," dedi.

"Biliyorum." Hâlâ inanmadığım için başımı salladım. "Başardın."

Ses tonundaki o şüpheli tavrı hoşuma gitmedi, ama ben de biraz şüpheli olduğum için bunu görmezden geldim.

"Sanırım öyle." Omuz silktim.

"Kutlamalısın. Erken eve git."

Kutlayacak bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama ofisimde mutsuz olmak yerine, rahat loftumda mutsuz olmak daha iyiydi.

"Gerçekten mi?" diye

sordum. "Gerçekten."

Brian ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Bugün iyi iş çıkardın," dedi ve dışarı çıktı.

Eşyalarımı topladım ve kalkıp çıkmak için ayağa kalktım, deri eteğim sandalyenin yüzeyinden yüksek sesle sıyrıldı. Aşağı baktım ve bu kıyafet seçiminin ne kadar saçma olduğunu düşündüm. Bir iç çekip dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kapıdan çıktım.

Metro istasyonuna doğru yürürken, çantamdaki telefonum çaldı. Arayan Monica'ydı:

Nasıl gitti?

Bunun hakkında konuşacak havamda değildim, bu yüzden telefonumu çantama geri koyup aşağıdaki platforma inen merdivenlerden indim. Brooklyn'e giden tren yanımdan hızla geçti. Kaçırdım. Sinirli bir şekilde metal sandalyelerden birine oturdum, metalin soğuğu çıplak tenime batıyordu. Bu etek çok kısaydı.

Bir milisaniye boyunca bu anlaşılmayı bu yüzden mi yaptığımı merak ettim, ama hemen bu düşünceyi kafamdan attım. Daniel Jacobs bir iş adamıydı. Çok başarılı bir CEO. Kadınların eteklerinin ne kadar kısa olduğuna bakarak anlaşma yapmazdı. Ayrıca, öyle yapsaydı bile, ben onun tipi değildim. Kiera'yı gördüğümde bu çok netleşti. Adı bile benimkinden çok daha üst sınıftı.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey, iyi bir insan olduğumu bilmemdi. Toplantı sırasında kendimi tutmaya çalışsam da, Kiera'nın ayrıcalıklı tavırları yüzünden içimde hafif bir öfke ateşi yükseldiğini hissedebiliyordum. Gözlerini devirip, kendilerinden daha az şanslı olanların hayatlarında fark yaratmak isteyen insanları küçümsemesine inanamıyordum.

Daniel'ın böyle birinin yanında nasıl durabildiğini merak ettim, ama belki de zengin insanlar böyleydi. Gerçekten, onu tanımamış olmak ya da kafamda yarattığım hayallerde onunla ilişki kurmamış olmak benim için daha iyiydi. Yine de, ellerimizin dokunduğu anları düşünmeden edemedim, bu da midemde kendi türünde bir ateş yaratıyordu.

Bugün, gözlerinin muhtemelen bakmaması gereken yerlerde biraz fazla uzun süre kaldığına yemin edebileceğim anlar oldu. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Eğer bu onun arzusuyorsa, onu daha çok istememe neden oldu. Ama artık her şey bitmişti.

Brooklyn'e giden bir sonraki tren raylar üzerinde gürültüyle ilerledi ve platform hafifçe sallandı. Ayağa kalktım ve trene doğru yürüdüm, hızlı trenin rüzgarı yüzüme çarptı. Etrafımdaki diğer yolcuları gözlemledim. Bu, benim ve Daniel Jacobs'un dünyalarının ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Eve vardığımda telefonumu kapattım. Gerçek bir öğleden sonra tatili yapmaya karar verdim. İşten, dünyadan, Monica'nın sorularından uzaklaşmak için. Yarın ona, bir sonraki aşk romanının ilham kaynağı olmayacağımı söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Sıcak bir köpük banyosu hazırladım ve deri eteğimi çıkarıp, dünkü gri eteğin yanına yere attım. Uzun bir süre giymeyeceğim iki şey. Küvete girdim ve sıcak su beni rahat bir kazak gibi sardığında derin bir nefes aldım. Kitabımın geri kalanını okudum ve son, istediğim mutlu sonu verse de, kendime acımadan edemedim.

Kitabı bitirince bir kenara attım ve fayans zeminde kayarak duvara *çarparak* durana kadar izledim. Nefesimi tuttum ve başımı suya daldırarak günün yorgunluğunu iyice yıkadım.

Akşamın geri kalanını kanepemde korku filmleri izleyerek ve önceki gecedeki kalan Çin yemeğini yiyerek geçirdim. Katil, büyük dansa hazırlanan çaresiz balo kraliçesini yavaşça takip ederken, ıslak yumurta ruloyu ısırarak izledim. Yalnız yaşadığım için izlemem gereken en iyi şey değildi, ama başka bir romantik komedi izleyemezdim. Bugün olmazdı.

Ertesi sabah, işe giderken, bugünün gazetesini almak için gazete bayisine uğradım. Rafların Daniel'ın yüzüyle ve midemi bulandıran bir manşetle kaplı olduğunu gördüm:

NYC'nin Kötü Şöhretli Bekarı Sonunda Yerleşiyor mu?

Gazeteyi raftan hızla aldım ve küçük tezgahın üzerinden görevliye birkaç dolar uzattım. Metro istasyonunun merdivenlerinden koşarak indim ve Manhattan'a giden trene hızla atladım. Şanslıydım ki bir koltuk buldum ve bugünün gazetesini açmadan önce hızla oturdum.

Aradığım makaleye ulaşana kadar sayfaları telaşla çevirdim. Daniel ve Kiera birlikte Bloomingdale's mağazasına giriyorlardı. Bu fotoğraf dünden olmalıydı çünkü Daniel aynı şık takım elbiseyi giyiyordu ve saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Bir an ona baktım, sonra gözlerim onun minyon vücuduna mükemmel oturan, rahatsız edici derecede dar elbisesine takıldı. İş toplantısına giymek için saçma bir kıyafetti, ama gazetenin sayfalarında adeta canlanmıştı. Bu kıyafeti kasten mi seçtiğini merak ettim.

Fotoğrafta onun sürekli gülümsediğini fark ettim. Yapmacık, dişlerini gösteren bir gülümseme değil, sır sakladığını gösteren kurnaz, dudakları kapalı bir gülümsemeydi. Daniel ise tedirgin görünüyordu. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. Başka bir yerde olmak istemiş gibi görünüyordu, ama bu sadece paparazziler yüzünden olabilir. Gece gündüz flaşlar ve kamera sesleri ile takip edilmeyi hayal bile edemiyordum.

Gözlerim isteksizce onun yüzünden ayrıldı ve makalenin başlığına takıldı:

Daniel Jacobs ve Kiera Shipley Yeniden Bir Arada!

Çift, dün sabah saatlerinde Jacobs'un çatı katı dairesinden çıkarken görüldüklerinde ilk kez kamuoyuna çıktılar. Shipley şampanya rengi, yere kadar uzanan bir elbise giymişti ve Jacob özel dikim bir takım elbise giymişti. Çift, yakındaki bir kafede kahve içmek için durduklarında şık giyinmişlerdi. Pencere kenarında oturup derin bir sohbete dalmışlardı ve birbirlerine çok dokunaklı davranıyorlardı.

Son kısmı okurken ve eşlik eden fotoğrafı görünce boğazım düğümlendi. Daniel kahvesinden bir yudum alırken Kiera'nın elleri onun kolundaydı. Ona tamamen aşık görünüyordu. Neden olmasın ki? Kahve içmeyi sanki Gucci'nin reklamını yapıyormuş gibi gösteriyordu.

Okumaya devam ettim:

Bildiğimiz gibi, çift üniversitede tanıştıklarından beri bir ayrılıp bir barışıyorlar. Kiera, Daniel'in yükselişinde yanındaydı ve onun hayatındaki başrolü hak ediyor gibi görünüyor.

Jacobs'tan bir açıklama alamadık, ancak Kiera'nın basın danışmanı ile iletişime geçerek birkaç soru sorabildik.

Sen ve Daniel'in unutamadığınız bir geçmişiniz var gibi görünüyor. Bize bu konuda biraz daha bilgi verebilir misin?

Daniel'la üniversitede tanıştım. Ben ikinci sınıftaydım, o son sınıftaydı. Ona ve azmine tamamen hayran kaldım. Yani, bakın onu nereye getirdi. O zamandan beri birkaç kez birbirimizi kaybettik, ama her zaman birbirimize geri dönmeyi başardık.

Peki şu anda ilişkiniz ne durumda?

Ŗu anki hayatımızda birbirimizi yeniden tanıyoruz. Zamanlama her Ŗeydir. Belki de Ŗimdi bizim zamanımızdır.

AŖk konusunda biraz Ŗanssız bir gemiŖiniz varken, evlilik söz konusu olabilir mi?

Bence Daniel her zaman benim ruh ikizimdi. Tekrar evlenmek konusunda ise, asla asla demem.

Gazeteyi biraz fazla sert kapattım ve yanımda oturan yaŖlı adamı korkuttum.

"zr dilerim," diye mırıldandım.

Bu konuda bu kadar heyecanlandığımı inanamıyordum. Neredeyse hiç tanımadığım biri için.

Tren yavaşlayarak durdu. Zaten benim durağım olduğunu fark ettim. Makaleye o kadar dalmıŖtım ki, dikkatimi vermemiŖtim. Gazeteyi kolumun altına sıkıŖtırıp, çantamı omzuma astım ve trenden indim.

Kaldırıma çıktığımda telefonum çaldı. Arayan Monica'ydı. İnledim. Dn gönderdiği mesajı ve bu sabah telefonumu atıktan sonra gelen aramayı görmezden gelmiŖtim.

"Alo?" Mümkün olduğunca neŖeli bir sesle cevap verdim.

"Merhaba. Neredeydin?" diye sordu, sesinde hafıf bir kızgınlık vardı. "zgnm,

dn telefonumu kapatmaya karar verdim. Brian beni erken eve gönderdi."

"Olamaz! İyi misin?"

"Oh, iyiyim. Hasta değilim. Aslında Bay Jacobs'un bizimle anlaşma yapmasını sağladığımı dūřünüyorum, bu yüzden Brian ödöl olarak falan beni erken çıkardı."

"Bay Jacobs..." dedi Monica, sanki bunu sindirmeye çalışır gibi yavaşça. "Vay canına, Heart. Bu harika. Sana o deri eteğin işe yarayacağını söylemiştim."

"Hadi ama. Bunu benim olağanüstü insan ilişkilerime bağlayamaz mısın?"

Diğer uçta onun kahkahasını duydum, sonra tekrar sessizlik oldu.

"Ama bu sabahki gazeteler neyin nesi? Onun sana karşı bir şeyleri olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, yok. Romantik yazarların beyni böyle çalıştığı için öyle olduğunu varsaydın."

"Pfft. Her neyse."

"Aslında Kiera'yı da toplantıya getirdi, bu yüzden durumun oldukça ciddi olduğunu söyleyebilirim."

"Bir dakika, o da mı oradaydı?" diye yüksek

sesle sordu Monica. "Evet."

"Ne oluyor yahu?"

"Biliyorum. O da dünyanın en nazik insanı değildi." "Anlat."

Monica'ya Kiera'nın bana karşı alaycı tavrını anlattım, tabii buna tavır denebilirse. Ve hayır işleri ve çocuklara karşı tutumunu da.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Monica alaycı bir

şekilde. "Onun onda ne bulduğunu

anlamıyorum," diye katıldım. "Göğüsler.

Göğüsleri görüyor."

Yüksek sesle güldüm. Monica her zaman moralimi düzeltirdi. Dün, yumurta ruloları ve slasher filmleriyle aptalca bir depresyona girmeden önce onunla konuşmalıydım.

"Üzgünüm, Heart. Adamın ününe yakışır bir davranış sergilemiş," dedi Monica.

"Sorun değil. Aslında şimdi ofise varıyorum. Gerçeğe dönüyorum. En çok satan kitabın için ihtiyacın olan malzeme olamadığım için üzgünüm."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Tek ihtiyacım olan bu."

Gülümseyerek veda ettim ve işime gitmek için kapıdan çıktım. En azından dikkatimi başka yöne çekecek bir şeyim vardı.

Bölüm 8

DANIEL

Bu sabahki gazeteyi masama çarptım ve kapıda bir fincan kahveyle duran Margaret'i korkuttum. Kahvenin krem rengi eteğine biraz döküldüğünü gördüm, ama o bunu görmezden gelerek masama koymak için yanıma geldi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Ceketimin cebinden kareli mendili çıkardım ve ona uzattım. Minnettarlıkla aldı ve eteğinin kumaşına sızan kahveyi silmeye başladı. İşe yaramaz bir girişimdi, ama en azından tam bir pislik gibi görünmemiştim.

Konuşmadan önce beni dikkatle süzdü. "Her şey yolunda mı, Bay Jacobs?"

İç geçirdim ve sandalyeme yaslanarak ellerimi başımın arkasına koydum ve başımı ellerime dayadım.

"Pek sayılmaz," diye cevapladım.

Gözlerinin masamdaki kağıda kaymasını izledim ve şaşkınlık görmedim. O kağıdı, tüm New York şehri gibi, çoktan okumuştı. Zoraki bir gülümsemeyle mendilimi bana geri uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi

yumuşak bir sesle. "Önemli

değil."

Sanki başka talimatlar bekliyormuş gibi oyalanıyordu. Ya da belki benden daha fazla bilgi almak istiyordu. Ya da belki de sonunda harekete geçme anı gelmişti. Her halükarda, yalnız kalmak istiyordum.

"Kahve için teşekkürler," dedim, umursamaz bir tavırla, umarım ipucunu anlamıştır.

Öyle yaptı. Hayal kırıklığıyla başını salladı ve kapıdan çıkmak için döndü, ama önce şöyle dedi: "Bence çok romantik bir yazıydı, ne olursa olsun."

Margaret'in makalenin sözlerine ve Kiera'nın özenle hazırladığı yarı gerçeklere kapıldığını görebiliyordum. Tanrım. New York'un geri kalanı da bu saçmalığa kapılmış mıydı?

Kapı arkasından kapandığında alaycı bir şekilde güldüm ve tekrar gazeteye uzandım. Makaleyi bir kenara atmadan önce gözlerimle taradım. Hayırseverlik müzayedesi ve Kiera ile günü geçirmek zorunda kaldığımdan bahsedilmiyordu.

Kiera'nın basına konuşacağını bilmeliydim. Onun için önemli olan tek şey imajıydı ve bu da onu gazetelerin manşetine taşıdı. Bütün gün ona neredeyse hiç dokunmadım, ama fotoğrafçılar açıları nasıl kullanacaklarını iyi biliyorlardı. Kiera da onları nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Makalede Leading to Learn ofislerine yaptığım ziyaretten bahsedilmiyordu bile. Bütün gün bizi takip ettiklerine göre, en azından bunun makalede yer alacağını düşünmüştüm. Ama hayır, kendi versiyonlarını yazmak istiyorlardı ve benim iyi adam olarak gösterilmem bunun bir parçası değildi. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

Telefonum masamda çaldı. Telefonu aldım ve Kiera'dan bir mesaj gördüm:

Bugünün gazetesinde çok sevimli çıkmışsınız.

Gözlerimi devirdim ve ona gönderecek birkaç kelime düşündüm, ama göndermemeye karar verdim. Şu anda onun kötü tarafına geçmek istemiyordum. Dün onu reddettiğimde yeterince kızmıştı. Belki de bu yüzden basına koşmuştu.

Ona cevap yazmak yerine, en iyi arkadaşım Freddy'ye mesaj attım:

Bu akşam Bemelmans'ta içki içer miyiz?

Üç nokta belirdi ve bir anlığına kayboldu. Freddy: *Tabii ki.*

İşten sonra görüşürüz.

Şimdi, önümüzdeki yedi saatlik mesaisini atlatabilirim, birinci sınıf bir viski ve iyi arkadaşlarla rahatlayabileceğim. Güvенеbileceğim arkadaşlar. Bu günlerde onlar çok azdı.

Freddy'yi çocukluğumdan beri tanıyordum. İkimiz de New York'un kuzeyindeki aynı ağaçlıklı sokakta büyüdük. Ebeveynlerimiz çok çalışırdı, bu yüzden kendimizi eğlendirmek zorundaydık. Bu zor değildi. Gençliğimizde, GI Joe'larla

oynar ya da sokak lambaları yanana kadar bisiklet sürerdik. Ergenlik yıllarımızda babamın içki dolabını yağmalar, golf arabalarıyla kulüp evine gidip havuza gizlice girerdik.

Şimdi otuzlu yaşlarımızın başındaydık, ama ne kadar büyüdüğümüzden emin değildim. Bazen oyun parası kullanıp şehirde dolaşarak kadınları tavladığımızı hissediyordum. O, Upper West Side'ın ünlü jinekologuydu, onun bu alana gireceğini hiç hayal etmemiştim. Ama bu işi sevdiğini söylüyordu. Nedenini biraz anlayabiliyordum.

İşler uzayıp gidiyordu. Toplantılar, e-postalar, Margaret'in benim için kaçmaya çalıştığı basın telefonları vardı, ama bazıları yine de bana ulaşıyordu. Şirketimde yaptığım hiçbir şeyin önemi olmadığı için kendimi giderek daha fazla sinirli hissediyordum. İnsanların odaklanmak istediği tek şey, yatağında kimin olduğu idi. Belki de bunu kendim yaptım. Bu ünü kendim kazandım.

Kapım çalındı. "Girin," dedim.

Brody, sırtarak içeri girdi. "Yine gazetelere çıktın, ha?" diye sordu.

"Kapa çeneni," diye bağırdım.

"Ne zaman ona baldızım diyebileceğim?"

"Ciddiyim, Brody."

Savunma amaçlı ellerini kaldırdı. Ona baktım ve daha da öfkelendim. Hepsi onun suçuydu. Kulüpte o aptalca bahsi yapmasaydık, bunların hiçbiri olmazdı. Açık artırmaya çıkmazdım, Kiera hayatıma tekrar girip gazetelere manşet olamazdı.

"Bu *senin* hatandı," diye homurdandım.

"Nasıl benim hatam oldu?" diye sordu, karşımdaki koltuğa çöküp ayaklarını masamın üzerine attı.

Gözlerimi devirdim. "Senin aptal bahsin olmasaydı, bu durumda olmazdım."

"Kızıl saçlı kızın beni istemesi benim suçum değildi." Omuz silkti. "Ayrıca, bahsin *senin* fikrin olduğundan eminim."

Olabilir. Hatırlayamıyorum.

"Şanslısın, biliyor musun?" dedim. "Nasıl yani?"

"Basın sana benim gibi saldırmıyor."

Sonunda yüzündeki gülümsemeyi sildi ve bana ciddi bir şekilde baktı.

"Sen CEO'sun. Ben COO'yum. Ben daha az ilgi çekici olan küçük kardeşim. Bu da pek eğlenceli değil."

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Tüm gözler üzerimde olabilir, ama aynı zamanda tüm takdir de bana geliyor.

"Bu bizim seçtiğimiz hayat, ağabey," dedi, ayaklarını masamdan indirip ayağa kalkarken.

Ciddiyetle başımı salladım.

"Yarın eski haber olacaksın," dedi ve kapıdan çıktı.

Öyle olsa iyi olur.

Saate baktım ve saatin beşini biraz geçtiğini fark ettim. Tanrıya şükür.

**

Saat 5:15'te Bemelmans'a vardım. Paparazzilerden kaçmak için binanın arka kapısından gizlice çıkıp yürümeyi tercih ettim. Hızlı bir çıkışa ihtiyacım olursa diye Armand'ı peşimden gönderdim. Neyse ki, kimse beni rahatsız etmedi. Kafamı boşaltmak için o zamana ihtiyacım vardı. Bazen şehrin gürültüsü yardımcı oluyordu.

Kapıları iterek geçtim ve loş ışıklı salona girdim. Freddy'yi henüz görmedim, bu yüzden barda bir koltuğa oturdum. Piyanonun yumuşak sesleri, diğer müşterilerin fısıltılı konuşmalarıyla birlikte mekanı dolduruyordu. Barmen beni gördü ve yanıma geldi. Bal sarısı saçları omuzlarına gevşek bukleler halinde düşüyordu ve siyah beyaz kokteyl elbisesiyle kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Daha önce de bana hizmet etmişti.

"Bay Jacobs, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi, bara özenle hazırlanmış bir şekilde yaslanarak, sadece rahat bir tavır sergilemekle kalmadı, aynı zamanda düşük kesimli elbisesinin içini kuşbakışı görebilmemi sağladı. Bahşışı yüzde yirmi artırmanın en hızlı yolu.

"Danielle, değil mi?" diye sordum, ağzımın bir tarafını kaldırarak ona gülümsedim.

"Doğru. Daniel. Danielle. Hatırladın mı?" dedi, ikimizin arasını işaret ederek.

"Tabii ki," diye cevapladım. Bunu hatırladığım için kendime

şaşırdım. "Ne alırsın?" diye sordu, mavi gözleri benimkilere

odaklanmış halde. "Çift viski. Sek."

"Uzun bir gün müydü?" diye sordu, üstündeki şişeyi almak için uzanırken göğüsleri göz hizamdaydı. Bakışlarımı saklamadım bile. Geri inerken fark etti ama umursamadı. Hatta gülümsedi. Ne yaptığını biliyordu.

"Çok," diye cevapladım, o da içkiyi bana doğru kaydırdı.

"Son gününüzü Bemelmans'ta geçirmeyi tercih ettiğiniz için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Umarım bunu daha da iyi hale getirebilirim."

"Zaten yapıyorsun," dedim ve göz teması kurmaya devam ederek içkimin bir yudumunu aldım.

"Şimdiden personeli taciz mi ediyorsun?" Freddy yanıma otururken sorduğunu duydum.

"Merhaba Freddy," dedi Danielle, başını

sallayarak. Sanırım buraya sık sık geliyorduk.

"Danielle." Başını salladı. "Her zamanki gibi, lütfen."

Ona küstahça sıdıttıktan sonra eski usul kokteylini hazırlamaya başladı. "Naber

dostum?" diye sordu, sırtına hafifçe vurarak. "Gazeteleri gördüm..." "Evet," diye

homurdandım.

"Onunla gerçekten yeniden birlikte olmadın, değil mi?"

Ona inanamayan bir bakış attım. "Ciddi olamazsın."

Omuz silkti. "Sen ve Kiera'yı hiç anlayamıyorum. İlişkiniz hep karmaşıktı."

"Hayır, uzun zamandır öyle bir şey yok."

"İyi. Çünkü dürüst olmak gerekirse Daniel, o en

kötüsü." "Biliyorum."

Ellerimi yüzüme götürdüm ve avuç içlerimde sakalların sertliğini hissettim.

Danielle geri geldi ve Freddy'nin içkisini masaya koydu. Freddy kadehini ona doğru kaldırdı ve uzun bir yudum aldıktan sonra bana döndü.

"Bu da geçer," dedi. "Endişelenme." "Evet..."

Ama aslında geçmeyecekti. O manşeti ortadan kaldıracak tek şey, benimle başka bir kadınla ilgili başka bir manşet olacaktı. Danielle'e baktım, acaba tüm bunları ortadan kaldıracak ve herkese Kiera ile birlikte olmadığımı gösterecek kişi olabilir mi diye düşündüm. Bu, onun egosuna büyük bir darbe olurdu. Bunu düşünürken içkimin tadını çıkardım.

Bal rengi saçlı barmeni eve götürmek kolay olurdu, ama onun istediğim kişi olmadığını fark ettim. İki gün önce bahçede Addison ile tanıştığım beri, aklımdan çıkmamıştı. O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu ve onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Onun hakkında sadece bir hisse kapılmışım.

Yani, tanıdığım kadınların çoğu ya zengindi ya da zengin olmaya çalışıyordu. Addison farklıydı. Para peşinde koşmak ya da başkalarının parasını kazanmak yerine, kendinden başka bir şeyi önemsiyordu. Benim için fazla iyiydi ve bu yüzden benim için bir meydan okumaydı. Belki de bu yüzden onu aklımdan çıkaramıyordum. İş hayatında ya da kadınlarda bir hedef belirlediğimde, onu kazanmak zorundaydım.

Onu tekrar görmenin bir yolunu bulmalıydım. Kâr amacı gütmeyen kuruluşuna yüzbinlerce dolar bağışlayacağım için bu çok da zor olmamalıydı. Kiera yüzünden son görüşmemiz çok kötü geçmesine rağmen, benimle görüşmeyi reddedemezdi. Telefonumun takvimini kontrol edip başka bir görüşme planlanmış mı diye bakmaya karar verdim, ama hiçbir şey görmedim.

Hayal kırıklığına uğrayarak, Danielle'e bana bir içki daha getirmesini işaret ettim. Freddy boş bardağıma baktı.

"Bu olaydan gerçekten çok kızgınsın."

Omuz silkdim ve barın etrafına bakındım. Viski yardımcı olmuştu, ama dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu. Sadece bu gece için. Masaların çoğu, kendilerinin yarı yaşında iş adamları ve kadınlarla doluydu. Kapının açıldığını fark ettim ve bir kez daha baktım. Ne kadar da hayalperestim.

Addison hostes standının yanında duruyordu. Straplez siyah bir elbise giymişti ve etrafına belirsiz bir şekilde bakarken elbisesini düzeltiyordu. Saçları açık ve yana doğru ayrılmıştı, omuzlarının hemen altına kadar uzanıyordu. Hostes bara doğru işaret etti ve Addison benden barın diğer ucuna doğru yürüdü. Bar taburesine oturdu, bacak bacak üstüne attığında siyah elbisesinin eteği yukarı kayd. Ayak bileklerine bağlanan ince topuklu ayakkabılarını fark ettim. Çok seksi görünüyordu.

Kendi kendime, *oyun başladı*, dedim.

Bölüm 9

ADDISON

Ahşap bar taburesinde sertçe oturdum ve içki menüsünü aradım. Happy hour olup olmadığını, hatta bu tür bir yerde böyle bir şey yapılıp yapılmadığını merak ettim. İş arkadaşım Shelley, doğum günü içkileri için Bemelman's'a gelmeyi önerdiğinde şaşırdım. Tek bir kokteyl için 40 dolar ödeyebilecek kadar yüksek maaş almıyorduk, ama akşam yemeği için başka bir yer seçmiştik. Çok daha ucuz bir yerdi, bu yüzden bir içkinin zararı olmaz diye düşündüm.

Rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Sorun koltuğum değildi, lanet olası elbiseydi. Yemin ederim, bir beden büyüdüğümü kabul edip yeni kıyafetler almam gerekiyordu. Elbiselere ve eteklere sıkışmak her sabah egzersiz yapıyormuşum gibi geliyordu. Bu siyah elbiseye sığmak için iç organlarımı yeniden düzenledim sayılır. İş arkadaşlarımla içki içmek için fazla seksi geliyordu ama buradaki kıyafet kurallarından emin değildim.

Etrafıma baktığımda, benzer kıyafetler giyen diğer kadınları gördüm, hepsi de kendilerinden iki kat yaşlı takım elbiseli erkeklerin yanında rahatça oturuyorlardı. Bu beni daha da rahatsız etti. Elbisenin eteğini çekerek bacaklarımı daha fazla örtmeye çalıştım, ama sonunda dekoltemi daha fazla gösterdim. Kazanamazdım. Vazgeçerek, barmenlere kendimi rahatlatmak için gelmelerini işaret ettim.

Açık renkli, sıcak saçları ve minik kokteyl elbisesi ile büyüleyiciydi. Ona bakmaktan kendimi alamadım ve karşımda durduğunda, ne içmek istediğimi bile bilmediğimi fark ettim. Sadece bir içkiye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Ne alırsın tatlım?" diye sordu.

"Şey... Özür dilerim. İçki menüsüne bakma fırsatım olmadı."

Tezgahın altına uzanıp bir menü uzattı. "Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu.

Belli olmalıydı.

Menüyü gözden geçirirken başımı salladım.

"Cosmopolitan'ımızı önerebilir miyim? İçinde tutku meyvesi aromalı votka ve şampanya var. Çok popüler bir içecek."

"Tabii, onu alayım."

Bu fiyata, bir fiyata iki içki içsem daha iyi olur. Menüyü ona geri verdim ve kapiya doğru baktım. İş arkadaşlarımin nerede olduğunu merak ettim. Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat neredeyse 18:30'du. Parmak uçlarımla bar tezgahına vurarak etrafa baktım.

Burası çok güzeldi. Işıklar loş ama sıcaktı, masaların üzerine turuncu bir parıltı yayıyordu. Küçük masalar ve köşe kabinleriyle burası inanılmaz derecede samimi bir yerdi. Bu adamların neden randevularını buraya getirdiklerini anlayabiliyordum. Elinde şık bir kokteyl ile birbirine yapışmaktan başka seçeneğin yoktu.

Gözlerim barın sonuna kaydı ve aniden Daniel Jacobs'ta durdu. Hızlıca nefes aldım ve bar tezgahına baktım, onun bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen beni görmemesini umuyordum.

Lütfen buraya gelme. Lütfen buraya gelme, diye düşündüm.

Onun yanında durmaya dayanabileceğimden emin değildim, özellikle de içki içtiğimde. Bu sadece gardımı düşürdü. Onun yanında gardım zaten neredeyse tamamen düşmüştü. Yapmam gereken son şey, sarhoş ve cesur hissetmekti, bu da beni neredeyse nişanlı olan ve bana hiç ilgi duymayan bir adamla flört etmede başarısız olmaya götürürdü.

Güzel barmen içkimi bana doğru kaydırdı. Çok güzel görünüyordu. Kokteyllerin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemiştim. Pembe ve köpüklüydü ve şampanyanın üzerinde yenilebilir çiçekler yüzüyordu.

"Teşekkürler," dedim, onu hayranlıkla seyrederek.

"Hesap açmak ister misiniz?" diye sordu.

"Bu benden," dedi Daniel. "Aslında, tüm içkileri benden."

Hemen yanımdaydı ve kolonyasının kokusunu alabiliyordum, pahalı ve inanılmaz derecede seksi bir kokuydu. Onu iki kez gördüğümde bunu fark etmemiştim. Aniden o kokuyu tenimde hissetmek istedim, böylece onu eve götürebilirdim.

Ona döndüm ve şaşırmış gibi yaptım. "Daniel," dedim, etkileyici olması için elimi kalbime koydum. "Ne sürpriz."

"Umarım hoş bir sürprizdir," dedi, kaşını kaldırarak.

Çok hoş.

"İçki için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildin."

Hiç sorun değilmiş gibi eliyle beni uzaklaştırdı. Muhtemelen herkese böyle davranıyordu. *Sen özel değilsin*, diye kendime hatırlattım. Kadehini kaldırdı. Ben de kadehimi kaldırıp onun kadehine değdirdim ve kadehlerin hafifçe çınlamasını dinledim.

"Kadere içelim," dedi, gözleri benimkilere odaklanmış bir şekilde.

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama kulağa çok flörtöz geliyordu. Ben de bunu görmezden geldim.

"Ve yeni kız arkadaşına şerefe," dedim, kısa bir baş sallama ile.

Kulağa istediğimden daha alaycı gelmişti. Umarım dilimden dökülen kıskançlığın buz gibi tonunu hissetmemiştir. *Oof*. Henüz içkimin bir yudumunu bile içmemiştim. Onun bakışlarından kaçtım ve barın arkasındaki raflarda dizili içki şişelerine baktım. Kadehimi dudaklarıma götürdüm ve uzun, cennet gibi bir yudum aldım. İçki tatlı ve sertti. Başım beladaydı.

Daniel de önüne baktı ve kehribar rengi içkisini uzun bir yudumla içti. Tekrar konuşmadan önce bir anlık garip bir sessizlik oldu.

"O benim kız arkadaşım değil, bilgin olsun." Sesinde sertlik vardı ve onun üzgün mü yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadım. Sesi içimde yankılanıyordu.

"Oh, özür dilerim. Gazeteler..."

"Gazeteleri siktir et."

Oh, kızgındı. Ve ateşli bir kızgınlıktı bu. İçkimin bir yudumunu daha aldım, kabarcıklar boğazımda dans ediyordu.

"Üzgünüm," dedi, bana dönerek.

"Sorun değil. Beni ilgilendirmez."

Ona dönmemiştim ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Sanki boğazında bir şeyler sıkışmış gibiydi, henüz onları serbest bırakmaya korkuyor gibiydi. Ben de korkuyordum, çünkü bunlar beni mahvedebilirdi.

Kapıya baktım, arkadaşlarımla sonunda gelip beni bu durumdan kurtarmasını umuyordum. Onları görmedim. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Daniel merakla, bakışlarımı takip ederek kapıya doğru.

"Evet, ama geç kaldılar."

"Randevun mu var?"

Ona baktım, bu soruyu sormasına şaşırmıştım.

"Hayır. İş arkadaşımın doğum günü."

Bana mı öyle geldi, yoksa rahatlamış mı görünüyordu? O içki beni yanıltıyordu.

Çantama uzandım. "Ona mesaj atacağım."

Daniel başını salladı ve sabırla yanımda durdu. Oturmadığını fark ettim, ama yine de yanımda durmaya devam etti. Ama şikayet etmiyordum. O buradaydı. Ve sonuçta o kibirli kızla birlikte değildi.

Shelley'e kısa bir mesaj yazdım.

Ben: *Neredesin? Ben Bemelman's'tayım.*

Shelley: *Oh, kahretsin, Heart. Brian sana hasta olduğumu söyledi sanıyordum.*

Ben: *Söyledi, ama ben sadece okulu atıyorsun sandım.*

Shelley: *Keşke öyle olsaydı. Çok üzgünüm! Başka bir zaman görüşürüz?*

Telefonumu kilitlemeden önce ekrana baktım, ekran karardı. Burada yalnızdım. Tamamen yalnız sayılmazdım. Daniel buradaydı, ama yine de kendimi çok yabancı hissediyordum. Ne yapacağımı düşünürken alt dudağımı ısırdım.

"Gelmeyecek mi?" diye sordu, bara yaslanarak. "Hayır,

sanırım gelmeyecek. Hasta."

Yarısı dolu içkime baktım. Bir yanımda onu bir dikişte içip oradan gitmek istiyordu, ama bir yanımda da kalmak istiyordu.

"Bize katılmak ister misin?" diye sordu Daniel, barın diğer ucundaki arkadaşını işaret ederek. O tarafa baktım ve onun güzel barmenle flört ettiğini gördüm.

"Oh, sorun değil. Rahatsızlık vermek

istemem." "Israr ediyorum."

Daniel elini uzattı ve bana umutla baktı. Elimi onun eline koymadan önce, ellerimiz dokunduğunda hissettiğim o tanıdık duyguya kendimi hazırladım. Avucum onun avucuyla buluştuğunda, o duygu yine oradaydı. Bu sefer, küçük elektrikli öpücükler gibi tenimde dolaştı. Beni bar taburesinden indirdi ve ben onun elini tutarak, diğer elimde içkimi dengeleyerek arkasından yürüdüm.

"Freddy. Addison ile tanışmanı istiyorum," dedi Daniel otururken. "Addison, ha?

Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Freddy, elini uzatarak. "Ben de," dedim, elini sıkıca sıkarak.

Daniel'ın elini tutmaktan tamamen farklı bir duyguydu.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Freddy, ikimizi işaret ederek.

"Addison, Leading to Learn adlı kar amacı gütmeyen bir kuruluşta çalışıyor. Harika işler yapıyorlar. Ben de bağışçı olmaya karar verdim."

"Bunun için çok minnettarız. Teşekkürler," diye ekledim.

Daniel içkime baktı ve barmene işaret etti. "Bir tur daha alabilir

miyiz lütfen?"

"Elbette, Bay Jacobs."

Gözlerinin biraz fazla uzun süre kaldığını ve dikkatlice kirpiklerini kırptığını fark ettim. Onu suçlayabilir miydim? Muhtemelen herkese böyle bir etkisi vardı. Bana döndüğünde hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü fark ettim.

"Peki, genelde çarşamba geceleri Bemelman's'a gelir misin?" "Hayır.

Asla. Buraya ilk kez geliyorum."

"Ne şanslıyız," dedi Freddy gülümseyerek. "Ne

şanslıyız," diye onayladı Daniel.

Barmen, ilk içkimi henüz bitirmemiş olmama rağmen bir tur daha içki getirdi. İki yudumda içkiyi yudumladım. Daha önce başımın belada olduğunu düşünüyorsam, şimdi kesinlikle beladaydım. İçimi pervasız bir his kapladı. Bunun nedeni votka ve şampanya mıydı, yoksa bu lüks barda çift hayat yaşıyor gibi hissetmem miydi, yoksa Daniel Jacobs'un güçlü etkisine bu kadar yakın olmam mıydı, bilmiyordum. Muhtemelen üçünün birleşimiydi.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum, Freddy'ye bakarak ve Daniel'a bakmaktan dikkatlice kaçınarak.

"Birlikte büyüdük," dedi. "Çocukluk arkadaşınız."

"Vay canına, bu harika. Peki ne iş yapıyorsun Freddy?"

"Kadın doğum uzmanıyım. İhtiyacın olursa, işte kartım," dedi, cüzdanını açıp mat beyaz bir kartı bana uzattı.

"Şey, teşekkürler." Biraz gülmekten kendimi alamadım.

"Ciddi misin dostum?" diye sordu Daniel.

Yanaklarının pembeye döndüğünü görebiliyordum, bu da beni daha çok güldürdü. Daniel Jacobs, rahatsız mı? Böyle bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ne?" Freddy omuz silkti.

Daniel başını salladı ve içkisini yudumladı. Freddy'ye sırtını döndü, Freddy ise barmenle flört etmeye devam ediyordu.

"Üzgünüm," dedi dudaklarını oynatarak.

Elimi sallayarak onu sakinleştirdim. "Sorun değil," diye fısıldadım.

Dizinin benimkine değdiğini ve orada kaldığını hissettim. Gözleri vücutlarımızın temas ettiği yere kayarken sessizce nefes aldım. Bir dakika orada kaldıktan sonra tekrar benimkilere döndü. Buz mavisi gözleri, barın loş sarı ışığıyla keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun, söylemediysem söyleyeyim,"

dedi. Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese söyledim.

Freddy avucuyla bara vurdu ve beni trans halimden çıkardı. Koltuğumda biraz sıçradım ve merakla ona baktım.

"Üzgünüm. Hisse senetleri düştü." Telefonundan başını kaldırdı.

Daniel burnundan sinirli bir nefes aldı ve bana sırtını döndü. Freddy'nin yüzünde bir şey fark ettim ve az önce ne tür bir sessiz iletişim geçtiğini merak ettim. Freddy dramatik bir şekilde esnedi ve sırtını gerdi.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter, siz ikiniz," dedi ve barın üstüne birkaç yüz dolarlık banknot attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Addison."

Daniel'ın sırtını okşadı ve bir anda ortadan kayboldu. Birdenbire, Daniel Jacobs ile bir barda nasıl yalnız kaldığımı fark ettim.

Bölüm 10

DANIEL

Freddy'nin barın kapısından çıkmasını görünce rahatladım. Sanki yüzümdeki ifade "defol git buradan" diye bağırıyormuş gibi, o da ipucunu anlamıştı. Onu severdim, ama bazen tam bir aptal olabiliyordu. Yani, gerçekten Addison'ın kadın doktoru olmayı teklif mi etmişti? Onun ya da başka birinin, benim henüz keşfetmediğim yerleri keşfetmesini istemiyordum. Keşfetmeyi umduğum yerleri.

Yastık gibi pembe dudaklarının martini kadehinin kenarını sardığını izledim, sonra gözlerim aşağı kaydı ve straplez elbisesinin üst kısmına takıldı. Kendimi tutamadım.

Addison boğazını temizledi ve dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Bana attığı bakış keskin bir keskinlik içeriyordu. Beni gerçekten suçlayabilir miydi? Kendini lezzetli bir sergide sunmuştu.

"Pardon, ne diyordun?" diye sordum utangaç bir gülümsemeyle.

"Bu sabahki gazete için üzgünüm diyordum. Üzgün görünüyordun."

Koltuğuma yaslandım ve içkime baktım.

"Hayat böyle işte. Sanırım bunu ben istedim, ama bazen her şeyin yanlış anlaşıldığını düşünüyorum."

"Bir gecede üç kadın gibi mi? Dur tahmin edeyim, sen sadece masa oyunları oynuyordun..."

Beni araştırmış. Bu düşünceyle gülümsedim.

"Araştırmanı yapmışsın..." İçkimin bir yudumunu aldım.

"Kiminle iş yapacağımı bilmem gerekiyordu," dedi, ama yanaklarının kızarmasından, internette adımlı aramasının tek nedeninin bu olmadığını anlayabiliyordum.

Bardağımı barın üstüne koydum ve ona baktım. Ona dürüst olmanın en iyisi olacağını düşündüm.

"Bak, sana yalan söylemeyeceğim. Bir ünüm var. Bir kısmı yalan. Çoğu doğru. Ama kurduğum şirketle gurur duyuyorum. Keşke işim, görüştüğüm kadın yerine manşet olsaydı."

Bir an düşünceli göründü. "Bu çok sinir bozucu olmalı," dedi. "Üzgünüm."

"Çok. Kiera ile olanlar tamamen uydurmaydı. Aptalca bir hayır müzayedesini yüzünden onunla bir gün geçirmek zorunda kaldım."

Addison başını salladı ve burnundan bir kahkaha attı.

"Ne?" diye sordum.

"Zenginlerin sorunları."

Güldüm. Gerçekten de saçma geliyordu.

"Ne kadar verdin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Bilmek istemezsin," diye inledim.

"Söyle bana." Omzuyla şakacı bir şekilde beni dürttü.

Benimle flört ediyordu. Ben de ona ayak uydurdum.

"Olmaz."

Koltuğunda dönerek bana tam olarak karşı karşıya geldi. "Söyle," diye ısrar etti, bana yaklaşıp.

"Peki," dedim ve ona doğru eğildim. "İki yüz bin dolar."

"Kapa çeneni," diye bağırdı. Bardaki bazı müşteriler merakla başlarını kaldırdı. Utançtan hemen eliyle ağzını kapattı.

Ben güldüm. Uzun zamandır bir kadın yüzünden gülmemiştim.

"Biliyorum. Saçma," dedim, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir an

şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

"Demek Daniel Jacobs ile bir gece geçirmek bu kadar pahalı. Üzgünüm ama o kadar param yok," dedi sırtarak.

"O zaman gitsem iyi olacak." Kalkıyormuş gibi yaptım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra uzanıp bacağıma hafifçe vurdu.

"Sen çok kötüsun," dedi gülerek.

Eli hala uyluklarımdaydı ve kanımın damarlarımdan kaynar su gibi aktığını hissettim. Eline baktım ve o da gergin bir şekilde elini çekti. İçkisine uzandı ve tek bir yudumda bitirdi.

şimdi ya da asla, diye düşündüm.

Saatime baktım. Saat daha 8'di.

"Hala erken," dedim. "Belki benim evime gelmek ister misin?" Boş içkisine

bakarak düşünür gibi görünüyordu.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye sordu.

Bunu beklemiyordum.

"Yiyecek mi? Evet, var."

"İyi, çünkü açlıktan ölüyorum."

Gülerek bara biraz para attım.

Dışarıda kaldırımda, benim arabamın beklediğini fark etmeden önce taksi çağırmaya gitti. Armand kapıyı bizim için açtı ve o arabaya girdi, ben de arkasından girdim. Diğer tarafa kayarak kapıya neredeyse yapıştığını fark ettim. Mesafesini koruyordu. Şimdilik.

"Pizza sever misin?" diye sordum. "Tabii

ki," dedi.

"Armand, Di Fara'dan pizza sipariş edebilir misin?" "Evet,

efendim." Arka aynadan bana başını salladı.

Koltuğuma yaslandım ve Addison'a baktım. O pencereden dışarıya bakıyordu, şehir ışıkları bulanık bir şekilde önümüzden geçiyordu. Penceredeki yansımasından, belki de kendini sorguladığını anlayabiliyordum. Arabaya biner binmez hemen bana sarılan çoğu kadından farklıydı.

"Pizza yaklaşık kırk dakika içinde orada olur, efendim," diye seslendi Armand.

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra, binamın otoparkına girdik. Armand asansörlerin önüne park etti ve ben kapıyı açmadan önce arabadan indim. Addison'a kapıyı açan kişi olmak istedim, ona bir beyefendi olabileceğimi göstermek için.

Elimi uzattım ve o tereddüt ettikten sonra elimi tuttu ve ona yardım etmeme izin verdi. Armand eğlenceli bir ifadeyle geride duruyordu. Bu bir ilkti.

"İyi akşamlar, efendim," dedi ve arabaya geri bindi.

Asansörün şifresini tuşladım ve kapılar hemen açıldı. Bu benim özel asansörümdü, bu yüzden şaşırmadım. Addison içeri girdi ve arka köşeye yaslandı, yine mesafesini koruyarak. Sessizce yukarı çıktık, kaçamak bakışları benden başka her yere bakıyordu.

Kapılar penthouse'umun girişine açıldı ve ben içeri girdim. Arkamda Addison'ın topuk sesini duymadım, bu yüzden döndüm ve onu asansörün içinden ağzı açık bakarken buldum. Dışarı çıktı ve yavaşça beni takip ederek oturma odasına girdi, her şeyi inceleyerek. Onu etkileme hissini sevdim. Çoğu erkeğin veremediği şeyi ona verebileceğimi bilmek hoşuma gitti.

"İçki ister misin?" diye sordum, kanepenin arkasındaki bara

işaret ederek. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye

utangaçça sordu.

Belki.

"Ben mi? Asla."

"İyi. Çünkü bil diye söylüyorum, ben öyle bir kız değilim."

"Biliyorum. Bana söylemiştin."

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Terasta. İlk tanıştığımızda."

Yanakları kızardı. Bara gittim ve onun adımlarının arkamdan geldiğini duydum.

"Şampanya?" diye sordum.

"Tamam." Mermer bar tezgahına sırtını dayadı.

Buzdolabından bir şişe çıkardım ve mantarı hafif bir sesle açtım. İki kadeh doldurdum ve birini ona uzattım. Küçük bir yudum aldı ve büyük pencereden aşağıdaki şehri seyretti.

"Eğer öyle bir kız değilsen, burada ne işin var?" diye sordum. "Sadece

pizza için geldim." Omuz silkti.

Gülümsemeyi zorla bastırdığını görebiliyordum.

"Hala yaklaşık otuz dakikamız var," dedim ve ona doğru bir adım attım. Ellerimi kollarının üzerine koydum. Gözleri benimkilere baktı ve titrek bir nefes aldı.

"O zamana kadar ne yapmak istersin?" diye sordu, cevabı çok iyi bildiği halde.

"Birkaç fikrim var."

Ona daha da yaklaştım ve gözlerinin kapanmasını izledim. Dudaklarına dokunmak yerine, dudaklarımı çenesine bastırarak bir dizi öpücük bıraktım. Başını geriye yaslayarak boynunu ortaya çıkardı ve ben de bu daveti memnuniyetle kabul ettim. Dudaklarımı boynunun arkasına doğru kaydurdum ve dilimle tadına baktım.

Ellerim beline uzandı, onu kavradı ve hızla tezgaha doğru çevirdi. Kendimi ona bastırdım ve belinin alt kısmında sertleşmeye başladığımı fark ettim. Başını çevirdi ve çıplak omzunun üzerinden bana baktı. Eğildim ve önce onu nazıkçe öptüm, ama hemen daha fazlasını istedim. Dilimi dudaklarında gezdirdim ve o da dudaklarını açarak ağzını keşfetmeme izin verdi. Dilini benimkine masaj yaparken tadı şampanya gibiydi.

Kollarını kaldırıp boynuma doladı, ellerimi serbest bırakarak keşfetmemi sağladı. Ellerim onu sardı, ipeksi elbisesinin kumaşı üzerinden göğüslerini okşadı. Onları okşarken dolgun olduklarını hissettim, ağızlarımız birbirine karşı hızlandı. Ellerimi aşağıya, karnına, kalçalarına doğru kaydurdum, elbisesinin kısa eteğine ulaşana kadar.

Elbisesi yukarı çekmeye başladığımda, öpücüğümüzden kurtuldu ve gözlerime bakarak bana baktı. Çok mu hızlı gidiyordum? Hareketlerimi durdurup bir işaret bekledim. İzin bekledim. Bir an daha bana baktıktan sonra beni kendine çekip bir kez daha öptü. Öncekinden daha derin bir öpücük. Bacaklarını hafifçe açtı.

İzin verildi, diye düşündüm.

Elbisesi kalçalarına kadar çıkmışken, parmaklarım iç çamaşırının dantel kumaşına değdi ve o benim dokunuşumla titredi. Birinin ona dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Parmaklarımla külotunun izini takip ettim, sonra danteli sıyırdım. Parmağımı içine soktum, onu sıcak ve ıslak buldum, beni arzuluyordu. Sırtı bana doğru kavislendi ve nefesleri kısaldı, parmağımı içinde ileri geri hareket ettirdikçe daha da düzensiz hale geldi.

Aniden elimi tutup çekerek, ıslaklığı parmaklarımı kapladı. Bana dönerek yüzünde çaresiz bir ifadeyle baktı. Daha fazlasını istediğini anlayabiliyordum. Elini uzatıp ceketimi tutup çıkardı. Parmakları gömleğimin düğmelerini hızla açtı, ta ki göğsüm onun önünde çıplak kalana kadar. Gömleğimi çıkarırken gözleri üzerimde dolaştı.

Elimi uzattım ve elbisesinin fermuarını buldum, aşağı çekerek elbisesini yere düşürdüm. Göğüsleri ortaya çıktı ve ben eğilip onları tatmak için meme uçlarını ağzımın sıcaklığıyla sardım. Elleri çaresizce belimdeki kemeri çekip düğmelerimi ve fermuarımı açarken, pantolonum ve külotum ayak bileklerime düştü.

Göğüslerini ağzımdan çıkardım ve bakışlarının ereksiyonumda olduğunu gördüm. Bana gergin bir şekilde baktı ve sonra gözlerini benden ayırmadan dantelli külotunun bel kısmını aşağı çekti ve onu yana doğru tekmeledi.

Orada tamamen çıplak ve tamamen güzel duruyordu. Kremi kıvrımları önümde açığa çıkmıştı. Benim için hazırды. Onu tezgahın üzerine kaldırdım. Bacaklarını açtı ve ben nefesimi tuttum. Vay canına. Benim bakışlarımla onu içime aldığımı izlerken dudaklarını ısırdı ve bu beni çılgına çevirdi.

Onu tezgahın kenarına kaydurdım, ta ki penisimin ucu onun ıslak açıklığına değene kadar. Bacaklarını daha da açtı. Onun nabzını hissedebiliyordum.

bana karşı, içeri girmem için yalvarıyordu. Elimi onun mükemmel kalçalarının hemen üzerine koydum ve onu içeri çektim, sikim santim santim içine giriyordu. Boğazından bir inilti çıkardı ve başını geriye attı.

Yavaşça içinden çıktım ve tekrar içine daldım, duvarları beni sıkıca sarıyordu. İçinde hareket ederken, göğsünü ağzıma aldım, meme ucunu emdim, elleri tezgahı sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı. Daha hızlı, daha şiddetli hareket ettim, onu daha sert sikiyordum. Etrafımda titrediğini hissettim ve sonra çılgılık attı, ben onun içine boşalırken orgazm oldu.

Bölüm 11

ADDISON

Gözlerimi açmaya çalışırken gözlerim ağırlaşmıştı. Sabah ışığının yüzümü ısıttığını hissedebiliyordum ama onu karşılamaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Başım sönük bir şekilde zonkluyordu. Boş mideye çok pahalı şampanya içmenin sonucu.

Gözlerim, akşamdan kalma halime acımasızca gülen sanki sabah ışığına alıştı. Daniel'in yanımda uyuduğunu gördüm ve nefesimi tuttum. Demek bu oldu. Rüya değildi. Bir an onu uyurken izledim. Çok huzurlu görünüyordu. Nefesi yavaş ve düzenliydi, göz kapakları rüya gibi bir halde titriyordu.

Gözlerim çıplak göğsünden, alt karnının V şeklinde kısmına kadar uzanan ipeksi beyaz çarşafa kaydı. Vay canına, çok seksiydi. Onu uyandırıp tekrar yapmak için içimde bir dürtü uyandı. İsteksizce sırt üstü döndüm ve tavana bakmaya başladım.

Gecemizi tekrar yaşadım, bazı anlar zihnimde canlıydı. Diğerleri ise biraz bulanıktı. Pizza gibi. Teslimatçıya ne oldu acaba? Zavallı adam muhtemelen kapının diğer tarafından gelen seslerden korkmuştur.

Onu suçlamadım. Çıkardığım çığlıklar ilkeldi. Ağzımdan çıkan sesleri zar zor tanıdım.

Dün gece kaç kez seks yaptığımız gibi bulanık kısımların yanı sıra, yüksek kontrastla tekrar tekrar canlanan görüntüler de vardı. Daniel'ın büyük elleri beni her yerimden tutuyordu. Parmak uçları cildime bastırıyor ve çok uzun zamandır bir erkek tarafından ihmal edilmiş yerlere giriyordu. Ağzı boynumdaydı. Dili göğüslerimdeydi. Dişleri kulak mememdeydi. Bana girme şekli. Yavaş, sabit hareketleri çılgınca ve hızlı hale geliyordu. Beni nasıl doldurduğu, vücudunun zevkten titrediği.

Beni mahvettikten sonra, şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeğin yanında yatarken, içim daha fazlasını istiyordu. Ona uzanmak istedim, ama beynim devreye girdi. Bu kötü bir fikirdi. Dün gece kötü bir fikirdi. Çok derine batmadan bunu hemen durdurmam gerekiyordu.

Daniel gerçekten derinlere indi mi? Dün gece itibarı konusunda dürüsttü. Ben sadece listesine ekleyebileceği başka bir kadındım. En iyi his olmasa da, bunu isteyen bendim. O anın heyecanına kapıldım. Aptalcaydı, ama muhtemelen hayatımın en güzel gecesiydi. Ve şimdi bitti. Gerçeğe döndüm.

Vücudumdan serin çarşafları çektim ve bir daha asla bu kadar güzel bir şeyin tenime değmeyeceğini fark ettim. Onu uyandırmamak için dikkatlice yataktan kalktım. İhtiyacım olan son şey, sabahki garip durumdu. Ya da onun gözlerinin içindeki okyanuslara düşüp, onun listesindeki başka bir kız olduğumu bilerek kalbimin kırıldığını hissetmektir. Daha fazlası değil. Her ikisi de dayanması çok zor olurdu.

Yerde elbiseyi veya ayakkabılarımı aradım ama hiçbir şey bulamadım. Burada, yatak odasında başlamadığımızı hatırladım. Burada bitmiştik. Her şeyin başladığı yer bardı. Aniden ne kadar çıplak olduğumu fark ederek, parmak uçlarında yatak odasından çıktım. Oturma odasında, elbiseyi ve

ayakkabılarımı yerde bir yığın halinde gördüm. Elbiseyi giydim, topuklu ayakkabılarımı giydim ve ayak bileklerimdeki kayışları bağladım. İç çamaşırlarım. Onlara ihtiyacım vardı.

Onları barın hemen altındaki şarap dolabının üzerinde süs gibi asılı buldum. Topuklu ayakkabılarımın dantellerine takılmamaya dikkat ederek onları giyerken tezgaha tutundum. Sabahın 7'sinde eve gitmek için çok saçma bir kıyafetti. Bu, *utanç yürüyüşü* değilse, neydi bilmiyorum.

Giriş masasından çantamı aldım ve asansör düğmesine bastım, sonra bir kez daha arkama baktım ve hafif bir hüznün hissi beni sardı. Olanlar için pişmanlık duymuyordum. Hayır, bunun bir daha olmayacağı için pişmanlık duyuyordum. Daniel uyuşturucu gibiydi ve bağımlı hale gelmeden önce durmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak, kendime kararlılıkla başımı salladım ve asansöre bindim. Lobi düğmesine bastım ve inişe geçerken gözlerimi kapattım. Kısa süre sonra asansör kapıları açıldı ve büyük bir lobide indim. Hızla lobiyi geçtim, topuklarımın *tıklama* sesi mermer zeminde yankılandı. Büyük cam kapıları iterek sokağa çıktım ve aceleyle bir taksi çağırdım. Neredeyse hiç taksiye binmezdim, özellikle de Brooklyn'e kadar, ama bu halimle metroya binmem mümkün değildi.

Arka koltuğa otururken, şoförün gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onun eğlenceli ifadesinden kaçındım ve adresimi verdim. Pencereden dışarı bakıp, köprüyü geçip Brooklyn'e girerken binaların değişmesini izlerken, Daniel'dan şu anda olduğumdan daha uzak hissedemezdim.

Uyandığında ne düşüneceğini merak ettim. Beni hiç düşünecek miydi acaba?

Eve döndüğümde, neredeyse ayak bileğimi kırarak apartmanımın merdivenlerini koştum. En son ihtiyacım olan şey, Elma'nın beni dün geceki elbiseyle görmesiydi.

Dairemin güvenli ve mahrem ortamında ayakkabılarımı çıkardım ve elbisesini çıkardım. Balodan eve dönen Sindirella gibi hissediyordum, ama o seks yapmamıştı ve beyaz atlı prens de yoktu.

İşe gitmeden önce bir saatim vardı. Yatağıma özlemle baktım ve hasta olduğumu söyleyip işe gitmemeyi düşündüm, ama vazgeçtim. Daniel Jacobs'un hayatımı rayından çıkarmasına izin vermeyecektim, bir günlüğüne bile olsa. Duşa girdim ve onun dokunuşlarını ve öpücüklerini yıkadım. Su, sanki bizim var olmayan ilişkimizmiş gibi, giderden akıp gitti.

Duştan çıktıktan sonra, soluk bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giydim. Bu bendim. Artık boğucu etekler ya da straplez elbiseler yoktu. Etkilemem gereken kimse yoktu ve Daniel'ı özel dikim takım elbiseleri ve parlak ayakkabılarıyla etkilemeye çalışmak bile aptalca geliyordu. Ne kadar aptalmışım.

Bir demlik kahve yaptım ve termosuma doldurdum, sonra metro istasyonuna doğru yola çıktım. 8:40 treniyle şehre dönerken, dün gecenin anılarının beynimde küçük baloncuklar gibi patlamasını engellemeye çabaladım. *Pat. Pat. Pat.* Ama gerçekten işe yaramadı.

Saat tam 9'da ofise vardım.

"Addison, buraya gelir misin?" Brian'ın kapısının önünden geçerken seslendiğini duydum.

Bir an için olanları bildiğinden korktum, ama bu düşünceyi kafamdan attım. Sadece paranoyak davranıyordum.

"Evet, Brian?" diye sordum, ofisine girerken.

"Bay Jacobs ile imzalayacağımız belgelerin ne durumda olduğunu öğrenmek istedim."

"Bu hafta imzalamak için belgeleri hazırlatıyordu." "Peki,

ona bir bakabilir misin?"

Bu, yapmak istediğim en son şeydi. "Tabii,

hemen hallederim."

"Güzel." Brian başını salladı ve bilgisayarında yazmaya devam etti.

Ofisime girip kapıyı arkamdan kapattım. Masama oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Kendimi çok aptal hissediyordum. İş ile zevki karıştırmamak için bir neden vardı. Onun çıplak halini gördükten sonra onunla çalışmaya devam etmem imkansızdı. Bu işi devralacak birini bulmam gerekiyordu. Bu, böylesine önemli bir başışçıyı kazanmanın övgüsünü kaybetmek anlamına geliyordu, ama umurumda değildi.

Ofis telefonumu aldım ve Shelley'nin dahili numarasını çevirdim, umarım bugün ofise dönmüştür ve dünden sonra kendini daha iyi hissediyordur. Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Alo?"

"Shelley! Geri dönmüşsün. Nasılsın?"

"Bugün daha iyiyim. Sanırım gıda zehirlenmesiymiş. Dün gece seni beklettiğim için çok üzgünüm."

"Hiç sorun değil."

Eğer yapmasaydı, ben de bu karmaşaya girmezdim, ama bunu unutmam gerekiyordu.

"Fırsatın olduğunda ofisime gelebilir misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Tabii. Otuz dakika sonra

gelebilirim." "Teşekkürler,

Shelley."

Sonraki yarım saat boyunca, termosumdaki sade kahve ve ofis mutfağından aldığım atıştırmalıklarla akşamdan kalma halimi atlatmaya çalıştım.

Kapım çalındı ve Shelley başını içeri soktu. "Selam Addison, ne haber?"

"Girin. Oturun." Masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim. Shelley bana umutla baktı.

"Duydun mu bilmiyorum ama Bay Jacobs'u bağışçı olarak kazandık."

"Duydum! Bu harika! Onu kazandığınız için tebrikler."

Bu, pek çok anlama gelebilir.

"Uh, tamam," dedim. "Aslında benim yerime bu işi devralabilir misin diye merak ediyordum?" "Bekle. Ciddi misin?" Shelley şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Evet, çok fazla işim var. Başka birinin onunla ilgilenmesi ve bu anlaşılmaya hak ettiği ilgiyi göstermesi daha iyi olur diye düşünüyorum."

Shelley, bana inanmamış gibi merakla baktı.

"Yani, eğer istemiyorsan..." diye başladım, düşünceli bir

ifadeyle. Bu fırsatı kaçırsa aptal olurdu.

"Hayır, hayır. Yapabilirim." Kararlı bir şekilde başını salladı.

"Harika. Sana tüm iletişim bilgilerini ve e-posta yazışmalarımızı göndereceğim. Teşekkürler, Shelley."

"Teşekkürler."

O kapıdan çıkarken rahat bir nefes aldım. Rahatlamamanın yanı sıra, artık Daniel ile hiçbir ilğim olmayacağını bilmek kalbimde küçük bir sızı yarattı. *Böylesi daha iyi*, dedim kendime.

Sonraki birkaç hafta boyunca kendimi işe adadım. Bağışçılarla önceki anlaşmaları yeniden müzakere ettim, bağış toplama fikirleri geliştirdim ve yeni bir üç aylık bütçe hazırladım. Brian'ın Daniel ile olan anlaşmayı reddetmemle ilgili soru sormaması için meşgul görünmek istedim. Neyse ki sormadı.

Shelley'den, Daniel'in vakıf çalışanlarından biriyle çalıştığını duydum. Görünüşe göre, ben Shelley'e devrettiğimde, o da aynı zamanda onlara devretmişti. Açıkça, benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu

. Bunun canımı yakmadığını söylemek yalan olur. Ama ben kimdim ki bir şey söyleyebilirdim? Ben de aynısını yapmıştım.

İstemediğim halde, sık sık birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünüyordum. Olanları kimseyle paylaşmamıştım. Monica'yla bile. Kimsenin onu lekelemesini istemediğim için bunu bir sır olarak saklamak istedim. Sonu böyle bitmiş olsa da, o gece hissettiklerim daha önce yaşadıklarımın ve muhtemelen bir daha yaşayacağım şeylerden farklıydı. Özellikle yalnız gecelerde, hayatımın kutsal bir parçası olarak sakladığım bir şeydi.

Bir gece, uzun bir iş gününün ardından, kendime bir kadeh kırmızı şarap doldurdum ve şarabın kadehin kenarlarından sıçramasını izledim. Kanepeye oturup kendimi rahat bir battaniyeye sardığımda, normal hafta içi rutinim gibi, aklıma bir düşünce geldi. Telefonumda tarihi kontrol ettim ve bir sis bulutu gibi içimi bir tedirginlik kapladı.

Hemen telefonumu aldım ve Google takvimimi açtım. Haftaları geriye doğru inceledim ve panikledim. Takvimde kırmızı bir gün eksikti. Bu olamazdı. Parmak ucumla çılgınca kaydırarak haftaları tekrar hızlıca inceledim. Durup telefonuma baktım ve farkına vardığımda yavaşça, titrek bir nefes aldım.

Adet dönemim gecikmişti.

Bölüm 12

DANIEL

Masamdaki kupada buharlaşan siyah kahveden bir yudum aldım. Kafeinin hızla vücuduma girmesini isterken, sıcaklık dilimin arkasına ve boğazıma doğru yayıldı. Gözlerimi ovuşturup masamdaki sandalyeye yaslandım. Yorgundum.

Dün gece Freddy ile dışarı çıkmak kötü bir fikirdi, özellikle de bugün için bir dizi iş toplantım varken. Düşünmemiştim. Addison ile geçirdiğim geceden beri içimde oluşan garip boşluğu doldurmak için bir çeşit dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı.

Son bir aydır tek düşündüğüm şey, birlikte geçirdiğimiz geceydi. Onu elde etmek, daha fazlasını istememe neden oldu ve geçmişte tattığım her şeyin sıkıcı ve tatsız görünmesine neden oldu. O gece barda, kanepemde, yatağında olanlar... hepsi pervasız bir teslimiyetti. Ona tamamen kapılmışım, o da bana. Ya da öyle sanıyordum.

Ertesi sabah tek kelime etmeden gitmişti, bu normalde içimi rahatlatırdı. "Sen gerçekten harikasin, ama ben ciddi bir ilişki aramıyorum" gibi kaçınılmaz konuşmayı yapmak zorunda kalmadım. Ya da onların gitmesini istediğimde, ama onlar bunu anlamadıkları için yaşadığım o garip hissi.

Bu en kötüsüydü. Tabii kalacak kadar şanslıysalar, ki bu nadiren olurdu.

O gece, Addison'ı kollarımla sararak yatağa girmiştım, ama ben sarılmayı seven biri değildim. Nedense, gece geç saatlere kadar onu nasıl tutarsam tutayım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerim onun pürüzsüz tenine dokunmak için can atıyordu. Ciğerlerim onu içime çekmeye ihtiyaç duyuyordu. Vanilya ve tatlı ter damlları. Bana yaslanarak uykuya daldı ve sessiz, düzenli nefes alışı, dördüncü kez yapmaya hazır olmama rağmen, bir şekilde beni uykuya daldırdı.

Zaten tahrik olmuş ve tekrar yapmak umuduyla yatağımda döndüğümde, yatağımın boş olduğunu gördüm. Sabahın erken saatlerinde gitmiş olduğunu fark edince utandım. Bunun gururuma bir darbe olmadığını söylemek yalan olur. Kendimi dünyanın zirvesinde hissetmem gerekirdi. Fetihimi tamamlamıştım. Görev tamamlanmıştı. Kazanan gibi hissetmek yerine, kendimi kaybolmuş hissetmekten alıkoyamadım.

"O tür bir kız" olmamak konusunda kendini çok yücelten biri olarak, aramızda olanların tek seferlik bir şey olduğunu açıkça belirtti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Birçok tek gecelik ilişkim olmuştu. Aslında, hayatımda yaşadığım tek şey buydu. Ama genellikle ayrılan taraf bendim. Terk edilmek benim için yabancı bir duyguydu.

O sabah ofise gittiğimde, gelen kutumun en üstünde bir e-posta vardı. Leading to Learn'den geldiğini görünce hemen açtım. Addison'ın ayrılma nedeni hakkında bir tür mazeret yazdığını düşündüm, ama tam tersiydi. İş anlaşmamızı Shelley adında bir iş arkadaşıma devretmişti. Ben Shelley'i istemiyordum. Addison'ı istiyordum. Bunu açıkça belirtmişim, ama bu, onun tadını öğrenmeden önceydi. İş ile zevki karıştırmama kuralımı çiğnemiştım.

O e-postadan sonra sinirlendim. Onun için savaşmak yerine, ipucunu anladım ve anlaşmayı vakfımın üyelerinden birine devrettim. Eğer benimle

benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, ben de onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Gururum devreye girmişti.

Ve aynı gurur, ona ulaşmamı engelledi ve onun yerine, o gece onunla hissettiklerimi telafi edecek bir şey, birini aramaya başladım. Meğer, saf ecstasy bulmak o kadar da kolay değilmiş.

Dün gece Freddy ile geçirdiğim gece, ilgimi çekmeyen ve beni tahrik etmeyen, tahmin edilebilir kadınlarla doluydu. Yeni açılan bir kulübe gitmiştik. Şişe servisi vardı. Neredeyse hiç giysi giymemiş kokteyl garsonları vardı. Sıkı elbiseler giymiş kadınlar, utanmazca flört ederek ve ritmik olmaktan çok kuru sevişmeye benzeyen danslarla bedava içki almaya hevesliydi.

Muhtemelen mutsuz bir şekilde, sek votka yudumlarken kabinimizde oturuyordum.

"Ne oldu sana dostum?" diye sordu Freddy, kızıl saçlı bir kadın kolunu boynuna dolarken. Arkadaşı yanıma yanaşmış, bacaklarını benim bacaklarımın üzerine atmıştı. Adını hatırlamıyordum. Umurumda da değildi.

Omuz silktim ve içkime baktım. Normalde ellerim bu kızın kısa eteğinin altında olurdu, ama parmaklarım kokteyl bardağına tutmaya devam ediyordu. Böyle olmak istediğimden değil. Elimde değildi.

"İş mi?" diye sordu Freddy.

Kafamı salladım.

"Brody?"

"Hayır."

"Bir kadın mı?" diye inanamayan bir ses tonuyla

sordu. Sarışının bana bir bakış attığını hissettim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle. Sarışını koluma doladım, umarım bu onun beni anladığını gizlemek için yeterli olur.

İşe yaramadı. Gözleri büyüdü ve bana yaklaştı, kızıl saçlı kadın ise bir tür deniz kabuğu gibi kucağına kayd.

"Vay canına dostum. O kim?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Hiç

kimse, Freddy."

"Bardaki kız mı? Büyük göğüslü? Koyu saçlı? Bir beden küçük siyah elbise giyen?"

İçkimi bir yudum aldım, ağzımda tutarak yanmasını hissettim ve sonra yavaşça yuttum.

"Ona ne oldu?" diye sordu Freddy. Kızıl saçlı kız şimdi onun kulak memesini ısıırıyordu, bu da onun konsantre olmasını zorlaştırıyordu. Kahretsin, benim de konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

"Hiçbir şey."

"Saçmalık."

"Eğer bir şey olsaydı, sence burada..." Kahretsin, adını

bilmiyordum.

"Rebecca," diye mırıldandı.

"Rebecca. Biliyordum," dedim.

Freddy güldü, Rebecca da bacaklarını kucağımdan çekti. Neyse. Zaten ilgilenmiyordum. Kolumu omuzlarından çektim ve saatime baktım.

Saat 1'di. Yarın için zaten mahvolmuştum. Daha da kötüleştirmeme gerek yoktu.

"Sanırım ben gidiyorum," dedim.

"Ne? Yarım şişe daha var," dedi Freddy, buz kovasından şişeyi çıkararak.

"Sen iç."

Rebecca gözlerini devirdi ve koltuğa yaslandı. Ceketimi giydim ve onlara el sallayarak kapıya doğru yöneldim. Kalabalığın arasından dikkatlice geçerek kaldırıma çıktım. Orada, bütün gece dışarıda bekleyen paparazzilerin hayal kırıklığına uğramış mırıldanmalarını duydum. Burada görececek bir şey yoktu. Kolumda bir kadın ya da kadınlar yoktu. Onlara sırtarak gülümsedim ve arabama bindim.

Eve vardığımda, zar zor uyuyabildim. Addison'ı ve yatağımın ne kadar boş olduğunu düşünmeye devam ettim. O geceden beri kimseyi eve getirmedim. Bu benim için yeni bir rekordu. Tabii ki paparazziler bunu haber yapmadılar. Bir playboy, gecelerini yalnız geçiren bir adamdan çok daha ilginçtir. Ayrıca Kiera hala nişanlanacağımız yönünde haberler yapıyordu. Ben de durumu açıklığa kavuşturmak için yeterince önemsemedim. İnsanlar her zaman varsayımlarda bulunurlar.

Belki dört saat uyuduktan sonra, bu sabah mutsuz bir şekilde ofise gittim. CEO'lar hastalık izni gibi bir lüksü yoktur. Şimdi gözlerimi açık tutmak için uğraşıyordum. Ofisimin kapısı çalındı ve bu beni biraz uyandırdı.

"Girin," dedim, ama bu daha çok sessiz bir inilti gibiydi.

Margaret kafasını içeri soktu. "Google takviminize bir push bildirimi gönderdim. Gördünüz mü?"

"Hayır. Ben... meşguldüm."

"Oh, sadece Bayan Heartly az önce aradı ve sizinle bir toplantı ayarlamak istedi."

Kulaklarım dikildi.

"Bir dakika, Bayan Heartly mi? Addison Heartly

mi?" "Evet. Doğru."

Birkaç saniye sessizce oturdum, inanamıyordum.

Margaret boğazını temizledi. "Peki, sizin için randevu ayarlamamı ister misiniz?"

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır, efendim. Sadece mümkün olduğunca çabuk sizinle görüşmesi gerektiğini

söyledi." "Teşekkürler, Margaret. Ben hallederim." Onu gönderdi.

O da başını salladı ve kapıyı kapatarak çıktı.

Düşünceli bir şekilde parmaklarımı çenemin üzerinde gezdirdim. Birlikte geçirdiğimiz gecenin üzerinden bir ay geçmişti. Onun benimle görüşmek istemesinin nedenlerini kafamda sıraladım. O da o geceyi aklından çıkaramadığı için miydi? Yoksa iş anlaşmasıyla mı ilgiliydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

O günkü takvimimi kontrol ettim, ama görüşme için uygun bir zamanım yoktu. Yarın için bir boşluğum vardı, ama o kadar uzun süre bekleyebileceğimi sanmıyordum. Merakım doruk noktasına ulaşmıştı. Onu aramam gerekecekti. Ama ona çok istekli olduğumu göstererek onu tatmin etmek istemiyordum.

Bir e-posta yazışmasında numarasını buldum ve aradım.

Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Addison Heartly," dedi.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

"Merhaba," dedim, yavaşça nefes vererek.

"Merhaba? Kimsiniz?"

"Ben Daniel. Daniel Jacobs."

"Oh, merhaba. Daha önce bir randevu almak için aramıştım."

"Duydum," dedim, sesimde keskinlik vardı.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu.

"Peki, en yakın boşluğunuz ne zaman?" diye sordu.

"Programım oldukça dolu," dedim.

"Daniel. Bay Jacobs. Lütfen," diye cevap verdi, sesi çaresizce geliyordu.

İyi.

"Bakın, bağışlarla ilgili her şey benim vakfım aracılığıyla halledilebilir."

"Mesele o değil..."

"O zaman ne var, Bayan Heartly?"

Titrek bir nefes aldı. "Hamileyim."

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Dirseklerimi masaya dayayarak, kafamda o iki kelimeyi tekrar tekrar düşündüm. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? İnanamıyordum. Panik başlıyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadım.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin.

"Babasının ben olduğumu nereden biliyorsun?" diye

patladım. "Ciddi misin?" diye sordu, sesinde bir uyarı

vardı. "Bilmiyorum. Belki başka birinin..."

"Söylediğine inanamıyorum!"

"Neden? Seni pek tanımıyorum. Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyorum."

"Sana öyle bir kız olmadığımı söyledim."

"O gece benimle birlikteydin."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Ardından gelen sessizlik kulaklarımda çınladı, sanki telefonun diğer ucundaki öfkesini hissedebiliyormuşum gibi.

"Cehenneme git," diye bağırdı.

Telefonun diğer ucunda klik sesi duydum. Telefonumu masaya çarptım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim. Ne olmuştu böyle? Gerçekten babası ben miydim?

Teorik olarak, evet. Olabilirdim. O an o kadar kendimden geçmişim ki prezervatif takmayı unutmuştum, ki geriye dönüp bakınca inanılmaz bir dikkatsizlikti. İkimiz de o anın heyecanına kapılmıştık. O da sormamış ya da itiraz etmemişti. Hatta, o güzel bacaklarını açarak beni davet etmişti. Tereddüt etmedim. Sadece onu istedim. Onun her şeyini. Hap falan kullandığını düşünmüştüm.

Bu olamazdı. Ofisim dönmeye başladı. Sanki dünyam etrafımda daralıyor gibiydi. Kontrolü kaybetme hissi alışık olmadığım bir şeydi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ceketimi giydim ve çantamı hızla aldım. Çıkarken Margaret'e o günkü toplantılarımı iptal etmesini söyledim ve onu şok içinde otururken bıraktım. İşler beklemek zorundaydı. Düşünmem gerekiyordu.

Bölüm 13

ADDISON

Gözlerimden yaşlar süzülürken, tuzlu izler bırakarak yanaklarımdan akmaya başlarken, telefonuma bakakaldım. Daniel Jacobs gibi birinin beni ağlatmasına izin vermekten nefret ediyordum, ama elimde değildi. Gözyaşları akmaya başladı ve durmak bilmedi. Öfkeli, yıkılmış damlalar yastığıma düşerken, çarşaflarıma sarıldım.

Ona yüz yüze söylemek istedim, ama sesini duyar duymaz, içimden çıkarmak zorunda kaldım. Kelimeler o kadar hızlı döküldü ki, onları tutamadım ve beklemediğim bir soğuklukla karşılaştım. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi.

Ona bombayı patlatmadan önce telefonda sergilediği soğukluk çok acı vericiydi. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı onun evinden gizlice kaçmamdan dolayı üzölmüş olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum, ama bundan şüpheliydim. Onun gibi bir erkeğin isteyeceğı şey bu değil miydi? Sonuçları olmayan seks ve sabahları garip vedalar.

İster inansın ister inanmasın, bu çok büyük bir sonuçtu. Onun, bunun ondan olup olmadığını soracak cesareti olduğuna inanamıyordum. Sanki her hafta farklı bir erkekle eve giden biriymişim gibi.

Derin bir nefes alıp yastığıma geri yığıldım. Onunla eve gitmiştim ve işleri çok hızlı, çok ileri götürmüştüm. Lezzetli bir şekilde çok ileri. Bu hiç bana göre bir şey değildi, ama ona karşı inkar edemeyeceğim bir çekim vardı. Kahretsin, onu bar tezgahında beni alması için resmen yalvaran bendim. Bunu hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirdim? Doğum kontrol hapı kullanıyordum, ama kesinlikle bir iki gün almayı unutmuştum. Cinsel hayatınız yokken, küçük beyaz hapları almayı hatırlamak zordu.

Telefonum çaldı ve onun geri aradığını umarak ekranı hızla okudum. O değildi.

Shelley: *Selam. İyi misin? Sabahki toplantıda seni özledik.* Ben: *Evet,*

biraz keyifsizim. İlgilendiğin için teşekkürler. Shelley: *Çabuk iyileş!*

Telefonumu kilitledim ve yanımdaki yatağa attım.

İşten hastalık izni almıştım, ki bu nadir bir durumdu, ama hamilelik testinde iki çizgiyi gördüğümde, kendimi gerçekten hasta hissettim. İnanmadığım için iki kutu daha almak için mağazaya koştum. Test hatalı olmalıydı. Dört test sonra, daha fazla çizgi ve "hamile" yazısı gün gibi açıktı.

Banyo tezgahına baktım, testler düzgün bir sıra halinde duruyorlardı. Neredeyse bana bağıryorlardı. Kusacak gibi hissettim. Sabah bulantısı için çok mu erkendi? Yorganı attım ve tuvalete kusmaya çalıştım. Panik başlıyordu, vücudumda dalgalanıyor ve

yüzüm kızardı. Nefes almaya çalıştım ama nefesim kısıtlıymış gibi hissettim.

Yatağıma geri sürünerek telefonuma uzandım. Sırtımı yatağa dayayarak Monica'yı aradım.

"Alo?" diye cevapladı.

"Monica."

"Heart? İyi misin? Ne oldu?" "Buraya

gelebilir misin?"

"Yoldayım."

Yirmi dakika sonra kapımı çalıyordu. Kapıyı açtım ve ona zayıf bir gülümsemeyle baktım, sonra gözyaşlarına boğuldum.

Beni kucakladı. "Buradayım. Buradayım."

Kapımda birkaç dakika ağladıktan sonra, beni kanepeye kadar takip etti. Panik halim daha çok sönük bir nabız haline geldi ve tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

Monica endişeli bir ifadeyle bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Ne oluyor, Heart?" diye sordu ve elimi tuttu.

Derin bir nefes aldım.

"Hamileyim," dedim, gözlerine bakamadan. "Aman Tanrım,

Heart," dedi inanamadan.

"Biliyorum."

"Bekle, kimin?"

Daniel ile geçirdiğim geceyi sır olarak saklıyordum ve normalde birbirimizden sır saklamazdık, özellikle de erkekler konusunda. Hayatımda erkekler pek yer almamasına rağmen, genellikle birkaç kadeh şarap eşliğinde Monica'ya her şeyi anlatırdım. Eninde sonunda ona söylemeyi planlıyordum. Sadece biraz daha uzun süre benim küçük sırrım olarak kalmasını istedim. Artık vazgeçme zamanı gelmişti.

"Daniel'ın," dedim.

Monica neredeyse boğulacaktı. "Bekle, ne? Daniel mi? Daniel Jacobs

mu?" Sonunda gözlerine baktım ve başımı salladım.

"Vay canına, Heart. Ne zaman oldu bu?"

Sanki romanlarından birinde bir tür olay örgüsü değişikliği olmuş gibi heyecanlanmış görünüyordu. Sabah boyunca ilk kez gülümsemek istedim. Aslında hafifçe güldüm. "Hey, sakın ol."

"Üzgünüm, üzgünüm." Ellerini kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Birkaç hafta önce bir barda ona rastladım. Sanırım bir aydan biraz fazla oldu. Birkaç pahalı içki içtim ve kendimi kaptırdım."

"Hangi kadın ayık kalabilir ki?" Monica bana sinsi bir gülümseme attı.

"Sonra beni evine davet etti ve bir şey diğetine yol açtı... ve bir başkasına..."

"Ve sonra?" Monica kaşlarını kaldırdı.

Gülmeden edemedim ve yüzümü ellerimle kapattım. "Bu delilik,

Heart."

"Biliyorum," diye inledim.

"Hey, her şey yoluna girecek." Bana yaklaştı ve ellerimi yüzümden çekti.

"Öyle mi? Çünkü az önce ona söyledim ve çok

kötüydü." "Aman Tanrım. Ne dedi?"

"Onun olup olmadığını sordu."

"Adi herif!" Monica yüksek sesle dedi.

"Biliyorum, ama o beni tanımıyor. Birbirimizi pek tanıyoruz sayılmaz. Muhtemelen paniklemiştir."

Ben onun bakış açısından bakmaya çalışıyordum.

"Siktir et onu," dedi Monica.

"Bunu tek başıma

yapamam..." "Yalnız

değilsin."

Sonraki birkaç saati Brooklyn ve şehirdeki doktor muayenahanelerini arayarak geçirdik. Monica en iyinin en iyisine ihtiyacımız olduğunu ısrarla söylüyordu, bu da benim cüzdanım için korkutucuydu, ama ben şoktan kendimi toparlayamadığım için bana değer veren birinin olması beni mutlu ediyordu. Neyse ki, Manhattan'da yüksek puan alan ve sigortamı kabul eden bir yer bulduk.

Ultrason için henüz çok erkendi, ama iki hafta sonraya randevu aldık. Bunun gerçek olduğuna dair somut bir kanıt almak için o kadar uzun süre beklemek sonsuzluk gibi geldi. O zamana kadar, banyomun tezgahındaki beyaz plastik testlere güvenerek içimde bir bebek büyüdüğünü düşünmek zorundaydım.

İki hafta çok uzun sürdü. Daniel'dan bir daha haber almadım ve onun hayatımdan tamamen çıktığını düşündüm. Bunu tek başıma yapacağımı anlamaya başladım. *Eğer* bunu yaparsam. Kendimi hayatta tutmaya zar zor yetiyordum, bir çocuğu yetiştirmek ise imkansızdı. Bu düşünce geceleri uykumu kaçıırıyordu.

Randevu günümde işten izin aldım ve Monica benimle apartmanımda buluştu. Benimle birlikte metroyla Manhattan'a gitti ve yeni kitabının konusu hakkında durmadan konuştu. Onun

tüm bu karmaşayı alıp bir bestseller haline getirmek. Sürpriz unsuru vardı. Belki de benim yazamayacağım mutlu sonu o yazabilirdi.

Doktorun muayenehanesine beş dakika kala vardık. Bekleme odası bembeyazdı ve beyaz deri koltuklar vardı. Steril ve soğuk bir atmosfer vardı. Karnı büyüyen kadınların boyunlarında inciler, ayaklarının dibinde Louis Vuitton çantalar ve yanlarında takım elbiseli sevgi dolu kocaları oturuyordu. Monica ve ben tayt ve bol tişörtlerle içeri girdiğimizde merakla bize baktılar.

Resepsiyondaki kadın bile beni baştan aşağı süzdükten sonra, elinden geldiğince dostça davranarak selamladı.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Gülümsemesi o kadar samimiyetsizdi ki, hiç denemese de olurdu.

"Merhaba. Evet, saat 9:30'da ultrason randevum var." "Adınız?"

"Ah, tabii. Heartly. Addison Heartly." "Peki

bu kim?" Monica'ya yan gözle baktı.

"En iyi arkadaşı," dedi Monica otoriter bir şekilde, resepsiyon masasına yaklaşarak.

"Tamam. Peki, doldurmanız gereken birkaç form var. Gerekirse 'baba' bölümünü atlayabilirsiniz."

Bu cesur bir varsayımdı, ama onun haklı olduğunu kanıtlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Yüksek puan almışmış, hadi oradan," dedi Monica otururken.

"Burası Upper East Side. Ne bekliyordun ki?" diye fısıldadım, bilgileri not alırken.

On beş dakika bekledikten sonra, önlüğü giymiş bir kadın yakındaki bir kapıdan başını çıkardı ve adımı seslendi. Titreyerek sandalyemden kalktım ve onu takip ederek kapıdan geçip koridordan ilerledim. Bekleme odası kadar soğuk olan küçük, beyaz bir odaya girdik.

Bana pembe bir hastane önlüğü uzattı.

"Bunu giyin ve rahatına bak. Hemen döneceğim."

Kapıdan çıktı ve ben hızla soyundum. Pembe önlüğü başımdan geçirdim ve muayene masasına oturdum. Monica sandalyesini yanıma çekti. Bilgisayara ve video monitörüne baktım. Her şey çok gerçekçi gelmeye başladı.

Kapı çalındı ve kadın içeri girdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Boğazım kurumuştı.

Kadın, bilgilerimi bilgisayara girip beyaz çubuğu şeffaf bir jel ile hazırlamakla meşguldü.

"Tamam, ilk başta soğuk hissedeceksiniz ve belki biraz rahatsızlık duyacaksınız. Ama henüz erken olduğu için bu şekilde yapmak zorundayız. Bundan sonra ultrasonlar dışarıdan yapılacak."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle.

Monica elimi tutup tuttu.

Birkaç rahatsız edici saniye sonra, hemşire video monitörü işaret etti. Ekranda gördüğümüz farklı şeyleri açıkladı. Bebeğin nerede olduğunu merak ettim. Belki testler yanlıştı. Ama sonra çubuğu hareket ettirmeyi bıraktı ve ekranı işaret etti.

"İşte bebeğiniz," dedi.

Ekrandaki minik lekeyi görünce nefesim kesildi. "Aman Tanrım,"

diye fısıldadım.

"Şimdi ultrasonunuz için birkaç fotoğraf çekeceğim."

Monica'ya baktım ve ekranı izlerken gözlerinin yaşardığını gördüm.

"Şimdi bebeğin kalp atışlarını dinleyebiliriz. Bu kadar erken bir aşamada kesin değil... ama oh, hayır. İşte orada."

Kulaklarımı boğuk bir vuruş sesi doldurdu ve kendimi tutamadım, ağlamaya başladım. O benim bebeğimdi. O ana kadar duyduğum tüm şüpheler, kıyıya vuran dalgalar gibi silinip gitti. Artık her parçam o bebeğe aitti. Tamamen onlardandım.

"Şimdi temizlenebilirsiniz. Fotoğraflarınızla geri geleceğim," dedi ve odadan çıktı.

Oturup karnımı tuttum, dudaklarımda rüya gibi bir gülümseme

vardı. "Anne olacağım," dedim yumuşak bir sesle.

"En iyi anne," dedi Monica, ayağa kalkıp elini benimkinin üzerine koyarak.

Bir an sessiz kaldım.

"Bekar bir anne," dedim, kendime gerçekliği hatırlatarak.

"Unutma, yalnız değilsin. Asla. Her adımında yanında olacağım."

Ona minnetle başımı salladım, sonra masadan kalkıp giyindim.

Kadın kapıyı çaldı ve odaya geri girdi.

"İşte fotoğraflarınız. Çıkarken resepsiyona uğrayın lütfen," dedi ve koridorda kayboldu.

Fotoğraflara hayranlıkla baktım. Bir leke olmasına rağmen, bebek her açıdan mükemmeldi.

Monica'ya kopyalardan birini uzattım. "Al."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri yine yaşardı.

"Tabii ki. Artık Monica Teyze oldun."

Fotoğrafı aldı ve gözyaşlarına boğuldu. Onun burada olması beni çok mutlu etse de, Daniel de yanımda olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

Bölüm 14

DANIEL

"Daniel, dünyaya dön," dedi Brody, elini yüzümün önünde sallayarak.

Trans halimden çıktım ve nerede olduğumu hatırlayarak birkaç kez gözlerimi kııptım. En önemli yönetim kurulu toplantılarımızdan biri için hazırlandığımı unutmamam gerekirdi, ama son zamanlarda aklım başka yerlerdeydi.

Sanki kafamın içinde bir ses kaydı sıkışmış gibiydi ve tekrarlanan tek şey Addison'ın sesiydi.

"Hamileyim. Hamileyim. Hamileyim."

Kafamı salladım, bu kelimelerin ipucunu anlayıp kaybolmasını umarak.

"Üzgünüm dostum," dedim.

"Ne oluyor sana?" diye sordu Brody, masamın karşısındaki koltuğa yerleşip kollarını kavuşturarak beni dikkatle incelerken.

"Fazla uyuyamadım." Omuz silktim.

Bu kısmen doğrudu. Kısmen de yalandı. Çok iyi uyumamıştım, ama Addison bana o bombayı attığından beri işime ya da başka bir şeye odaklanamamıştım.

"Peki dün ve önceki gün bahanen neydi?" diye sordu. "Beni tanırsın. Sadece eğleniyordum."

"Gerçekten mi? Çünkü seni magazin dergilerinde

görmedim..." "Bu iyi bir şey," dedim savunmacı bir tavırla.

"Evet, ama Freddy ile birkaç kez karşılaştım ve senin onun aramalarını reddettiğini söyledi."

Bu konuyu bırakmayacağını anlayabiliyordum. Bir şeyler uydurmam gerekiyordu, ama babalık ihtimalimi kardeşimle, Freddy ile ya da başka biriyle paylaşmak istemiyordum. Her şeyi netleştirene kadar paylaşmak istemiyordum.

"Belki biriyle görüşüyorumdur," diye yalan söyledim. "Kendi işine bakabilir misin?"

Brody şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Tamam, yeter ki kafanı işe ver. Teslim tarihlerini kaçırdın, toplantılara geç geldin ve

söylediğim her şey bir kulağından girip diğerinden çıkıyor." "Ne

oluyor? Beni takip mi ediyorsun?"

"Birinin yapması lazım."

Sinirlenmiştim, ama haklıydı. Kafamı toparlamam gerekiyordu, özellikle de bugünkü hissedarlarla yapılacak yönetim kurulu toplantısı için. Brody ne zaman mantıklı biri olmuştu?

"Tamam," dedim. "Buradayım."

Brody onaylayarak başını salladı ve bir yığın kağıdı bana uzattı. Kağıtları gözden geçirdim ve umutsuzca odaklanmaya çalıştım, ya da en azından odaklanıyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Şirketimin itibarı söz konusu olduğunda daha fazla böyle devam edemezdim. Addison ile konuşmalı ve neler olduğunu öğrenmeliydim. Telefon görüşmemizden sonra işleri bu şekilde bırakmış olmamızdan nefret ediyordum ve o zamandan beri verdiğim tepki yüzünden kendime kızıyordum.

Son iki haftadır e-posta ve telefonla ulaşmaya çalıştım, ama o benim e-postalarımı ve aramalarımı görmezden geldi. Onu ve babalık hakkımı sorgulayarak onu incittiğimi biliyordum. Paniklemiştim. Gerçek gibi gelmemişi, bu yüzden sorguladım ve sonunda onu aşağıladım.

İçimde, Addison'ın nasıl bir kız olduğunu bildiğimi hissediyordum. Beni ona çeken de buydu. O farklıydı. Azimliydı. Şefkatliydi. Kim olduğumu bilmiyordu ve umursadığından da emin değildim. Herkesle yatacak türde birine benzemiyordu. Ben tek seferlik bir olaydım. Şanslıydım. Ama şimdi işleri düzeltmem gerekiyordu, özellikle de baba olabileceğimi düşünürsek.

"Önümüzdeki yılın hedefleri iyi görünüyor. Hissedarların herhangi biri endişelerini dile getirdi mi?" dedim, kağıtları düzgünce istifleyip Brody'ye geri vererek.

"Bildiğim kadarıyla yok, ama bugün bize ne sürprizler yapabileceklerini asla bilemezsin."

Başımı salladım. "Hazır

olacağız." Ve öyle olmasını

diledim.

Saatime baktım. Toplantı birkaç dakika içinde başlayacaktı.

"Toplantı odasına gidelim," dedim ve sandalyemden kalktım.

Brody'nin peşinden kapıdan çıkmadan önce, Addison'dan bir şey gelmiş olabileceğini umarak gelen kutumu yeniledim. Bu sabah ona ulaşmak için bir kez daha denedim, ama ondan hiçbir haber yoktu.

Yönetim kurulu toplantısı şaşırtıcı derecede iyi geçti. Hissedarların gerçek bir endişesi yoktu. Belki de bunun nedeni, bir süredir sabah gazetelerinde yüzümün yer almaması ya da paparazzilerin benden sıkılmış olmasıydı. Bunun benim için hoş bir değişiklik olduğunu itiraf etmeliyim, ancak bu aynı zamanda seks yapamadığım anlamına da geliyordu.

Brody ve hazırlıklı gelmesinden etkilendim. Küçük kardeşimi bazen ne kadar şüpheyle karşılasam da, onun neden COO olduğunu hiç unutmadım. Ona biraz daha güvenmeliyim.

Toplantıdan sonra Brody heyecanla sırtıma bir şaplak attı. "Çok iyi gitti dostum," dedi.

"Gelecek yıla kadar," dedim.

"Kutlamalıyız! Belki Bemelman's'a öğle yemeğine gideriz?"

Sadece adı bile nefesimi kesmişti. Addison oraya girip tüm hayatımı değiştirmesinden beri oraya gitmemiştim.

"Başka bir zaman yapabilir miyiz? Gitmem gereken bir yer var."

Brody hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yarın akşam?" diye

önerdi. "Yarın olsun."

Brody'nin koridordan ofisine doğru yürüdüğünü izledim, sonra Margaret'in masasında durdum.

"Yardımcı olabilir miyim, Bay Jacobs?"

"Bir iş ortağımızın adresini bulabilir misiniz diye umuyordum."

"Hangisi?" diye sordu, soluk pembe boyalı parmak uçlarını klavyeye koyarak.

"Addison Heartly."

Klavye birkaç kez tıklandı.

"Ah, evet. Leading to Learn ofisi. Adresini yazabilirim."

Post-it'e uzandı.

"Hayır, aslında onun ev adresine ihtiyacım var."

Margaret bana merakla baktıktan sonra bilgisayar ekranına geri döndü. Ekranı aşağı kaydırды ve sonra tekrar yukarı çıktı.

"Üzgünüm. Kayıtlarımızda onun kişisel bilgileri yok."

"Peki, bulabilir misiniz?" diye sordum, parmaklarımı masanın üzerinde

tamburlayarak. "Deneyebilirim..." diye cevapladı.

"Teşekkürler. Ben ofisimde olacağım."

Koridordan geçip ofisime girdim. Koltuğuma oturdum ve gelen kutumu tekrar yeniledim. Addison'dan hala bir haber yoktu. Ona gönderdiğim tüm e-postaları kaydırдыm ve aniden utanç duydum. Toplamda on üç tane vardı. Hepsi de bu işi ne kadar berbat ettiğimi hatırlatmak için orada durmuş, bana bakıyordu.

İç geçirdim ve pencereden dışarı baktım. Çaresiz ve kontrolümü kaybetmiş hissediyordum. Bu iki duygudan nefret ediyordum.

Kapım alındı. "Girin," dedim

heyecanla.

Margaret parlak sarı bir post-it tutarak içeri girdi. Uzun zamandır ilk kez umutlu hissettim.

"Sizin için o adresi aldım, Bay Jacobs," dedi.

Yapışkan kağıdı gururla uzattı. Onu elinden aldım ve sessizce okudum. Sanırım Brooklyn'e gidiyordum.

"Teşekkürler, Margaret. Şimdi çıkıyorum. Lütfen telefonlarımı beklet."

"Elbette, efendim," dedi ve kapıdan çıktı.

Ceketimi alıp omuzlarıma geçirdikten sonra kapıdan çıktım. Aşağıda, kaldırımda Armand bekliyordu. Bana hizmet etmekten başka bir şey yapıp yapmadığını merak ettim.

"Nereye, Bay Jacobs?" diye sordu arka kapıyı açarken. "Brooklyn,"

diye cevapladım, arabaya binerek.

Armand öne geçince, ona adresi okudum ve o arabayı sürmeye başlarken arkaya yaslandım. Brooklyn'e en son ne zaman gittiğimi hatırlayamıyordum. Uzak değildi, ama Upper East Side'ın yüksek binaları ve zenginliğinden tamamen farklı bir dünya gibi geliyordu.

Kırk beş dakika sonra, küçük, tuğla bir apartmanın önüne geldik. Armand arabanın yanından dolaşıp kapımı açtı. Kaldırıma inerken ona teşekkür ettim. Elimdeki adrese baktım. 2B daire.

Bir pizza dağıtıcısının binadan çıktığını fark ettim ve içeri girmek için kapıyı yakalamak için koştum. Koridordan merdivenlere doğru yürüdüm ve ayaklarımın dibinde kabarık beyaz bir kedi fark ettim. Onu selamlamak için durduğumda, bacaklarımın arasından geçip gitti.

"Merhaba," dedim ve onu okşamak için eğildim.

"Beatrice!" diye birinin seslendiğini duydum.

Başımı kaldırıp baktığımda, kabarık pembe bir bornoz giymiş, gri saçları pembe sünger bigudilerle sıkıca sarılmış yaşlı bir kadın gördüm.

"Beatrice. İşte buradasın!" dedi ve yanıma geldi.

Kediyi kucağıma alıp ayağa kalktım.

"Ne sevimli kedi," dedim ve kucağımdaki kediyi ona geri vermek için kollarımı uzattım.

Kadın kediyi aldı ve bana bakmadan önce kucağına aldı. Gözlerinin hafifçe büyüdüğünü fark ettim. Beni baştan aşağı süzdü, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı.

Kaşlarını çattı. "Sen..." "Gerçekten gitmem gerek," dedim.

Merdivenlere doğru yöneldim ve çıkmaya başladım. Kadının kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum. Tanınmak alışılmadık bir şey değildi, ama Brooklyn'de olduğumu veya ne işim olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Koridordan geçtim ve 2B numaralı dairenin önünde durdum. Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım. Sinirlerim midemde mide bulantısı dalgaları yaratıyordu. Addison'ı en son gördüğümde benim yatağında uyuyordu. Onu ne kadar özleyeceğimi bilmiyordum. Birini özlemek benim yapacağım bir şey değildi.

Kapı açılmadan önce, kapının birçok kilidinin tıklandığını duydum. Hayal kırıklığına uğradım, kapıda duran Addison değildi. Post-it'teki adresi kontrol ettim. Burası doğru yerd.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu orada duran kadın. Boyu kısaydı ve omuzlarının hemen üstüne kadar uzanan kahverengi, köşeli bir bob saç modeli vardı. Yüzündeki somurtkan ifadeye bakılırsa, beni gördüğüne pek memnun görünmüyordu.

"Addison Heartly'yi arıyorum," dedim. "Heart şu

anda burada değil."

"Heart mı?"

"Evet, *yakın* arkadaşları ona böyle seslenir."

Ah. Koruyucu en iyi arkadaşla uğraşıyordum. Kahretsin. "Peki, ona

uğradığımı söyler misin?"

"Sen kimsin?" diye sordu, buz gibi bakışları kim olduğumu çok iyi bildiğini açıkça belli etmesine rağmen.

"Daniel Jacobs."

"Onun seni görmek isteyeceğini

sanmıyorum." "Lütfen."

"Hayır. Gitsen iyi olur."

Addison'ın adını, Heart'ın adını, her neyse, onu çağırmak için can atıyordum. Onu görmek istiyordum. Ama belli ki o beni görmek istemiyordu.

Kapıyı kapatmaya başladı. "Bekle.

Lütfen," dedim.

Başka ne yapacağımı bilemeyerek ceketimin cebine uzandım ve çek defterimi ve kalemi çıkardım. Kız, bir sürü sıfırla dolu bir çek yazmaya başladığımda bana şüpheyle baktı. Çek defterimden çeki yırttım ve ona uzattım.

Çeki inceledi ve miktarı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lütfen, bunu ona ulaştırın. Yardım etmek istiyorum. Parayla ne isterse yapabilir."

Kız, sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışır gibi çekten bana baktı. Daireye girip kapıyı kapattı ve beni dışarıda tam bir aptal gibi bırakıp gitti. Dönüp koridorda yürümeye başladım ve yere tekme attım.

"Bekle!" diye bir ses duydum.

Döndüm ve arkadaşının hızla bana doğru geldiğini gördüm. Parlak bir kağıdı göğsüme doğru itti.

"Bu işe karışmak istiyorsan, emin olmalısın," dedi sert bir sesle.

Kağıda baktım ve bunun bir ultrason olduğunu gördüm. Addison'ın ultrasonu. Bebeğimizin ilk resmi. Bu gerçektir. Lanet olası gerçek.

Resme sessizce baktım, çünkü ne kadar süre sonra koridorda tek başıma durduğumu fark ettim. Fotoğrafı dikkatlice ceketimin cebine koydum ve bir şekilde merdivenlerden aşağı indim. Her adımda bacaklarımın beni taşıyamayacakmış gibi hissediyordum.

Bölüm 15

ADDISON

"Ne istiyordu?" diye sordum, mutfak tezgahının arkasından gözetleyerek.

Monica kapıyı arkasında kapattı ve etrafına bakındı, ta ki beni siyah beyaz fayansların üzerinde dört ayak üzerinde dururken görene kadar. Bana başını salladı ve hafifçe güldü.

"Sen gülünçsün," dedi. "Hayır,

değilim."

Kaşlarını kaldırdı. Tamam, gülünçtüm. Ama Daniel'ın daireme gelmesi o günkü planlarım arasında yoktu. Onun bebeğine hamile kalmak da yoktu, ama işte buradaydık.

Kapımın çalındığını duyduğumda, Elma olduğunu sandım. Gözetleme deliğinden gördüğüm şey, saçları geriye taranmış, kömür grisi takım elbise giymiş, sanki GQ dergisinin mankeni gibi görünen Daniel'dı. Midem, sanki jimnastikte altın madalya için yarışıyormuş gibi birkaç takla attı.

Geriye doğru sendeledim ve Monica'ya emir verircesine fısıldayarak kapıyı açmasını söyledim.

İçimden küçük bir parça dışarı çıkıp ona bağırarak istiyordu. İçimden daha büyük ve daha aptal olan parça ise sadece sesini duymak ve mavi gözlerini tekrar üzerimde hissetmek istiyordu. Ama onunla yüzleşemedim, bu yüzden küçük mutfağımda saklandım.

Monica yanıma geldi ve elini uzattı. Beni ayağa kaldırdı ve tezgaha yaslayarak, dümdüz önüne bakmaya başladı.

"Ee?" diye sordum. "Ne dedi?"

"Seni görmek istedi."

O kadar kayıtsızca omuz silkti ki, ondan bilgi almak için onu sallamak istedim. Kapıdan içeri girer girmez sabrımın tükenmeye başladığını hissettim.

"Ve?" diye sordum, sesim biraz yükseldi.

"Hepsi bu. Kahve içmeye çıkmış gibi değiliz, Heart. Adam belki bir dakika kadar burada kaldı. Ben pek sıcak davranmadım."

"Monica!" dedim, sinirlenerek.

"Ne?" diye sordu. "O adama dostça davranmamı mı bekliyorsun?"

Şu anda onun sert adam tavrını görebiliyordum. Daniel'ın buradan kaçmasına şaşmamalı. En iyi arkadaşımı çok seviyordum. Beni koruması

sevimliydi, ama Daniel'ın ziyaretinin daha fazlası olmasını umuyordum. Onun cevaplar araması ya da onun onu itip geçip beni aramak için buraya dalması gibi. Tezgaha yaslandım, hayal kırıklığı hissederek.

Gerçek şu ki, ne istediğimi bilmiyordum. Daniel'e hamile olduğumu söylediğimden beri onu kendimden uzaklaştırıyordum. O telefon görüşmesi tam bir felaketti ve onun tepkisi kalbimi neredeyse ikiye bölmüştü.

Ona aşık olduğumdan değil. Onu o kadar da sevdiğimden bile emin değildim. Tanıştığımız kısa sürede konuşmaktan çok seks yapmaya zaman ayırmıştık. İyi seks. Harika seks. Ama yine de. Anneliğe böyle başlayacağımı hiç beklemiyordum.

Onun e-postalarını görmezden geliyordum. Tam olarak on üç tane. Onları defalarca okuyup, profesyonel sözlerinin arkasında söylenmemiş bir şey olup olmadığını aradığımı söylersem yalan söylemiş olurum. O tam anlamıyla bir iş adamıydı. Beni aramıştı da, ama hiç sesli mesaj bırakmamıştı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Sesini duymak muhtemelen tüm kararlılığımı kaybetmeme neden olurdu. Güçlü kalmaya kararlıyım.

Şimdi de benim daireme gelmişti. Adresimi nereden bulduğunu merak ettim. Brooklyn'e kadar arabayla gelmesine de şaşırdım.

Kafasında bir şeyler düşünüyormuş gibi görünen Monica'ya baktım.

"Bana söylemediğin ne var?" diye sordum, ona şüpheyle bakarak.

"Hiçbir şey."

Sesi bir oktav yükselmişti. Yalancı.

Elinde bir şey gördüm.

"O ne?" diye sordum, aniden sıkılaşı n eline başımı sallayarak.

Tavana bakıp iç geçirdi ve elini açtı. Elini bana uzattı ve katlanmış bir kağıt parçası gördüm. Kağıdı aldım ve dikkatlice açtım. Leading to Learn'de on yılda kazanacağımdan daha fazla bir miktar içeren bir çekti. Sağ üst köşede Daniel'ın adı yazıyordu. Nefesimi keserek derin bir nefes aldım.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Monica yumuşak

bir sesle. "Bunu sana öylece

verdi mi?"

"Evet, merdivenlerin yanında yazdı ve uzattı. Yardım etmek istediğini ve parayla ne istersen yapabileceğini söyledi."

Aniden öfke ve üzüntü hissettim. Haftalardır dönüşümlü olarak yaşadığım iki duygu. Mutluluğun yakında geri geleceğini umuyordum. Mutluluğun tek belirtisi bebeğimin kalp atışlarını duymaktı, ama sonra üzüntü ve korku yerini aldı.

Gözlerimin arkasında sıcak gözyaşları biriktiğini hissedebiliyordum. Son birkaç haftadır, belki de durumu düzeltmeye çalışırken ondan kaçtığım için kendime kızgındım. Ama durumu düzeltmek için tek yolu büyük bir çek yazmaksa, o zaman babalık yapmaya hazır değildi. Onu bunun için suçlayamazdım. Ben de annelik yapmaya hazır değildim, ama bebeğim için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Daniel'ın bunu istemediğini biliyordum. Ben de istememiştim. Sanırım daha fazlasını bekliyordum. Hiçbir şey beklememem gerekirdi. Onunla eve gitmem aptallıktı. Gerçekten sadece konuşup birbirimizi tanıyacağımızı mı sanmıştım?

Keşke zamanı geri alıp Bemelman's'a hiç adım atmamış olsaydım. Ama o zaman karnımda büyüyen bu bebek olmazdı. Hayatımda hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim.

Mutfak zeminine çöktüm ve başımı dolaplara yasladım.

Monica yanıma oturdu. Çeki tekrar baktım.

"O böyle yardım etmek mi istiyor?" diye sordum, çekini Monica'nın yüzünün önünde sallayarak.

"Belki de bildiği tek yol budur," dedi. "Benim buna

ihtiyacım yok."

"Kalbim..." diye başladı

Monica. "Hayır!"

Çeki önümde tutarken sesim titriyordu, onu parçalara ayırmaya hazırdım. Daniel Jacobs'tan hiçbir şeye ihtiyacım olmadığına emindim. Bunu kendi başıma yapabilirdim.

Çeki küçük bir yırtık bile açamadan, Monica onu elimden kaptı.

"Hey!" diye bağırdım, ona uzanarak.

"Bunu yapma," dedi Monica kararlı bir şekilde. "Bu bebeği doğurup doğurmamaya karar versen de, bunu atmak aptalca olur. Onun için önemsiz bir miktar olabilir, ama senin hayatını değiştirebilir. Ya da kendin için kullanmamaya karar verirsen, bu parayı kar amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışlayabilirsin."

Monica'ya, Daniel'a ve tüm bu karmaşık duruma olan öfkemi bastırmaya çalışırken gözyaşlarımı geri tuttum. En iyi arkadaşıma kızmak istesem de, onun pratik davrandığını, benim ise duygusal davrandığımı biliyordum.

Başımı ellerimin arasına aldım ve sessizce ağlamaya başladım. Monica kolunu omzuma attı ve birkaç dakika sessizce oturdu. Paraya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Brooklyn'de küçük bir çatı katında yaşamak ve zaten zar zor geçindiğim tek maaşla yaşamak gibi bir gerçeklik vardı. Ayrıca, en iyi arkadaşımın desteğine sahip olduğumu biliyordum, ama bu yeterli değildi. Sonuçta, bu bebeği tek başıma büyütecektim. Kendimi ve bu küçük insanı nasıl geçindirecektim?

Gözyaşlarım durduğunda başımı kaldırdım ve burnumu çektim.

"Her şey yoluna girecek, Heart," dedi Monica.

"Belki," dedim. "Bir telefon etmem gerek."

Monica bana şaşkın bir şekilde baktı.

"Daniel mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Ailem."

Bu cevabın onu Daniel dememden daha çok şok ettiğinden emindim.

Yıllardır ailemle konuşmamıştım. İlişkımız her zaman iyi olmamıştı. Onlar için yeterince iyi olmadığını hissediyordum. Yeterince çaba göstermediğimi hissediyordum. Yaptığım her küçük şey onları hayal kırıklığına uğrattıyor gibiydi. Neden benim için bu kadar yüksek standartları olduğunu bilmiyordum, ama bu çok yorucuydu.

Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki işe girdiğimde işler gerçekten kötüye gitti. Neden bu kadar az maaşlı bir işi kabul ettiğimi anlamadılar. Onlara bunun parayla ilgili olmadığını, başkalarına yardım etmekle ilgili olduğunu açıkladığımda alay ettiler. Pişman olacağımı söylediler.

O zaman aramızda mesafe koyacak kadar güçlendiğimi hissettim. Artık bir yetişkindim ve kendi kararlarımı verebilecek durumdaydım. Artık onların desteğine veya bana barınacak bir yere ihtiyacım yoktu. Özgürdüm.

Aramızdaki boşluk giderek büyüdü. Tatillerde eve gitmeyi bıraktım ve sonunda ziyaret etmeyi tamamen bıraktım. Aramızdaki telefon görüşmeleri de sona erdi.

Telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çıkarırken, Monica ayağa kalktı ve bana mahremiyet sağlamak için sessizce oturma odasına geçti. Sanki benim dairemde mahremiyet olabilirmiş gibi.

Titrek bir nefes aldım ve rehberimi kaydırarak ailemin evinin numarasını buldum. Yeşil *gönder* düğmesine bastım ve

Görüşme başladı.

"Alo?" Annemin sesi geldi.

Nefesimi tuttum ve konuşmaya çalıştım. "Alo?"

diye tekrar sordu.

"Anne?" diye yumuşak

bir sesle sordum. Bir

süre bekledim.

"Addison? Sen misin?"

Sesinde sessiz bir inanamama duyuyordum.

"Evet, benim."

"Vay canına. Nasılsın? Bekle. Bekle. Babanı telefona bağlayayım." "Oh, gerek

yok..."

Elini ahizeyi kapattığını ve boğuk sesler duyduğumu hatırlıyorum. Muhtemelen babamı, bütün gün oturup haberleri izlediği oturma odasındaki koltuğundan kaldırmaya çalışıyordu. Şimdi bunu görebiliyordum. Neredeyse onları özleyecektim. Neredeyse.

Başka bir telefonun açıldığını duydum.

"Addison?" diye sordu babam, annem kadar inanamayan bir sesle.

"Merhaba, baba."

"Bu bir sürpriz."

"Evet... dinle. Bir haberim var."

Hemen konuya girmek istedim. Zaten küçük konuşmalarda hiç iyi değildik.

"Tamam..." dedi annem tereddütle.

"Hamileyim."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Telefonuma baktım, bağlantı kesilmiş mi diye merak ettim. Kesilmemişti.

"Alo?" diye sordum.

"Hamile mi? Vay canına," dedi annem isteksizce. "Şey, peki

ya erkek arkadaşın ya da kocan..." diye başladı babam.

"Aslında babası yok," diye cevap verdim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

Annemin fısıldayarak bir şeyler mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.
"Tabii ki yok" gibi bir şeydi.

"Addison... bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu babam. En azından sesinde bir parça endişe vardı.

"Bir yolunu bulacağım."

"Bizi arayarak..." dedi annem. Sesinde alaycı bir ton vardı.

Bu benim açımdan inanılmaz derecede aptalca bir fikirdi. Gerçekten benim için mutlu olacaklarını mı umuyordum? Gerçekten bana yardım edeceklerini mi umuyordum?

"Sadece düşündüm ki..."

"Biz milyoner değiliz, Addison," dedi annem.

"Biliyorum. Sadece düşündüm ki..."

"Ne düşündün? Hayatından çıkardığın anne babana telefon edip, hatan için yardım isteyebileceğini mi?" Alaycı bir şekilde güldü.

"Nancy..." babam uyardı. Kararsız olduğunu

anlayabiliyordum. "Bana 'Nancy' deme. Ona bir kuruş bile

vermeyeceğiz." "Belki biz..."

"Hayır, John. Yapamayız."

Benim telefonda olduğumu tamamen unutarak tartışmaya devam ettiler. Kafamı salladım ve telefonu kapattım.

"*Nasıl* gitti?" diye sordu Monica, tezgahın üzerinden bakarak.

"Tahmin edebileceğin gibi," dedim.

"Üzgünüm, Heart."

"Ben de."

Bölüm 16

DANIEL

Manhattan'a dönerken, elimdeki ultrason görüntüsüne bakıyordum. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama büyük siyah lekenin içindeki küçük beyaz lekenin bebek olduğunu varsaydım. Benim bebeğim. Bizim bebeğimiz. O kız bana bu parlak kağıdı uzattığı anda kalbim birdenbire büyümüş gibi hissettim. Addison'ın ne hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum. Heart. Kim olursa olsun.

Heart daha uygun görünüyordu. Bir parçam ona böyle seslenme hakkını kazanmak istiyordu.

Tanrım, bana hayatının en önemli haberini verdiğiğinde tam bir pislik gibi davranmıştım. Hayatımızın en önemli haberini.

Henüz hiçbir şey konuşmamıştık, ama babası olup olmadığı konusundaki belirsizliğim tamamen ortadan kalkmıştı. Küçük beyaz lekeyi izlerken, onun benim olduğunu biliyordum. O. O. Hangisi olursa olsun.

Addison'ı tekrar görmem gerekiyordu. Apartmanında mıydı acaba? Muhtemelen öyleydi. Muhtemelen bulldog arkadaşını beni sorguya çekmesi ve

uzak durması için göndermişti. Yapması gerektiği gibi. Ama onun bu kadar yakın, ama aynı zamanda bu kadar uzak olduğunu bilmek beni parçalıyordu.

Belki de onu görmek için daha çok çabalamalıyım.

Daha çok çabalayacağım. Yarın geri geleceğim ve beni görmezden gelemeyeceğinden emin olacağım.

Benim telefonum çaldı az o ve ben yarı umutluydum
olmasını olmasını olmasını Hayal kırıklığımı hayal kırıklığıma,
Freddy'ydi.

Telefonu açtığımda "Selam dostum" dedi.

"Hey," dedim, Addison olmadığı için sinirli görünmemeye çalışarak. "Bu
gece dışarı çıkacak mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

"Doğum günüm için."

Kahretsin. Unutmuşum. Kafam bu kadar meşgulken yapmak istediğim en son şey buydu.

"Bilmiyorum..."

"Evet, biliyorsun. Geliyorsun. Lavo. Saat 11'de. Gelmezsen, seni en iyi arkadaşım olarak resmen reddediyorum."

Gözlerimi devirdim. Çok dramatikti. Yine de, Freddy'nin doğum gününü hiç kaçırmamıştım. Çocukluğumuzdan beri.

"Tamam. Orada olacağım."

Telefonu kapattım ve yanımdaki koltuğa attım.

Manhattan'a geri dönerken, ultrasona bakarak yarın Addison'ı görebileceğime dair küçük bir umut besledim.

Saat 11 olduğunda, asansörle Armand'ın arabayla beklediği otoparka indim. Geç kalmıştım ama umursamıyordum. En azından gidiyordum.

Yirmi dakika sonra Lavo'ya vardım ve Freddy zaten üç içki içmiş ve dostça davranıyordu. Özel kabininde onu çevreleyen dört kadın vardı. Normalde bu beni cezbedebilirdi, ama burası olmak istediğim son yerdi.

"Bakın kim geldi!" dedi Freddy heyecanla.

"Mutlu yıllar," dedim, kabinin kenarına oturarak ve bir sonraki avlarını görmüş küçük siyah elbiseli akbabalardan uzak durarak.

İşlerin değişmesi komikti. Eskiden kadınların paramdan etkilenmesinden zevk alırdım. Bu beni tahrik ederdi. Bir kadına bakmak ve onun da bana bakmak istemesi hoşuma giderdi. Artık kimseyi etkilemek umurumda değildi.

Brody tepside bana bir içki uzattı ve sonra kokteyl garsonuna flörtöz bir şekilde fısıldadı, garson da hevesle kıkırdadı. Bir yudum aldım. Limonlu bir içkiydi. En kötü kabusum. Ama neyse. Freddy'nin doğum günü için iyi bir arkadaş olacaktım.

Sonraki bir saat boyunca, herkesin söylediklerine ilgi duyuyormuş gibi davrandım, ama tüm bu süre boyunca ceketimin cebinde duran ultrason görüntüsünü düşünüyordum. Onu yanımda getirmek riskli bir hareketti, ama nedense yanımda olmasını istedim. Sanki gerçekten önemli olan şeyin sessiz bir hatırlatıcısı gibiydi. Bu kulüpte olanların hiçbiri önemli değildi.

Freddy birinin boğazına dilini sokar sokmaz, fırsatı değerlendirip ayrıldım. Gece boyunca meşgul olacaktı. Beni pek özlemeyecekti. Ayrıca, ertesi sabah erkenden Brooklyn'e çıkabilmek için yatmak istiyordum.

"Freddy, ben gidiyorum."

Şu anda üzerine çıkmış olan platin sarışından uzaklaştı.

"Evet, sabah erken bir iş toplantım var. Ama bu... eğlenceliydi. Doğum günün kutlu olsun."

Bana küçük bir selam verdi ve kızın boğazına dilini sokmaya devam etti.

Kalabalığın içinden geçmeye çalışırken güldüm. O sırada dans pistinde Kiera'yı gördüm. Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama o benim gözlerime kilitlendi ve bana doğru geldi. Derin dekolteli beyaz bir elbise giymişti ve yüzüne bakmanın zor olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Kollarını boynuma doladı ve müziğin ritmine göre vücudunu sallamaya başladı.

"Bu bir sürpriz," dedi şarkı söyler gibi. "Elbette,"

dedim.

"Elbisemi beğendin mi?" Beni bıraktı ve hafifçe sendeleyerek bir dönüş yaptı.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim ve onu

destekledim. Sarhoştı.

"Kiminle geldin?" diye sordum, etrafa bakarak. Gitmeden önce onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Geçmişimize rağmen, onu hala önemsiyordum.

Etrafına bakındı ve bir gözünü kısarak baktı. Klasik Kiera'nın sarhoş hali.

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Unuttum."

Kıkırdadı ve bir kez daha kollarına sarıldı. "Seni eve götürelim,

Kiera."

Kolumu beline doladım ve onu kulübün içinden yarı taşıyarak geçirdim. Dışarı çıkmadan önce Armand'ı arayıp arabayı getirmesini söyledim. En son ihtiyacım olan şey, Kiera'nın beyaz elbisesiyle gazetelerde görünmektir. Muhtemelen bunun bizim nişan partimiz olduğunu iddia ederlerdi.

Kapıcı Armand'ı içeri aldı ve ben de Kiera'yı ona teslim ettim.

"Onu eve götürün lütfen," dedim.

"Peki ya siz, efendim?" diye sordu Armand, kaşlarını

kaldırarak. "Uber ile gideceğim."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Kiera somurtarak. "Bu

gece gelmiyorum tatlım. Eve dikkatli git, tamam mı?"

Kulübün kapıları açıldı ve anında flaşların patladığını görebiliyordum. Kulübün karanlığında saklanabildiğim için mutluydum.

Uber ile kısa bir yolculuktan sonra eve vardım, sıcak bir duş alıp günün yorgunluğunu attım ve yatağıma girdim. Sinirlerim yüzünden uyuyamayacağımı düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Sabah Addison'ı görebileceğimi bilmek beni çabucak uykuya daldırdı. Sabahın bir an önce gelmesini istiyordum.

Ertesi sabah saat altıda uyandım ve hızla giyindim. Armand ile otoparkta buluştum. Manhattan'dan çıkarken, bir kahve dükkanında durmasını istedim. Addison'a çay götürmek aklıma gelmişti. Sabah bulantısına iyi geldiğini okumuştum.

Dün akşam evde akşam yemeğimi yerken, Freddy'nin partisine gitmeden önce hamilelikle ilgili çeşitli şeyleri Google'da araştırmıştım. Addison'ın henüz herhangi bir semptomu olup olmadığından emin değildim, ama çayı bir tür barış teklifi olarak gördüm.

Saat yediyi biraz geçe onun dairesine vardık. Ne zaman işe gittiğini bilmiyordum ama bu kadar erken olmadığını tahmin ediyordum. Armand'a binayı ön tarafta park ettirdim ve

orada beklemek tuhaf geldi, ama en azından onunla konuşmak için elimden geleni yapacaktım. Neyse ki Armand soru sormadı. Asla soru sormazdı, bu yüzden onu çok severdim.

Zaman yavaşça geçiyordu. Arabada huzursuzlanmaya başlamıştım, ama dairesine tekrar gidersem kapıyı açmayabileceğini biliyordum. Ya da daha kötüsü, arkadaşını gönderebilirdi. Oda arkadaşı mıydı, durum neydi, emin değildim. Burada beklemek daha iyiydi.

Sonunda saat 8:20'de, binasının kapısı açıldı ve onun sıcak güneş ışığına çıktığını gördüm. Soluk bir kot pantolon ve mavi çizgili düğmeli bir gömlek giymişti. Kendi kendime gülümsedim. Onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim, ama hoşuma gitti. Sonra gerginliğim beni ele geçirdi. Arabanın kapısını açarken derin bir nefes aldım. O çoktan kaldırımda yürümeye başlamıştı.

"Addison," diye seslendim.

Durdu ve arkasını döndü. Beni görünce yüzü düştü. Dönüp yürümeye devam etmesini bekliyordum, ama olduğu yerde kaldı. Arabadan indim, bardaklıkta duran çayı aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki dünyanın öbür ucundan gelmişim gibi etrafına bakınıyordu, oysa ben sadece bir köprüden geçmiştim.

"Seni görmem gerekiyordu. Dün uğradım ama..."

"Biliyorum," dedi keskin bir sesle.

"Bak, böyle bir pislik olduğum için çok üzgünüm. Sadece şaşırdım ve bu haberi nasıl karşılayacağımı bilemedim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Sana çay getirdim," dedim, artık en iyi ihtimalle ılık olan bardağı kaldırarak.

Bana ve bardağa baktı.

"Seninle konuşmam için çaydan çok daha fazlası lazım." Dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Bekle. Lütfen. İsimleri düşündün mü?" diye patladım.

Yürümekten vazgeçti, ama dönmedi.

"Lütfen, Heart," diye tekrar denedim.

"Bana öyle hitap etme hakkını henüz kazanmadın," dedi yumuşak bir sesle arkasını dönerek.

"Henüz" kelimesi bana umut verdi.

Başımı salladım. "İş için Manhattan'a dönmem gerekiyor. Seni bırakabilir miyim?" diye sordum.

Teklifimi düşünürken, onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ettim. Koyu renkli saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kahverengi gözleri güneşte karamel rengi gibi parlıyordu.

"Tamam," dedi.

"Gerçekten mi?" diye biraz fazla hevesli bir şekilde sordum.

Bana bir bakış attı ve ben de kendime fazla ileri gitmemem gerektiğini hatırlattım. Onun yanından geçip Armand'dan önce kapıyı açtım. O arabaya bindi, ben de arkasından girip kapıyı kapattım.

Yine benden olabildiğince uzak oturdu. Tek istediğim ona yakın olmaktı, ama bana karşı soğuk davranışını anlıyordum.

"Güzel görünüyorsun," dedim.

"Şey, teşekkürler." Araba kaldırımından uzaklaşırken pencereden dışarı baktı.

Şehre dönmek için en az bir saatlik yolumuz olmasına rağmen, dakikalar uçup gidiyor gibi hissettim.

"Al," dedim ve ona çayı uzattım. "Muhtemelen artık çok sıcak değildir."

O, çok hafif bir gülümsemeyle, parmaklarımla temas etmemek için ellerimden aldı.

Bir yudum aldı. "Teşekkür ederim," dedi

yumuşak bir sesle. "Nasıl hissediyorsun?" diye

sordum.

"İyiyim."

"Hiçbir belirti yok mu? Sabah bulantılarının altı hafta civarında başlayabileceğini okumuştum."

Gülümsemesini zorla bastırdı ve gözlerim dudaklarına takıldı. Haftalardır ilk kez gerçek bir heyecan hissettim. Tanrım.

Kendine gel, Daniel.

"Arada sırada biraz mide bulantısı oluyor ama çok kötü değil." "İyi. Bu

iyi."

"Bebek kitabı falan mı aldın?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Ben güldüm.

"Hayır, sadece Google'da aradım."

"Hmm," diye mırıldandı.

"Bu iyi bir 'hmm' mi, yoksa kötü bir 'hmm'

mi?" "Sadece bir hmm."

Dönüp tekrar pencereden dışarı baktığında ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyordum. Gözlerim yüzünden bluzunun düğmelerine kaydı, düğmeler göğüslerine sıkıca yapışmıştı. Birlikte geçirdiğimiz geceden bu yana göğüslerinin büyümüş olup olmadığını merak ederken gözlerim bir süre orada kaldı. Bunun hamileliğin ilk belirtisi olabileceğini okumuştum. Bunu öğrenmeyi umuyordum. Muhtemelen yakın zamanda olmazdı, ama benimle gelmeyi kabul etmesi, istediğim yönde atılmış bir adımdı.

Bölüm 17

ADDISON

Midemdeki sürekli titremeyi yatıştırması umuduyla ılık çayı bir yudum aldım. Henüz sabah bulantısı yaşamamıştım, ama acaba bu his böyle miydi diye merak ettim. Mide bulantısı ve endişenin karışımı.

Daniel'ın bunu hak ettiğini bildiğim için soğuk davranmaya çalışsam da, kalbim kafamla çekişiyordu. Ona kızmak istiyordum ve kızgındım da, ama kararlılığımın zayıfladığını da hissediyordum. Uzun süre kızgın kalamayacaktım. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Apartmanımın önünde beni şaşırttığında oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ve neredeyse öyle yapıyordum, ama bebeğin ismini seçip seçmediğimi sorduğunda sesinin tonu beni durdurdu. Ya çok iyi bir aktördü ya da gerçekten önemsiyordu.

Yani, adam bitki çayıyla gelmişti. Ve hamilelik hakkında Google'da arama yapmıştı? Sessizliğimi satın almaya çalışıyorsa yapacağı bir şey gibi gelmiyordu. Ama yine de gardımı düşürmedim, en azından denedim.

Şimdi onunla kapalı bir alanda bulunuyordum ve arabanın duvarları üzerime çöküyor gibiydi, bu da ona daha yakın olma isteğimi daha da artırıyordu. Kolonyasının çok güzel kokması ya da birlikte geçirdiğimiz gece çıkardığım aynı takımı giymesi de pek yardımcı olmuyordu. Bunu stratejik olarak giymiş miydi acaba? Akıllıca bir hareket.

Manhattan trafiğinde ilerlerken pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Şehre bu kadar çabuk ulaşmamıza şaşırdım. Yakında ofisime varacağımızı biliyordum ve şimdiden veda etmekten korkuyordum. Onu ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyordum, hatta görmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ya da onun beni tekrar görmek isteyip istemediğini. Belki de bu, benden tamamen kurtulmadan önce özür dileyerek nezaket göstermeye çalışmasının bir yoluydu.

Leading to Learn caddesine döndüğümüzde, kalbim panik içinde göğsümde çarpmaya başladı. Belki de onu son kez görecektim ve buraya gelen bir saatlik araba yolculuğunda her şeyi mahvetmiştim. Kalbin nasıl çalıştığı komikti. Ona kızgın olmam gerekirken, şimdi sahip olduğumu bile düşünmediğim bir fırsatı mahvettiğim için kendime kızgındım.

Araba kaldırıma yanaştı. Sonunda ona döndüm ve gözlerinin zaten bana dikildiğini gördüm. Uzun süredir bana mı bakıyordu? Gergin bir şekilde boğazımı temizledim.

"Burası benim evim," dedim, sanki şoförüne buraya gelmesini söylememiş gibi binaya bakarak.

"Tamam," diye başını salladı.

Birkaç saniye garip bir şekilde oturduktan sonra kapıya uzandım, ama kapı zaten açılmıştı. Şoförü bana gülümsedi ve benim inmeyi bekledi.

"Teşekkür ederim," dedim Daniel'e yumuşak bir sesle.

Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri benimkilere bakıyordu.

Her şeyden çok, uzanıp elini tutmak, ona sarılmak ya da herhangi bir şekilde ona dokunmak istedim, ama bunun yerine arabadan kayarak çıktım ve arkama bakmadan binama doğru yürüdüm. Böyle veda etmek daha kolay olur diye düşündüm. Kapıdan içeri girerken, gözlerimden yaşlar süzüldü.

Arabadan uzaklaşınca, duvara yaslandım, uzun bir nefes verdim ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı sildim. Tamamen yıkılmıştım. Son birkaç haftadır Daniel'e karşı beslediğim tüm öfkem, güneş doğduğunda sis gibi dağılmıştı. Onu nefret etmek için kendimi ikna ettiğim tüm nedenler artık geçersiz görünüyordu. Kafamı salladım, kendime gelmeye çalışarak.

"Addison?" diye bir ses duydum.

Başımı kaldırdım ve Brian'ın asansörlerin yanında durmuş, meraklı bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Oh, merhaba Brian," dedim rahat bir şekilde, duvardan kendimi

itererek. "Uh, iyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim. Sanırım gözüme bir şey kaçtı. Şimdi iyiyim."

İkna olmuş görünmüyordu, ama daha fazla ısrar da etmedi. Asansör düğmesine bastı ve kapılar açıldığında içeri girdik.

"Bugün Uber mi kullandın?" diye sordu.

Daniel'ın arabasından indiğimi görmüş olmalıydı. Hafif bir panik hissettim. Ofis içinde veya ofis dışındaki çalışanlarla ilişki kurmak konusunda katı kurallar vardı. Daniel ile bir ilişkimiz yoktu, ama bir bebeğimiz olması işleri kesinlikle karmaşıktırılıyordu.

"Evet," diye yalan söyledim. "Metro kartımı bulamadım."

Aptalca bir yalandı, ama o buna inandı gibi görünüyordu.

Asansörler katımıza ulaştığında, vedalaştım ve hızla ofisime doğru yürüdüm. Midem düğümlemişti ve günün geri kalanında da öyle kaldı. İşime veya toplantılarıma odaklanmak zordu. Onu unutmak için çok uğraştıktan sonra, sürekli Daniel'ı düşünüyordum. En azından deniyordum.

Monica öğle arasında yanıma geldi ve köşedeki sandviççiye gittik. Soğuk etli sandviç yemek istesem de, sebzeli sandviç sipariş ettim. Bebeğim için her şeyi doğru yapmak istiyordum, bu yüzden orada oturup, iki dilim Fransız ekmeği arasına sıkıştırılmış salatalık ve marulları çiğnerken, ona sabah olanları anlattım.

"Yani o sadece seni mi bekliyordu?" diye sordu Monica sandviçini yerken.

"Sanırım." Omuz silktim.

"Ne istiyordu?"

"Özür dilemek için. Sonra beni işe bırakmayı teklif etti..."

"Ve sen 'hayatta olmaz' dedin, değil mi?"

Cips torbama uzandım ve bir tane ağzıma attım, çıtırdayan sesiyle onun bakışlarından kaçındım.

"Kalbim..."

"Bilmiyorum Monica. Farklı görünüyordu."

Alaycı bir şekilde tek başına güldü.

"Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum," dedim, pencereden dışarıdaki kalabalık kaldırıma bakarak, bunun doğru olmaması için dua ettim.

Hiç bilmiyordum.

Ertesi sabah apartmanımın kapısından çıktığımda, elinde bir fincan çay ile arabasına yaslanmış halde onu gördüm. Ona doğru yürürken kalbimin arpışını duyabileceğine yemin ederdim.

"Geri dönmüşsün," dedim.

"Umarım sorun olmaz." Bana ay bardağını uzattı. Bir

yudum aldıktan sonra "Bugün hava sıcak" dedim.

Bana bir gülümseme attı. Ondan daha önce görmediğim bir gülümsemeydi. Samimi ve sıcaktı. Arka kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Bir saniye tereddüt ettim, ama sonra o arabada onun yanında olmaktan daha iyi bir yer olmadığını fark ettim. İçeri girdim, o da peşimden geldi.

"Bugün nasılsın?" diye sordu araba kaldırımdan ayrılırken.

"İyiyim. Sadece yorgunum," dedim. Bunun hamilelikten mi yoksa dün gece beni uykusuz bırakan onun düşüncesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Bu normal," diye düşündü.

"Ne, şimdi bir tür uzman mı oldun?" diye sordum, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Olmaya çalışıyorum," dedi.

Gözleri benimkilere baktı ve dudaklarıma indi, orada çok uzun bir an kaldı. Ne düşündüğünü ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Birbirimizi tekrar tatmak nasıl bir his olurdu?

Yine, benim istediğimden çok daha çabuk Manhattan'a vardık. Aslında trafik olsun diye yalvarıyordum. New York zaten bununla ünlü değil miydi? İsteksizce veda edip arabadan indim, kimse görmediğinden emin olmak için dikkatlice etrafa bakındım.

Daniel'ı tekrar görme ihtimalini düşünürken iş günü uzayıp gitti. Her sabah sadece bana çay getirmek ve beni işe götürmek için Brooklyn'e kadar araba sürmesi saçma geliyordu, ama o tam da bunu yapıyordu.

Her sabah, onu o seksi, rahat tavırlarıyla, buharlı bir fincan çay ile arabaya yaslanmış halde buluyordum. Bu yüzden hazırlanmak için fazladan zaman ayırıyordum. Dar etekler veya elbiseler giymiyordum, ama fazladan bir parça parfüm ve bir parça dudak parlaticısı zararı olmazdı.

Her sabah bana güzel göründüğümü söylerdi ve gözlerinin beni s zded ğ  şekilde tüylerim diken diken olurdu. Sanki altında ne olduğunu hayal ediyormuş gibi, sanki zaten bilmiyormuş gibi. Giysilerimizi çıkarmadan bu karmaşık duruma düşmedik.

Bu sabah, dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan beyaz keten bir elbise giydim. Saçlarımı arkama düşen bir örgü şeklinde toplamıştım. Daniel beni gördüğünde, gözleri dolaştı ve bunu saklamaya bile çalışmadı.

İstenildiğini hissetmek güzeldi. Uzun zamandır kendime güvenmekle mücadele ediyordum, ama o benim farklı hissetmemi sağladı. İstenildiğimi hissettim. Güzel. Seksi. Ayrıca, çok hamile. Sabah bulantıları sonunda beni de vurdu.

Bana arabanın kapısını açarken, yıllardır ilk kez onun dokunuşunu hissettim. Beni arabaya yönlendirirken eli belimin alt kısmına değdi. O tek dokunuş beni çözdü ve daha fazlasını istedim. Arabanın en ucuna kaymamak için bilinçli bir karar verdim. Yanıma oturduğunda, uylukları benimkine değdiğinde ekilmedim. Gözlerinin vücutlarımızın temas ettiğ  noktada buluştuğunu hissettim ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bugün nasılsın?" diye sordu. "Yorgunum. Biraz

mide bulantım var. Ve göğüslerim ağrıyor."

Gülümsedi. "Daha büyük görünüyorlar," dedi, gülümsemesini zor tutarak.

"Daniel!" dedim, şakacı bir şekilde koluna vurarak. "Ne?

Bakmamak zor."

Yanaklarımın yandığını hissettim.

"Gerçekten çok seksi bir hamile kadınsın."

"Saçmalıyorsun," dedim, başımı sallayarak.

Onun ağzından çıkan "hamile" kelimesi her şeyi daha da gerçek hale getirdi. Bir bebek taşıyordum. Bizim bebeğimizi. Durumumuzun tam olarak ne olduğunu bilmesem de, onun burada olmasına minnettardım. Bu sadece şehre bir yolculuk ve sabah bulantılarına bir çare olabilirdi, ama benim için bundan çok daha fazlası anlamına geliyordu. Ben onun gideceğine ikna olmuşken, o ortaya çıkmıştı.

Hiçbir şeyin lojistiği hakkında konuşmamıştık, ya da bebeğin hayatında yer alıp almayacağı ya da nasıl yer alacağı hakkında. Nerede durduğumuzu bilmiyordum. Her şey hakkında konuştuk ve bu benim için yeterliydi. Şimdilik.

Daniel'ın yeni bir yönünü görüyordum. Birkaç hafta önce tanıştığım adamla aynı kişi gibi görünmüyordu. Evet, hâlâ inanılmaz derecede seksi ve çekiciydi ve onunla neden eve gittiğimi anlamak kolaydı. Bu adamın ünü boşuna değildi.

Ama aynı zamanda komikti. Tatlıydı. Düşünceliydi. Samimiydi. Sanki havalı adam maskesini düşürmüş ve milyonlarca doların ardındaki gerçek adamı görebiliyormuşum gibiydi. Bu yönünü birçok kişi görmüş müydü yoksa ben şanslı mıydım, merak ettim. Her halükarda, ona aşık olmamak zordu.

Onun bebeğini taşıdđđmđ bilmek, ona olan ilgimi daha da artırdı. İnanılmaz derecede aptalca görünüyordu, ama bir şekilde bizim için mutlu bir son olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Bunu umuyordum. Bebek için. Kendim için.

Bölüm 18

DANIEL

Addison'ın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim ve birkaç gündür ilk kez öfke, korku veya üzüntü görmedim. Ona yaşatmak istemediğim tüm duygular. O bakışta ne gördüğümü bilmiyordum, ama kahverengi gözlerini canlandırıyordu. O utangaçça başka yere bakana kadar bakışlarını tuttum. Onun mahallesinde olduğumuzu ve zamanımızın neredeyse dolduğunu fark ettim.

Araba iş yerinin önünde durduğunda, her gün veda etme zamanı geldiğinde hissettiğim aynı hayal kırıklığını hissettim. Üstelik, onu son kez görüyor olabileceğimi düşünerek çılgınca bir telaş hissettim. Belki fikrini değiştirir ve bu kısa süreli birlikteliğimiz sona ererdi. Bir saat kadar birlikte olmak yeterli değildi, ama şu anda elde edebileceğim tek şey buydu. Elde etmeye çalıştığım tek şey. Ona yaşattıklarımın sona muhtemelen hak ettiğim tek şey.

"Evet, bu benim," dedi yumuşak bir sesle, çantasını alıp elini kapıya koydu.

Armand arabayı döndürüp kapısını açarken, ben ciddi bir şekilde başımı salladım. Neredeyse arabadan çıkmıştı ki, birden dönüp koltuğun üzerinden bana doğru kayd.

benim yanıma doğru kaydı. Ne yaptığını merak ederek derin bir nefes aldım. Beni ona yaklaştıran her neyse, onu sabırsızlıkla bekliyordum.

O eğilip kulağıma fısıldadı, "Teşekkür ederim."

Bu iki basit kelime beynime işledi ve omurgamdan aşağıya doğru titremeye neden oldu, sanki onun yakınlığı karşısında refleks olarak gözlerimi kapatmamı sağladı. Sonra yumuşak dudaklarını yanağıma bastırdı ve uzaklaştı. Sonra ortadan kayboldu.

Dudakları yanağımdan ayrılır ayrılmaz, öpücüğünün olduğu yerde bir yanma hissi oluştu. Bu dokunuşun, hatırlamak isteyeceğim bir iz bırakacağına yemin edebilirdim. Bisiklete binmeyi ilk öğrendiğinizde dizinizde oluşan yara izi gibi. Heyecan verici ve yeniydi, ama acı verici değildi.

İş yerine doğru yürürken onu izledim, beyaz elbisesinin bazı kısımları yürürken hışırdadı, diğer kısımları ise vücut hatlarına yapıştı. Arkasına bakmadı, ama ben gözlerimi ondan ayırmadım, kapıdan kaybolana kadar. Bugün, onu Brooklyn'den aldığım bir haftadır ilk kez dokunmuştuk. Bugün arabaya binerken elimi beline koyarak bir şans denedim.

Elimde değildi. O bir mıknatıs gibiydi ve artık onun çekiciliğinden kaçacak gücüm kalmamıştı. Kesinlikle kapalı olduğunu düşündüğüm bir kapı açılmış gibiydi.

Bu sabah farklı hissettim. Onu Manhattan'a götürmek, ikimizin arasında bir tür sözsüz anlaşma haline gelmişti. Her sabah, tuğla binadan çıkıp, yine orada olduğumdan şüphe duyuyormuş gibi etrafına bakınırdı, ama sonra gözleri beni bulur ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılırdı. Bu her seferinde beni etkilerdi.

Her araba yolculuğunda, duvarlarının biraz yıkılmaya başladığını hissediyordum. Sonunda ona "Kalbim" diyebilecek miyim diye merak ediyordum. Bu benim için yeni bir meydan okuma haline gelmişti.

Geçen hafta birlikte geçirdiğimiz beş saatlik sürede, bebeğin durumu veya geleceğin nasıl olacağı hakkında pek konuşmadık, sadece nasıl hissettiği ve yeni ortaya çıkan semptomlar hakkında konuştuk. Göğüsleri kesinlikle yeniydi. Önceden de iyiydi, ama şimdi ellerimden taşacaklarını biliyordum ve bu düşünce çok cezbediciydi.

Sanki bebek hakkında konuşmak, bizim hakkımızda konuşmak anlamına geleceğini biliyorduk ve birbirimizi daha yeni yeni tanıyorduk. Her şeyi tersine yaptıktan sonra, şimdi birbirimizi tanıma aşamasındaydık.

Her şeyi anlamak için dokuz ayımız vardı. Yoksa sekiz miydi?

Onun zeki olduğunu öğrendim. "Ivy League'e gittim" şeklinde değil, daha çok sokak zekası şeklinde, ki bunu inanılmaz derecede çekici buluyordum. Harvard'a gidebilir ve yine de dünya hakkında hiçbir şey bilmeyebilirsin. Böyle birçok insan tanıyordum ve onlar Addison'ın yaptığı gibi beni etkilemekte başarısız oldular.

Onun yanında kendimi garip bir şekilde önemsiz hissediyordum, ki bu, çevresindeki herkesin egosunu besleyen bir adamdan gelen bir sözdü. Onun yaptıkları, benim dünyaya katkımdan daha önemliydi.

O, çoğu insanın sahip olmadığı bir şekilde dünyevi biriydi. Kar amacı gütmeyen kuruluşta çalıştığı için benim hayal bile edemeyeceğim yerlere gitmişti. İnsanların asla isteyerek gitmeyeceği yerlere. İşinden ve gördüklerinden bahsederkenki tavırları, karakterini ve kalbini açıkça ortaya koyuyordu. Bu yüzden adı ona çok yakışıyordu ve ben de bu ismi dilimden normal bir şekilde dökülmesini istiyordum.

Tüm zekası ve tutkusu, tekrar ellerime almak için can attığım bir paketin içindeydi. Onu, bir hediye gibi yavaşça açmak istiyordum. Son zamanlarda tek düşünebildiğim şey buydu, bu yüzden gözlerim bugün giydiği beyaz elbiseye kaymaktan kendini alamıyordu.

Düğmeler, kremsi göğüslerini zar zor tutuyordu, deri koltuğa kayarken eteğinin kenarı hafifçe yukarı kayıyordu. Bir zamanlar içini gördüğüm biriyle bu kadar dar bir alanda olmak işkence gibi gelmeye başlamıştı. Gözlerimi kapattım, barımda uzanmış, tırnaklarını sırtıma geçirmiş halini hatırladım.

Armand'ın boğazını temizlediğini duydum ve düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı kaldırıp dikiz aynasından onun gözlerine baktım, yüzünde bir gülümseme vardı.

"İşe mi gidiyoruz, efendim?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler, Armand."

Başını salladı ve kaldırımdan uzaklaştı. Addison'ın ofisinin uzaklaşarak kayboluşunu izledim. Ertesi sabah onu göremeyeceğim gerçeği birdenbire aklıma geldi. Cuma günüydü, yani Brooklyn'e gitmek için bir nedenim yoktu. Keşke bunu daha önce fark etseydim. Onu öğle yemeğine veya akşam yemeğine davet edebilirdim. İç geçirdim. Uzun bir hafta sonu olacaktı.

Tam o sırada telefonum çaldı. Ceketimin cebinden çıkardım ve ekranda Kiera'nın adının yazdığını gördüm. Gözlerimi devirdim ve cevaplayıp cevaplamamayı düşündüm. Aklımın sesine karşı gelerek yeşil tuşa bastım.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Benim parlak zırlı şövalyem," dedi Kiera, neredeyse mırıldanır gibi.

"Anlamadım?"

"Geçen gece... kulüpte..."

Freddy'nin doğum günü partisinden erken ayrıldıktan sonra, centilmenlik yapıp onun sarhoş halini eve bıraktım.

"Oh, tamam. Eve sağ salim vardığına sevindim."

"Senin sayende."

"Şoförüm sayesinde."

"Her neyse, ben tamamen sarhoştum. Ayrıldığımı bile zar zor hatırlıyorum. Sen olmasaydın, nereye varırdım bilmiyorum."

Muhtemelen bir milyarderin yatağında, ki ilk iki evliliği de böyle olmuştu.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim.

"Sana teşekkür etmek istiyorum."

"Az önce ettin."

"Hayır, aptal. Seni dışarı çıkarmak istiyorum, böylece sana *gerçekten* teşekkür edebileyim."

O sesi tanıyordum. İsteddiği her şeyi elde etmek için kullandığı sesiydi. Neredeyse fısıltı gibiydi ve seksapel doluydu. Geçmişte sayısız kez bende işe yaramıştı.

"Gerek yok," dedim. "Daniel..."

"Bir dahaki sefere bir hayır kurumu müzayedesinde açık artırmaya çıkarsam, bana teklif verebilirsin."

Telefonun diğer ucunda onun öfkelendiğini duydum.

Bir daha asla açık artırmaya çıkmaya niyetim yoktu. Ne kadar para toplansa da, ardından gelen müstehcen haberler buna değmezdi.

"İstedığın kadar zorlanabilirsin, ama biliyorsun ki sonunda her zaman istediğimi elde ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonuma baktım ve gülümsedim. Onu kızdırmıştım. Reddedilmeye alışkın bir kız değildi ve benimle iki kez reddedilmişti. Bu benim için de yeni bir durumdu. Bir yıldan fazla bir süre önce ayrılmış olsak da, birbirimizden tamamen kopmamıştık. Arkadaşça davranmaya devam etmiştik. Belki de fazla arkadaşça. Bir etkinlikte karşılaşırsak, bazen yatağıma girerdi.

Kendimi tutamadım. Kiera ile her şey tanıdıktı ve seks de iyiydi. Ama şimdi

durum farklıydı.

Armand, benim ikinci evim sayılan büyük cam binanın önüne geldi ve kapıyı benim için açtı. Arabadan indim ve kardeşim giriş kapısına doğru yürürken gördüm.

"Brody," dedim, yüzümde bir gülümsemeyle yanına koşarak.

"Selam kardeşim," dedi, kapıları açarak.

"Nasılsın?"

"İyiyim,

sanırım."

"Güzel bir gün, değil mi?"

"Evet, çok güzel." Geniş lobiden asansörlere doğru yürürken bana merakla baktı.

"Bugün çok neşelisin," dedi, düğmeye basarken. "Cuma

günü." Omuz silktim.

"Tabii, tabii."

Asansör kapıları açıldı ve içeri girdik.

"Dün gece çok iyi bir seks mi yaptın?" diye sordu Brody, bana sorgulayan bir bakış atarak.

"Bir erkek sadece mutlu olamaz mı?" diye

sordum. "Tabii, ama o erkek genellikle sen

değilsin." "Bu doğru değil."

"Evet, doğru. Ya işin yüzünden streslisin ya da çoğu erkeğin sadece bir bakışını bile almayı şans sayacağı süper modellerden sıkılıyorsun."

Tamam, bu doğrudu.

"Süper modellerden bahsetmişken, TMZ'de seni görmeyeli epey zaman oldu..." diye espri yaptı.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, iyi bir şey. Hisse senetlerimiz yükseldi." diye gülerek cevap verdi.

Bu doğrudu. Adımın geçtiği herhangi bir skandal olmadığı için, rakamlarımız yükselmişti. Gazetelerde yer almayalı bir aydan fazla olmuştu. En son Kiera ve ben "randevumuzda" fotoğraflandığımızda, o bizim gelecekte evleneceğimizi iddia etmişti. Aslında bunun ayaklıkları pijamalar ve beşik olacağını bilmiyordum.

Basının, baba olacağımı öğrenirse nasıl bir gün geçireceğini hayal bile edemiyordum. Neyse ki, her şeyi çözene kadar bunu gizli tutacağına Addison'a yeterince güveniyordum. Onu pek tanıımıyordum, ama yıllardır tanıdığım Kiera'dan daha çok güveniyordum.

Brody ve ben katımıza çıktık ve ayrı ayrı ofislerimize gittik. O uzun mermer koridorun bir ucundaydı, ben de diğer ucundaydım. Koridorda ilerlemeye başladığımda, Margaret beni resepsiyona çağırırdı.

"Günaydın, Bay Jacobs."

"Günaydın, Margaret."

"Bu akşamki akşam yemeği toplantınız iptal edildi. Az önce arayıp yeni bir tarih belirlediler."

Kahretsin. Bu, biftek ve pahalı kırmızı şarap eşliğinde sohbet etmeyi planladığım büyük bir müşteriydi.

"Nedenini söylediler mi?" diye sordum, sinirimi gizlemeye

çalışarak. "Bebekleri hasta." Omuz silkti.

Aniden biraz daha empati duymaya başladım. Hasta bir bebeğin babası olduğum için randevuyu ertelemek veya iptal etmek zorunda kalacağım bir durumda olup olmayacağımı merak ettim.

Gecem boşaldığı için, birdenbire aklıma bir fikir geldi.

"Lütfen bu geceki programımı boş bırakın," dedim, parmaklarımı masaya vurarak.

"Evet, Bay Jacobs," diye cevapladı.

Koridorda yürürken, bu gece Addison'ı görmeyi içeren bir plan yapmaya başladım. Ve her şey yolunda giderse, onu tekrar yatağına atmayı. Onu çıplak görmek, tek düşünebildiğim şeydi. Onu tekrar elde edemezsem yanıp kül olacağımı hissettim.

Bölüm 19

ADDISON

Sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissederek dinlenme odasına girdim. Midemde hala mide bulantısı hissetmeme rağmen, Daniel ile geçirdiğim sabah, sabah bulantısının rahatsızlığından yeterince dikkatimi dağıtmıştı. Buzdolabından bir paket pretzel ve bir şişe su aldım. Küçük atıştırmalıklar mide bulantımı hafifletiyordu.

Pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masaya oturdum ve aşağıdaki şehrin seslerini dinleyerek Daniel'ın şu anda ne yaptığını merak ettim. Tuzlu pretzel'i ısırırken gülümsedim.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi biri.

Başımı kaldırıp baktığımda, Shelley kapıda durmuş, yüzünde meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Sadece cuma olduğu için mutluyum," diye yalan söyledim.

Cuma olduğu için mutlu değildim. Bu sabah masama oturana kadar, Pazartesiye kadar Daniel'ı tekrar göremeyeceğimi fark etmemiştim. Tabii, beni şehre götürmeye devam ederse. Her sabah işe giderken iki saatlik bir yolculuk yapması saçma ama aynı zamanda inanılmaz derecede tatlı bir davranıştı.

"Bu akşam için büyük planların var mı?" diye

sordu Shelley. "Dondurma ve kanepem." Omuz

silktim.

O güldü. Benim evcimen biri olduğumu biliyordu ve doğum günü için dışarı çıkmam için resmen yalvardı. İyi ki öyle yapmış. O olmasaydı, Daniel'le asla karşılaşmazdım. Ayrıca hamile de kalmazdım.

"Ofis dışında seni bir kez olsun görememiş olmam çok üzücü! Bu arada, Bemelman'ın yeri nasıldı?"

"Lüks! Ve içkiler tehlikeli derecede iyiydi."

"Bunu bilmek güzel." Shelley, tezgâhtaki sepetten bir paket cips aldı ve bana veda etmek için el salladı.

Pretzel paketimi ve su şişemi bitirdikten sonra koridordan geçerek ofisime döndüm. Brian'ın ofisinin önünden geçerken beni içeri çağırdı.

"Addison, bir dakika buraya gelir misin?"

"Ne oldu, Brian?" diye sordum, kapı çerçevesine yaslanarak.

"Daniel Jacobs'un bağışından elde edilen nihai rakamlar az önce geldi."

Sadece adını duymak bile kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına neden oldu. "Öyle mi?" diye sordum, onun üzerimde yarattığı etkiyi belli etmemeye çalışarak.

"Evet. Çok büyükler. Gerçekten çok büyükler. Shelley bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Sana e-posta ile gönderdim. Yeni bütçe üzerinde çalışmaya başlayabilir misin?"

"Tabii ki. Hemen başlıyorum."

Daniel'in bağışının tam olarak ne kadar büyük olduğunu merak ederek ofisime geri döndüm. Bilgisayarımın başına oturdum ve hemen e-postamı açtım. Brian'ın e-postasını kaydardım ve rakamı gördüm. Sıfırların sayısı ağzımı açık bıraktı. Bu, şimdiye kadarki en büyük bağışımızdı. Son bağışımızın dört katıydı.

Ona e-posta gönderip teşekkür etmek istedim, ama yapmamaya karar verdim. Bunu benim için yapmamıştı. Değil mi?

Leading to Learn'deki bir sonraki projemiz için bir gider listesi taslağı yazmaya başladım. Bir sonraki ziyaretimizi Kamboçya'ya yapmayı planlıyorduk ve çocukları eğitecek en iyi oyuncak tasarımlarını belirliyorduk. Neyse ki, Daniel'in cömert katkısı sayesinde bütçemiz büyük ölçüde genişlemişti ve topluma en iyi şekilde hizmet etmek için araştırmalara daha fazla para ayırabildik ve yardım etmek için daha fazla kişiyi oraya gönderebildik.

Rakamları inceledim ve yeni personel işe almak ve birkaç başka ülkeyi ziyaret etmek için fazlasıyla yeterli para kaldığını fark ettim. Gerçekten bir fark yaratmaya başlayabileceğimizi ve Leading to Learn'i önemli bir kar amacı gütmeyen kuruluş olarak tanınır hale getirebileceğimizi bilmek kalbimi doldurdu. İnanılmazdı.

Brian'a gönderdiğim e-postanın "whoosh" sesi bilgisayarımdan duyulurken, kapım çalındı.

"Girin" dedim.

Kapı açıldı ve bir kurye elinde bir paketle kapıda duruyordu.

"Addison Heartly adına bir teslimatım var."

"Evet, benim." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, elindeki kutuyu inceledim.

Mat siyah renkteydi ve siyah saten kurdelenin altından altın rengi *Bloomingdale's* yazısı görünüyordu. Bu da neyin nesi? Ofise hiç paket teslimatı almamıştım, alsam bile hiçbir şey sipariş etmemiştim. Özellikle de Bloomingdale's'ten.

Kuryenin klips tahtasına heyecanla imzamızı attım ve kutuyu ondan aldım. O gittikten sonra kutuyu masama koydum ve kapağını açtım. Yumuşak, altın rengi kağıt mendilin üstünde el yazısı bir not vardı.

Saat 19:00'a kadar hazır olun.

İmzalanmamıştı, ama Daniel'dan geldiğine eminim. Tanıdığım kimse Bloomingdales'ta alışveriş yapmazdı. Neyin peşindeydi? Bu düşünce beni heyecanlandırdı ve gerginleştirdi.

Notu bir kenara koyup kağıt mendili açtım. Altında düzgünce katlanmış kırmızı saten kumaş vardı. Ellerimi dikkatlice altına sokup, kırılacak değerli bir Çin malıymış gibi kutuyu kaldırdım.

sanki kırılabilircek pahalı bir porselen parçasıymış gibi dikkatlice ellerimi altına sokup kutudan çıkardım. Önümde açıldığında, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem elbise ortaya çıktı.

Muhtemelen kiramdan daha pahalıydı. Bedenini kontrol ettim ve hafifçe rahatlardım. Adam kadın bedenlerini çok iyi biliyordu, bu da beni biraz kıskandırdı. Elbiseyi kendime doğru çekerek bu düşünceyi kafamdan attım. Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Elbiseyi dikkatlice katlayıp kutuya geri koydum. Notu tekrar okudum ve gülümsemeyi zor tuttum. Daniel'ı düşündüğümünden daha erken görecektim. Benim için ne hazırladığını merak ettim. Her ne olursa olsun, iş gününün geri kalanının çok uzun süreceğini biliyordum.

Öğle arasında Monica'yı aradım ve ona her şeyi anlattım. Daniel ile geçen haftayı ve gizemli paketi anlattım. İlk başta şüpheci görünüyordu. Her zamanki koruyucu tavrıyla. Ama hamileliğime ne kadar ilgi gösterdiğini ve nasıl farklı bir insan gibi görüldüğünü anlattığımda yumuşamaya başladı. Akşam çıkmadan önce FaceTime'dan arayacağıma söz verdim.

Öğle yemeğinden sonra, günün geri kalanı yavaşça geçti. Kendimi saate bakarken, dakika ibresinin bir sonraki sayıya acı verici bir şekilde ilerlemesini izlerken buldum. Saat beşe geldiğinde, önümdeki gece dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hızlıca çıkış yaptım, iş arkadaşlarıma neredeyse veda bile etmeden. Metroya yetişmek için koştum ve kapıları kapanmadan Brooklyn'e giden trene yetiştim. Eve kadar tüm yolculuk boyunca, Bloomingdale's kutusunu kucağımda sıkıca tutarak oturdum.

Apartmanıma vardığımda, hazırlanmak için sadece bir buçuk saatim vardı. Normalde bu süre benim için fazlasıyla yeterliydi. On dakikada hazırlanabilirdim, ama bu gece farklıydı. Daniel Jacobs'un *tasarımını* giymek için hayatımda bir kez giyebileceğim bir elbise vardı.

Kutuyu sıkıca tutarak daireme giden merdivenlere doğru yürüdüm. Merdivenlerin altında miyavlayan Beatrice'i gördüm ve sinirli bir şekilde iç geçirdim. Elma kedisini daha iyi takip etmeliydi. Onu orada bırakmayı düşündüm, ama bunu yapmaya gönlüm el vermedi.

Tek kolumla kabarık kediye kucakladım ve Elma'nın kapısını hızla çaldım.

"Geliyorum!" diye bağırdı, sesinde sinirli bir ton vardı.

Kapısının kilidinin açıldığını duydum ve kapıyı açtı. "Ne var?"

diye sertçe sordu.

Beatrice'i kucağıma aldım ve Elma'nın yüzü yumuşadı.

"Oh, yine kaçtın, değil mi?" dedi, kediye kucağına alarak. "Üzgünüm, dizilerimi izliyordum. Artık programları kaydedebileceğini biliyor muydun?"

Sadece son yirmi yıldır.

"Vay canına," dedim, şaşırmış gibi davranarak.

Elma beni baştan aşağı süzdü ve kutuyu görüş alanından uzaklaştırmadan önce gözleri ona takıldı.

"Bloomingdale's, ha?" diye merakla sordu.

"Oh, evet. Bugün işten sonra kendime bir hediye aldım."

Yüzünden bana inanmadığını anlayabiliyordum. Burada yaşıyor olsaydım, Bloomingdale's'te alışveriş yapmam imkansızdı.

"Öyle mi?" diye sordu, ikna olmamış bir

şekilde. "Evet, gitsem iyi olacak."

"Gitmeden önce... geçen hafta bir beyefendi buraya geldi. Çok tanıdık geliyordu. Çok zengin biriydi."

"Öyle mi? Garip. Belki yolunu kaybetmiştir," dedim masumca.

Arkamı döndüm ve merdivenlerden daireme çıktım. Artık hazırlanmak için sadece bir saat yirmi dakikam vardı.

İçeride kıyafetlerimi çıkardım ve duşu açtım. Suyun ısınmasını sabırsızlıkla beklerken ayağımı yere vuruyordum. Aynanın önünde durup vücudumu inceledim. Gerçekten de değişen tek şey göğüslerimin büyüklüğüydü. Karnımda henüz bir değişiklik yoktu. Ellerimi çıplak karnımın üzerinde gezdirdim ve gülümsedim.

Buhar aynayı buğulandırdı, duşa girme zamanının geldiğini işaret ediyordu. Peeling yapıp, tıraş olup, derinlemesine bakım yaparken acele etmedim. Elbise bunu hak ediyordu. En azından, bu gece neler olabileceğini düşünürken kendime böyle söyledim.

Duştan çıktıktan sonra, saçımı havluyla kuruladım ve sonra fön makinesiyle kuruttum. En son ne zaman saçımı şekillendirdiğimi hatırlayamıyordum.

Genelde saçlarımı yüzümden çekmek için topuz ya da at kuyruğu yapardım. Şimdi ise yuvarlak fırça ile uğraşıyordum ve kollarım yorulmuştu.

İşimi bitirdikten sonra makyaj çantamı aldım ve boy aynasının önüne oturdum. Çantamın içindeki mütevazı makyaj koleksiyonuma baktım ve dikkatlice makyaj yapmaya başladım. Her zamankinden biraz daha fazla allık sürdüm, fazladan bir kat maskara sürdüm ve titrek ellerimle eyeliner ile kedi gözü makyajı yaptım. Son olarak, pembe ruj sürdüm.

Şimdi sıra elbiseye gelmişti. En çok endişelendiğim şey buydu. Üzerime olmayabilirdi. Dikkatlice etiketi çıkardım ve ayaklarımın dibindeki saten kumaşın içine girdim, elbiseyi vücuduma ve kollarımın üzerine kaydırdım. Nefesimi tutarak arkadaki fermuara uzandım ve yavaşça fermuarı çektim. Rahat bir nefes aldım. Üzerime olmuştu.

Dolabımı karıştırarak sahip olduğum tek çift topuklu ayakkabıyı buldum. Daniel ile ilk gecemde giydiğim aynı siyah bantlı ayakkabılar. Bantları bağladım ve aynada kendime baktım. Kendimi bir sahtekar gibi hissetmekten alıkoyamadım.

Sinirlerim bozulmaya başladı, bu yüzden telefonumu aldım ve Monica'yı FaceTime'dan aradım.

"Merhaba!" diye cevapladı, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

"Lütfen bana gülünç görünmediğimi söyle," dedim ve telefonumu aynaya çevirdim.

"Vay canına, Heart!" diye bağırdı neredeyse.

"Şşşş." Kıkırdadım.

"Yine hamile kalacakmış gibi görünüyorsun."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Kendimi çok daha

iyi hissediyordum.

"Yarın bana her şeyi anlatmalısın. Söz ver?" "Söz."

"Git onu yakala, kızım."

Telefonu kapattım ve saate baktım. Saat tam yedi idi. Telefonu küçük siyah çantama koydum ve koridora çıktım, arkamdan kapıyı kilitledim. Yavaşça merdivenlerden indim, ayağım takılmasın diye. Kapıda, sanki hayatımdaki her şey değişecekmiş gibi derin bir nefes aldım.

Kapıyı itip açtım ve serin geceye çıktım. Karşımda Daniel, tek bir gül ile arabasına yaslanmış duruyordu. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Siyah bir takım elbise giymişti, saçları tam doğru şekilde geriye taranmıştı ve beni eriten bir gülümsemesi vardı, onun içine dalmasını istedim.

Bölüm 20

DANIEL

Addison'ın bana doğru yürüdüğünü izlerken, kırmızı gülü tutan elim hafifçe titremeye başladı. Sanki yavaş çekimde hareket ediyordu ve gözlerim onu içime çekiyordu. Saçları omuzlarından aşağıya kadar uzanıyordu, koyu renkli, dalgalı bukleler halinde ve parmaklarımı içinden geçirmek istiyordum. Daha fazla makyaj yaptığını fark ettim, ama aşırı değil, kahverengi gözlerini ve dolgun dudaklarını ortaya çıkaran bir makyajdı. Gözlerimi onunkilerden ayırmak istemiyordum, ama elbisesini görmek zorundaydım.

Öğle arasında Bloomingdales'ta bir saat geçirerek ona mükemmel elbiseyi bulmaya çalışmıştım. Satıcı, raflarındaki seçenekleri incelerken bana sabırla eşlik etti, ben de bu elbiseyi bulana kadar hepsini küçümseyerek geçtim. Bunun mükemmel olacağını düşündüm. Ve öyleydi.

Kırmızı saten, umduğum gibi Addison'ın vücuduna yapışmıştı. Hacimli göğüslerini sararken, belini de kavrayıp, üst bacağına ortaya çıkaran özenle yerleştirilmiş bir yırtmaçla son buluyordu. Onun bu elbiseyle kendini iyi hissetmesini umduğum kadar, bencilce, bütün gece ona bakabilmek için bu elbiseyi seçmiştim.

Bana doğru son bir adım attığında, yavaşça döndü ve ben içgüdüsel olarak elimi göğsüme götürdüm. Nefesim kesilmişti.

Kendimi toparlayıp ona gülü uzattım.

"Harika görünüyorsun," dedim yumuşak bir sesle ve yanağına öpücük kondurmak için eğildim.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı. "Her şey için. Bu

elbise..." "Senin için yapıldı."

Elimi uzatıp beline koymak, pürüzsüz kumaşı vücuduna doğru yukarı doğru okşamak için can atıyordum. Bunun yerine, dönüp kapıyı açtım.

"Gidelim mi?" diye sordum, arabayı işaret ederek.

O arabaya binerken başını salladı, ben de onun arkasından arabaya bindim. Kapıyı nazikçe kapattım ve yumuşak caz müziği arabayı doldurdu. *İyi fikir, Armand*. Dikiz aynasından onunla göz göze geldim ve bana göz kırptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Addison, araba kaldırımından ayrılırken.

"Görürsün," diye cevap verdim, sinsî bir gülümsemeyle.

Konuşma geçen hafta olduğu kadar akıcı değildi. Manhattan'a doğru giderken onun da benimle aynı gerginliği hissedip hissetmediğini merak ettim. Bunun yerine, dikkatli bakışlar ve küçük gülümsemelerle rahat bir sessizliğe büründük. Fırsat buldukça, o fark etmeden gözlerimi şehir arabasının karanlığında dolaştırdım. Karanlıkta bile, geçen arabaların ışıklarıyla aydınlanan

geçen arabaların ışığında parlayan göğüslerinin etini görebiliyordum. İzin verse onu bu arabada, tam burada becerirdim.

Ama bu gece için planlarım vardı ve bencil olamazdım. Ona asla unutamayacağı bir gece yaşatmak istiyordum. Bütün gece heyecanımı gizlemek zorunda kalabilirdim, ama buna değecekti. Onun için özel bir şey yapabileceğimi bilmek, onu benim için daha da çekici hale getiriyordu.

Araba Le CouCou'nun önünde yavaşlayarak durdu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, sonra Addison'a elimi uzattım. Elini nazikçe elime koydu ve onu arabadan indirdim, ama elini bırakmadım. Bırakamazdım. O heyecan verici duygu içimi kapladı ve bunun bitmesini istemedim.

Büyük, kemerli pencereler önümüzdeki kaldırıma sıcak ışıklarını yansıtıyordu. Onu büyük siyah kapılardan geçerek restorana götürdüm. Addison'ın yüksek tavandan sarkan büyük avizelere ve yemyeşil çiçeklerle çevrili büyük bar alanını çevreleyen tuğla duvarlara bakışını izledim. Her şeyi içine çekerek bir tur attığımda gülümsedim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu

hostes. "Jacobs adına rezervasyonum

var."

Bilgisayar ekranını taradıktan sonra iki menü aldı. "Bu taraftan,

Bay Jacobs."

Onu, diğer müşterilerden uzak, küçük bir köşe masasına kadar takip ettik. Daha samimi bir oturma yeri istemiştım ve onlar da isteğimi yerine getirmişlerdi. Addison, masanın lacivert kadife koltuğuna oturdu ve ben

karşısına oturdum. Hostes menülerimizi masaya koyduktan sonra izin isteyerek ayrıldı.

"Burası çok güzel," dedi Addison, bana bakarak. "Yemeği

denemene kadar bekle," dedim.

Gülümsedi ve menüsüne baktı. Kaşlarını hafifçe çatarak kelimeleri tararken onu izledim.

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi yumuşak bir kahkaha

atarak. "Sizin için sipariş vermemi ister misiniz?" diye sordum.

"Evet, lütfen. Sipariş vermeye çalışırsam, her kelimeyi

mahvederim." "Neyi sevmezsin?" diye sordum.

"Seçici değilim." Omuz silkti.

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, Fransızcamı en iyi şekilde kullanarak en popüler yemekleri ve benim en sevdiğim birkaç yemeği sipariş ettim. Menüleri garsona geri verirken, Addison bana gülümseyerek baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Etkilendim." Kabinin yumuşak koltuğuna yaslandı, kollarını kavuşturdu ve beni inceledi. Göğüslerini birbirine nasıl bastırdığını hayretle izledim.

birbirine bastırmasına hayran kaldım.

"Ben de," dedim sırtarak.

"Aman Tanrım, Daniel," dedi, utangaç bir şekilde kendini örtmeye

çalışarak. "Şey, bunu yapma."

Kafasını salladı ve gülümsemeyi zorla bastırdı. "Seninle başa

çıkamıyorum." "Hayır, ben *seninle* başa çıkamıyorum."

Yüzü kızardı ve su bardağına uzanarak bir yudum aldı.

"Peki, ne sipariş ettin? İngilizce olarak lütfen," diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Deniz tarağı salatası. Tavuk ve kızarmış erik. Kuzu eti ve patlıcan. Ve tatlı ekmek sepeti."

"Vay canına. Kulağa harika

geliyor." "Beğeneceğini

düşünüyorum."

Ve gerçekten de beğendi. Yemekler gelmeye başladığında, her şeyi ısırırken gözlerini kapatıp memnuniyetle dans ettiğini izledim. Yemeğin tamamını yemeden, her ısırıkta onun tepkisini izleyerek doymuş olabilirdim. Ana yemekleri bitirdiğimizde, ona tatlı menüsünü okudum. Paylaşmak için çikolatalı mus seçti.

Tatlıyı beklerken bana dikkatle baktı.

"Leading to Learn'e yaptığınız cömert katkı için teşekkür etmek istedim," dedi.

"Oh, hiç sorun değil. Katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım."

"Daniel, şirketimizin tüm gidişatını değiştirdin. Bunun farkında değilsin galiba."

Bağışladığım miktar banka hesabımda pek bir eksiklik yaratmamıştı, ama bunun şirket için önemli bir miktar olduğunu biliyordum. Bunu yapmaktan mutluluk duydum. Çocuklara yardım etmek istediğim için yaptığımı söylemek isterim, ki gerçekten de öyleydim. Ama bunu daha çok karşımda oturan güzel kadın için yaptım.

"İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Başkalarına yardım etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

Bana bir an baktıktan sonra, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle konuştu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet. Ve çocuklar için de," diye ekledim hemen. "Neden?"

Sandalyeye yaslanıp düşünceli bir şekilde ona baktım ve konuşmaya başladım.

"Kendinden başka birine yardım etmek konusunda senin kadar tutkulu birini daha önce hiç tanımadım. Bu benim için tamamen yeni bir şey. İnanılmaz derecede ilgi çekici buluyorum."

Sözlerimin etkisini ve onun üzerindeki etkisini izledim. Bu bir laf olsun diye söylememiştim. Dürüsttüm.

"Çikolatalı musunuz," dedi garson, masadan ayrılmadan önce önümüze bu lezzetli tatlıyı koyarken.

İkimiz de kaşıklarımızı alıp birer kaşık aldık. Çikolata dilimde erirken, ahududuların ekşiliği tatlılığı kesiyordu. Mükemmel bir dengedeydi. Addison'ın da aynı şeyi yaşadığını gördüm, gözleri memnuniyetle kapandı. Yatağında gördüğüm aynı bakışı hatırladım ve pantolonumun içinde sertleştiğimi hissettim.

Sakin ol, evlat.

"Güzel mi?" diye sordum.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemektir," dedi. "Bu elbisenin hala bana uymasına şaşırdım."

"Oh, kes şunu. Harika görünüyorsun."

Ceketimin cebine uzanıp saati kontrol ettim. Gitmemiz gerekiyordu. Birkaç yüz dolarlık banknot çıkardım ve garson hesabı getirmeden masanın üzerine koydum. Addison bana merakla baktı.

"Bir sonraki aşamaya hazır mısınız?" "Daha

fazlası mı var?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Gece daha yeni başlıyor," dedim, ayağa kalkıp elimi uzattım.

Heyecanla elini zihnime koydu ve beni kabinden takip ederek Armand'ın arabayla beklediği restoranın dışına ıktı. Arabada, aramızdaki mesafeyi kapattı. Omuzu omzuma yaslanmıştı. Elimini onun açıkta kalan uyluğuna koydum ve parmaklarımla cildinin pürüzsüzlüğünü hissettim. O dümdüz önüne bakıyordu, ama bir an için nefesinin hızlandığını duydum.

"Nereye gidelim efendim?" diye sordu Armand.

Elim Addison'ın elbisesinin altına girip onu keşfetme dürtüsüne direnirken, ona bizi benim evime götürmesini söylemek istedim. Ama kendimi tuttum.

"Batı 46.Cadde, lütfen," dedim.

"Beni nereye götürüyorsunuz, Bay Jacobs?" diye fısıldadı Addison, bana bakarak.

Ona gülümsedim, gözleri ne olacağını merakla bekliyordu.

"Göreceksin."

Bacağını nazikçe sıktım ve o da başını omzuma yasladı.

Broadway bölgesine ulaşmak için trafiğin içinden geçerken, en son ne zaman birisi için böyle bir randevu planladığımı hatırlayamadım. Kahretsin, uzun zamandır randevuya çıkmamıştım. Tabii, kulüpte şişe servisi ve bir kadını otelin süitine götürmeyi randevu olarak saymazsanız. Bazı kadınlar için bu yeterliydi.

Normalde, bu tür şeyleri banal bulurdum. Fransız restoranında lüks bir akşam yemeği ve Broadway gösterisi. Tipik bir şeydi. Yattığım çoğu kadın bunları yaşamıştı. Ama Addison yaşamamıştı. Gözlerinin restoranı nasıl süzdüğünden anlayabiliyordum. Ağzının yemeği yavaşça çiğneyip tadını çıkarmasından. Gözlerinin heyecanla geçen tiyatroları ve hangi gösterilerin oynadığını izlemesinden.

"Gösteriye mi gidiyoruz?" diye sordu, başını omzumdan kaldırıp bana geniş gözlerle bakarak.

"Umarım sorun olmaz."

"Vay canına. Hiç gösteriye gitmedim."

"Bir dakika, ciddi misin?" diye sordum, gerçekten şaşırmıştım.

"Biliyorum, biliyorum. Yıllardır New York'ta yaşıyorum ama buraya hiç gelmemiştim." Biraz utanmış bir şekilde omuz silkti.

"Peki, bunu seninle birlikte deneyimlemekten mutluluk duyarım."

Araba tiyatronun önünde yavaşlayarak durdu. Kapıyı açmak için uzandım ama o nazıkçe kolumu tutarak beni durdurdu. Ona döndüm.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi samimi ve hayranlıkla doluydu. "Her şey için."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Benim için bir zevkti," diye kulağına fısıldadım ve uzaklaştım.

Ve öyleydi. Onu şımartmaktan zevk alıyordum. Ne de olsa o benim çocuğumun annesiydi ve geçen hafta boyunca kendime bunu söylemek konusunda daha rahat hissetmeye başlamıştım. Hâlâ çok korkuyordum, ama bunu onunla yapmak korkumu biraz olsun azaltmıştı.

Gişeye doğru yürürken, elimi sırtından aşağı kaydırđım ve beline yerleştirdim. Son bir aydır hayalini kurduğum yerlere dokunmama izin verip vermeyeceğini görmek için sadece üç saat daha beklemem gerekiyordu. Bu işkence gibi olacaktı, ama onun ilk kez bir şey deneyimlemesi için bunu yapacaktım.

Bölüm 21

ADDISON

Daniel'ın sinema salonunun dışında gişe görevlisiyle konuşmasını izlerken, ona tamamen hayran olan tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyordum. Cam pencerenin arkasındaki genç kadın, biletlerimizi almak için gözlerini ondan zor ayırabiliyordu. Onu suçlayabilir miydim?

Sözleri, derin ama bir şekilde nazık sesiyle adeta dilinden akıyordu. Sabırla beklerken elini koyu saçlarının arasından geçirmesi. Bunu yaptığının farkında bile olmadığı için çok doğal bir şekilde seksi görünüyordu. Takım elbise de buna katkıda bulunuyordu. Sanki onun için dikilmiş gibi, vücuduna tam oturuyordu, ki muhtemelen öyleydi.

Bir parçam, onun randevusu olarak burada olduğumu bilmekten gurur duyuyordu. Bu gece birden fazla kez elime girmiş olan elini hafifçe sıktım.

Bana baktı ve dizlerimi titretiren o muhteşem gülümsemesini gösterdi. Gişe görevlisi biletleri pencerenin küçük açıklığından uzattı ve gösterinin keyfini çıkarmasını söyledi. Beni bu duygudan bilinçli olarak dışladığını merak ettim. Daniel beni tiyatronun girişine götürürken hafifçe güldüm.

"Kahretsin," diye fısıldadığını duydum.

Başımı kaldırıp ona sorgulayan bir bakış attım, ama sonra onları gördüm. Boyunlarına kamera asmış birkaç adam, tiyatronun yan sokağından bize bakıyordu. Paparazziler. Aniden gergin hissettim ve Daniel'ın da öyle olduğunu anlayabiliyordum. Beni tiyatroya girmek için bekleyen insanların arasına götürdü ve diğer tiyatro severlerin arkasında bizi gizledi.

"Seni nasıl buldular?" diye sordum, omzumun üzerinden ona bakarak.

Omuz silkti. "Her zaman bulurlar. Belki Le CouCou'da yediğimiz akşam yemeğinden sonra biri onlara haber vermiştir. Bu ilk kez olmuyor."

"Bu delilik," dedim.

"Üzgünüm," dedi yumuşak

bir sesle. "Senin suçun

değil."

Bana göre, bütün gün kameramanlar tarafından takip edilmek, mahremiyetimin ihlali gibi geliyordu. İnsanların izni olmadan fotoğraflarını çekip internette satmanın nasıl normal olabileceğini anlamıyordum. Daniel'ın fotoğraflarının yer aldığı magazin dergileri ve dedikodu sayfalarını merakla okumuş olmama rağmen, ona acıyordum.

Yüzlerce fotoğraf vardı ve çoğu kadınlarla çekilmişti. O korkunç kadın Kiera hariç, hepsi farklı kadınlardı. Onun görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım. Bal sarısı saçları ve her kıyafete mükemmel uyan ince bacakları. Kahretsin, patates çuvalı bile ona yakıştırdı. Daniel ve onun çeşitli zaferlerini zihnimde canlandırırken, birdenbire kendimi çok

önemsiz hissettim.

"Kalabalığın içinde olursak, fotoğrafları satmaları daha zor olur," dedi Daniel, eğilerek. 1,80 metrelik boyuyla gözden kaçması zordu. Bu kalabalığın en uzun boylu ve en çok aranan erkeklerinden biri olmasına rağmen kendini küçük göstermeye çalışması beni güldürdü. Yavaşça güldüm.

"Ne?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Denesen bile bu kalabalığa karışamazsın,"

dedim. "Sen de," diye karşılık verdi.

"Evet, tabii."

"Ciddiyim. Sen bunu görmüyorsun. Ama bu gece Manhattan'daki tüm erkeklerin başını döndüren o kırmızı elbiseyi giymeseydin bile, yine de herkesin dikkatini çekerdin."

Yanaklarımın kızardığını hissedince boğazımı yuttum. Kimse bana daha önce böyle bir iltifat etmemişti. Sözleri beni tamamen sarmıştı ve nefes almak istemiyordum. Bundan sonra sonsuza kadar kafamda onun sözlerini mutlu bir şekilde tekrar edebilirim.

Sıra ilerlemeye başladı ve kısa sürede tiyatronun güvenli ortamına girdik. Birkaç flaş patladığını gördüm, ama iyi bir şey yakaladıklarını sanmıyordum. Daniel, lobiden geçip koltuklarımıza doğru ilerlerken rahatlamış görünüyordu.

Koridorda yürüdük ve orkestra çukurunun hemen önünde durduk.

"İşte geldik," dedi Daniel, sahnenin ortasındaki koltuklarımızı bulurken beni nazikçe arkasına çekti.

"*Bunlar* bizim koltuklarımız mı?" diye sordum,

gözlerimi kocaman açarak. "Beğendin mi?"

Korkuluğa yaslanıp, aşağıda bestelerini çevirip enstrümanlarını hazırlayan orkestraya baktım. Daniel'e döndüm ve hayranlıkla başımı salladım.

"Daniel, bu inanılmaz."

Mükemmel yüzünde gururlu bir ifade belirdi. Bundan keyif aldığını anlayabiliyordum. Beni şarap ve yemekle ağırlıyordu. Bu, her şeyi daha da özel kılıyordu.

"Böyle düşündüğüne sevindim," dedi.

İkimiz de lüks koltuklara oturduk ve ben her şeyi içime çektim. Sahneye asılı kadife perdeler koltuklarımızın koyu kırmızısı ile uyumluydu ve her iki yanında altın rengi örgülü püsküller asılıydı. Tiyatronun tavanı vitray sekizgen paneller ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük avizelerle kaplıydı. Hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmadığımı düşündüm.

Tiyatroyu hayranlıkla inceledikten sonra Daniel'e döndüm ve gözlerinin zaten bana dikildiğini fark ettim.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Bana zaten teşekkür ettin," diye gülümseyerek cevap

verdi. "Ama bu yeterli gelmedi."

Etrafımızdaki ışıklar karardı ve orkestranın yumuşak sesleri çalmaya başladı. Daniel'in elinin uyluklarımın üst kısmına dokunduğunu ve rahatça bana yaslandığını hissettim. Dokunuşu omurgamdan baştan aşağı bir titreme geçirdi. Kafamı tamamen kaybetmeden bu gösteriyi nasıl atlatacağımı düşünürken titrek bir nefes aldım.

Bütün gece kendimi kontrol etmeye çalışmışım, ama bana bakışları, sanki odada tek ben varmışım gibi, beni tamamen altüst etti. Gözleri, göğüslerimi veya elbisenin yüksek kesimini tararken, her zaman benimkilere geri dönüyordu. Delici mavi gözleri, söylenmemiş bir arzu ile doluydu.

Ellerini de hep bana uzatıyor gibiydi, ya parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor, ya da elini belimin altına koyuyor, ya da şimdi olduğu gibi, uyluğumu tutuyordu. Her dokunuşu içimde bir kibrit çakıyordu ve sanki alev alacağım gibi hissediyordum.

Başparmağının yavaşça iç uyluklarımı okşadığını izledim ve sırf bundan bile boşalabileceğimi hissederken, o sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Sahne ışıkları yavaşça yandı ve oyun başladı. Oyuncuların sahnede dans ederek tiyatroyu canlandırmasını izledim. Koltuğumda müziğe göre sallanarak, orkestranın seslerine eşlik eden renkli kostümlerini izledim. Bu tam anlamıyla sihirliydi.

Arada Daniel koltuğumdan kalkmama yardım etti ve beni lobide dışarı çıkardı.

"Susadın mı?" diye sordu.

"Su içmek isterim," diye cevapladım.

Küçük bir bar alanına yürüdük ve sıraya girdik. Gözlerim özlemle bir şişe cabernet'e takıldı. Keşke bir kadeh içebilseydim. Belki de bütün gece hiç dinmeyen sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olurdu. Sinirlerimi kelebeklerle karıştırıyor muyum diye merak ettim. Her neyse, Daniel'ın yanında olmak bana daha önce hiç hissetmediğim duygular yaşıyordu.

"İki su lütfen," dedi Daniel, ceketinin cebinden cüzdanını çıkarırken.

"Bir içki istemediğinden emin misin?" dedim, kokteyl menüsüne bakarak.

"Hayır, ben almayayım," dedi, elini kaldırarak.

Kokteyl garsonu ona iki şişe su uzattı ve bu sırada gözleriyle onu yiyip bitiriyordu. O ise farkında bile değildi. Sularımızı yakındaki bir bankın yanına götürdü ve oturdu.

"Kadınlar üzerinde yarattığın etkiyi gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"O kokteyl garsonu seni barın arkasında becermek için can atıyordu." Gülerek bara doğru başımı salladım.

Daniel kadına baktı ve bana şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Hiçbir şeyden

haberim yok," dedim, onu dürterek.

Bir yudum su içtim ve duvara yaslanarak bu adamın burada benimle ne aradığını merak ettim.

"Seninleyken başka kimseyi görmüyorum," diye fısıldadı ve bana doğru eğildi.

Ona döndüm ve burunlarımız neredeyse birbirine değecekti, o kadar yakındı. Gözlerinden dudaklarına baktım ve o anda onu öpmek için can atıyordum. Tadının nasıl olduğunu unutmuştum ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Elini uzattığında gözleri benimkilere düştü. Suyla ıslanmış dudaklarımı başparmağıyla okşadı. Başparmağının ucu, sağ dudağımın üstündeki güzellik lekesine dokunduğunda durdu.

"Bunu seviyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum, hafifçe gülerek.

"Bahçede seninle ilgili ilk fark ettiğim şeylerden biri."

Bu komikti çünkü benliğim beni her zaman utangaç hissettirmişti. Gençken, konuşurken sık sık ağzımı kapatır ya da başımı hafifçe çevirirdim. Artık buna alışmıştım ama bunu hiç güzel bir şey olarak görmemişim.

Lobide ışıklar yanıp söndü ve ben isteksizce bakışlarımı ondan ayırıp şaşkınlıkla etrafa baktım.

"Bu, ikinci yarı başlamak üzere demek," dedi Daniel gülümseyerek. "Ah, tabii."

Broadway gösterisine ilk kez gidiyorum.

Daniel'ın tatlı sözleri ve nazik dokunuşları devam edecekse, ikinci yarıyı kaçırmayı göze alarak bile olsa, bankta otururken ayağa kalktık. Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki. Hamile olmanın libidomu engelleyeceğini düşünmüştüm, ama tam tersi oldu. Hamile bir kadınla seks yapmaya nasıl bakıyordu acaba? Henüz karnım belirginleşmemişti. Henüz bir şişkinlik bile yoktu.

Kendimi fazla kaptırıyordum. Bu gecenin nereye varacağını bilmiyordum.

Koltuklarımıza döndüğümüzde, tiyatro ışıkları tekrar karardı. Sahne artık farklıydı. Dekor tamamen yeniydi ve kostümler de değişmişti. İlk yarıdan daha da büyüleydi. Şarkılardan birine eşlik ederek mırıldandım ve Daniel'ın dudaklarını başımın üstüne bastırıldığını hissettim, bu da beni sessizliğe boğdu. Şimdiye kadarki her dokunuş elektriksel bir yük taşıyordu, ama bu öpücük sıcak ve yumuşaktı.

Ona tamamen kapılmamak zordu. Bir parçam her şeyi bırakıp kendimi bu duruma kaptırmak istiyordu. Diğer bir parçam ise hala şüpheliydi. O parçamı nefret ediyordum. Kimseyi tanımadığım, herkesin bildiği bir üne sahip bu adam tarafından incitilmek istemeyen parçamı.

Ya tüm bunlar bir oyunsa? Belki de çek ve bu büyülü gece, bebeği gizli tutmam ve onun imajını lekelemem için düzenlenmişti. Paparazzilerden saklanıyordu, oysa gördüğüm fotoğraflarda, en son Victoria's Secret mankenleriyle gururla otellerden ve kulüplerden çıkıyordu. Bu düşünceye kaşlarımı çattım. Gecemizi mahvetmesini istemedim.

Yine de, bana aşık olduğuna inanmak benim için zordu. *Bana*. Bir hiç olan bana. Onun bebeğini taşıdığım gerçeği dışında.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Daniel elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi, o anda ihtiyacım olduğunu bile bilmediği bir tür sessiz güvence olarak. Başımı boynunun kıvrımına daha da yaklaştırdım. *Sadece bu anın tadını çıkar*, diye düşündüm kendi kendime.

Bölüm 22

DANIEL

Oyunu neredeyse hiç izlemedim. Çoğu zaman Addison'ı izledim. Bir şarkı çaldığında veya komik bir replik söylendiğinde yüzünün aydınlanması, Broadway'deki her şeyden daha güzeldi. Onu buraya getirdiğim için mutluydum. Başka biri olsaydı, bu anı bu kadar özel hale getiremezdi. "Oraya gittim, bunu yaptım" türünde bir tavır sergilerlerdi, ama bu an onun için gerçekten önemliydi.

Onu izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, tiyatronun karanlık ışıklandırmasında ellerimi en iyi şekilde davranmaya zorlamak da son derece zordu. Ellerim kolayca onun teninde dolaşabilir ve zaten hayal gücüne çok az şey bırakan elbisesinin pürüzsüz eteğine kadar çıkabilirdi. Ancak onun ilk Broadway deneyimini mahvetmek istemedim, bu yüzden zorlukla kendimi tuttum.

Gösteri bittiğinde, tiyatronun çıkışına doğru yöneldik ve cam kapıların arkasından kameralarıyla av peşinde olan sırtlanları gördüm. Artık saklanacak büyük bir kalabalık yoktu, çünkü herkes kaldırımlara ve taksilere dağılmıştı.

"Bir saniye bekle," dedim Addison'a, o da bana merakla baktı.

Etrafıma bakındım ve yerde dağılmış olan oyun afişlerini toplamaya başlayan bir görevliye doğru yürüdüm.

"Affedersiniz," dedim. "Girebileceğimiz bir arka giriş var mı?" "Uh... o giriş seyirciler için değıl."

"Anlıyorum, ama belki bu seferlik bir istisna yapabilirsiniz?" Cüzdanımı çıkardım ve yüz dolarlık bir banknot çıkardım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu taraftan," dedi.

"Sevgilimi de alayım."

Tiyatro kapısında bekleyen Addison'a doğru yürüdüm.

"Başka bir çıkış buldum." Elini tuttum ve görevlinin peşinden uzun bir koridordan geçtik.

Onu sır olarak saklamak istediğimden değıl, ama bu durumun magazin dergileri tarafından didik didik edilmeden sadece ikimizin arasında kalması hoştu. Kimsenin bunu mahvetmesini ya da bilgi peşinde koşmasını istemiyordum. En son ihtiyacım olan şey, birinin bebekten haberdar olmasıydı.

Bütün ay gazetelerde yer almamıştım ve bu benim için hoş bir değışiklikti. İşlerim için de öyle. Skandallar hissedarların kararlarını gölgelemediğı için hisselerimiz daha da yükselmişti. Böyle kalmasını istiyordum.

Sonunda arka odaya vardık ve görevli kapıyı işaret etti.

"Bu kapı sizi arka sokağa çıkar," dedi.

"Teşekkürler."

Armand'ı aradım ve bizi nereden alacağını söyledim.

"Bu çok *Mission Impossible* gibi," dedi Addison hafifçe gülerek. "Eğlenceli, değil mi?"

Biraz seksi. O da

başını salladı.

Birkaç dakika sonra dışarıdan bir korna sesi duydum. Kapıları açtım ve Addison'ı arabaya götürdüm, sonra hızla arabaya bindik.

"Nereye, efendim?" diye sordu Armand, dikiz aynasını bana bakacak şekilde eğerek.

Addison'ın benimle eve geleceğini varsaymak istemedim, ne kadar istesem de. İşlerin karmaşık olduğunu biliyordum, ama bu gece çok iyi geçmişti. Bir an tereddüt ettim, sonra yenik düşmüş bir şekilde Brooklyn'e gitmesini söyledim.

"Güzel bir gece geçirdin mi?" diye sordum ona yumuşak bir sesle, onu eve götürmediğim için içimden kendime kızarken.

"Mhmm," dedi, yanağını ısırarak.

Sessiz görünüyordu. Üzgün. Benimle eve gitmeyi mi umuyordu?

Arabanın uzak tarafına yaslanarak Times Meydanı'nın ışıklarına bakıyordu. Gözleri kırmızı ve sarı ışıkların arasında dans ediyor gibiydi. Kırmızı elbisesinin eteği yukarı kaymış, yırtmaç mükemmel bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Saçları sırtında yumuşakça sarkarak göğüslerinin arasındaki mükemmel boşluğu ortaya çıkarmıştı. Tiyatrodan çıkalı çok olmamıştı ve aniden içimi kaplayan arzuları yerine getirmek için zamanımın azaldığını hissediyordum.

Elimi uzatıp pürüzsüz dizine koydum, tepkisini ölçmek umuduyla. Pencereden gözlerini ayırdı ve gözleri, bacaklarının arasında olmaya can atan elime düştü. Sonra gözleri benimkilere kilitlendi.

Elimi bacağının daha yukarısına kaydırđım ve iç uyluk kısmında durdum. Şimdi onun üzerinde duruyordum, nefeslerimiz senkronize olarak girip çıkarken gittikçe ağırlaşıyordu. Yavaşça gözlerini kırptı ve bana çok hafifçe başını salladı.

Oyun başlamıştı.

Orta konsola uzandım ve bir düğmeyi çevirdim. Arka koltuk ile ön koltuk arasındaki bölme yavaşça yükseldi.

"Bunun böyle olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Addison. Boğazında bir gerginlik hissedebiliyordum.

Elim uyluklarının geri kalan kısmına doğru ilerlerken, parmak uçlarım külotunun kumaşına değene kadar ona gülümsedim. Yumuşak dantelden yapılmıştı. Onu benim için giyip giymediğini merak ettim.

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattığını izlerken, parmaklarımı ona doğru dönen hareketlerle hareket ettirmeye başladım. Boynu açıkta kalmıştı, dudaklarımı ona doğru indirdim. Parmaklarım ona karşı daha hızlı hareket ederken, dilimi boynunun arkasına doğru gezdirdim. Altımda kıvrandığını hissedebiliyordum.

Kalçalarını kaldırdı ve ben beline uzandım, danteli uyluklarından aşağıya, ayak bileklerine kadar çekip bir kenara attım. Ellerim elbisesinin ipeksi kumaşını yukarı doğru kaydırды, vücudunun pürüzsüzlüğünü hissettim ve artık önümde hiçbir engel olmadığını biliyordum. Elbisesinin kumaşını yukarı çekerek kalçalarının hemen üstüne kadar çıkardım.

Kendimi indirdim ve ona doğru nefes aldım, onun beni izlemesini izledim. Ağzımı açtım ve dilimi yavaşça onun üzerinde gezdirdim. O zaten lezzetli bir şekilde ıslanmıştı. Onun tatlı tadına inleyerek, vücudunda titreşimler yarattım. Gözlerini sıkıca kapattı ve arkasındaki kol dayanağını tuttu, parmakları beyazlaştı. Elimi uzattım ve kalçalarını kavradım, onu açık ağzıma doğru çektim. Onu öperken, başparmağımla dudaklarını açtım ve onu daha fazla tattım.

Saçımı tutarken boğazından inlemeler çıktı. Bacakları titriyordu, ben ise ellerimi kalçalarına sıkıca tutarak kıvranıp açgözlü ağzımdan kaçmasını engelliyordum. İçinde biriken ısı ile saçımı daha da sıkı tuttu. Dilimi hızla ona doğru salladım. O anda ona karşı sahip olduğum gücü bilmek, pantolonumun içindeki ereksiyonumu daha da sertleştirdi.

Boğazından inlemeler çıkarken spazmını hissettim ve tatlı tadı ağzımı doldurdu. Bacakları refleks olarak hareket etmeyi bırakmış ve şimdi yüzümün iki yanında güçsüz bir şekilde duruyordu. Dudaklarımı yaladım ve ona gülümsedim, gözleri rüya gibiydi.

"Siktir," diye fısıldadı, kol dayanağından elini çekti.

Oturdu ve yüzümü çekerek benimle birlikte oturmaya çalıştı. Nefesini toparlamaya çalışırken karşılıklı oturdu. Dudaklarıma baktı ve beni öpmek için kendine çekti, tadı dillerimiz arasında dans ediyordu. Elleri uyluklarımı okşadı, belime doğru ilerledi. Kolaylıkla düğmeyi açtı ve fermuarı yavaşça indirdi. Göğsümü itti, sırtım koltuğa değdi, o ise arabanın zeminine indi. O sikilesi göz teması hiç bozulmadan, pantolonumun ve külotumun bel kısmını tuttu ve aşağı çekti, ereksiyonum tamamen ortaya çıktı.

Sessizce nefesini içine çekti, sonra nefesinin sıcaklığı penisime değdi ve tüm sinirlerim gerildi. Dudaklarını hafifçe ayırmadan önce yaladı. Ağzıyla aramızdaki mesafenin kapandığını hissedince gözlerimi kapattım. Dudakları penisimin ucuna değdi, sonra ıslak ve pürüzsüz dili etrafımda dönmeye başladı. Beni tadıyordu. Omurgamdan aşağı bir titreme hissettim.

İzlemek zorundaydım. Gözlerimi açtım ve ağzının daha da açıldığını, dudaklarının penisimin uzunluğu boyunca daha da aşağıya indiğini izledim. Her santimim ağzında kayboldu ve sonra yavaşça yeniden ortaya çıktı. Ağzını yukarı aşağı hareket ettirdi, şimdi daha hızlı, dili alt kısmı yalıyordu. Arkamdaki koltuk başlığını kavradım ve içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırdım, ağzını daha da doldurdum. Beni boğazının derinliklerinde tuttu. Homurdanan bir inilti çıkardım.

"Buraya gel," diye fısıldadım.

Ağzını benden çekip yukarı baktı, dudakları ıslaktı ve utangaç bir gülümsemeyi saklıyordu.

"Seni hissetmem gerek. Hemen." dedim, sesimde hayvani bir istek vardı.

O koltuğu tuttu ve kendini yukarı çekerek benimle yüz yüze geldi. Ben de kalçalarını tutup elbisesini yukarı çekerek onu üstüme çektim.

Her iki bacağını da benim iki yanına koydu ve üzerime oturdu. Penisimin dibinde onun ıslaklığını hissedebiliyordum.

Yavaşça, alaycı bir şekilde üzerimde yukarı doğru hareket etti, sonra tekrar aşağı indi.

Elimi uzattım ve elbisesinin düşük yakasını çektim. Göğüsleri kolayca önüme döküldü, benim için hazırды. Son seferkinden daha büyüktüler. Onları ellerimle kavradım, zar zor tutabildim. Eğildim ve mükemmel pembe meme uçlarının etrafında dilimi gezdirdim, bu da onların ağzımda sertleşmesine neden oldu.

Bana karşı hareket etmeye devam etmeden önce hafifçe inledi, ama bir tür işkence gibi yavaş bir dansla beni asla içine almadı. Beni kendi zevki için kullandığını anlayabiliyordum ve bu beni neredeyse o anda kaybetmeme neden oldu. Vücudunun dalgalar halinde hareket etmesini izledim. Başı yavaşça geriye doğru yuvarlandı. Benim sertliğim ona öylece masaj yaparken nefesi kesildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ellerim beline doğru kaydı ve onu sıkıca kavradı, onu bana daha sert ve daha hızlı sürtünce. Düşük bir inilti çıkardı. Bana karşı daha da ıslandığını hissedebiliyordum. Dudakları benim penisimin iki yanında açıldı.

Onu hafifçe kaldırdım, böylece ereksiyonumun ucu onun pürüzsüz, ıslak açıklığına değdi. Bana baktı, gözleri yalvarırcasına. Kendini penisimin üzerine indirdi, onu sıkıca sardı, santim santim, ta ki onu tamamen doldurana kadar. Sonra bir an orada kaldı, gözlerimiz kilitlendi, amcığı etrafımda zonkluyordu.

Hareket etmeye başladı, vücudunu bana doğru yuvarlayarak, penisim onun içinde derine girdi. Vücudunun her dalgasında onu keşfediyordu. Bana sürtünürken başını geriye attı. Artık daha hızlı hareket ediyordu. Aramıza uzandım,

başparmağımla klitorisini buldum ve göğüsleri yüzümün önünde zıplarken onu okşadım.

"Oh, lanet olsun," diye inledi.

Ellerim onun kıcını buldu. Mükemmel kıcını. Ve sıkıca sıktım, onu bana sıkıca bastırdım. Onu hafifçe kaldırdım ve tekrar aşağı ittim. Sessiz bir çığlık attı. Daha sert ve daha hızlı itmeye başladım, vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri arabanın arkasını doldurdu.

Yaklaştığımı hissettim. Uzanıp boynunu tuttum, ona daha derine girerken bana bakmasını sağladım. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve sanki biri onları ateşe vermiş gibi görünüyordu. Kollarını boynuma doladı ve etrafımda titremeye başladığını hissettim.

O benim etrafımda patlarken, ben de içimdeki her şeyi onun içine boşaltarak titredim. Yüksek sesli, tatlı zevk her şeyimizi aldı ve arka koltukta birbirimizin üzerine yığıldık.

Bölüm 23

ADDISON

Hâlâ çıplak bir şekilde Daniel'e sarılmış haldeyken, Brooklyn'deki daireme yaklaştığımızı fark ettim. Kollarımı boynundan, bacaklarımı vücudundan çekerek titrek bir pişmanlık iç çekişi bıraktım. Gözlerinde uykuyla bana sorgulayıcı bir bakış attı. Birbirimizi yormuştuk.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadım ve kendimi arabanın zeminine indirdim.

Kırmızı elbisemi ve iç çamaşırlarımı aramaya başladım. Hala strappy topuklu ayakkabılarımı giyiyordum, ama başka hiçbir şeyim yoktu. Parmaklarımla saten kumaşı buldum ve hangi tarafının yukarı olduğunu bilmeyi umarak körü körüne giydim. Daniel, arabanın camlarından far ışıkları parladığında görebildiğim bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Camlar renkli, değil mi?" diye sordum, elbisenin kopçasını açmaya çalışırken.

O, eğilip pantolonunu çekerek yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, renkli camlar."

"Peki ses geçirmez olma ihtimali var mı?" Arka koltuk ile ön koltuk arasındaki bölmeyi vurdum.

"Hmm, emin değilim," dedi, kaşlarını çatarak. "Daniel!" diye

bağırdım.

Zavallı Armand.

Utancıdan ağzımı kapattım ve elbisenin yakası düştü, göğüslerim tamamen ortaya çıktı. Sanki o her şeyi görmemiş gibi, hemen uzanıp elbisenin yakasını geri çektim. Ya da ağzını göğüslerime koymamış gibi.

"Sana yardım edeyim." Daniel eğildi ve parmak uçlarıyla vücudumu okşayarak elbisenin kopçasını buldu. Gözlerimi kapattım ve o dikkatlice kopçayı takarken yumuşak dokunuşunun tadını çıkardım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bana dudaklarımdan hızlıca bir öpücük verdi ve beni kucaklayarak yanındaki koltuğa oturttu. Binamın görüldüğünü gördüm ve o yanımda oturmasına rağmen onu şimdiden özlemiştim.

"Keşke bu gece bitmeseydi," diye mırıldandım ve başımı omzuna yasladım.

Bir an sessiz kaldı. "Bitmek

zorunda değil..." dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Yarın işim yok. Senin de yarın işin yok." Omuz silkti.

Armand arabayı yavaşlatıp binamın önünde durdu. Daniel geceyi burada geçirmeyi mi öneriyordu? Birden stüdyo dairemın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Onun penthouse dairesinin en küçük parçasıydı. Bu geceye hazırlanırken daireyi dağınık bırakmış mıydım, bilmiyordum. Biraz utanmıştım, ama Manhattan'daki evine gitmeyi önermek saçma olurdu.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordum, endişeyle dudağımı

ısırarak. "Çok isterim." Zaten kapıya uzanmıştı.

Elimi tuttu ve beni arabadan çekip çıkardı, sonra pencereden Armand'la konuşmak için eğildi. Bir süre sonra, çatının üstüne vurdu ve ben, şehir arabasının uzaklaşıp bizi kaldırımda yalnız bıraktığını izledim.

Önümüzdeki mütevazı tuğla binaya baktım ve derin bir nefes aldım, sonra çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Zeytin yeşili kapıyı açtım ve o yanımdan geçerken kapıyı açık tuttum. Elma'nın kapısının kapalı olduğunu gördüm. Tanrıya şükür. Onu merdivenlerden yukarı çıkardım ve kapımın önünde durdum.

"Fazla bir şey yok," dedim, anahtarlarımı oynayarak.

"Eminim mükemmeldir," dedi, elini benimkinin üzerine koyarak.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordu. Ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi gösterip kapıyı açtım. İçeri girip oturma odamdaki lambayı yaktım, sıcak bir ısıık odayı doldurdu. Daniel peşimden içeri girdi. Evim dediğim tek odalı daireyi incelerken yüzüne bakmak istemedim.

Bir süre sonra, kollarının beni sardığını hissettim ve çenesini omzuma dayadı.

"ok beğendim," dedi ve boynumu öptü.

"Yalancı," dedim.

"Hayır, gerçek bir çekiciliğı var. Eski moda. Ve rahat. Ve sıcak. Tam *sana göre*."

Ellerini kalalarımaya koydu ve beni kendine doğru çevirdi. Gözlerindeki uykulu bakış kaybolmuş, şimdi buz mavisi ve canlıydı. Elini uzattı ve başparmağını çenemin altına koyarak yüzümü nazikçe kendine doğru eğdi. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bu, birbirimizi tamamen yiyip bitirdiğimiz, ona alıştığım çaresiz, tutkulu öpücük değildi. Yumuşaktı. Sevgi doluydu. Ondan beklemediğim bir yanıydı. Dairemin ortasında durup birbirimizle yeni bir şey yaşarken gözlerim kapandı. Bu şehvet değildi. Sevgiydi.

Geri çekildi ve iki elini yanaklarıma koydu. "Bu gece için

teşekkürler, Kalbim," diye fısıldadı.

Onu düzeltmedim. Bu gece, onun bana öyle demesine seve seve izin verecektim. Hatta sonsuza kadar.

Elimi uzattım, elini tuttum ve onu odanın köşesindeki yatağıma doğru çektim. Birbirimizi çoktan mahvetmiştik, ama şimdi bu adamla sevişmek istiyordum. Yavaşça ve şefkatle. Ve serin çarşafların altında birbirimize sarılmış olarak uykuya dalmadan önce tam da bunu yaptık.

Ertesi sabah, odanın beyaz perdelerinden ışık içeri doldu. Gözlerimi yavaşça açtığımda güneşin sıcaklığını göz kapaklarımda hissettim. Sessizce esnedim ve başımı çevirip yanımda derin uykuda olan Daniel'ı gördüm. Kolu çıplak karnımın üzerinde duruyordu.

Yan dönüp ona baktım, yüzümde yavaş ve düzenli nefesini hissettim. Elimini uzattım ve parmaklarımı yüzünün yanından nazikçe geçirdim, saat beşteki sakalının hafif kirli sakalını hissettim. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Uyurken bile yakışıklıydı, ağzı kısmen açıktı.

Dün gece tam bir rüyaydı. Şık Fransız yemeğinden Broadway gösterisine, arabada kendimi tamamen ona kaptırmama kadar. Ve aradaki her an. Gözleri benimkilerle buluştu. Parmakları benimkilerle iç içe geçti. Elleri bana dokunmaya ihtiyaç duydu. Hiç bu kadar istenmiş ve önemsenmiş hissetmemiştim.

Ve dün gece bu yatakta. Birbirimize çok bağlıydık. Gözlerimiz birbirine kilitletti. Öpücüklerimiz yavaş ve şehvetti. Vücudumuz bir oldu. Seksin bu kadar çok yönü olabileceğini bilmiyordum, ama dün gece yeni bir yönünü keşfettik. Hassas ve gerçekti. Dün gece yaşadığım Daniel'la başka bir kadının birlikte olduğunu düşünmek istemiyordum. En azından öyle olmadığını umuyordum.

Yatağa uzanıp onun uyumasını izlerken, şüphelerim baş gösterdi. Bu adam hakkında okuduğum her şey onu bir Casanova olarak gösteriyordu. Bir kadını nasıl elde edeceğini çok iyi biliyordu ve onu nasıl memnun edeceğini de çok iyi biliyordu. Bunu biliyorum, çünkü birçok kez aklımı tamamen kaybetmişim. Birbiri ardına bunu yaşamanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Adam bir aziz değildi. Bu çok açıktı. Buna girerken bunu biliyordum. Onun eline geçen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni ürpertti. Eğer bir geleceğimiz olacaksak, onun geçmişine olan aptalca kıskançlığımı bir kenara bırakmam gerektiği açıktı. Eğer bir gelecek varsa tabii.

"Uykumu mu izliyorsun?" diye fısıldadı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Bir gözünü açtı ve bana doğru gözlerini kısarak

baktı. "Üzgünüm." Yumuşak bir şekilde güldüm.

"Sorun değil. Hoşuma gitti," dedi ve beni kendine doğru çekti.

Gözlerimi kapattım ve onun kollarında mutlu bir şekilde tekrar uykuya dalacaktım, ama o anda midem yüksek sesle guruldadı.

"Oops," dedim, utanarak.

"Bebek acıkmış," dedi, gözlerini açıp ellerini karnıma koyarak.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra, içimde büyüyen bebeğimizi neredeyse unutmuşum. Birlikte olsak da olmasak da, bir şekilde her zaman birbirimize bağlı olacağımızı bilmek çılgınca geliyordu.

birlikte olsak da olmasak da, bir şekilde birbirimize bağı olacağımızı bilmek çılgınca geliyordu. Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum ve gözlerinde ne hissettiğini aradım.

Şu ana kadar, hayatımızın bundan sonra nasıl olacağı hakkında hala konuşmamıştık. Hamilelik uygulamama göre bebek henüz bir erik büyüklüğünde olsa da, hayatımızın çok büyük bir parçasıydı. Henüz pek konuşamadığımız bir parçası. Acaba şimdi bu konuyu cesaretle konuşabilir miyiz diye merak ettim.

"Brunch yapalım," dedi Daniel, alnımı öperek. Sanırım

şimdi değil.

"Tamam," diye cevap verdim.

Yorganı üzerimden çekip dolabıma doğru yürüdüm. Arkamda Daniel'ın ılık çaldığını duydum. Döndüğümde, yatakta oturmuş, yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Dolabıma girmeden önce ona başımı salladım. Bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. "Bana uyan bir şeyin var mı?" diye sordu Daniel eğlenerek.

"Ciddi misin?" diye sordum, dolabın kapısından dışarı bakarak.

"Brooklyn'de brunch için siyah takım elbise biraz fazla olabilir." "Doğru."

Şifonyer çekmecelerini karıştırdım ve bir çift büyük beden eşofman ve bol bir Yankees tişörtü buldum. Onları elimde tutarak yatağa doğru yürüdüm. Onları

onları benden aldı ve yataktan kalktı, güçlü, çıplak vücudu gözlerimin önüne serildi. Ona hayranlıkla bakarken, sırtını bana dönmüş halde, boğazımı yuttum.

Sweatshirt'ü giydi, ona tam oldu ve ayak bileklerine kadar uzandı. Gömleği başına geçirirken kıkırdamayı zor tuttum. O daha iyi oldu ama yine de biraz dar. Dönüp bana baktı, ellerini uzattı.

"Ee?" diye sordu, bir dönüş yaptı.

"Gülünç görünüyorsun," dedim.

Eliyle dağınık saçlarını düzeltirken yüksek sesle güldü. "Dur, sana bir

şapka falan getireyim."

Dolabıma geri dönüp bir beyzbol şapkası aldım ve kayışı en büyük boyuta ayarladım. Ona uzattım ve o da şapkayı kafasına geçirdi. Onu takım elbise dışında başka bir şey giyerken hiç görmemiştim. Üzerine tam oturmayan kıyafetlere rağmen, gündelik kıyafetler ona yakışıyordu. Aslında, her şey ona yakışırdı.

"Teşekkürler," dedi, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Banyoda yıkandıktan sonra, ben dişlerimi fırçalarken Daniel gargara yaptıktan sonra, Cumartesi sabahı Brooklyn'in kalabalık kaldırımlarına çıktık. Brunch'a yürüyerek gitmeye karar verdik, ki Armand'ın onu arabayla gezdirdiğini düşünürsek, onun sık sık yaptığı bir şey olmadığını tahmin ediyordum. Zavallı Armand. Onunla bir daha yüzleşebileceğimi sanmıyordum.

El ele tutuşarak birkaç blok yürüdük, aramızda rahat bir sessizlik vardı. Onun farklı binaları ve manzaraları incelediğini fark ettim. Şimdi

sonra, iten içe onun alışık olduğu yerlerle asla kıyaslanamayacaklarını bilsem de, en sevdiğim yerlerden birkaçını ona gösterdim.

Sonunda, en sevdiğim brunch mekanlarından birine vardık. Buttermilk Channel. Tabii ki, kapıda bir kuyruk vardı, ama Daniel beklemekten rahatsız olmadığını söyledi. Kuyrukta, birkaç kişinin bizim yönümüze baktığını fark ettim. Onu tanıdıkları için mi yoksa eşofman altı giydiğı için mi olduğunu bilmiyordum. Her halükarda, Daniel'ın rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Şapkasını başına daha da indirip kalabalığa sırtını döndü.

Benimle görölmekten mi korkuyordu? Gördüğüm tüm magazin dergilerini düşündüm. Bir kadının kolunda kendinden emin bir şekilde fotoğrafları çekilmişti. Hatta bazen kameralara gülümserdi. Neden onunla görölmeye layık olmadığını merak ederken yanağımlı ısırdım. Belki de süper model ya da Kiera gibi biri olmadığım içindi.

Dün gece tiyatronun arka kapısından gizlice çıkmamıza kadar, onun kirli küçük sırrı gibi hissetmeye başlamıştım.

Bölüm 24

DANIEL

Otuz dakika bekledikten sonra, Heart ve ben dışarıdaki kalabalık kaldırımları gören pencere kenarındaki bir masaya oturduk. Beklemek benim için sorun değildi. İnsanları izlemekten hoşlanıyordum. Brooklyn bambaşka bir atmosferdi. Rahat ve havalı.

Heart ile birlikte deneyimlemeyi seviyordum. Artık ona öyle hitap edebilmeyi de seviyordum. Kendime verdiğim bir başka meydan okuma daha başarıyla tamamlanmıştı ve bu şimdiye kadarki en önemlisiydi. Bu, onun bana güvendiği anlamına geliyordu. En azından öyle umuyordum.

Restoran, akçaağaç şurubu ve krep hamuru kokularıyla doluydu ve karnım guruldamaya başladı. Addison'ın bana ödünç verdiği çok dar eşofman pantolonunda rahat etmeye çalışarak koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Pamuklu kumaş vücudumu sürtünce bunun iyi bir seçim olup olmadığını sorguladım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Heart, bana eğlenceli bir bakış

atarak. "Her şey yolunda," diye yalan söyledim.

"Eminim şu anda takım elbisen çok hoşuna gidiyordur." diye ulerek dedi.

Öyleydi. Özellikle de Fifth Avenue'daki uvenilir terzim tarafından bana özel olarak dikilmişti. Ama Brooklyn'de bir cumartesi sabahı ze batmak istemiyordum. Etrafımızdaki herkes rahat kıyafetler giymişti. Ben ise pankek kahvaltısında takım elbiseli adam olacaktım.

"Biraz," dedim. "Peki, burada ne tavsiye edersin?" Menüye baktım. Seebileceğim çok şey vardı.

"Pekanlı turta Fransız tostı muhteşemdir. Tuzlu bir şey arıyorsanız, kısa kaburga haşlama gerçekten çok iyidir. Tabii ki, burayı krepleriyle tanınırlar."

Menü hakkında heyecanla konuşmasını izledim. Burada kendine çok uveniyordu. Onun bu yönünü rmek hoşuma gitti. Onu benim yaşadığım semte trmştm, şimdi de onun semtindeydim. Yaşadığımız yerler çok farklı olsa da, onunla burada olmak hoşuma gitti. Onunla her yerde olmak hoşuma giderdi.

"n de alalım," dedim ve menüyü masaya koydum.

"Emin misin?" diye sordu. "Bu çok fazla yemek."

"Senin ve bebeğin iyi beslendiğinden emin

olmalıyım."

Dudaklarında bir lmseme belirdi, sonra yavaşça kayboldu. Sanki bir şey fark etmiş gibiydi, ama ne olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim, bunun onu zdğyd. Acaba söylediğim bir şey miydi diye merak ettim ve onun kafasının içinde olabilmeyi çaresizce diledim.

Muhtemelen bizim hakkımızda konuşmamız gerektiğini biliyordum. Bebek hakkında. Ne yapacağımız hakkında. Son on iki saattir kendi küçük hayal dünyamızda yaşıyor olabilirdik, ama gerçekte o hamileydi. Belki ikimiz de henüz bununla yüzleşmeye hazır değildik ve hazır olsak bile, kalabalık bir restoranda brunch yaparken bunu konuşmak pek akıllıca bir fikir değildi. Her yerde gözler ve kulaklar vardı.

Bu da benim bu gri eşofman altı ve büyük beden Yankees tişörtünü tercih etmemin nedenlerinden biriydi. Ben daha çok Mets taraftarıydım, ama elimde ne varsa onunla yetindim. Gazetede fotoğraflarımın çıkmasını ve spekülasyonların başlamasını istemiyordum. Gerçi paparazzilerin Brooklyn'de olduğumu bildiklerini sanmıyordum. Şu anda Heart ile mahremiyetimin tadını çıkarıyordum. Tanınmamak iyi geliyordu. Kimseye ait olmamak.

Yemeğimiz geldiğinde, küçük masamızda aile tarzı paylaştık. Yemeğin bu kadar lezzetli olmasına şaşırdım. Krepler tereyağlıydı ve dilimde eridi. Corned beef hash tuzu tam kıvamındaydı. Fransız tostundaki cevizler her lokmaya hafif bir çıtırlık katıyordu. Hatta, dün geceki Le CouCou'dan bile daha lezzetliydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, arkama yaslandım ve karnımı okşadım. Doymuştum.

"Vay canına," dedim. "Bu inanılmazdı."

"Değil mi?" diye sordu ve bana anlamlı bir

gülümseme attı. O gülümsemeyi çok seviyordum.

Garson gelip masamızı temizledi ve hesabı bıraktı. Heart çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben ödüyorum," diye cevapladı ve kredi kartını çıkardı.

"Hayatta olmaz," dedim.

Spor pantolonumun cebine uzandım ve sıkıca sıkışmış cüzdanımı çıkarmak için uğraştım. Heart bir an beni izledi, gülümsemesini zorlukla bastırdı.

"Tamam. Sen bunu yapmaya çalışırken ben ödeyeceğim," dedi eğlenerek.

Kartını masaya koydu ve garson gelip aldı. Çaresizce onun gitmesini izledim. Bir kadın ilk kez benim için ödeme yapıyordu. Bundan hoşlandığımı mı yoksa nefret ettiğimi mi bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bazen başkalarının *sana* bakmasına izin vermelisin."

Elini uzattı ve elimi sıktı. Onu daha fazla sevmem mümkün değilmiş gibi, işte burada, hiç çaba harcamadan sevmeme nedenler listesine bir neden daha ekliyordu.

Belki de hoşuma gitmişti.

Bir saat sonra, Brooklyn'de yürüyüş yaptıktan sonra onun dairesinin köşesine döndüğümüzde, kaldırımda bekleyen arabamı gördüm. Brunch'tan sonra Armand'a mesaj atıp buraya gelmesini istemiştim. Heart ile daha fazla zaman geçirmek istesem de, misafirperverliğini suistimal etmek istemedim.

Ayrıca halletmem gereken bazı evrak işleri vardı. Hafta sonu olmasına rağmen, işler asla durmazdı.

Armand arabadan indi ve beni baştan aşağı süzdü. Gülümsemesini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Ah, takım elbisen," dedi Heart. "Gidip onu alayım."

"Hayır, ben giderim," dedim, elini tutup onu arabaya doğru çekerek. "Çok merdiven var."

"Sadece bir kat merdiven," dedi gülerek, sonra eğilip sesini alçaltarak, "Henüz o kadar ilerlemedim. Ben Shamu kadar büyüdüğümde, sen benim parlak zırlı şövalyem olabilirsin. Tamam mı?"

Parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Sonra Armand'a gergin bir şekilde el salladı, yanakları pembeye döndü ve binasına girerek ortadan kayboldu.

"Efendim," dedi Armand, eşofmanımı

gözetleyerek. "Tek kelime etme," mırıldandım.

Bana gülümsedi ve kapımı açtı. Arabaya bindim ve o da kapıyı arkamdan kapattı. Bu lanet şeyleri çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Bir dakika sonra Heart penceremin yanına geldi, takım elbisem kollarında düzgünce katlanmıştı. Camı indirdim ve o da elbisemi bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi, dirseklerini pencereye dayayarak. "Yakında

tekrar görüşebilir miyiz?" diye sordum.

"Çok isterim."

Elimi uzattım ve boynunun arkasına doladım, onu kendime doğru çektim. Önce onu nazikçe öptüm, sonra dudakları hafifçe açıldı ve beni karşıladı. O bana daha da yaklaştığında dilini dilimde hissettim. Tadı portakal suyu ve krep gibiydi, doyamıyordum. Ayrılmamı çok zorlaştırıyordu.

Bir an birbirimize kaptırdıktan sonra, yine gözlerinde rüya gibi bir bakışla geri çekildi. Arabadan uzaklaştı ve hafifçe el salladı. Ben isteksizce uzaklaşırken o hala izliyordu. Onu tekrar görmem gerektiğini biliyordum. Ve yakında.

Pazartesi sabahı geldiğinde, Manhattan'daki en sevdiğim kahve dükkanına uğradım. Her zamanki Americano'mu, ofis için latte ve hamur işleri sipariş ettim. Bunu daha önce hiç yapmadığımı sanıyordum, en azından çok uzun zamandır yapmamıştım. Ama cömert bir ruh halindeydim. Heart ile geçirdiğim hafta sonundan sonra, yeni bir adam gibi hissediyordum.

Bir elimde kahve tutucuları, diğer elimde pasta kutularını dengeleyerek binamın büyük cam kapılarından içeri girdim. Lobideki ve güvenlik görevlilerine kahve ve pastaları dağıttım, hepsi minnetle kabul ettiler. Asansörle ofisimin bulunduğu kata çıktım ve Margaret'in elinde klipboarduyla orada durduğunu gördüm, bana günün özetini anlatmaya hazırды.

Ona bir latte uzattım. Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Sizin için," dedim. "Ayrıca taze kruvasanlar ve çilekli Danimarka çörekleri de var."

"Teşekkür ederim, Bay Jacobs," dedi, kutuyu alıp resepsiyona doğru yürüdü.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Brody, sesi gürültülüydü.

"Bugün ofise bir ikramda bulunmak istedim. Herkes çok çalışıyor," dedim, Margaret'in masasına parmaklarımla ritim tutarak.

"Öyle mi?" Brody ikna olmamış bir şekilde

kaşlarını kaldırdı. Ona, elimde hala sıcak

olan bir latte uzattım.

Bir yudum aldı. "Mmm. Mocha. En sevdiğim. Teşekkürler dostum."

Onun o iğrenç şeyi nasıl içebildiğini hiç anlamadım. Neredeyse kafeinli çikolatalı süt gibiydi, ama Brody de biraz çocuk gibiydi.

Koridordan benim ofisime kadar benimle birlikte

yürüdü. "Bugün keyfin yerinde," dedi. "Öyle mi?" diye

sordum masumca.

"Evet, birkaç haftadır öylesin."

"Evet, bu sabah erken saatlerde o anlaşmayı kapattım. Londra ile olan anlaşmayı."

Sabah 4'te uyanmış, yurtdışındaki önde gelen bir teknoloji deviyle video görüşmesi yapmıştım. Görüşme şaşırtıcı derecede iyi geçmişti ve şimdi gelecek yıl büyük bir ortaklık için işbirliği yapacaktık. Yurtdışında daha önce de iş yapmıştık, ama bunun gibi bir şey olmamıştı. Bu, Avrupa pazarlarına giriş için büyük bir adım olacaktı.

Americano'mdan bir yudum alıp, kardeşim daha fazla soru soracak mı diye merak ettim. Brody'ydi. Tabii ki soracaktı.

"Evet, ama bu sabahki anlaşmadan önce ne olmuştu? Son zamanlarda adımlarında fazladan bir canlılık vardı. Bana bunun Kiera yüzünden olduğunu söyleme, olur mu?"

"Onu haftalardır görmedim," dedim sinirlenerek.

Ona hiçbir şey olmadığını söylemeye devam etmek istedim. Ama devam etmeden önce tereddüt ettim. Ona zaten hiçbir şey olmadığını söylediğimi sanıyordum, ama Kiera ile bir şeyim olduğunu düşünmesi onu rahatlatacaksa, öyle düşünmesine izin verebilirdim. Bütün dünyanın öyle düşünmesine izin verebilirdim.

Bu bana Heart ile olanları çözmek için daha fazla zaman kazandıracaktı. Kiera ile bir ilişkim varmış gibi görünmek basının ilgisini üzerimden çekecek ve belki de biraz daha uzun süre özel dünyamızda yaşamaya devam edebilecektik. En azından ne yapacağımıza karar verene kadar, ki bu muhtemelen çok yakında olacaktı. Kadınların ne zaman hamile kaldığını bilmiyordum, ama yakında olabilir. Paparazziler bir şekilde bizim fotoğrafımızı çekerse ve o hamile görünürse, bu sadece durumumuzu daha da karmaşık hale getirir.

"Tamam..." dedi Brody, benim dikkat çekici tavrımdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Bir an ona baktım, ona söylemeli miyim diye düşündüm. Sonuçta o da ailemden biriydi. Tam bir pislik olabilirdi, ama aynı zamanda beni koruyacağını da biliyordum. En azından sonunda. En azından öyle olmasını umuyordum.

Küçük, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle latte'nden bir yudum daha aldım. Ona söylemeye henüz hazır değildim. Küçük kardeşimden, daha dikkatli olmam gerektiği ve bir gecelik ilişkiden hamile kaldığıma inanmadığı konusunda nutuk dinlemek istemiyordum. Artık o, bundan çok daha fazlası olsa da.

Ayrıca, Brody bana gelip benzer bir durumda olduğunu söylerse, ona yeni bir tane daha yapacağımı biliyordum. Hayır, baba olacağımı gizli tutmak en iyisiydi. En azından bir süre daha.

Saatime baktım ve şaşırmış gibi yaptım.

"Vay canına. Saat neredeyse dokuz mu oldu? Gitmem gerek," dedim. "Telefonla bir toplantım var."

"Kahve için teşekkürler," dedi Brody, sesinde şüpheli bir ton vardı.

Ofisime girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Güvendeydim. Şimdilik.

Bölüm 25

ADDISON

Telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim ama Daniel'dan hiçbir şey gelmemişti. Bu pek de olağandışı bir durum değildi, çünkü daha önce hiç mesajlaşmamış ya da telefonla konuşmamıştık. İşle ilgili iletişimimizi her zaman e-posta yoluyla ya da Bloomingdale's kutularındaki gizemli notlarla sürdürmüştük. Yine de, birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun ardından, mesajlarımda bir mesaj olmasını umuyordum.

Telefonumu masama koyarken iç geçirdim. Sonra, onunla tutkulu bir öpücükten sonra apartmanımdan uzaklaştığını izleyeli sadece iki gün olduğunu hatırladım. Gözlerimi kapattım, boynumdaki elini ve ağzımdaki dilini hatırladım. Bunlar sahte olamazdı.

Yine de, bu sabah beni kaldırımda bekliyor değildi. Onun şık, siyah arabasını apartmanımın önünde beni beklerken görmeye alışmıştım. Metroya doğru yürürken hayal kırıklığımı yutmak zorunda kaldım, kendimi yine bir köylü gibi hissediyordum. Sanki randevumuzdan sonra saat gece yarısını vurmuş ve ben yine normal hayatıma dönmüşüm gibiydim.

Metro raylarında gürültüyle hareketlenip Manhattan'a giden tünelden geçerken gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Orada oturup

yabancıların önünde yanaklarımdan akmak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışırken kendimi aptal gibi hissettim. Neden? İşe gitmek için arabam yoktu. Tanrım, bu hamilelik hormonları beni mahvediyordu.

Gözlerimi açtım ve kafamı sallayarak zihnimdeki şüpheleri gidermeye çalıştım. Muhtemelen sadece meşguldü. O, milyar dolarlık bir şirketin CEO'suydu. Öğle arasında gelen kutuma düşen e-postaları incelemeye başladım. Bunlar, pazartesi günü olduğunu hatırlatan başka birer hatırlatmaydı.

O sırada telefonum çaldı ve hemen elime aldım. Daniel'dan değil, Monica'dan bir mesaj geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradım.

Monica: *Bu akşam ders saat kaçta?* Ben:

18:00. Orada buluşmak ister misin?

Monica: *Tabii. Sonra akşam yemeği?*

Ben: *Kesinlikle. Yemek yemeyi bırakamıyorum.*

Monica: *Haha. Hamile Heart'ı seviyorum.*

Telefonuma zayıf bir gülümsemeye baktım. Bu akşam ilk doğum dersim vardı. Nefes almayı ve bebeği dünyaya getirmeyi düşünmek için çok erken olduğunu hissediyordum, ama hazırlıklı olmak istiyordum. Diğer her şey üzerinde çok az kontrolüm vardı, ama en azından derslere katılmak ve çeşitli bebek kitapları satın almak gibi bazı şeyleri kontrol edebiliyordum.

Ders için bir partner getirmem önerildi. Bir an için Daniel'ı davet etmeyi düşündüm, ama hemen fikrimi değiştirdim. O sınıfta bize nasıl bakacaklarını hayal edebiliyordum. Tanınmış bir milyarder, sahte doğum sırasında nefes almama yardım ediyor. Bu düşünce, beni ağlatmasaydı neredeyse gülünç gelirdi.

Yalnız gitmek istemediğim için, onun yerine Monica'yı davet ettim. Çok heyecanlıydı. Hatta kendisi de bebek kitapları okuyordu. Onsuz ne yapardım, gerçekten bilmiyorum.

Telefonum çaldı ve Monica'nın aradığını düşünerek telefonu açtım. Ama arayan, tanımadığım bir numaraydı. Yeşil tuşa basarken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Alo?" diye sordum, umutla.

"Bu sabah orada olamadığım için üzgünüm."

Telefonun diğer ucunda Daniel'ın sakin, derin sesi vardı.

"Oh, sorun değil," dedim, sesim bir oktav yükseldi.

"Londra'da biriyle toplantıya kaldım. Saat farkı yüzünden çok erken uyanmak zorunda kaldım. Sonra da yüzüm dizüstü bilgisayarımın üzerinde uyuyakaldım."

Gülerek, "Yok ya" dedim.

"Yaptım. Tıpkı filmlerdeki gibi. Hatta bunu kanıtlayan klavye izleri bile vardı."

"Aww."

"Umarım sakıncası yoktur, ama asistanıma senin telefon numaranı bulmasını söyledim."

"Hiç sorun değil. Aradığına sevindim."

"Ben de. Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmeden edemiyorum." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Kulaklarımın yandığını hissettim ve ofisimde kimse dinlemiyor mu diye etrafa baktım. Tabii ki kimse yoktu. Yalnızdım ve kapı kapalıydı. Ayrıca, cep telefonum dinlenmiyordu. Yine de, işyerimde beni araması sanki yasakmış gibi hissettim.

"Ben de."

"Bu hafta sonu görüşebilir miyiz?" diye sordu. "Hmm, bir

bakayım..."

Sanki utanç verici derecede boş olan programımı kontrol ediyormuş gibi klavyemi tıklıyormuş gibi yaptım. "Evet" diye bağırıp ofisimde sevinç dansı yapmak istesem de, çok hevesli görünmek istemedim.

"Cuma günü boşum," dedim bir süre sonra.

"Cuma olsun o zaman," dedi. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Oh, bu hafta Brooklyn'e gelemeyeceğim. Londra ile olan anlaşmada çok fazla ayrıntı var ve sabahları erken saatte ofiste olmam gerekiyor. Umarım anlayışla karşılırsın."

Öyle yaptım, ama bu onu özlememi azaltmadı.

"Senden benim kişisel şoförüm olmanı hiç istemedim," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, onunla birlikte gitmeyi istesem de, işe kendim gidebilecek kadar yetenekli olduğumu göstermek için.

"Hoşuma gitti," dedi.

"Bana da."

"Özellikle cuma gecesi eve dönüş

yolculuğumuz..." "Daniel!" diye bağırdım.

"Ne?" diye sordu masumca.

"Başlama. İş yerindeyim." "Ne

giyiyorsun?"

Kıkırdadım. "Sen gerçekten çok komiksin, biliyor musun?"

"Öyle diyorlar." Diye gülerek cevap verdi.

Eminim öyledir.

"Kapatmam lazım," dedim, telefonu avucumun içine alıp paranoyakça ofis kapıma bakarak.

"Hoşça kal, Kalbim," dedi.

Sadece adımlı öyle söylemesi bile kollarımda tüylerim diken diken oldu. Pek çok kişinin bana öyle seslenmesine izin vermedim. Çoğu kişi bunun benim tercih ettiğim isim olduğunu bilmiyordu, ama sadece benim için önemli olan kişiler için geçerliydi. Daniel bir şekilde bu hakkı kazanmıştı ve onun ağzından çıkınca kulağa en güzel geliyordu.

"Hoşça kal, Daniel."

Sonlandır düğmesine bastım ve telefonumu masamın üzerine bıraktım. Gülümsemeden edemedim. O adamın üzerimde kurduğu etki ya beni mahvedecek ya da hayatımı sonsuza dek değiştirecekti. İkincisi olmasını umuyordum.

İşten sonra metroyla eve gittim ve daireme kadar kısa bir yürüyüş yaptım. İş kıyafetlerimi değiştirip, doğum sınıfında Monica ile buluşmak için metroya geri dönmek için sadece beş dakikam vardı. Dairemde ayakkabılarımı çıkardım, siyah bir tayt buldum ve büyük beden beyaz bir tişört giydim. Rahat olmak istiyordum.

Sanki bir gecede şişmişim gibi hissediyordum. Kesinlikle küçük bir şişkinlik vardı. Başka kimsenin fark edebileceğini sanmıyordum, ama ben fark edebiliyordum. Giysilerim farklı oturuyordu ve karnım daha büyüktü. Normal şişkinliğimden daha sert. Bir süre daha kimsenin fark etmeden kurtulabileceğimi umuyordum. İş yerinde kimsenin soru sormasına ihtiyacım yoktu.

Daniel ile yakın ilişkim olduğu ortaya çıkarsa işimi kaybedebilirdim. O zaman işsiz kalır, sosyal haklarımdan mahrum kalır ve bir çocuk dünyaya getirmeye çalışırdım. Önümüzdeki aylarda bu hamileliği iş arkadaşlarımdan ve patronumdan nasıl saklayacağımı bilmiyordum. Aniden Daniel'ın bana verdiği çek aklıma geldi. Şimdiye kadar neredeyse unutmuştum.

Yatağımın yanındaki komodine yürüdüm ve çekmeceyi açtım. İçinde şu anda okuduğum bebek kitabı vardı. Parlak kapağı açtım ve bana bakan, sanki gözler gibi görünen onca sıfırın olduğu çek gördüm. Hâlâ bunun ardındaki nedenleri merak ediyordum. O anda midem bulandı. Bunun sabah bulantısı mı, yoksa çekte yazan fahiş miktar mı olduğunu bilemedim. Kitabı kapattım ve çekmeceye geri koydum. Şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Zaten geç kalmıştım.

Trende, sevimli bir erkek bebeği olan bir kadına yerimi verdim. Kadın onu kucağında sallarken bebek kıkırdadı. Ne olacağını merak ederken bakmaktan kendimi alamadım. Erkek mi? Kız mı? Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Derse bir dakika kala yetiştim. Monica dışarıda, binaya yaslanmış beni bekliyordu.

"İşte buradasın," dedi.

"Üzgünüm, Elma'yla oyalanıp kaldım. Onu bilirsin."

"O kadın kiracılarının hayatlarına çok fazla karışıyor." Monica gözlerini devirdi.

"Hiç bilmiyorsun."

Sınıfa girdiğimizde, yerde daire şeklinde oturmuş gülümseyen çiftlerle karşılaştık. Orada sevgilisi olmayan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Monica yanıma otururken, yerde boş bir yer buldum ve bunun beni etkilememesine çalıştım.

Öğretmen bize çeşitli nefes egzersizleri yaptırdı ve ardından birkaç doğum pozisyonu aldırıldı. Monica arkamda oturmuş, ellerini karnıma koymuş, öğretmenin söylediklerini tekrar ederken kendimi çok gülünç hissettim.

"Hee-Hee-Hoo," diye yüksek sesle nefes aldı.

"Sanırım bunu benim yapmam gerekiyor," dedim gülerek. Monica

kıkırdadı ve öğretmen merakla bize baktı.

"Tanrım, milyarder beyin burada seninle bunu yaptığını hayal edebiliyor musun?" dedi Monica, sesi alçaktı. "Siz ikinizin nesi var ki? Bana o lüks randevunuzdan hiç bahsetmedin."

"Oh, Monica, harikaydı. Hatta mükemmeldi. Muhteşem bir Fransız restoranında yemek yedik ve beni Broadway gösterisine götürdü. Onu görmeliydin. Çok şık giyinmişti."

"Vay canına. Seni gerçekten şarap ve yemekle ağırlıyor. Tabii şarap hariç."

"Maalesef," diye mırıldandım.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Sonra ne oldu, ne oldu?"

"Gece nasıl bitti?" "Oh..."

dedim, durakladım.

"Aman Tanrım. Yine yaptın, seni küçük sürtük," dedi, sesi yükselerek.

Öğretmen bize baktı, yüzünde şimdi bir kaş çatma vardı. "Şşş!"

dedim. "Başımızı belaya sokacaksın."

"Bu ne? Ortaokul mu? Müdürün odasına mı gönderileceğim?" Elimi ağzıma

koyup gülmemi bastırdım.

"Sanırım seni zaten hamile bıraktı. Başka ne olabilir ki?" dedi Monica omuz silkerek fısıldadı.

"Doğru."

"Gece de kaldı mı?"

Öğretmen bir sonraki pozisyon için dört ayak üstüne çökmemizi söylerken ben

başımı salladım. "Ama ertesi sabah kıyafetlerimi ödünç almak istedi."

"Bekle... ne?" diye sordu Monica.

"O bir çift topuklu ayakkabı istemedi," dedim. "Sadece şık takım elbisesini giymek istemedi."

"Ah, mantıklı."

"Evet, ama sanki gizli kalmaya çalışıyormuş gibi hissettim. Sanki benimle görölmek istemiyormuş gibi."

"Kafandan çık, Heart. O senden hoşlanıyor."

"Sen yazarsın. Bu benim için nasıl sonuçlanacak?" diye sordum, öğretmenin söylediği gibi sırtımı kamburlaştırarak.

"Bu klasik bir kötü çocuk iyiye dönüşür

hikayesi." "Bu bir aşk romanı değil. Bu benim

hayatım."

"Eh, hayatın kesinlikle bir sonraki romanım için ilham kaynağı olacak."

Sırtımı kamburlaştırıp ellerimi yere bastırırken ona gözlerimi devirdi m .

Monica çok emin görünüyordu, ama tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Böyle şeyler gerçekte olmazdı. Belki onun edebi dünyasında olurdu, ama gerçek hayatta olmazdı.

"Söylesene, seni bu şekilde mi hamile bıraktı?" diye fısıldadı Monica.

Ben kahkahaya boğuldum ve öğretmen bize yine uyarıcı bir bakış attı. Lamaze dersinden atılmamızı Monica'ya bırakın.

Bölüm 26

DANIEL

Londra anlaşması için bazı belgeleri imzalamayı bitirirken telefonum masamda titredi. Yeni ürünümün lansmanı için her şey hazırды, ama ince detaylar beklediğimden daha uzun sürüyordu. Ve saat farkı da beni zorluyordu. Esneyerek uzandım ve telefonumu aldım. Arayan Freddy'di.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Selam dostum. Bu akşam Royal 35'te buluşma planımız hala geçerli mi?"

Şaşkın bir şekilde dizüstü bilgisayarındaki takvimi açtım. Kahretsin. Oradaydı. Cuma gecesi. Freddy ile saat 7'de akşam yemeği rezervasyonu. Bu gece Heart'ı dışarı çıkarmam gerekiyordu ve iptal etmek gibi bir niyetim yoktu. Onu bütün hafta görmemiştim. Her zamanki Brooklyn'den Manhattan'a sabah gezintilerimiz olmadan onu özlemiştim.

"Ah, dostum. Freddy. Tamamen unutmuşum. Çakışan randevularım var."

"En eski arkadaşınla viski ve ribeye yemekten daha önemli ne olabilir ki?"

Tereddüt ettim. Freddy'ye Heart'tan henüz bahsetmemiştim.

"Ohhh... bir kadın," diye cevapladı bilmiş bir şekilde.

Masamdaki sandalyeye yaslanarak başımın arkasını ovuşturdum. "Evet. Bir randevum var."

"Bu seferki sevgilin kim?"

"Uh, Heart. Yani, Addison. Onunla Bemelmans'ta bir gece tanışmıştın."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Hala bağlantıda olup olmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Alo? Freddy?" diye sordum.

"Merhaba. Evet. Hala buradayım. Sadece, neredeyse iki aydır aynı kadınla görüştüğünü sindirmeye çalışıyorum..."

Güldüm. O bilmiyordu. "Çılgınca,

değil mi?" dedim.

"Sanırım dünya eksenini üzerinde dönüyor..."

"Tamam. Anladık, Freddy."

"Ben de senin Kiera ile nişanlandığını sanıyordum." "Artık

magazin dergilerine inanıyor musun?"

"Hayır, ama 'iyi adam' imajını başka ne açıklayabilir ki?" "Belki de

ben *iyi* bir *adam* olduğum içindir."

Freddy diğer hatta biraz fazla güldü. "Burada işimiz

bitti mi?" diye sordum, gözlerimi devirerek.

"Hayır. Bu gece neden çift olarak çıkmıyoruz? Restorandaki rezervasyonu dört kişiye değiştirebilirim."

"Bilmiyorum..." dedim. Addison ne düşünecek acaba? Bu gece sadece ikimiz olacaktık.

"Hadi ama," diye sızlandı Freddy diğer hatta. "Onunla tanıştım bile. Eğlenceli olabilir. Ayrıca, tanışmanı istediğim yeni bir kız var."

"Oh, ne güzel. Bir tane daha," dedim alaycı bir

şekilde. "Bunu hak ettim," dedi Freddy.

"Peki. Akşam yedide buluşuruz," diye pes ettim.

Addison'ın kızmayacağını umuyordum, ama öyle bir tip gibi görünmüyordu. Ayrıca, hayatımda yakın olduğum insanlarla daha fazla zaman geçirmesinin iyi olacağını düşündüm.

"Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Saat 5'te ofisten çıkıp eve gidip kendimi tazeledim. Sıcak bir duş aldım ve geçen hafta uzattığım kalın sakalları tıraş ettim. Saçıma az miktarda pomat sürdüm ve bolca kolonya sıktım. Dolabımdan gri keten bir takım elbise ve beyaz bir gömlek seçtim. Aynada gördüğüm görüntüden memnun kaldığımda, telefonumu ve anahtarlarımı alıp asansörle Armand'ın beklediği otoparka indim.

Brooklyn'e yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü. Heart'ın tanıdık tuğla binası görünür hale gelince gülümsedim. Kaldırıma yanaştıktan sonra girişe yürüdüm ve onun adını tuşladım. Küçük hoparlörden sesini duymam birkaç saniye sürdü.

"Alo?" diye sordu.

"Benim!"

"Hemen iniyorum!"

"Yukarı gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Hayır, meraklı ev sahibim seni görebilir. Hemen aşağı

iniyorum."

Arabaya geri döndüm ve her zamanki gibi arabaya yaslanarak bekledim. Birkaç dakika sonra, Addison apartman kapısını açtı ve binaların arkasına batmak üzere olan güneşin sıcak ışığına çıktı. İnce askılı uzun siyah bir elbise giymişti. Elbise beline gelmeden önce dışarı doğru çıkıntı yapıyordu ve bir dansçı gibi etrafında dönüyordu. Saçları başının üstünde topuz yapılmıştı ve dalgalı bukleler yüzünü çerçeveliyordu.

"Vay canına," dedim.

Gülümsedi ve küçük bir dönüş yaptı. Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Arabaya binmeden önce eğilip ona hızlıca bir öpücük verdim. İkimiz de arabaya bindik ve kapıyı arkamızdan kapattık.

"Bu yeni mi?" diye sordum, parmaklarımla elbisesinin eteğini okşayarak.

"Mhmm," dedi gururla.

"Beğendim. Çok beğendim."

"Biraz alışveriş yapmam gerekti. Karnım görünmeye başladı," diye fısıldadı, elbisesi üzerinde ellerini gezdirerek. Elbisesini kendine doğru çekerken küçük bir çıkıntı gördüm. Nefesimi tuttum. Karnının büyüdüğünü görmek, bebeği daha da gerçekçi hale getirdi.

"İzin verir misin?" diye

sordum yumuşak bir sesle.

O da başını salladı.

Ellerimi nazikçe karnına koydum ve ellerimin altında sert bir yuvarlaklık hissettim.

"Vay canına," dedim. "Ne zaman hissedebileceğim?"

"Bir süre daha hissedemeyeceksin," dedi. "Ben henüz hiçbir

şey hissetmedim." Endişeyle kaşlarımı çattım.

"Sorun yok," diye beni rahatlattı. "Bu normal. Bebek henüz çok küçük, hareketlerini hissedemezsiniz."

Rahatlayarak başımı salladım. "Bebeklerle ilgili her şeyi Google'da araştırmaya yetişemiyorum."

"Sorun değil. İkimiz için de yeterince okudum." Elimi sıktı.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu, gözlerinde heyecanla bana bakarak.

"Şey... Umarım sakıncası yoktur, ama Freddy'ye çiftler buluşması yapabileceğimizi söyledim..."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Heart ve yüzündeki gülümseme ikna ediciydi.

"Gerçekten mi?" diye sordum, küçük bir rahatlama iç çekişi ile.

"Evet. Çok nazikti. Ayrıca, senin çocukluğundan utanç verici hikayeleri başka kim anlatacak ki?" Şakacı bir şekilde bana dirsek attı.

O gerçekten farklı biriydi. Akışına bırak ve samimi ol. O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bu ne içindi?" diye sordu. "Sen.

Sadece sen olduğun için."

Bana gülümsedi ve çok güzel görünüyordu. "Bu gece Freddy'ye

söyleyelim."

"Bekle? Ne? Bebek hakkında mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Neden olmasın?" Omuz silktim.

"Sadece şaşırdım. Hepsi bu. Sanki senin sırrınmışım gibi hissettim."

Midemi bir ağrı sardı. Onun böyle hissettiğini bilmiyordum ve söylediği şey çok üzücü geliyordu. Ellerini tutup dudaklarıma götürdüm ve her bir parmağını öptüm.

"Öyle hissettiğin için üzgünüm, Heart. Ben sadece... *buna* alışkın değilim. Bu her neyse. Sadece bizi korumak istedim. Bebeği korumak istedim."

Yavaşça başını salladı.

"Paparazzilerin ve magazin dergilerinin insanlara neler yapabileceğini biliyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama en iyi arkadaşıma bizden bahsetmek istiyorum. Hamilelikten bahsetmek istiyorum. Eğer senin için sorun yoksa."

"Tabii ki sorun değil. En iyi arkadaşım seninle ilgili her şeyi zaten biliyor."

Ah, evet. Onun dairesindeki bulldog. Fırsat bulduğumda onun gözüne girmek için gerçekten çaba sarf etmem gerekecekti.

Royal 35'e vardığımızda, Freddy'yi kolunda siyah saçlı bir kızla bir masada otururken gördüm. Heart'ı ve beni gördü ve heyecanla bize el salladı. Glmsemesinden, her zamanki buzlu viskisini içtiğini anlayabiliyordum.

Heart ve ben masaya yaklaştığımızda ayağa kalktı ve Heart'a sarılmadan önce sırtıma hafifçe vurdu.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi. "Bu Virginia."

Kız arkadaşı da ayağa kalkıp elimizi sıkıca sıktı. Doğal bir güzelliği vardı ve sofistike krem rengi bir etek takım giymişti. Freddy'nin birlikte olduğu diğer kadınlardan farklıydı. Onlar genellikle i çamaşırlarını elbise gibi giyip, yüzlerine tonlarca makyaj yaparlardı.

Hepimiz masaya oturduk ve garson içecek siparişlerimizi almaya geldi.

"Masanıza en iyi Cabernet şarabını getirin," dedi Freddy ve şarap listesini garsona geri verdi.

"Şey, aslında..." diye başladım.

Heart elini koluma koydu ve hafifçe sıktı. Ona baktım ve o da sanki sorun yokmuş gibi başını hafifçe salladı.

Garson ayrıldı ve Freddy şimdiden bana şüpheyile bakıyordu. "Ne

oluyor?" diye sordu, ikimizi sırayla bakarak.

"Şey, ben... şey... biz, bir haberimiz var," dedim gergin bir şekilde. "Bebeğimiz olacak."

"Siktir git," dedi Freddy yüksek sesle, heyecanla masaya vurarak. Heart

yanımda güldü.

"Benimle dalga mı geçiyor?" diye Freddy,

Heart'a sordu. "Hayır," diye cevapladı Heart,

kocaman gülümsüyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tebrikler!" dedi Freddy heyecanla ve beni kucakladı.

"Teşekkürler dostum," dedim.

"Kaç aylık oldun?" diye sordu Virginia, eğilerek. "Yaklaşık

iki ay," dedi Heart.

“Vay canına, harika görünüyorsun. Işıldayan cildini

kıskandım!” “Oh, hayır. Kendimi balina gibi

hissediyorum...”

"Hiç de değil!"

"Hey, hey, hey," dedi Freddy, kızların sohbetini keserek. Hepimiz

ona baktık.

"Kadın doğum uzmanınız kim?" diye sordu, sesinde bir parça rekabet vardı.

Bu sorunun cevabını bilmediğimi fark ettim. Bilmem gereken bir şey gibi geldi.

"Oh, Park Avenue'daki bir yer. Ama orada kalacağımı sanmıyorum. Çok dostça davranmıyorlar. Çok soğuk davrandılar."

Ona biraz şaşkınlıkla baktım. Doktora gittiğini veya kötü bir deneyim yaşadığını bana hiç söylememişti. Ama ben de sormamıştım. Bana bu konuyu anlatmadığı için biraz kıskançlık duymadan edemedim.

"Bu saçmalık," dedi Freddy. "İstersen birkaç tane tavsiye edebilirim." "*Sen* değil,"

dedim, ona bir bakış attım.

"Öyle demek istemedim," dedi Freddy, savunma amaçlı ellerini kaldırarak.

Garson şarap şişesini getirdi ve masadaki kadehleri doldurmaya başladı. Freddy ona sadece ikisini doldurmasını söyledi.

Eğilip Heart'ın kulağına fısıldadım. "Neden bana

doktordan bahsetmedin?" Omuz silkti. "Konu hiç

açılmadı."

"Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmana çok

üzüldüm..." "Tek başıma değildim. Monica da benimle

birlikteydi."

Koltuğuma yaslandım, su bardağımlı aldım ve bir yudum içtim. Kırgın duygularımı bastırmaya çalıştım.

Akşam yemeğinin geri kalanında, Virginia ve Heart bebeklerle ilgili her şey hakkında derin bir sohbe daldılar. Bebek odasının renkleri, bebek kayıtları, isimler ve kıyafetler hakkında konuşuyorlardı. Biraz kulak misafiri olmaya çalıştım, ama Freddy durmadan konuşuyordu ve konuşmadığı zamanlarda bana tuhaf, anlamlı bakışlar atıp duruyordu.

Bifteklerimizi bitirdikten sonra, kızlar tuvalete gitmek için izin isteyerek Freddy ve beni yalnız bıraktılar. O bir yudum şarap içti ve bana yine o tuhaf bakışını attı.

"Ne?" diye sordum.

"Bu çok... çılgınca," dedi.

"Biliyorum."

"Buna gerçekten hazır mısınız?" diye sordu, koltuğa yaslanarak bana meraklı bir bakış attı.

"Tabii ki hazırım. Hazır olmadığımı düşünseydim bu gece onunla burada olur muydum? Hazır olmasaydık."

"Evet, ama birbirinizi pek tanımıyorsunuz..."

"Şimdi birbirimizi tanımaya başlıyoruz." Savunmaya geçmeye başladım.

"Tamam," dedi, başını sallayarak. Ama sesinde şüphe duyduğunu

hissedebiliyordum. "Hazırım, Freddy," dedim, kafiyeli sözlerime gülerek.

"Senin adına sevindim dostum."

Heart ve Freddy'nin randevusu masaya geri dönerken onları izledim. Heart güldü, gözlerinin kenarları gerçek mutlulukla parladı. Bunun için hazır olduğumu umuyordum, ama şüphelerim başlıyordu. Lanet olsun sana, Freddy.

Bölüm 27

ADDISON

Freddy ve Virginia ile çiftler buluşmamızdan sonra Daniel beni evine davet etmedi. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım, ama akşam yemeği bittikten sonra gecenin sona ermeyeceğini ummuştum. Yemek çok lezzetliydi. Hiç bu kadar doymamıştım. Biftek, trüf mantarlı sarımsaklı patates püresi, balzamik soslu kavrulmuş Brüksel lahanası ve crème brûlée. Karnım üç kat büyümüştü.

Daniel bana çiftler buluşmasını söylediğinde ve sonra Freddy'ye bebekten bahsetmek istediğini söylediğinde ilk başta gerildim. Artık bu sadece Daniel ve benim aramızda bir sır değildi. Ve Monica. Bu haberi paylaşmak istediğini söylediğinde bana yaptığı bir başka sürprizdi. Onun çevresinde bizim ebeveyn olacağımızı bilen insanlar olduğunu bilmek, bunu daha da gerçek hale getirdi. İster birlikte ebeveyn olalım, ister ortak ebeveynlik yapalım, bu işte birlikteydik gibi görünüyordu.

Freddy bu habere şok oldu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Ne kadar heyecanlı ve tebrik dolu görünse de, Daniel'ın baba olacağına dair gerçekte ne düşündüğünü merak etmeden edemedim. Hem de benim gibi biriyle. Şüpheleri olduğundan emindim. Bir ara Daniel'a attığı bakıştan bunu anlayabiliyordum. Yüzünde bir anlık şüphe belirdi ve umarım bu Daniel'ın kafasına bir şey eklemedi.

Ama Şimdi, Brooklyn'e geri dönerken, aramızda bir Şeyler deęiŐmiŐ gibi ydi. Heyecanı kaybolmuŐtu ve bunun yerine, pencereden dışarı bakarken düşünceli görünüyordu. Bu, geçen hafta sonu tiyatrodan sonra eve d nerkenki yolculuğumuzla hiç benzemiyordu. Eli benim elimi bulamadı, dudakları beni utandıracak yerlerde değildi ve akşam yemeğinden ayrıldığımızdan beri gözleri bana neredeyse hiç bakmamıŐtı.

"İyi misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Hmm?" diye cevapladı, gözlerini geçmekte olduğumuz Brooklyn Köprüsü'nden ayırarak. "Oh, iyiyim."

Elime uzandı ve hafifçe sıktı. "Akşam yemeği eğlenceliydi.

ArkadaŐlarını gerçekten sevdim."

"Evet, güzel vakit geçirdik," dedi. "Bu gece seni evime davet edemediğim için  zg n m. Londra'daki bu iş beni çok yoruyor. Muhtemelen çok erken kalkmam gerekecek ve senin dinlenmeye ihtiya ın var."

Ona inanmalı mıyım diye düşünürken yanağımın i ini ısırđım. Birlikte geçirdiğimiz diğer gecelerde de pek uyumamıŐtık. Bu bir bahane gibi görünüyordu, ama nedenini bilmiyordum. Gece çok mükemmel başlamıştı.

"Sorun değil," dedim, ona Őüpheye yer bırakmamaya çalışarak.

Araba apartmanımın önüne geldi ve ben hayal kırıklığıyla tuğla binaya baktım, oraya tek başıma gireceğimi bilerek.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedim.

"*Teşekkürler.*" Daniel eğildi ve eve kadar olan yol boyunca aramızda tuttuğu mesafeyi nihayet kapattı, dudaklarıma hızlı ve nazik bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

Umarım ciddiye.

Armand kapımı açtı ve ben serin akşam havasına çıktım. Binama girmeden önce Daniel'a el salladım.

Hafta sonunun geri kalanında ondan haber almadım. Kendimi, işleriyle meşgul olduğu ya da uykuyu telafi etmeye çalıştığına ikna etmeye çalıştım. Cumartesi ve Pazar günlerini kanepede film maratonu izleyerek ve Tayland yemeği sipariş ederek geçirdim. Acılı bir şeyler yemek istiyordum ve bunun bir anlamı olup olmadığını yeni doktoruma sormaya karar verdim.

Akşam yemeğinde Freddy, bana şiddetle tavsiye ettiği bir doktora randevu almayı başarmıştı ve doktor Brooklyn'deydi, bu da çok uygun bir durumdu. Randevum pazartesi günüydü ve başka bir ultrason için heyecanlıydım çünkü bu, bebeği tekrar görebileceğim ve kalp atışlarını tekrar duyabileceğim anlamına geliyordu.

Daniel'ı da davet etmeyi düşündüm, özellikle de Manhattan'daki doktorla yaşadığım kötü deneyimi öğrendikten sonra. Ona söylemediğim için, ya da belki de onu davet etmediğim için kırılmış gibiydi. O zamanlar ilişkimizin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyordum.

Bu yüzden onun yerine Monica'yı davet ettim, o da çok istekliyi. Sabah işten izin almıştım ve o çoğunlukla geceleri yazdığı için benimle gelebilirdi. Doktorun muayenehanesine girdiğimizde, sıcak ahşap mobilyalar ve duvarlarda bebekler ve annelerinin çerçeveli fotoğrafları bizi karşıladı. Kardeşlerin oynaması için oyuncaklar ve ebeveynlik dergileri

dağınık duruyordu. Manhattan'daki beyaz duvarlı ofisten tamamen farklı bir atmosfer vardı.

Yeni hasta dosyamla rahat bir koltuğa otururken rahat bir nefes aldım.

"Burası çok daha iyi," dedi Monica, etrafına bakarak.

"Tanrıya şükür," dedim.

"Burayı nasıl buldun?"

"Daniel'in arkadaşı tavsiye etti." "Arkadaşı

biliyor mu?"

"Evet," diye başımı salladım ve bilgileri not almaya başladım. "Daniel ona söylemek istiyordu."

"Eeeh!" dedi Monica, beni d rt erek. "Bu çok büyük bir olay,

Heart." "Mhmm," dedim ihtiyatla.

"Ne oldu? Hayalindeki erkek, baba olacağını seninle paylaşıyor."

Kalemi bırakıp ona baktım, gözlerim yaşırdı.

"Bilmiyorum Monica. Geçen gece yemekten sonra, sanki kendini kapattı. Ne olduğunu bilmiyorum. Aslında bugün onu buraya davet edecektim, ama çok dalgındı. Çok mesafeliydi. Bilmiyorum..."

Monica, gözyaşlarını tutmaya çalışırken kolunu omzuma attı. Hayatımda hiç bu kadar duygusal olmamıştım. Daniel'a olan hislerimden miydi, hormonlarımdan mıydı? Muhtemelen ikisinin karışımıydı.

"Hey, sakın ol," dedi Monica yatıştırıcı bir sesle. "Eminim onun için de çok zor bir durumdur. Onu henüz vazgeçme."

Bir hemşire açık kapıdan adımı seslendi. Hızla evraklarımdaki son bilgileri yazdım, ona verdim ve onu takip ederek ultrason odasına girdim.

"Önce ultrasonu yapacağız, sonra muayene odasına gidip yeni doktorunuzla tanışacaksınız. Onu çok seveceksiniz," dedi hemşire sıcak bir gülümsemeyle.

Muayene masasına uzandım ve giydiğim bol bluzumu kaldırdım. Hemşire, probun üzerine biraz jel sürdü ve karnımın üzerinde gezdirdi. İlk seferkinden çok daha az rahatsız ediciydi. Ekranda bebeği hemen buldu ve ne kadar büyüdüğüne şaşırdım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu ilk çocuğunuz mu?" diye sordu

hemşire. Ben başımı salladım.

"Ne heyecan verici! Bunun gibisi yok," dedi hemşire, ultrason cihazını karnımın üzerinde gezdirirken. "Her şey yolunda görünüyor. Hemen o fotoğrafları basacağım."

Kağıt havluyla karnımı temizledi ve odadan çıktı. Kısa süre sonra geri döndü ve bana özenle birkaç ultrason fotoğrafını uzattı. Bizi muayene odasına götürdü ve birkaç dakika sonra yeni doktorum odaya girdi.

Basit bir merhaba ile şüphelerim azaldı. Çok samimi ve espriliydi ve hem beni hem de Monica'yı karşılarken en ufak bir yargılama yoktu. Ona birkaç soru sordum, o da sabırla ve bilgilendirici bir şekilde cevapladı. Kısa süre sonra randevumuz bitti ve elimde bebeğimin fotoğraflarıyla kaldırıma çıktık.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Çok

daha iyi, değil mi?" diye Monica'ya sordum.

"Gece ile gündüz gibi," diye cevapladı ve beni kucakladı.

"Keşke Daniel'ı da davet etseydim. Seni orada görmekten hoşlanmadığımdan değil..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Monica, eliyle beni

uzaklaştırarak. "Anlıyorum." Yenilmiş hissederek kaldırıma

tekme attım.

"Hey, neden onu iş yerinde ziyaret etmiyorsun? Ona bebeği göster. Eminim çok sevinir," diye önerdi Monica.

"Sence?" diye sordum.

"Git," dedi ve beni hafifçe itti.

"Teşekkürler," dedim ve metroya doğru kısa mesafeyi yürüdüm.

Manhattan'a yolculuk çabuk geçti ve Daniel'ı yakında göreceğimi bilmek içimde heyecan uyandırdı. Yeni doktorumdan övgüyle bahsedecektim ve muhtemelen ikimiz de ultrason fotoğraflarına hayran hayran bakacaktık ve ne kadar aptalca davrandığımı anlayacaktım.

Aşağıdaki lobide, randevum olmadan yukarı çıkmama izin vermeyen resepsiyon görevlisiyle karşılaştığımda heyecanım bir anda söndü.

"Ona Addison olduğunu söylerseniz. Şey... Heart. Sorun olmadığını söyleyecektir," dedim.

"Hangisi? Addison mu, Heart mı?"

"Heart," dedim.

Beni merakla baştan aşağı süzdükten sonra telefonu kaldırıp birkaç rakam tuşladı. Bana sırtını döndüğü için ne dediğini duyamadım. Bir süre sonra telefonu kapattı ve sandalyesini bana doğru çevirdi.

"Yukarı çıkabilirsiniz Bayan Heartly. Özür dilerim."

Ona gülümsedim ve başımı salladım, sonra asansörlere doğru yürüdüm. Ultrason sonuçlarının içinde bulunduğu çantamı sıkıca tutarak katların geçmesini izledim. Kapılar açıldı ve lobide indim.

Margaret beni karşılamak için oradaydı. "Merhaba, Bayan Heartly. Beni takip edin."

Onu uzun koridordan Daniel'in ofisine kadar takip ettim, onun katının büyüklüğüne hala şaşkındım. Kapının önünde durdu ve hafifçe kapıyı çaldı.

"Girin," dedi, sesinde biraz sertlik vardı.

Margaret'e emin olamadan baktım, ama o kapıyı açtı ve içeri girmem için başını salladı. Ofisine sendeleyerek girdim, kapı arkamdan kapandı.

Daniel, etrafı evrak yığınlarıyla çevrili masasının üzerinde kambur oturuyordu. Elleri saçlarında, gözleri önündeki belgeleri tarıyordu.

"Merhaba," dedim, sesimin bu kadar uysal çıkmasından nefret ederek.

Sanki az önce resepsiyona beni yukarı göndermesi için izin vermemiş gibi şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Heart. Merhaba," dedi ve ayağa kalktı. Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra masasına geri oturdu.

"Otur," dedi ve evraklarına geri döndü.

Dediğini yaptım ve çantamdan ultrason fotoğraflarını çıkardım.

"Bak ne buldum." Fotoğrafları önündeki kağıtların üzerine koydum. "Vay

canına," dedi, gözleri fotoğrafları zar zor süzerken.

Ona bakarken başımı geriye doğru çekerek, kalbim onun ofisinde parçalanmaya başladı. Daha fazla ilgisiz olamazdı.

"Evet, Freddy'nin tavsiye ettiği yeni doktora gittim..." diye başladım, tekrar denedim.

"Oh? Nasıldı?" diye sordu. Gözleri bir anlığına benimkilere takıldı, sonra tekrar kağıtlarına döndü. Ultrason resimlerini nazikçe kenara itip belgelerden birini okumaya başladı.

"Sen de orada olsaydın daha iyi olurdu," dedim keskin bir şekilde. Sabrım tükeniyordu ve buraya gelme heyecanım tamamen yok olmuştu.

"Sen beni davet etmedin," dedi, bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Sence neden?" diye sordum, sesim yükseliyordu. "Sen söyle."

"Belki de bebek umurunda olmadığı içindir. Ya da ben, bu konuda."

"Bu doğru değil..." diye başladı.

"Belki de sadece beni memnun etmeye çalışıyorsun, böylece sessiz kalayım. Tanrı korusun, basın Daniel Jacobs'un Brooklyn'li aptal bir kızıdan baba olacağını öğrenmesin."

"Kalbim..."

"Yapma," dedim, elimi kaldırarak. "Beni sakladığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Cuma gecesi restoranın arka kapısından çıkmak zorunda kaldık. Sen benimle görülmekten utandığın için, bu işin sonunda yangın çıkışlarında uzman olacağım."

Sözler ağzımdan dökülüyordu ve durdurmak mümkün değildi.

"Süper model olmadığım için üzgünüm. Ya da *Kiera* olmadığım için. Kolunda gururla dolaşabileceğin biri olmadığım için üzgünüm."

Daniel'in gözleri beni dikkatle izliyordu.

"Ve hamile kaldığım için üzgünüm," dedim, ayağa kalkıp masasından ultrason fotoğraflarını alırken.

"Kalp..." dedi, o da ayağa kalkarak.

"Beni aramaman en iyisi. Gelme. Biraz yalnız kalmam lazım."

Hızla kapıya yürüdüm ve arkamdan kapıyı çarptım. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadan lobiden koştum ve asansörden çıkıp binadan ayrılana kadar gözyaşlarımı tutabildim.

Bölüm 28

DANIEL

Heart'ın peşinden gitmem gerektiğini biliyordum, ama gitmedim. Ayaklarım ofisimin zeminine yapışmış gibi hissediyordum, çaresizce onun kapıdan çıkıp gitmesini izledim, kapının çarpması hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Masamın sandalyesine çöktüm ve sinirli bir şekilde saçlarımı elledim.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim, sesini de hiç bu kadar keskin duymamıştım. Elbette, onu ve tüm yönlerini henüz tanımaya çalışıyordum, ama bu çok acı vericiydi. Bu, hiç görmek istemediğim bir yönüydü ve buna ben neden olmuşum.

Aptalca bir şekilde, onunla gizlice görüşmenin onu inciteceğini bilmeliydim. Onu korumak için yaptığımı söyleyip durdum. O bebeği korumak için. Bu doğrudu, ama aynı zamanda magazin basınının yargısına hazır olmadığım için de yapıyordum. Bu benim imajımı mahvederdi. Şirketimin imajını.

Bunun Heart'la, yaşadığı yerle veya görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Onu gördüğüm en güzel kadın buluyordum. Yaptıklarımın bu kadar çirkin güvensizlikleri ortaya çıkarmasından nefret ediyordum.

Basın bizim ve bebeğin varlığını öğrenirse, sadece beni parçalamakla kalmayacak, onun peşine de düşeceklerdi. Onun için bunu istemedim. Keşke o da bunu anlayabilseydi. Dünyalarımız çok farklıydı. Gazetelerde ve dedikodu sitelerinde manşetlere çıkmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazdı. Onun bunu hiç yaşamamasını istedim.

Bugün geleceğini bilmiyordum. Geçirdiğim hafta sonundan sonra günün hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Zamanımın yarısını, sigorta sözleşmesinde gözden kaçmış önemli boşluklar bulunan Londra anlaşmasının sözleşmelerini incelemekle geçirdim, diğer yarısını ise nasıl baba olacağımı düşünerek geçirdim.

Bu yüzden cuma günü akşam yemeğinden sonra onu evime davet etmedim ve yüzünde hayal kırıklığı belirmediğini görebiliyordum. Ben de hayal kırıklığı hissediyordum. Her şeyden çok, onu eve götürüp yatağa yatırmak ve her şeyi unutmak istiyordum. Ama o kadar kolay değildi. Bu bebek, biz istesek de istemesek de gelecekti. Ve ben çok korkuyordum.

Bana inanan tek kişi Heart gibi görünüyordu ve artık bundan da emin değildim. Freddy bunu yapamayacağını açıkça belli etmişti. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama akşam yemeğinde şarabını yudumlarken bana bakışından bunu anladım. İsteddiği kadar gülümseyip sırtımı sıvazlayabilirdi ama içten içe tüm bu olayın delilik olduğunu düşünüyordu. Ve haklıydı.

Ben baba olamazdım. Kahretsin, tek bir kadına sadık bir erkek bile olamazdım. En azından, o ana kadar olamamıştım. Şimdi, güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için, birlikte olmak istediğim tek kadını kaybetmiş olabiliyordum. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Telefonumu aldım ve Heart'ı aramaya çalıştım. İki kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirildim.

"Siktir," dedim ve telefonumu masaya çarptım.

Onu durdurmalıyım. Peşinden gitmeliydim. Lanet ultrasonlara bakmalıyım. O bu ofiste bulunduğu beş dakika içinde yapabileceğim milyonlarca şey vardı.

Bebeği görseydim, nasıl büyüdüğünü ve değiştiğini görseydim, ona şu anda olduğumdan daha da bağlanacağımı biliyordum. Bu riski göze alamazdım, onun hayatında olmayabileceğim ihtimali varsa. Bu benim için değil, bebeğin iyiliği içindi. Muhtemelen her şeyi mahvederdim.

Sandalyeye yaslanıp tavana baktım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bana mesafe istediğini söyledi ve ciddi gibi görünüyordu. Ona bunu verebilecek miydim, bilmiyordum.

Sonraki haftalar çok uzun sürdü. Heart'ı tekrar aramadım. Çok sevdiğim Brooklyn'e gitmedim. Ondan istediğini verdim, ama sadece uzun süre ayrı kalamayacağımızı bildiğim için. Bebek yüzünden birbirimize bağlıydık. Eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaktı. Öyle değil mi?

Çeki aldığını tahmin ediyordum. Hayatını değiştirecek ve kendisine ve bebeğine rahatça bakmasını sağlayacak çeki. Çeki yazmak aceleci bir hata mıydı acaba diye merak ettim. Sadece ona değer verdiğimi bilmesini istedim. Onun için orada olduğumu.

Çiftler buluşmamızdan birkaç Cuma sonra, her yıl düzenlenen bir bağış etkinliği için hazırlanıyordum. Smokinimi giyip papyonumu bağlarken, Manhattan sosyitesiyle sohbet etmektense olmak istediğim tüm yerleri düşündüm. Heart'ın ne yaptığını da merak ediyordum. Ofisimden çıkıp hayatımda bir boşluk bıraktığından beri her gün merak ettiğim gibi.

Armand, Plaza Otel'e geldiğinde, ben arabadan inmeden kameralar patlamaya başladı. Armand arabanın kapısını açarken, hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve sonra gülümsemeye çalıştım. Kırmızı halıda yürürken kameraların ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu. Halkla ilişkiler uzmanımın tavsiyesi üzerine el sallayıp smokinimin düğmelerini ilikledim. Fotoğraflarda iyi görüneceğini söylemişti.

Basın bağırmaya başlayınca talepler ve sorular kulaklarımı doldurmaya

başladı. "Bay Jacobs! Bay Jacobs!"

"Buraya!"

"Sağınızda, Bay Jacobs!" "Düğün

ne zaman?"

"Bayan Shipley bu gece nerede?"

Gözlerime hiç yansımayan bir gülümsemeyle kırmızı halıda yürümeye devam ettim. Otele girerken rahat bir nefes aldım. Bir kokteyl garsonu şampanya tepsisiyle yanıma geldi ve ben hevesle iki kadeh aldım, birini içip diğerini sosyalleşmeye hazırlanırken yudumlamak için sakladım.

Geçmişte iş yaptığım birkaç iş ortağımı buldum ve yanlarına gittim. Her zamanki gibi konuştuk. Hisse senetleri, iş anlaşmaları ve güncel ekonomi. Konuşmaya alıştığım konular. Her şey çok mekanik geliyordu. Çok sahte. Yine de profesyonel davranmak en iyisiydi. Kendi şirketimin başkanı olarak takınmam gereken tavır buydu.

"Bakın kim geldi," dedi içlerinden biri, kapıya doğru bakarak.

Kiera'ydı. Şampanyadan uzun bir yudum aldım.

"İkinizin yeniden bir araya geldiğini duydum," dedi, beni dirsekleyerek.

"Şanslı adam." "Öyle diyorlar," dedim. "İzninizle."

Şampanyamın geri kalanını içtim ve tepside bir tane daha alıp Kiera'nın beni göremeyeceği bir köşeye doğru yürüdüm. Dans pistinin spot ışıklarından uzak, duvara yaslandım. Bu gece konuklara ücretsiz olarak sunulan odama çıkmaktan başka bir şey istemiyordum. Birkaç dakika insanları izleyerek Kiera'nın nerede olduğunu takip ettim. Ve o zaman onu gördüm.

Heart odanın diğer ucunda, eski bir iş arkadaşım ile konuşuyordu. Onun olduğundan emin olmak için iki kez bakmak zorunda kaldım. Burası, onun cuma gecesi gelebileceği türden bir yer gibi görünmüyordu. Ama oradaydı.

Straplez pembe bir elbise giymişti. Tül eteği belinden itibaren genişliyordu. Büyüyen karnını akıllıca gizleyen, ama aynı zamanda ona giydiği en seksi kıyafetlerden biriydi. Elbisesinin pembe rengi, kremi teniyle neredeyse uyum içindeydi ve göğüs kısmı, göğüslerinin kıvrımlarına zar zor tutunuyordu. Saçları dalgalıydı ve ortadan düzgünce ayrılmıştı. Onu dokunmaktan başka bir şey istemiyordum. Beni sardığını hissetmek istiyordum.

Onun barda bir adam ile konuşmasını izledim. Adam bir şey söyledi ve o güldü, elini adamın koluna koydu. Kıskaçlık kanımda kaynıyordu. Üçüncü kadeh şampanyamı içtim ve burada olanları durdurmak için kararlılıkla ona doğru yürüdüm.

"Brock," dedim yüksek sesle, adamın sırtına hafifçe vurarak, onun adı bu olsun diye dua ettim. Birlikte iş yapmayalı epey zaman olmuştu.

Dönüp bana baktı, yüzümü inceledi ve sonra gülümsedi. "Daniel! Nasılsın?"

diye sordu.

Heart'ın gözlerinin üzerimde olduğunu, bıçak gibi baktığını hissedebiliyordum.

"Addison'la tanışmışsın galiba," dedim, ona öyle seslenmek garip geldi. "Leading to Learn'de inanılmaz şeyler yapıyorlar."

"Bana öyle söyledi," dedi, ona gülümseyerek. Gözlerinin onun dekoltesine kayduğunu fark ettim ve onu orada yere sermek istedim.

"Öyle mi?" diye sordum, ona bakarak. "Sizi burada görmek beni şaşırttı, Bayan Heartly."

"Evet, Leading to Learn'in bu geceki sessiz müzayedede satılacak bazı ürünleri var," diye soğukkanlılıkla cevapladı Addison.

"Gerçekten harika bir organizasyon," dedi Brock, dilinden övgü damlıyordu. Bir saniye bile inanmadım. Muhtemelen sadece ona yakınlaşmaya çalışıyordu.

"Bu yüzden onların en yeni bağışçısıyım," dedim küstahça.

"Öyle mi?" diye sordu Brody, kaşlarını kaldırarak. "Aslında ben de tam çek yazmak üzereydim."

Smokin ceketinin içinden bir çek defteri çıkardı. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Addison, bana eşlik edip kokteyl masasına gider misin, böylece bunu doğru bir şekilde yapabiliriz?" diye sordu Brody, kolunu uzattı.

"Seve seve," dedi ve kolunu tuttu, ama önce bana bir bakış attı.

Yakınlarda kalıp çek yazmasını izledim, ama o Addison'la sohbet etmeye çalışırken, Addison'ın gözleri benimkileri arıyordu. Adamın hiç şansı yoktu. Ama şu anda benim de bir şansım olup olmadığından emin değildim.

Heart çeki küçük boncuklu çantasına koydu ve ben onun kibarca izin isteyişini izledim. Bana doğru yürümeye başladı, yüzünde hoş karşılanmadığımı gösteren bir ifade vardı. Kolumu tuttu ve beni kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu, parmağını göğsüme batırarak.

"Ne demek istiyorsun?" Masumca omuz

sıktım. "Ne demek istediğimi çok iyi

biliyorsun."

"O adam bir pislik."

"O gayet iyiydi," diye tartıştı.

O haklıydı. Onunla ilgili bir sorun yoktu, sadece benim çaresizce istediğim kısımlarından gözlerini ayıramıyordu. Şampanya açıkça kafamı bulandırıyordu.

"Sana ne kadar verdi?" diye sordum.

"Anlamadım?" diye sertçe sordu.

"Çek. Ne kadar tuttu?" "Seni

ilgilendirmez." "Muhtemelen

benimkinden azdır."

"Sen kendini beğenmiş bir pisliksin," dedi ve dönüp gitmeye

başladı. Daha doğru olamazdı.

"Heart, bekle." Elini tuttum.

Parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçerken o başını eğdi. Şimdiye kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Bırak beni," dedi. "Sadece

yardım etmek istedim."

"Yardıma ihtiyacım yok Daniel. İşimi gayet iyi yapabiliyorum. *Sensiz her şeyi* gayet iyi yapabiliyorum."

Elini çekip uzaklaştı, ama gitmedi. Güzel parti elbisesiyle kollarını kavuşturmuş, kalabalığa bakarak orada durdu.

Bölüm 29

ADDISON

Sakinleşmeye çalıştım ve Daniel'a, bin dolarlık kokteyl elbiseleri ve özel dikim smokinleri içindeki Manhattan'ın seçkinlerinin kalabalığını izlerken gözle görülür şekilde titrediğimi belli etmemeye çalıştım. Onların şampanya yudumlarırken ve para saçarkenki hallerini görmek, o anda ortadan kaybolmak istediğimi daha da fark etmemi sağladı. Ben buraya ait değildim.

Oradan çıkmaya çalıştım, ama Brian ısrarla gelip, zenginler biraz çakırkeyifken ve para dağıtırken onlarla sohbet etmemi istedi. Elbette Daniel'ı görme ihtimalim olduğunu bilmeliydim, ama onun az önce yaptığı şeyi yapmaya cesaret edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Hem de potansiyel bir bağışçının önünde.

Belki de bir parçam onunla karşılaşacağımı biliyordu, bu yüzden konsinye mağazasında bu elbiseye istediğimden biraz daha fazla para harcadım ve belki de yanaklarıma biraz daha fazla gül rengi allık sürdüm. Şimdi, o karşımda duruyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Burada dayanabileceğim arkadaşlarım yoktu.

"Kalbim," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimden sıcak gözyaşları akarken ona bir bakış attım. "Ne?" diye sertçe sordum.

"Lütfen konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Burası pek uygun bir yer değil."

Bir an için ziyafet salonuna bakındı ve sonra bana onu takip etmem için işaret etti. Tereddüt ettim, sonra isteksizce kabul ettim. Bu adama hayır diyebilecek miydim?

Boş bir koridora açılan çift kapıyı iterek açtı. Smokin ceketıyla oynadı, düğmelerini ilikledi, sonra tekrar açtı. Sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Eh, beni buraya getirdin. Konuş o zaman," dedim, kollarımı kavuşturarak.

Burnundan derin bir nefes aldı. "Şey, bu kadar... olduğunda biraz zor oluyor."

"Ne yani?"

"Düşmanca."

"Başka nasıl olmamı bekliyordun, Daniel?" diye tersledim, ona keskin bir bakış attım.

"Bak, ofisime geldiğinde pek iyi tepki vermediğimi biliyorum."

"Hiç tepki vermedin."

"Seni beklemiyordum ve Londra ile olan anlaşmanın nasıl gittiğini biliyorsun." Omuz silkti.

"İngiltere Kralı ile lanet bir anlaşma yapman umurumda değil. Masana bebeğimizin fotoğrafını koydum ve sen ona neredeyse hiç bakmadın," dedim, sesim yükseliyordu.

"Biliyorum..."

"Senin neyin var? Sanki zihnim, her gün değişen duygularına ayak uydurmaya çalışırken maraton koşuyormuş gibi hissediyorum."

"Peki ya sen? Az önce o pislikle çok flörtöz davranıyordun," diye işaret etti.

"Ciddi misin?" diye tükürdüm. "Bu iş meselesi."

"Eh, hoşuma gitmedi."

"Çok yazık."

Omuzları düşmeden önce derin bir nefes aldı.

"Bu benim için çok fazla..." dedi, parlak siyah ayakkabılarına bakarak.

"Sence *benim* için çok mu zor? İçimde bir bebek büyüyor ve tüm bunları nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Bu işte olup olmadığını bilmiyorum

bunu yapmak için ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Sen bu işte misin, değil misin? Arkadaşlarına söylemek istiyorsun, ama beni hala sır olarak saklamak istiyorsun. Hangisi?"

Sessiz kaldı.

"Erkek ol ve kararını ver. Çünkü iki çocuk yetiştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Erkek ol mu?" diye sordu, bana bakarak, öfkeyle. Bana

doğru bir adım attı.

"Evet," dedim, sesimin titremesinden nefret ederek.

Bana doğru bir adım daha attı. Sırtım duvara değene kadar bir adım geri attım. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bacaklarımın jöleye dönüştüğünü hissederek zorlukla yutkundum. Ellerini başımın iki yanına koydu. Sanki bu, olacıkları durduracakmış gibi gözlerimi kapattım.

Dudaklarının kulağıma yaklaştığını hissettim. "Bu benim erkekliğimi gösterme çabam."

Fısıltısı buz gibi su gibi içimi kapladı ve tüm vücudumu titretti. Sonra ağzı boynuma, elleri göğüslerime değdi ve elbisenin tülünü okşadı. Kafamı duvara yaslayıp, çaresizce istediğim şekilde bana dokunmasına izin verirken, hafif bir inilti çıkardım.

Elleri başımın yanlarına doğru ilerledi ve vücudunu bana bastırırken parmakları saçlarımın arasında kayboldu. Kollarımı

sırtının üst kısmına doladım ve parmaklarım onu sıkıca kavrarken, ağzı benimkini yutarcasına öptü. Dili hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Bana karşı sertleştiğini hissettim, bu da onu daha sert öpmeme neden oldu.

Biraz uzakta bir kapı açıldı ve ben onu hızla ittim. Bir garsonun koridora bir araba ittiğini izlerken elbisesini düzeltiltim, bizim orada olduğumuzdan tamamen habersizdi.

"Benimle gel," diye fısıldadı Daniel, elimi tutarak.

O koridorda hızlı adımlarla yürüdü, ben de ona yetişmeye çalıştım. Otel lobisinin kapılarını iterek açtı ve asansörlere doğru koştu. Kapılar açılana kadar düğmeye birkaç kez bastı ve beni içeri çekti. Katların geçmesini izlerken sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve beni bir kapıya götürdü, hızla bir anahtar kartı çıkardı ve kilide tuttu. Kart yeşil renkte yandı ve kapı açıldı, Daniel beni içeri çekti.

Kapı arkamızda kapanır kapanmaz ağzını ağzıma yapıştırdı. Beni odaya çekerken hafifçe sendeledim. Elini elbisenin arkasına uzattı, fermuarı buldu ve hızla indirdi. Elbise ayak bileklerime kadar düştü ve yatak odasına doğru ilerlerken içinden çıktım.

Daniel beni yatağa sırtım dönük olacak şekilde çevirdi ve ben sadece topuklu ayakkabılarım ve pembe renkli tangamla yatakta düştüm. Üzerimde durdu ve fırtınalı denizler gibi görünen gözleriyle beni yalayıp yuttu. Ceketini çıkardı ve beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Lanet olsun, smokin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Kendimi tutamadım. Yatakta oturdum ve pantolonunun beline uzandım, onu kendime doğru çektim. Hızla düğmelerini açtım ve pantolonunu aşağı indirdim, büyük ereksiyonunu ortaya çıkardım. Dilimi ucunda gezdirirken ona baktım, gözlerinin kapandığını ve nefesinin hızlandığını izledim.

Ağzımı açarak, ıslak dudaklarımla yavaşça onun penisini yaladım, ta ki boğazımın arkasında hissedene kadar. Ağzımı onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken, o hafifçe inledi. Onun tadını ve onu kontrol ettiğimde hissettiğim gücü özlemiştim. Ellerini başıma koydu ve parmakları saçlarımla arasında kayboldu, ağzım daha hızlı hareket ederken, dilim onun penisinin tabanında kayıyordu.

"Heart," diye fısıldadı çaresizce.

Ağzımı ondan çekip utangaç bir gülümsemeyle ona baktım. Yatakta geriye kayarak dantelli tangamı kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı ittim. Sonra dirseklerimin üzerine yaslanarak bacaklarımı hafifçe açtım. Daniel'ın bakışları bacaklarımla arasına düşerken dudaklarının hafifçe açıldığını izledim. Onun bakışları altında ıslandığımı hissettim. Keskin bir nefes aldıktan sonra yatağa tırmandı ve üzerime eğildi.

Beni kendine doğru çekti ve ben nefesimi tuttum, o yavaşça içime girerken. O beni santim santim doldururken, ben yatak çarşafını tutup sıkıca tuttum. Daniel'ın gözleri benimkilerden, birleştiğimiz yere kayd, o yavaşça çıkıp tekrar kolaylıkla içime girerken onu izledim. O izleyerek zevk alıyordu, ben de onu izleyerek zevk alıyordum.

Ağzını göğüslerime indirdi ve nefesinin meme uçlarımı sertleştirdiğini hissettim. Dudaklarını meme uçlarımda açıp dilini üzerlerine değdirdiğinde inledim ve belini tuttum.

Şimdi daha hızlı hareket etmeye başladı, beni tamamen tüketiyordu. Parmak uçlarımla ona gömüldükçe, duvarlarımla kalınlığıyla dolduruyordu. Bacaklarımı daha da açtım, böylece her iki yanıma yayıldılar. Göğsümde zevk birikince kalçalarımla hafifçe kaldırdım. Onu sıkıca kavradığımda çığlık atacakmışım gibi hissettim.

Parmakları klitorisimi buldu ve nefeslerimiz ağırlaşp senkronize hale gelirken beni masaj yapmaya başladı. Bana sertçe girerken parmakları daha hızlı hareket ediyordu. Mutluluk verici zevk beni sararken ıglık atmamak için alt dudağımı ısırdım. Bir kez daha sert ve derine girdi. Etrafımda çökmeden önce yüksek bir inilti çıkararak içimde titrediğini hissettim.

Birkaç dakika nefes nefese ve tek kelime etmeden öylece yattık. Az önce ne olmuştu böyle? Bir saniye önce tartışıyorduk, bir saniye sonra ise bir otel odasında birbirimize tamamen kendimizi kaptırmıştık. Aklımı ve kalbimi tamamen kaybetmişim.

Daniel'in kolunu benden çekip dikkatlice yataktan kalktım, vücudum hala az önce yaşadığı zevki sindirmeye çalışıyordu. Tuvaleti kullanmak için banyoya gittim ve kendimi temizledim. Odaya geri döndüğümde, Daniel yatakta yatıyor ve yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Bana öyle bakma," dedim, gülümsemeyi zor tutarak.

"Bu sadece... vay canına," diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirdi.

"Gerçekten geri dönmeliyiz," dedim.

"Ciddi misin?" Oturup bana sorgulayan bir bakış attı.

"Aslında bu gece çalışıyorum, Daniel."

Elbisemi giydim ve onun yataktan kalktığını duydum. Eli elbisemin fermuarını buldu ve fermuarı kapattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Smokinini giymeden önce boynumu öptü. Bütün gece o odada kalabilirdim, ama gerçekten çalışmam gerekiyordu. Brian'ın neden para toplamadığını veya yeni iş arkadaşlarıyla kaynaşmadığını sorgulamasına gerek yoktu. Ancak, bu gece daha sonra burada buluşacağımızı umuyordum. Belki gerçekten konuşurduk.

Asansörle lobide indik ve salona geri döndük. Müzik artık gürültülü çalıyordu ve geçici dans pistinde şüpheli dans hareketleri yapılıyordu. Robot dansı yapan yaşlı bir adama gülerek baktım, sonra Daniel'ın kolunu sıktım ve sessiz müzayedede masasına doğru yöneldim.

Sonraki bir saat boyunca, iş konuşmaya odaklanmak için elimden geleni yaptım, ama odanın diğer ucunda Daniel'ı görmek, az önce yukarıda yaptığımız şeyi bildiğim için dikkatimi çok dağıttı. Sessiz müzayedede son teklifler verildikten sonra, benim yapacak pek bir şeyim kalmadı, bu yüzden Daniel'ı aramaya gittim. Onu barın yanında başka bir adamla konuşurken gördüm.

Yaklaştığımda Daniel'ın konuştuğunu duydum ve söyledikleri beni durdurdu.

"Evlilik ve beyaz çitli ev gibi şeylerle pek ilgilenmiyorum. Çocuklar ve bir eş. Bunlar sizi sadece bağlar. Benim yönetmem gereken büyük bir işim var."

Diğer adam onaylayarak sırtına bir şaplak attığında Daniel güldü.

Yavaşça geri çekilirken midem bulandı. Az önce ağzından çıkanlara inanamıyordum. Bu sefer farklı olacağını düşünerek onunla yatıp duygularımın kontrolünü kaybetmekle tam bir aptal olmuştum.

Döndüm ve hızlı adımlarla ziyafet salonundan çıktım. Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissettim. Ya kusacaktım ya da ağlayacaktım ve oradan çıkmam gerekiyordu. Lobiden koşarak otelin girişine çıktım. Zihnim, yeni yeni anlamaya başladığımı sandığım adama veda etti.

Bölüm 30

DANIEL

"Seni anlıyorum dostum," dedi Chuck, sırtıma bir kez daha sertçe vurarak. "Tek bir kadınla yetinen erkekleri hiç anlamamışımdır."

"Bunun nesi eğlenceli ki?" diye sordum.

"Değil mi? Hayır, teşekkürler. Sonra kadın seni kendine bağladıktan sonra, yüzük isterler. Küçük ipuçları verirler ve seni masumca Tiffany'ye götürürler." Chuck elini uzattı, parmaklarını oynattı ve kirpiklerini kırptı.

"Hepsi büyük planlarının bir parçası," diye onayladım.

"Sonra onu elde ederler. Sonra büyük, beyaz bir düğün isterler, falan filan. Her zaman al, al, al."

Başımı salladım ve şampanyadan bir yudum aldım, kimse beni duymadan bu adama katılıyormuş gibi davranmayı umuyordum. Tam bir pislikti, ama yaklaşan bir iş anlaşması için onun iyi tarafına hitap etmem gerekiyordu. Kadınlar hakkında konuşma şekli

, birini kendine bağlayamamasına şaşmamak gerek. İstemediği için değil, kimse onu istemediği için. Ama egosu, bu acı gerçeği kabul etmesine asla izin vermezdi.

"Muhtemelen Hamptons'ta bir düğün."

"Aynen. Sonra da bebek istiyorlar. Tanrım, o şeyler çok gürültülü. İhtiyaçları olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bütün o baba kreşi işi. Onu kadınlara bırakın."

Oof. Gittikçe daha da kötüleşiyordu. Eğer bu bana bir iş anlaşması kazandıracaksa, ona uyardım.

"Bir bebekle ne yapacağımı bile bilmiyorum." Omuz silktim, yarı oyuna gelerek, yarı da Heart ile olan durumumu düşünerek. Gerçekten bilmiyordum, ama ihtiyacım olacağı gün, istediğimden daha hızlı yaklaşıyordu.

"Ne yapacağımı biliyorum. Onu annesine geri verirsin."

Gülmeye zorladım kendimi ve kadehimi kaldırdım. "Bekarlığa şerefe," dedim.

"Dur bakalım," dedi Chuck, elini kaldırıp şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Ona merakla baktım.

"Büyük laflar ediyorsun, ama Shipley kızıyla birlikte olduğunu duydum..."

"Oh, o mu?" Elimi sallayarak onu susturdum. "Zavallı kıza sadece duymak istediklerini söylüyorum."

"Ahh," dedi Chuck, etkilenmiş bir şekilde. "Harika bir yatış için iyi

oynadın." "Aynen öyle."

"Peki, şerefe." Chuck kadehini kaldırdı ve benimkine çarptıktan sonra bir dikişte içti.

"Hedefine odaklanmış başka bir iş adamıyla tanışmak güzel. Bir ara oturup konuşmalıyız," dedim.

Oltamı atmıştım, şimdi onu çekmem gerekiyordu.

"Asistanım seninkini aratsın."

O da yemi yuttu.

"Uh-oh," dedi aniden, arkama bakarak. "*Nişanlın* bu tarafa geliyor. Adamım, gerçekten çok güzel bir kadın. Sen şanslı bir adamsın."

"Yakında konuşuruz," dedim, elini sıkıca sıkarak.

"Buna güvenebilirsiniz."

Döndüm ve Kiera'nın kararlı adımlarla bana doğru yürüdüğünü gördüm, taze manikürlü elinde bir martini vardı. Boynuna kadar dekolte olan siyah ipek bir elbise giymişti, muhtemelen spreyle yapılmış güneşten bronzlaşmış tenini ortaya çıkaran bir elbise. Kırmızı rujlu dudakları, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle dişlerini ortaya çıkardı.

"Daniel," dedi, kollarını boynuma dolayarak. "Burada sana rastlayacağımı düşünmüştüm."

"Kiera." Heart'ı aramak için odaya bakarken başımı salladım. Onun görmesini istediğim son şey, Kiera'nın bana sarılması ve çok yanlış bir izlenim bırakmasıydı. Ama onu göremedim. Bu işi çabucak halledip onu aramaya çıkmaya karar verdim.

"Bu gece açık artırmaya çıkmayacak mısın?" diye sordu

Kiera sırtarak. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,"

dedim.

"Çek defterim ve her şeyim yanımdaydı." Dudaklarını bükerek,

"Bu gece teklif verecek çok şey var. Onu kullanabilirsin," dedi.

"Oh, biliyorsun, bu hayırseverlik saçmalıklarını hiç umursamıyorum," dedi, kimse duymasın diye sesini alçaltarak.

Sonra yaklaşıp fısıldadı. "Biliyorsun, hayır işi olsun ya da olmasın... gördüklerin hoşuna gittiye, senden para almam."

"Cazip, ama bu gece iş için buradayım."

Geri çekildi ve gözlerini devirdi. "Ne zaman bu kadar ciddi oldun?"

"Muhtemelen sen ikinci kez evlendiğin zaman. Yoksa üçüncü müydü?"

Bana şakacı bir şekilde itti. "Sen çok kötüsün."

Ellerimi onun üst kollarının üzerine koydum ve hafifçe sıktım. Muhtemelen nazik bir jest gibi göründü, ama aslında onun bana sarılmasını engellemek içindi.

"Gerçekten iş için buradayım, ama seni görmek çok güzeldi, Kiera."

Elimi çekip parmak uçlarına yükseldi. Israrcı biriydi. Ellerini boynuma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Eğlenmek istediğinde beni ara," dedi ve uzaklaştı.

Onun gidişini izledim ve sonra odada Heart'ı ve bir saat önce çıkarmaya yardım ettiğim pembe elbiseyi aradım. İşim bittiğine göre ikinci raunda hazırdım. Onu ararken odada dolaşp tanıdıklarına gülümsedim. Barda değildi, bu belliydi. Açık büfe masasında da değildi. Şu anda tüm teklifleri topladıkları sessiz müzayede masasında da değildi.

Nerede olduğunu bilmiyordum.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım: *Neredesin?* Birkaç dakika bekledim, parmaklarımla telefonuma vurarak. Cevap vermedi. Onu aramayı denedim, ama sesli mesaja yönlendirildi. Kaşlarımı çattım. Bu garipti. Hoşça kal demeden gideceğini sanmıyordum.

Bu gece süitimde geçirdiğimiz zamandan sonra, her şeyi halletmiş olabileceğimizi düşündüm. Çok fazla konuşmadığımızı biliyordum, ki

ama o da benim kadar yatakta istekliydi. İřini bitirdikten sonra bu gece benimle kalacađını dűřűnműřtűm.

Bir saat sonra, yardım etkinliđi sona ermeye bařlamıřtı. Heart'a tekrar mesaj attım, ama cevap gelmedi. Hayal kırıklıđına uğrayarak vedalařtım ve sűitime ıktım. Belki bana katılır diye dűřűndűm, ama gece yarısı geldiđinde gelmeyeceđini anladım.

Tek açıklamam, belki hastalanmış olabileceğiydi. Hala sabah bulantıları yaşadığını biliyordum, hatta geceleri bile, ki bu garipti. Neden buna sabah bulantısı diyorlardı ki?

Sıcak bir duř aldım ve hala onun kokusunu tařıyan yumuřak yatađa girdim. Gűzlerimi kapatıp uykuya dalarken onun kokusunu içime çektim.

Sonraki birkaç gűn, Heart'ı tekrar aramaya çalıştım, ama sadece sesli mesajını dinleyebildim. Birkaç mesaj bıraktım, ama sonra nefesimi bořa harcamayı bıraktım. Neden hayır etkinliğinde ortadan kaybolduğunu ve neden şimdi bana sessiz muamele yaptığını anlamıyordum.

Koridorda yaptıđımız konuřmayı defalarca tekrar ettim. Çok kızgındı. Neredeyse hiç kűfűr etmezdi, ama o zaman sert sűzler dilinden kolayca dűkűlűyordu. Sűylediđi her řey dođruydu. Ne yaptıđımı bilmiyordum ve bunun ona zarar verdiđini biliyordum. Onu yatađa gűtűrmek yerine, ona nasıl hissettiđimi sűyleseydim keřke.

Aslında, o kısmı tamamen pişman değildim. Sadece dűzeltmemiz gereken şeyler olduğunu biliyordum ve şimdi seksle bu sorunu geçiştirmeye alıřtđımı hissediyordum. Onun yanında kendimi tutamıyordum. Bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordum, yoksa o gece çılgınca őfkeli, tutkulu bir seks yapmazdık.

Ne olursa olsun, mesajlarım ve telefonlarım işe yaramıyordu. Masamdaki telefonu aldım ve resepsiyondaki Margaret'i aradım.

"Evet, Bay Jacobs?" diye cevapladı.

"Beşinci Cadde'deki çiçekçiye sipariş vermenizi istiyorum. Üç düzine kırmızı gül istiyorum. Ve bugün teslim edilmeleri gerekiyor."

"Ama saat dört oldu bile..."

"İki katı öde. Üç katı öde. Umurumda değil. Bugün teslim

edilmesi gerekiyor." "Tamam. Nereye gönderilmeleri

gerektiyor?"

"Bayan Heartly'nin ev adresine."

"Evet, efendim."

Telefonu kapattım ve yaptığım şeyi düzeltmek için bunun yeterli olup olmayacağını merak ettim.

Yeterli olmadı.

Üç gün geçti ve Heart'tan haber almadım. Delirmeye başlamıştım. Hayırseverlik etkinliğinden bu yana bir hafta geçmişti ve hiçbir şey olmadı. Onu ne kadar çok ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Ona tamamen aşık olmuştum. Belki de ona aşık olmuştum, ki bu benim yapmadığım bir şeydi.

O gece, dairemde, buzlu viskiyi cömertçe doldurdum. Heart ve birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin görüntüleri, her zamanki gibi zihnimde canlandı. Bir yudum aldım ve aynada kendimi incelerken tezgahın kenarını sıktım.

Yüzümü gördüğümde aklıma gelen tek kelime "pislik"ti. Onu gerçekten

tekrar kaybetmiş miydim?

Koridorda söylediklerini hatırladım ve adımlarımı geriye doğru izleyerek nerede hata yaptığımı bulmaya çalıştım. Benim bu işte olup olmadığımı bilmediğini söylemişti. Onsuz geçirdiğim son bir hafta, benim bu işte olduğumu fark etmemi sağladı. Tamamen bu işin içindeydim ve sonunda ona bunu göstermeye karar verdim.

İçkimi alıp kanepeye oturdum ve yumuşak adaçayı yeşili minderlere gömüldüm. Beton sehpadan dizüstü bilgisayarımı alıp Manhattan'daki en iyi bebek mağazalarını Google'da aramaya başladım. Bir web sitesinden diğerine geçerek bebek karyolaları için yorumları ve araba koltukları için güvenlik derecelendirmelerini okudum.

Bebeklerle ilgili her şeye tamamen kapılmıştım. Heart'ın bu kadar bunalmış olmasına şaşmamalı. Zaten hamilelikle ilgili öğrenmesi gereken çok şey vardı ve hayatında yapması gereken çok fazla değişiklik vardı. Bir de tüm bunların üstüne bir de alışveriş yapması gerekiyordu. Bana kızgın olmasına şaşmamalı.

İki saatlik araştırmanın ardından Bergdorf Goodman'dan bir bebek yatağı ve Nordstrom'dan bir araba koltuğu satın aldım. Warren Street'teki küçük bir butikten birkaç tahta oyuncak sipariş ettim. Ünlülerin gittiği yerden. Hatta nötr renklerde birkaç yenidoğan tulumu da sipariş ettim. Her şeyi hediye paketi yaptırıp Brooklyn'deki dairesine gönderdim. Bebeğimizin en iyisine sahip olmasını istiyordum ve Heart'ın benim çaba gösterdiğimi bilmesini istiyordum.

Heart'ın bebeğin cinsiyetini ne zaman öğreneceğini ya da zaten biliyor mu diye merak ettim. Sonra bana söyleyecek mi diye merak ettim. Ne istediğimi hiç düşünmemiştim çünkü aile kurmayı düşünen biriyle hiç birlikte olmamıştım. Hatta bu konu gündeme bile gelmemişti.

Kiera ve ben bir süredir birlikteydik, ama o pek anne tipi bir kadın değildi. Bir keresinde yeğenini kucağına aldığını görmüştüm. Çok doğal olmayan bir hareketti. Zavallı bebeği, pahalı kürk halısına kakasını yapmış bir köpekmiş gibi tutuyordu. Düşündüm de, bebek ağladığında, içgüdüsel olarak irkiliyor gibiydi. Sanki bir arıza varmış gibi.

Nedense, Heart'ın iyi bir anne olacağını biliyordum. Kanepeye yaslanıp onun yaşadığı her şeyi düşünürken iç geçirdim. Ona daha fazla soru sormalıyım. Doktor randevularına onunla birlikte gitmeyi teklif etmeliydim. Şimdi düşününce, masamdan o ultrason görüntüsünü alıp bebeğimizi birlikte izlemek de dahil olmak üzere, yapmam gereken çok şey vardı.

Eşya satın almanın her şeyi düzeltmeyeceğini biliyordum, ama ona gerçekten bu işe ciddi olduğumu göstermek için yeterli olacağını umuyordum. Nasıl baba olunacağını bilmiyor olabilirdim, ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Bunu istiyordum. Ve bunu Heart ile birlikte yapmak istiyordum.

Bölüm 31

ADDISON

Monica, kurdelelerle sarılmış büyük kutuları ve kağıt mendillerle dolu çantaları atlatarak daireme girdi.

"Uh, bensiz bebek partisi mi verdin?" diye sordu, dairemdeki dağınıklığı görünce kafasını kaşıyarak.

"Tabii ki hayır," diye cevapladım ve kanepeye çöktüm.

Son birkaç gündür gelen teslimatların kaplamadığı tek yer orasıydı. Dairem, sahip olduğum az sayıdaki mobilyayı bile zor sığdırıyordu, bu kutuları ve hediyeleri saymıyorum bile.

Etrafıma bakındım ve iç geçirdim. Monica, gözlerinde binlerce soru ile bana bakıyordu.

"Daniel'dan geldiler," diye omuz silktim.

Siyah kurdeleyle bağlanmış büyük beyaz kutulardan birine doğru yürüdü. Parmaklarını kutunun üzerinde gezdirdi ve etikete baktı.

"Bergdorf Goodman mı?" Gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Saçma, biliyorum."

"Bu bebek benden daha güzel şeylere sahip olacak."

Yumuşak bir kahkaha attım. Doğruydı. Bu eşyaların dörtte biri muhtemelen bir aylık kiramı ödemek için yeterliydi.

Monica gelip yanıma, kanepeye oturdu.

"Yani, yakışıklı CEO, birlikte sahip olacağınız bebek için size tüm bu eşyaları gönderdi ve siz sanki limon yemiş gibi görünüyorsunuz. Neyin var?" diye sordu, kollarını kavuşturup kanepenin koluna yaslanarak.

"O benim hayallerimin erkeği değil..."

"Uh-oh. Şimdi ne oldu? İkinize yetişemiyorum."

"Geçen gece o hayırseverlik etkinliğine gittiğimi biliyorsun. Hayırseverlik müzayedesini olan."

"Evet. Elbise almak için seninle alışverişe gitmiştim. Eminim muhteşem

görünüyordun." "Daniel de oradaydı."

"Tabii ki oradaydı ve muhtemelen ellerini ve gözlerini senden ayıramamıştır."

"Ben iş yapmaya çalışırken tamamen uygunsuz davrandı. Sanki kıskanıyormuş gibi bir şeydi."

"Tabii ki." Monica gözlerini devirdi.

"Bu konuda tartışmaya başladık ve sonra bebek ve bizim hakkımızda daha da hararetli bir tartışmaya dönüştü."

"Ve sonra bu..."

"Akıllara durgunluk veren, harika bir barışma seksi," dedim, yüzümü ellerimle kapayarak.

"Tabii ki öyle oldu. Sizler yürüyen, konuşan bir aşk romanısınız." "Evet,

ama ben mutlu sonu göremiyorum."

"Neden bahsediyorsun? Adam açıkça senden hoşlanıyor ve birlikte bir bebeğiniz olacak. Ve o bebek en lüks hayata doğacak. Modern bir Külkedisi hikayesi gibi. Sadece sabah bulantıları ve jalapeno biberine olan iştahın var."

"Bunların hiçbiri umurumda değil." Başımı salladım. "Geleceğini birlikte kurmaya başladığım adamın büyük bir yalancı olduğu ortaya çıktığında umurumda değil."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, yanıma yaklaşıarak.

"Biz, bilirsin..." Durdum. "Seks

yaptıktan sonra..." diye tamamladı

Monica.

"Evet, sessiz müzayedeye geri döndük ve onun çirkin şeyler söylediğini duydum."

"Ne gibi?"

"Evlilikten ve beyaz çitli evlerden hoşlanmadığını söyledi. Bağlanmak istemediğini söyledi."

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Monica.

"Biliyorum."

"O zaman tüm bunlar ne için?" diye sordu, eliyle odayı işaret ederek.

"Onu görmezden geliyordum, ama o nedenini bilmiyor. Söylediklerini duyduğumu bilmiyor. Oradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım."

"Hay aksi. Çok üzüldüm, Heart. Ne karmaşa

ama." "Biliyorum..."

Kanepeden kalkıp bacaklarını tokatladı. "Peki, nasıl yardımcı olabilirim? Bunların hepsini kutulardan çıkarmaya başlayalım mı?"

"Bunları saklayamam," dedim, başımı sallayarak.

"Tabii ki saklayabilirsin. Bloomingdales veya Bergdorf Goodman'da mağaza kredisini kendin için kullanmayacaksın ya. Bunların hepsine bebeğin için ihtiyacın olacak. Bence sakla."

Haklıydı.

"Tamam," dedim tereddütle. "Ama hiçbir şeyi açmaya hazır değilim. Henüz çok erken. Çok gerçek."

Monica başını salladı. "Tamam, peki, hepsini arka duvara iteyim."

"Yardım edeyim."

"Hayır. Ağır şeyleri kaldırma. Sen otur ve dinlen."

Kanepeye oturup en iyi arkadaşımın ağır kutuları yerden iterek homurdanıp inlemesini izlerken gülümsedim. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

Ertesi sabah metrodan inip işe yürürken, gazete bayisindeki magazin dergilerinin ön sayfasında Daniel'ın yüzünü gördüm. İçinde ne yazdığını düşününce kalbim ağzıma geldi. Biri bizi öğrenmiş miydi? Biri bebeği öğrenmiş miydi? Hızla yanına gidip dergilerden birini aldım ve sayfaları telaşla çevirmeye başladım.

"Affedersiniz, bunun parasını ödemeniz gerekiyor," dedi görevli.

"Haklısınız. Özür dilerim."

Cüzdanımı çıkardım ve ona birkaç dolar verdikten sonra dikkatimi tekrar dergiye verdim. Sonunda, Daniel ve Victoria's Secret modellerinin podyum gösterisinden sonra çekilmiş fotoğraflarının kolajlandığı orta sayfaya geldim. Her bir fotoğrafı incelerken boğazımı yuttum. Onun eski haline döndüğüne inanamıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

"Hanımefendi, burası kütüphane değil. Lütfen derginizi alıp buradan ayrılın," dedi görevli sabırsız bir şekilde.

"Ödemeyi yaptım, değil mi?" diye tersledim.

"Tamam, tamam. Sadece tezgahın önünde kalabalık yapmayın," dedi, savunma amaçlı ellerini kaldırarak.

Kenara çekilip makaleyi okudum, Daniel'ın göz kamaştırıcı gülümsemesi ve fotoğraf çekilmeye karşı kaygısız tavrından dikkatimi dağıtmamaya çalışarak. Bana karşı hiç böyle davranmazdı. Her şey hep çok gizliydi. Hep arka kapılardan gizlice çıkardı ya da eşofman ve tişört giyerdi. Tanrı korusun, Brooklyn'de ya da benim gibi önemsiz biriyle birlikteyken biri onu tanırsın.

Bu konuda üzülme aptalca görünüyordu, özellikle de gazetelerde yer almak ya da paparazziler tarafından takip edilmek gibi bir ilgin olmadığı halde. Bu bir kabus gibi geliyordu. Sanırım onun benden utandığını hissetmekten kendimi alamıyordum. En çok canımı yakan da buydu.

Makaleyi gözden geçirdim ve bu fotoğrafların geçen yıldan olduğunu, ancak şimdi ortaya çıktığını okudum. Bunun güncel bir olay olmadığını bilerek, hem rahat bir nefes hem de kahkaha attım. Açıkçası, magazin dergileri haber sıkıntısı çekiyordu ve yanlış bilgilerle okuyucularını çekmeye çalışıyorlardı.

Bir an için onun için üzüldüm, ama sonra olan biten her şeyi hatırladım.

Dergiyi çantama koydum ve köşeyi dönüp işime gittim. Asansör kapıları benim katımda açıldığında, yavaş bir alkışla karşılandım ve odaya girerken alkışlar hızlandı. Çok şaşkın bir şekilde etrafa baktım. Başka birine alkışlamadıklarından emin olmak için arkama baktım.

Brian geniş bir gülümsemeyeyle yanıma geldi.

"İşte geldi," dedi ve herkesle birlikte alkışladı. "Ne oluyor?"

diye sordum.

"Daniel Jacobs'u buraya getiren sensin, bunu bilmediğine şaşırdım. Bağışını iki katına çıkardı."

Onun bana söylediklerini anlamaya çalışırken, orada sessizce durdum. "Bu ne zaman oldu?"

"On beş dakika önce."

"Ama Shelley..." dedim, onu ararken.

Benim yerime bu işi devralan oydu. Övgüyü hak etmiyor muydu?

"Hepsi senin sayende, kızım," dedi içtenlikle, yanıma gelip bana sarıldı. "Ben sadece ince detayları hallettim. Anlaşmayı yapan sensin."

"Teşekkürler Shell," dedim titrek bir sesle ve ona sarıldım.

Beni bıraktı ve herkes ofislerine ve çalışma odalarına dağılmaya başladı, beni şaşkın bir halde bıraktılar. İlk bağış miktarı şirketimizin tüm gidişatını değiştirmişti ve şimdi iki katına çıkmıştı. Artık ne yapacağımızı bilmediğimiz kadar çok paramız vardı.

Ofisime doğru yürürken herkese utangaç bir gülümsemeyle selam verdim, yüzümdeki şoku gizlemeye çalışarak. Ofisimin güvenli ortamına girince kapıyı kapattım ve masamdaki sandalyeye oturdum. Ne fırtınalı bir Pazartesi sabahıydı. Daniel'ın dikkatimi çekmeye çalışmasının başka bir yolu daha. Adam, her şeyden önce ısrarcıydı.

Ya beni etkilemeye çalışıyordu ya da bu sabahki magazin haberlerinden sonra kendini iyi göstermeye çalışıyordu. Aslında kar amacı gütmeyen kuruluşu ya da yaptığımız işi umursadığı için değil, bu da birdenbire beni kızdırdı. Bu adamın sorunu neydi ki, kendini içinde bulunduğu her türlü sorundan parayla kurtarabileceğini düşünüyordu? Hayat öyle işlemiyordu.

Ona sertçe cevap vermeyi düşündüm, ama bunun yerine Monica'ya mesaj atmaya karar verdim. Ona zamanımı harcamaya değmezdi.

Ben: Bay Para Torbası yine iş başında.

Monica: Şimdi ne var? Bebek on altı yaşına geldiğinde alacağı araba. Eminim senin çatı katında ona yer bulabiliriz.

Ben: *Haha. Hiç şaşırmam, ama hayır. Leading to Learn ile ilk bağışını ikiye katladı.*

Monica: *Hadi canım. Bu demek oluyor ki...*

Ben: *Evet. Bir milyon dolar.*

Monica: *Vay canına.*

Ben: *Biliyorum.*

Kapıda bir vuruş duydum.

"Girin," dedim, telefonumu masama koyup meşgul görünmeye çalıştım. Brian kafasını içeri soktu. "Bir saat sonra toplantıya gelebilir misin?" "Tabii, ne oldu?"

"Merkezden Bay Bradley Philadelphia'dan geliyor. Anlaşmayı duydu ve seninle görüşmek istiyor."

Brian'a ihtiyatla baktım.

"Bu iyi bir şey, Addison." Kapı çerçevesine parmaklarıyla ritim tuttu. "Bir saat."

Ben başımı salladım ve o kapıdan çıkıp arkasında kapıyı kapattı.

Mide bulantısı hissettim ve masamın çöp kutusuna eğildim, kusacağımı sandım. Bay Bradley, Leading to Learn'in İcra Direktörüydü. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım, ama hiç toplantı yapmamıştım. Endişelenmeye başladım.

Bir saat çok çabuk geçti ve Brian'ın ofisine gittim. Kapıyı hafifçe çaldım ve o beni içeri davet etti. Brian masasında oturuyordu ve karşısında, yanında deri bir evrak çantası olan lacivert takım elbiseli Bay Bradley vardı.

Ayağa kalktı ve elimi sıkıca sıktı.

"Merhaba, Bay Bradley," dedim ve yanındaki koltuğa oturdum.

"Bayan Heartly. Burada harika işler başardığınızı duydum. Bu kar amacı gütmeyen kuruluşun ancak hayal edebileceği şeyler."

"Oh, ben öyle demezdim."

"Şimdiye kadar sahip olduğumuz ve muhtemelen sahip olacağımız en büyük bağışçı ile bir anlaşma yaptınız."

"Onunla gurur duyuyoruz," dedi Brian, ikimize de gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

"Bence sizin paha biçilmez insan ilişkileri becerileriniz ve müzakere taktikleriniz takdir edilmeli," dedi Bay Bradley.

Bunlar benim sahip olmadığım iki şeydi. Bu anlaşmaya başkası meşgul olduğu için ben atandım. Küçük konuşmalarda yetenekli olduğum veya

biraz ikna edici olduğum için değildi. Daniel sadece hoşuna giden bir şey gördü ve ona para yağdırdı. Her şeyde yaptığı gibi. Kendimi sahtekar gibi hissettim.

"Sizi bağış ekibinin başına terfi ettirmek istiyoruz," diye devam etti Bay Bradley.

"Ama..." diye başladım.

"Bu terfi ile birlikte cömert bir maaş artışı da olacak ve şirket içinde iyi bir atama olacak. Kim bilir? Belki bir gün benim işimi devralırsınız," dedi Bay Bradley.

Onun söylediklerini düşünürken yanağımın içini ısırdım.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi, "Şimdi karar vermen gerekmiyor. Sadece düşün" dedi.

"Düşüneceğim, efendim."

Ayağa kalktı ve elimi sıkıca sıktı, sonra ben rüya gibi bir halde odadan çıktım. Bütün bunlar Daniel sayesinde oluyordu. Ona hem teşekkür etmek hem de yumruk atmak istedim.

Bölüm 32

DANIEL

Pazartesi öğle vakti, Heart'tan hala haber almadığım için endişelenmeye başlamıştım. Sessiz müzayedede karşılaşalı üç gün olmuştu. O gece, bana mesafe koymak istediğini söyledikten sonra bizi bir araya getiren şeyin kader olduğunu düşünmüştüm. Artık o kadar emin değildim. Başladığımız yere geri dönmüş gibiydik.

Henüz inmek istemediğim bir rollercoaster'da gibi hissediyordum. Zirveler sınırsız, çukurlar ise dipsiz gibiydi. Başka bir kadın olsaydı, bunu önemsemezdim, ama Heart'ta farklı bir şey vardı. Ve bu sadece bebeğimizi taşıdığı için değildi. Ya da seksin hayatımda yaşadığım en iyi seks olması da değildi. O farklıydı.

Sabırsızlıkla, bilgisayar ekranına bakarken masamın üzerine parmaklarımla ritim tutuyordum. Tüm hediyelerim hafta sonu teslim edilmişti, ama ondan hala haber almamıştım. Bu sabah çaresizce Leading to Learn'i aradım ve bağışımı iki katına çıkarmak istediğimi söyledim, umarım bu onun dikkatini çekerdi. Bu saçma bir taktikti ve açıkça işe yaramadı.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Belli ki o, hediyelere tepki veren biri değildi. Yine, birlikte olduğum diğer kadınlardan farklıydı.

Bir saat içinde ne olmuştu da otelden ayrılmış ve bir daha haber vermemişti? Üç gündür kafamı yoruyordum ama bir sonuca varamıyordum. Bu durum beni içten içe yiyip bitiriyordu, öğrenmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp sandalyemden ceketimi hızla aldım ve giydim. Ofisimden çıkıp lobiyi hızla geçtim ve asansör düğmesine bastım.

"Bay Jacobs?" diye sordu Margaret masasından.

Ona baktım, gergin görünüyordu. "Evet, Margaret?"

"Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sordu. "Gitmem gereken bir yer var."

"Peki ya toplantınız?" diye sordu, saate bakarak.

Kahretsin. On beş dakika sonra Londra'dan bir temsilciyle toplantım vardı.

"Yeniden planlayın," dedim.

Londra ile olan bu anlaşma başımın belası olduğu için bu pek akıllıca bir hareket değildi. Bunun değeceğini biliyordum, ama tüm detayların doğru olduğundan emin olmak için harcadığım zaman çok yorucuydu. Heart ile olan bu kavga, ya da her neyse, işi daha da zorlaştırıyordu.

"T-tamam," diye cevapladı.

Asansör kapıları açıldı ve Margaret'in telaşla kağıtlarını karıştırıp telefonu eline aldığı izlerken içeri girdim. Londra beklemek zorunda kalacaktı.

Kaldırımında Armand'a mesaj attım ve o da arabayı geri çevirdi. Ona Heart'ın iş yerinin adresini verdim ve yola çıktık. Onun binası benimkinden çok uzak değildi ve yaklaştıkça içimde bir belirsizlik hissetmeye başladım. Onun iş yerine gitmek muhtemelen kötü bir fikirdi, ama bana başka seçenek bırakmamıştı.

Araba kaldırıma yanaştı ve ben binaya bakarak bir sonraki adımımın ne olacağını düşündüm.

Armand boğazını temizledi. "Efendim, geldik."

Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Teşekkürler, Armand." Başımı salladım.

O arabadan indi ve benim kapımı açmak için geldi. Arabadan indim ve içeri girmeden önce takım elbisemi düzelttim. Asansörle onun katına çıktım ve onu görmeye neden geldiğime dair bir bahane bulmaya çalıştım. Bağış evrakları üzerinde birlikte çalışmıyorduk, ama bir toplantı yapmamızın tuhaf olmayacağı kesindi. İşler karmaşıklaşmadan önce birlikte çalışmak istediğim kişi oydu.

Asansör kapıları açıldı ve resepsiyondaki kız uykulu bir şekilde başını kaldırdı, ama birdenbire canlandı.

"Merhaba. Bay Jacobs. Hoş geldiniz."

"Merhaba," dedim, ellerimi masasına koyarak.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Heartly ile görüşmek için geldim.

İçeride mi?" "İçeride olmalı. Randevunuz

var mı?" "Evet," diye yalan söyledim.

"Bu taraftan." Ayağa kalktı ve ben de onu koridorda takip ettim, çalışanların dikkatli bakışlarını hissederek. Bu sabah yaptığım ve tüm şirketi değiştirecek olan telefon görüşmesini neredeyse unutmuştum. Haberleri duymuş olmalılar.

"Sadece, kar amacı gütmeyen kuruluşumuza yaptığınız cömert bağıştan dolayı çok heyecanlı olduğumuzu söylemek istedim. Gerçekten inanılmaz bir şey. Tüm ofis bunu konuşuyor," dedi kız yürürken.

Kesinlikle hepsi biliyordu.

"Yardımcı olabilmek hoşuma gidiyor. Bayan Heartly, burada yaptığınız önemli işi açıkça belirtti. Takdire şayan bir iş ve ben de üzerime düşeni yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"İşte geldik," dedi ve kapalı kapıyı hafifçe çaldı. "Girin," diye seslendi

Heart.

Kapı açıldığında ve içeri girdiğimde kalp atışlarım birkaç kez hızlandı. Heart masasına bakarak, bir post-it üzerine bir şeyler yazmaya odaklanmıştı. Çizgili düğmeli gömleği ve makyajsız yüzüyle çok doğal bir güzelliğe sahipti. Aniden çok endişeli hissettim.

"Bay Jacobs görüşmeniz için geldi," dedi resepsiyondaki kız.

Heart başını kaldırdı ve beni kapıda dururken gördü. Aniden çok sıcak hissettim. Yüzünde panik, şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade belirdi.

"Teşekkürler," dedi Heart soğuk ve küçümseyici bir

şekilde. Kapı arkamdan kapandı ve yalnız kaldık.

"Burada ne işin var?" diye sordu keskin bir sesle, masasındaki sandalyeye sertçe oturarak.

"Seni görmem gerekiyordu," dedim, bir adım yaklaşarak. "Geçen gece ortadan kayboldun..."

"Gitmem gerekiyordu." Kollarını kavuşturarak keskin bir şekilde

konuştu. "Sonra da telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedin."

"Sanırım meşguldüm."

"Peki, gönderdiğim hediyeleri aldın mı?"

"Evet, gönderilen çok sayıda paketi aldım." Diye iç geçirdi.

"Sadece yardım etmek istedim..."

"Daha çok, dikkatimi çekemediğinde onu satın almak istedin gibi." "Bu doğru değil," dedim, kısmen doğru olsa da.

"Ben öyle bir kız değilim, Daniel. Bunu sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Fransız restoranlarında pahalı akşam yemekleri ya da Bergdorf's'tan hediyelerle satın alınacak bir kız değilim. Belki hayatındaki diğer kadınlar bununla kolayca kazanılabilirdi, ama ben onlardan biri değilim."

"Biliyorum. Bu yüzden senden hoşlanıyorum."

"Ama beni toplum içinde görünmek için yeterince sevmiyorsun. İmajına zarar verir mi?" diye sordu alaycı bir suratla.

"Mesele bu mu?" diye sordum, sinirlenerek.

"Bu sabahki magazin dergilerini gördüm. Benim yarısı kadar olan, neredeyse çıplak birini ortalıkta gezdirmekte hiçbir sakınca görmüyorsun."

"O fotoğraflar geçen seneden!" Sesim bir oktav yükseldi.

"Fark etmez. Ben senin birlikte olman gereken kişi değilim. Ben o kızlar gibi değilim. Ne tür oyunlar oynadığını bilmiyorum."

"Seni basının acımasızlığından korumaya çalıştığımı kaç kez söylemem gerekiyor? Seni avlayacaklar. Geçmişini kazıp çıkaracaklar. Bu strese ihtiyacın yok. Hele de bebek varken."

"Oh, senin bile istemediğin bebek mi?" diye sordu, bana bir bakış attı. "Sen

neyden bahsediyorsun?"

"Geçen gece seni duydum. O adamla evlilik ve bebeklerle ilgilenmediğini konuşuyordun."

Yutkundum. Söylediklerime inanıyormuş gibi gülümsemek zorunda kaldığım o korkunç konuşmayı duyduğunu bilmiyordum. Çok pislik gibi konuşmuş olmalıyım. Bıraktığına şaşmamalı.

"Evet, ne kadar eğlenceli bir konuşmaya denk geldim..." diye tersledi, benim şaşkınlığımı fark ederek.

"Kalbim, hiçbirini kastetmedim."

Kollarını kavuşturdu ve sanki burnum uzuyormuş gibi bana baktı.

"Ciddiyim. Tamamen iş içindi. O adamla sohbet etmeye ve onun duymak istediklerini söylemeye çalışıyordum, böylece gelecekte birlikte iş yapabilirdik."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey," diye mırıldandı.

"Biliyorum, ama doğru."

"Doğru olsa bile, bu saçmalık Daniel. Neden bir pisliği etkilemek için olmadığını biri gibi davranasın ki? Tabii, sen öyle biri değilsen."

"Öyle değil. Aptalcaydı. Ama işler böyle yürür. Anlamalısın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Seninle ilgili neyin doğru neyin gösteriş olduğunu bilmiyorum. Daha önce senden şüphe duyuyorsam, artık sana hiç güvenemeyeceğimi biliyorum. Baba olarak değil. Erkek arkadaş olarak değil. Hayatımda hiç olmaması gerektiğini biliyorum."

"Bunu kastetmedin," dedim, masasının arkasına geçerek.

"Yapma," dedi, bir adım daha yaklaşırsam beni orada öldürebilecek bir bakış attı.

Zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım. "Lütfen, beni dinle."

"Hayır, cuma gecesi yaptığın gibi konuşmaktan kaçmaya çalışmana gerek yok. Beni yatağına atarak hiçbir sorun yokmuş gibi davranamazsın," dedi ayağa kalkarak.

Bu adil değildi. O koridorda, o süitte ikimiz de birbirimize kapılmıştık. "Bu iki

kişinin işi," diye hatırlattım ona.

Gözlerini devirdi ve bu beni sinirlendirdi.

"O otel odasına benimle birlikte gelen sensin, kendini üstün görme. Kimse seni zorlamadı."

"Bu ne cüret!" Yüzü parlak bir pembeye döndü. Kızardığını mı, kızdığını mı bilemedim.

"Kabul et. Sen de korkuyorsun. Bu yüzden konuşmaktansa sevişmek daha kolay geliyor." "Ben bunların hiçbirini istemedim!" diye bağırdı, başını sallayarak.

"Gerçekten mi? Çünkü benim evimde geçirdiğimiz ilk gece, farklı bir şey söylüyordun. Aslında, tezgahımın üzerinde benim adımı haykırıyordun."

Hayal kırıklığım, düşünmeden ağızımdan çıkan sözleri hızlandırıyordu.

"Ben... ben..." diye kekeledi.

"Ne dedin?" diye bir ses kapıdan geldi.

Aniden başımı kaldırdım ve Heart'ın patronu Brian'ın orada durduğunu gördüm. Başını eğip kaşlarını kaldırarak ikimizi sırayla baktı.

"Brian!" diye bağırdı Heart, beni iterek yanından geçti. "Göründüğü gibi değil."

"Gerçekten mi? Çünkü iş arkadaşınla cinsel ilişkiye girmişsin gibi görünüyor."

"Açıklayabilirim," dedim.

"Sakın," dedi Heart keskin bir sesle, başını çevirerek. "Addison?"

diye sordu Brian.

O da ona döndü ve derin bir nefes alırken vücudunun titrediğini görebiliyordum.

"Çok üzgünüm Brian. Ben sadece... bir an için aklımı kaçırdım."

"Maalesef, bu Leading to Learn'deki etik iş uygulamalarımıza aykırı davranmak için yeterli bir neden değil. Senden çok hayal kırıklığına uğradım, Addison."

"Ama, eğer sen sadece..."

Brian elini kaldırdı ve başını salladı. "Bence başka bir iş aramaya başlasan iyi olur," dedi. "Para veya bağış karşılığında seks yapmayan bir iş."

Gitmek için döndü, ama önce bana bakıp ciddi bir şekilde başını salladı.

"Bay Jacobs," dedi ve kapıyı arkasında kapattı.

Heart bana sırtını dönmüştü. O kadar hareketsizdi ki, nefes alıp almadığını anlayamıyordum.

"Heart," dedim yumuşak bir sesle, uzanıp elini omzuma koydum.

"Bana dokunma," dedi.

Elimi çektim. "Çok üzgünüm. Onunla konuşmama izin ver ya da..."

Hızla dönüp bana baktı. "Hayır. Yeterince zarar vermedin mi?"

Gözleri yaşlarla doldu ve ben tek istediğim onları silip onu kollarıma almak oldu. Her şeyi mahvetmişim. Her şeyi.

Bölüm 33

ADDISON

Sanki son birkaç aydır bu adam yüzünden içime attığım tüm gözyaşları bir anda dökülmeye başladı. Onları durdurmaya ya da silmeye çalışmadım. Sadece akmalarına izin verdim. Nasıl görüldüğüm ya da nasıl ses çıkardığım umurumda değildi. Zayıf görünsem de umurumda değildi. Daniel yakınımda durup izlerken, ofisimde her şeyi boşverdim, çünkü ona izin verdiğim tek şey buydu.

Hayatım, bu ofiste birkaç dakika içinde tamamen değişti. Bu ofisi kazanmak için çok çalışmıştım, ama artık benim diyemeyecektim. Tüm suçu Daniel'e atmak istedim, ama o haklıydı. Bu işin iki tarafı vardı ve bu karmaşık ağın her bir parçası benim suçumdu.

Keşke geri dönüp, sonuca ulaştığımız yörüngeyi değiştirebilseydim. Toplantı günü hasta olduğumu söyledim. Öyle yapsaydım, o şık barda beni asla tanımaz ve evinde devam edecek bir tur daha içki sipariş etmezdi. Öyle yapsaydım, ona bu kadar kapılmaz ve çekingenliğimi bırakmazdım, sonuçta şimdi içimde büyüyen gerçek bir bebek olmazdı.

Ama zamanda geriye gidemezdim. Bunun yerine, bu anı yaşamak zorundaydım.

Patronumun her şeyi bildiği, ya da en azından bunun kötü bir şey olduğunu bilecek kadarını bildiği bu anı. Gerçekten çok kötü. Brian'ın hayatımın en mahrem detaylarını bilmesi beni çok utandırdı. Daha da ötesi, bunun bana işimi kaybetmeme mal olması beni mahvetti.

Her şey çok fazlaydı. Sırtımı masaya yaslayıp yere kayarak başımı ellerimin arasına aldım. Daniel'ın yanıma yere oturduğunu hissettim. Gitmiyordu ve bunun beni kızdırdığını mı yoksa biraz sevimli bulduğumu mu bilemedim.

Başımı ellerimden kaldırıp ona baktım. "Neden buraya geldin?" diye sordum.

"Seni görmek için çaresizdim. Neler olduğunu öğrenmek

için." "Ve iş yerime gelmenin en iyi fikir olduğunu mu

düşündün?" "Dediğim gibi, çaresizdim," diye cevapladı

yumuşak bir sesle.

"Her şeyi mahvettin," diye fısıldadım, öfke sesimi titretmişti. "Bırak

düzelteyim."

"Düzeltemezsin. Hayatta her şeyden paçayı sıyrabileceğini düşündüğünü biliyorum, ama yapamazsın."

"Bir kez daha patronunla konuşmama izin ver."

Başımı salladım ve yere baktım. Daniel'ın bunu halının altına süpürebileceğini düşünmesine inanamıyordum, sanki

Brian'ın bunu öylece geçiştireceği yoktu, geçiştirse bile, onun hakkımda ne düşündüğünü bilirken burada çalışmak bana doğru gelmezdi.

Daniel ile benim ilişkimiz hakkındaki varsayımları, eğer buna ilişki denilebilirse, tamamen yanlış olsa da, bunun nasıl görüldüğünü biliyordum. Sanki işimde yeterince iyi değildim de, anlaşılmayı garantilemek için başka önlemler almışım gibi görünüyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Mide bulantısı dalgası beni sardı ve iki büklüm oldum. "İyi misin?" diye

sordu Daniel, elini sırtıma koyarak.

"İyiyim," dedim, elini iterek. "Bunu

çözebiliriz."

"Biz *mi*?" diye bağırdım.

Bana üzgün bir bakış attı, bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Sanki senin için en önemli şeylerden birini kaybetmişsin gibi. Sanki geleceğini kaybetmişsin gibi. Sanki kiranı nasıl ödeyeceğini bilmiyormuşsun gibi."

Bir an düşündü. Yüzünden, daha önce hiç böyle bir şey için endişelenmemiş olduğunu anlayabiliyordum. Çoğu insanın gerçekliğinden bu kadar uzak olması onun suçu değildi.

Benim gerçekliğim ise dibe vurmuş olmamdı. Başvurabileceğim kimse yoktu. Ailem bana yardım etmeyeceklerini çoktan açıkça belirtmişti.

"Başka bir iş bulabilirsin. Sana yardım edebilirim," dedi Daniel.

Gülerek, gözlerime hiç gülümseme yansımadan, "Evet, lütfen, insanların nasıl bulduğumu merak edeceği bir iş bulmama yardım et" dedim.

"Bir şekilde yardım etmeme izin vermelisin,"

dedi. "Nasıl?"

"Sana verdiğim çeki bozduğunu biliyorum..."

"Çözümün bu *olduğunu* mu düşünüyorsun?"

"Başka bir iş bulana kadar yardımcı olur."

"Senin parana ihtiyacım yok."

Bu apaçık bir yalandı.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, cevabı bilmek istediğimden emin olmadan.

Gidiyor olabilirdi, ki içten içe bunu istemiyordum, ya da durumu daha da karmaşık hale getirecekti.

"Patronunla konuşacağım," dedi kesin bir sesle, kapıyı açıp koridora adım attı.

Elimden geldiğince çabuk ayağa kalktım, ama bu zordu, çünkü karnım iki katına çıkmıştı. Bunu akıllıca gizlemeye çalışmıştım, ama yine de kimsenin fark etmemesine şaşırıyordum. Belki de sadece nazık davranıyorlardı.

Aceleyle Daniel'ı koridora kadar takip ettim, ama o çoktan Brian'ın kapısına varmıştı. Herkesin gözleri üzerimizdeydi, ama bunu belli etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sıkıca bastırdığım dudaklarımdan zoraki bir gülümsemeyle sakın bir şekilde yürümeye çalıştım, ama kalbim göğsümde çarpıyordu. Daniel çoktan Brian'ın ofisine girmişti.

Kapıyı açtım ve arkamdan hızla kapattım. "Lütfen.

Bağış iki katına çıkarabilirim," dedi Daniel.

Sırtı bana dönüktü ve Brian parmak uçlarını birbirine bastırarak masasında oturuyordu. Ben odaya girdiğimde bana bakma zahmetine bile girmedi.

"Bu sabah zaten iki katına çıkardığın bağış mı kastediyorsun?" diye sordu Brian, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Ne gerekiyorsa yaparım."

"Sence bu bazı soruları gündeme getirmez mi?" "Gizli

kalırsa getirmez."

"Bay Jacobs, sizinle ilgili hiçbir şey gizli değildir," diye cevapladı Brian sert bir ses tonuyla.

Duvara yaslandım, yetişkinlerin masasına davet edilmeyen bir çocuk gibi hissediyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Her şeyin önümde açığa çıkmasına izin verdim.

"Evet, geçmişte yaptığım tartışmalı seçimlerin basında yer bulduğunu kabul ediyorum. Ama iş uygulamalarımla ilgili hiçbir şey yayınlanmadı. Bunlar en yüksek ahlaki değerlere göre yürütülüyor. Lütfen benim itibarımın şirketim için belirlediğim standartları veya Heart hakkındaki görüşünüzü etkilemesine izin vermeyin."

Brian ona sorgulayan bir bakış attı.

"Yani, Addison," dedi Daniel çabucak.

Bu durumun nasıl kötüden daha kötüye gittiğini fark edince bir an için gözlerimi kapattım.

"Bay Daniels, beni ikna etmek için çok uğraştığınız ahlaki değerlerle kurduğunuz işi takdir etsem de, Bayan Heartly'nin burada çalışmaya devam etmesine izin veremem. Bu durum basına yansır, kar amacı gütmeyen kuruluşumuz kapılarını kapatmak zorunda kalır. Bunun olmasına izin veremem."

Yutkundum. Haklıydı. Leading to Learn'in şüpheli yöntemlerle bağış parası topladığı ortaya çıkarsa, kurum kapanmak zorunda kalacaktı. Davalar açılacaktı. Her şey çok karışık hale gelecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim. İşimi kaybetmeme rağmen, birlikte kurduğumuz şey benim için hala çok önemliydi.

"Anlıyorum," dedim, sonunda bir şey söyleyerek.

Duvardan kendimi itip Daniel'in yanına bir adım attım.

"Brian, benim kötü seçimlerim yüzünden seni bu zor duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Daniel ile aramızda olanların yanlış olduğunu, ama gerçek olduğunu bilmeni isterim. Bunun Leading to Learn'deki konumumu ilerletmekle hiçbir ilgisi yoktu."

Brian bir an beni inceledi, sonra konuştu. "Gittiğinize üzuldüm Bayan Heartly. Ama bu yapılmalıydı."

Ona ciddi bir şekilde başımı salladım ve kapıya doğru döndüm.

Çıkarken, arkamda Daniel'in "Onu göndererek büyük bir hata yapıyorsun" dediğini duydum.

Onu görmezden geldim ve asansörlere doğru yürüdüm. Yanımda hiçbir eşyam yoktu. Oradan çıkmam gerekiyordu. En azından bir süreliğine.

Asansör kapıları kapanmaya başladığında, Daniel elini kapıdan içeri soktu ve içeri girdi. Hiçbir şey söylemedim. Ona bakmadım. Sessizlik içinde asansörle yukarı çıktık, ama bu sessizlik bana çok gürültülü geliyordu, çünkü az önce konuşulan tüm sözler zihnimde yankılanıp duruyordu.

Birinci katta olduğumuzda, hızla onun yanından geçip kaldırıma çıktım. Orada nihayet nefes alabileceğimi hissettim.

ve gözlerimi kapatarak yüzümde güneşin sıcaklığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi Daniel, yanıma yaklaşıarak.

Kafamı salladım ve gözlerimi kapalı tuttum.

"Seni eve götüreyim mi?" diye sordu.

"Hiçbir eşyam yok." "Şey, ben...

"Hayır, oraya geri dönmeyeceksin. Hiçbir şey yapmayacaksın. Yeterince yapmadın mı?" diye sordum, gözlerimi açarak ve bugün ilk kez onun yüzüne gerçekten odaklanarak.

Bu bir hataydı. O mavi gözlerde gördüğüm samimiyet, hayatımın tüm karmaşasını unutmam ve onun beni kurtarmasına izin vermem için neredeyse yeterliydi. Ama hayat öyle işlemiyordu. *Ben* öyle işlemiyordum.

"Şu anda durumun kötü olduğunu biliyorum, ama bir çaresini buluruz."

Yine "biz" diye başladı.

"Yani, bir çözüm bulmam gerekecek demek istiyorsun."

"Hayır. Ben buradayım. Bu işin içindeyim. Henüz ayrılmadım. İnsanlar işler zorlaştığında böyle yaparlar, ayrılırlar. Kahretsin, ben de öyle bir insandım.

kimseye yakın olamadım çünkü *zorluk*lardan korkuyordum. Karmaşıklıktan. Karmaşıklıktan. Ama ben buradayım. Ve işler oldukça zor, değil mi?"

Sözleri tırnaklar gibi içime işledi ve ne kadar reddetmek istesem de, üzerimde iz bırakmalarına izin verdim. İlk kez bir konuda gerçekten içini açmıştı. Ama çok azdı, çok geçti.

"Neden?" diye fısıldadım.

"Neden ne?"

"Neden hâlâ buradasın?"

"Senin yüzünden. Bebeğin yüzünden. Çünkü doğru olan bu."

Bebeği düşündüm. Henüz dünyaya gelmemişken bile ne kadar karmaşık bir hayatın içinde olduğunu düşündüm. Bu, kalbimi parçaladı.

Geri dönüp değiştirmek istediğim onca şeyin arasında, eninde sonunda herhangi bir şeyi değiştirmek, karnımdaki bu bebeği kaybetmek anlamına geleceğini biliyordum. Tek bir kalp atışıyla hayatımı değiştiren ve her şeye rağmen anne olmaya hazır olduğuma beni ikna eden bebek. İyi bir anne.

Daniel ile ilgili hiçbir şey bu noktaya kadar kolay olmamıştı ve bebeğin bu kadar istikrarsız bir dünyada büyümesi beni çok üzecekti. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bizi sonsuza dek değiştireceğini bildiğim sözleri söylemeden önce derin bir nefes aldım. Ağzımdan çıkan zehir gibi bir yalan.

"Bebek yok, Daniel," dedim.

Ağız açık kalarak bana iki kez baktı. "Sanırım

birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi."

Döndüm ve binama doğru yürüdüm. Yanağımdan tek bir gözyaşı damladı. Hızla kapıları açıp asansöre girdim, umarım beni takip etmiyordur diye düşündüm. Pencereden dışarı baktım ve takip etmediğini gördüm. Sırtı bana dönüktü ve başı eğikti. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmadan ve kapılar kapanmadan önce gördüğüm son görüntü buydu.

Bölüm 34

DANIEL

Heart beni kaldırımda suskun bıraktı. Ağlayacak, kusacak ya da bir şeye yumruk atacak gibi hissettim. Son birkaç ayda yaşadığımız onca şeyden sonra, birlikte olmaya hazırdım. Baba olmaya hazırdım. Yani, neredeyse. Kimse gerçekten ebeveyn olmaya hazır olabilir miydi ki? Hazır olsam da olmasam da, o bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyordum. Heart'ın hayatının bir parçası olmak istiyordum.

Şimdi Manhattan'ın kaldırımlarında hiçbir şeyim kalmamıştı. Sanki uğruna savaştığım her şey saniyeler içinde benden alınmıştı. Boşluk hissettim.

Sadece Heart'ı kaybetmekle kalmamış, bebeği de kaybetmiştik. Birkaç gün içinde neler olmuş olabileceğini anlamaya çalıştım. Heart'ın, birkaç gece önceki iletişim sorununa ne kadar kızmış olursa olsun, bana söylemeden kürtaj yaptırmış olabileceğini hayal edemiyordum. Ayrıca, düşük yapıp o acıyı ve kaybı tek başına yaşamış olabileceğini de hayal edemiyordum.

Her iki olasılık da kalbimi kırdı. Her ikisinde de yalnız kalmıştı. Orada olup elini tutmalıydım.

Gözlerimin arkasında yaşlar yanmaya başladı. Çocukluğumdan beri hissetmediğim bir duyguydu. Yaşların akmasını önlemek için hızla gözlerimi kırpıtm.

"Efendim?" dedi bir ses.

Başımı kaldırdım ve sulu gözlerimle Armand'ın orada durduğunu gördüm.

"Hadi arabaya binelim," dedi, elini sırtıma koyarak beni arka koltuğa yönlendirdi.

Ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim, o kapıyı kapatmadan

önce.

Hiç soru sormadı. Sanki içimden geçen duyguları atlatmam için bana mahremiyet vermek istermiş gibi arkasına bile bakmadı. Beni işe geri götürmedi. Beni eve götürdü, bu benim almayacağım bir karardı, ama ihtiyacım olan bir karardı.

Şu anda çalışamazdım. Kalbim öfkeli ve aynı zamanda kırıkken çalışamazdım.

On beş dakika sonra, araba otoparka girdi ve Armand beni indirmek için arabadan indi. Ona teşekkür etmek için başımı salladım ve daireme çıktım.

Beni boğuyormuş gibi hissettiren takım elbisemi çıkardım ve yatağa girdim. Saat daha 14:00'ü geçiyordu, ama tek istediğim uyumaktı. Uyandığımda, tüm bunların bir kabus olduğunu fark edeceğimi umuyordum. Çok fazla kayıp yaşamıştım.

Heart işini kaybetmişti ve bu, kendimi asla affedemeyeceğim bir şeydi. Benim çaresizce yaptığım düşüncesiz hareket olmasaydı, o hala orada çalışıyor olacaktı. Ve diğer kayıp, neredeyse anlaşılmaz bir kayıptı. Bebeğimizi kaybetmiştik. Beşik, bebek arabası ve tulum ararken kendimi kaybetmiştim ve tüm bunlarda gerçek bir mutluluk görmüştüm. Baba olacaktım. Olacaktım, anahtar kelimeydi.

Gözlerimi kapattım, yorganın altına girdim ve derin bir uykuya daldım. Duygularım beni yıpratmıştı.

Telefonum yüksek sesle çaldı. Körü körüne onu ararken inledim, parmaklarım onu bulana kadar yatağın ve komodinin etrafını yokladım. Onu yüzüme yaklaştırdım ve bir gözümü açtım. Arayan Brody'ydi. Saat 17:00'ydi.

"Alo," diye uykulu bir sesle cevap verdim.

"Oh, özür dilerim. Seni rahatsız mı ettim?" diye sordu alaycı bir sesle. "Selam

Brody."

"Uyuyor musun lan?" diye sordu. "Evet,

uyuyorum."

"Yani, Londra temsilcisiyle olan toplantıyı iptal edip işten çıkıp uykuya mı daldın?"

"Öyle görünüyor."

"Senin neyin var?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

"Bak, küçük kardeşimin bana bakıcılık yapmasına gerek yok," dedim sinirli bir şekilde.

"Uh, işleri batırdığında ihtiyacın var. Londra anlaşmasını tamamen kaybedebilirdik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Peki, kaybettik mi?" diye sordum, umursamadan.

"Hayır, Tanrıya şükür. Margaret, senin gittiğini haber vermek için beni telaşla aradı. Toplantıyı kendim yürütmek zorunda kaldım."

"Sen büyük bir adamsın Brody. Başa

çıkabilirsin." "Tamam *baba*."

"Artık sorumluluk almanın zamanı geldi. Her şeyi senin için yapamam."

Kötü günümü onun üzerinde çıkardığımı biliyordum, ama birine, herhangi birine, öfkemi boşaltmak iyi geldi.

"Bu kadar pislik olmadığın zaman beni ara," diye mırıldandı Brody ve telefonu kapattı.

Telefonumu kapattım ve komodinin üzerine attım. Karnımın üstüne döndüm ve gözlerimi tekrar kapattım. Tekrar uyumak istiyordum.

Ve uyudum. Ertesi sabah saat beşe kadar uyudum. Binaların üzerinden doğan güneş, benim alarm saatim oldu. Kollarımı uzattım ve uzun bir esneme yaptım. Sanki günlerdir uyuyormuşum gibi hissettim.

Yataktan kalkıp yatak odamın serin ahşap zemininde banyoya doğru yürüdüm. Soğuk duşu açtım ve içeri girip buz gibi suyun beni uyandırmasına izin verdim. Dışlerimi fırçaladım ve gri bir eşofman altı ile kapüşonlu bir sweatshirt giydim. Bir demlik kahve yaptım ve beklerken midem yüksek sesle guruldadı.

Dün, uyumak için öğle ve akşam yemeğini atlamıştım. Uyku, olanlardan kaçabileceğim tek yerdi, ama şimdi uyanıktım ve anlar, sanki bir rüyayı hatırlar gibi zihnime sızıyordu.

Buzdolabını açtım ve bir karton yumurta ile bir paket domuz pastırması çıkardım. Tavayı ateşe koydum ve kısa sürede mutfağım, taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusuyla karışan lezzetli kokularla doldu. Yemek tabağımı ve kahve fincanımı mutfağın yanındaki büyük odadaki on kişilik yemek masasına götürdüm.

Yemeğimi masaya koyduktan sonra masanın başına oturdum ve yemeye başladım. Geniş penthouse daireme bakındım ve etrafımı saran sessizliği dinledim. O anda ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Ve Heart'ın burada olmasını ne kadar istediğimi, odanın onun kahkahaları ve bebeğimizin çılgınlıklarıyla dolmasını ne kadar istediğimi fark ettim.

Gerçekten hayatımızın burada sona ereceğini düşünmüştüm. Yerdeki oyuncaklar, tezgâhtaki biberonlar, bebek bezi sepetleri. Yeni bir hayatı birlikte nasıl kuracağımızı düşünürken, yeni bir hayatı büyütürken. Ona daha önce söylemeliydim. O gece, yardım etkinliğinde ona söylemeliydim. Bunun yerine, duygularımızın bizi ele geçirmesine izin verdik ve her zamanki gibi birbirimize dolandık.

Hayatımda ilk kez seks yapmak yerine konuşmayı diledim. Bu çok şey ifade ediyordu. Artık söylenmemiş çok fazla söz ve gerçekleşmiş ama paramparça olmuş çok fazla hayal vardı.

Telefonum önümdeki masada titredi. Heart'tan olabilir diye umarak hemen aldım, ama içten içe öyle olmadığını biliyordum.

Hayır. Arayan Brody'ydi:

Kardeşim bedenine geri döndü mü?

Ben: *Henüz değil. Bugün gelmeyeceğim. Halledebilir misin?*

Ekranda üç noktanın zıplamasını izledim ve öfkeli bir yanıt bekledim, ama gelmedi. Hiçbir şey söylemedi.

O gün izin aldım ve çoğunu kanepede ya da yatakta geçirdim. Hiç izin almamış biri olarak bu benim için çok sıra dışı bir durumdu. İşe ya da iş anlaşmalarına odaklanamıyordum. Her şey büyük resimde çok önemsiz görünüyordu.

Ertesi sabah işe döndüm ve neredeyse kimseyle konuşmadım. Brody'yi bütün gün görmedim, ki bu benim tercihimdi. Margaret benim yanımda temkinli davranıyor gibiydi, sanki her an bir şey yapabilirmişim gibi. Benden kaçınmalarına sevindim. Sadece masamda tek başıma işlerimi halletmek istiyordum.

Haftalarca böyle devam ettim. Bir pislik olduğumu biliyordum. Potansiyel müşterilerle yapılan toplantılarda bile, her zamanki karizmam yoktu. Onları Brody'ye devrettim, o da sorgusuz sualsiz kabul etti. Muhtemelen benim her şeyi mahvedeceğini biliyordu.

Bir öğleden sonra, Londra temsilcisiyle yapılan bir başka önemli toplantının ardından Brody ofisime geldi. Her zamanki gibi kapıyı çaldı ve aynı anda içeri girdi. Kapıyı çalmasının ne anlamı olduğunu hiç anlamamıştım.

Kağıtlarımdan başımı kaldırıp ona selam verdim. Kapıyı arkasında kapattı ve karşımdaki koltuklardan birine oturdu. Bir süre sessizce beni izledi, bu da sinir bozucu bir şekilde rahatsız ediciydi.

"Evet?" diye sordum sonunda.

"Konuşmamız gerek," dedi.

İç geçirdim ve sandalyeme yaslandım. "Ne var, Brody?"

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ama işler böyle devam edemez. İnsanlar senin nerede olduğunu merak ediyor. Tanrı aşkına, sen şirketin başındasın Daniel. Ofisinde saklanıp toplantılarını bana yaptırmaya devam edemezsin. İnsanlar soru sormaya başladı."

"Hayır, sormuyorlar," dedim.

"Evet, soruyorlar. Son birkaç haftadır onların güvenini kazanmak zorunda kaldığım için Londra anlaşmasının bugün sonuçlanması bir mucize. Kimse operatif gibi ortada dolaştırılmaktan hoşlanmaz. Devam etmekte tereddütlüydüler."

"Ama başardın, değil mi?" diye

sordum. "Evet, başardım. Senin

sayende değil." "O zaman sorun ne?"

"Sorun, senin bu şirketin CEO'su olman. Bizim bir takım olduğumuzu sanıyordum. Senin işini de yaparken kendi işimi sürdüremeyeceğim."

Sessiz kaldım. Haklı olduğunu biliyordum. Sadece bu aptalca bunalımdan çıkamıyordum.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Brody ciddi bir

şekilde. "Ben iyiyim," dedim.

"İyi değilsin. Ama sana neyin yardımcı olacağını

biliyorum." "Nedir o?" diye merakla sordum.

"New York'tan uzaklaşmak. Eğer bu, senin bir seyahate çıkıp, kendini yenilemen ve işine yeniden odaklanman anlamına geliyorsa, biraz daha uzun süre senin yerini almam sorun olmaz."

"Öylece kalkıp gidemem," dedim sinirli bir şekilde.

"Evet, yapabilirsin. Zaten haftalardır zihinsel olarak kontrol ediliyorsun."

Yanılmıyordu.

"Şöyle yap," dedi. "Git ve Kiera'yı bul..." "Kiera mı?" diye

şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Onu bul ve seni bu kadar pislik yapan her ne olduysa onu düzelt. Sonra onu egzotik bir tatile davet et."

Burun kıvırdım. Bunun Kiera ile ilgili olduğunu düşünüyordu. Bu gülünçtü. Ama aynı zamanda şaşırtıcı da değildi. Heart'ı korumak için o kadar çok uğraşıyordum ki, onun ve dünyadaki herkesin gelecekte düğün çanlarının çalacağını düşünmesine izin vermiştim. Sonunda, o yine de incindi.

Kardeşıme hiçbir şey anlatmamıştım. Belki de anlatmalıydım. Artık çok geç. Her şey bittiğinde ona anlatmanın bir anlamı yoktu. Başka bir şey varsayması, son birkaç haftadır gömmeye çalıştığım acıyı ortaya çıkarmaktan daha kolay olurdu.

"Biliyorsun, o buna bayılır," diye devam etti Brody. "Kız, beş yıldızlı tatil köylerinde sahilde selfie çekmek için yaşıyor ve bunu yaparken çok da güzel görünüyor."

"Yalnız gitmeyi tercih ederim," dedim.

"Onunla gitsen daha iyi olur. Düşünsene, her deliğinden sikebilirsin. O da sana izin verir. Mutlulukla. Böylece içinde biriken stresi biraz olsun atabilirsin."

Gözlerimi devirdim. Belki de haklıydı. Kiera konusunda değil. Ama bir süre uzaklaşmak konusunda. Kafamı boşaltmak ve Heart'ı hatırlatan şeylerle dolu bu şehirden uzaklaşmak iyi olurdu.

"Nereye gideyim?" diye sordum.

Brody, pes ettiğimi anlayarak sırtıttı. "Bu mevsimde Bora Bora'nın güzel olduğunu duydum."

Bölüm 35

ADDISON

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu

Monica. "Eminim," dedim, sesime kararlılık katarak.

"Sadece senin incinmeni istemiyorum. Yine. Yeterince acı çekmedin mi?"

Yeterince acı çekmiştim. İşimi kaybetmiştim. Tanıdığımı sandığım adamı kaybetmiştim ve bu süreçte ona yalan söylemiştim. Ona bebeğin öldüğünü söylediğimde, bebeğin hala içimde büyüdüğünü bilmek, düşünmesi bile çok acı vericiydi. Yanlıştı. Ama o zamanlar, tek seçeneğim bu gibi geliyordu. Bu bebeği korumak istiyordum.

Bunu düşünmek bile beni ağlatıyordu. Monica bunu fark etti ve beni kollarına aldı.

"Bak, aileni görmenin yardımcı olacağını düşünüyorsan, seni destekliyorum," dedi.

"Teşekkür ederim Monica," dedim gözyaşları arasında. "Her şey için."

Havaalanının ortasında ağlamamaya çalışırken beni sıkıca sarıldı. Son birkaç haftadır berbat bir haldeydim. Kalbim sanki biri ona balyozla vurmuş, içindeki tüm iyi duygular yok olana kadar dövmüş gibi hissediyordum. Sadece üzücü duygular kalmıştı. Sadece kırık duygular.

"Uçağın indiğinde bana mesaj at, tamam mı?"

dedi. "Tamam. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki," dedi.

Beni bırakmadan önce karnımı hafifçe okşadı ve transfer çıkışına doğru yöneldi. Onun arkasından gülümsedim. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Belki de ailemi görmek için eve uçmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmekte haklıydı. Yıllardır onlar olmadan gayet iyi idare etmişim, ama anne olmak beni ailemi özlemeye itti. Bebeğimin sadece benden başka bir ailesi olmasını istiyordum.

Güvenlik kontrolünden çabucak geçtim ve uçağımı beklerken oturabileceğim bir kafe buldum. Boş bir masa vardı ve ayaklarımı küçük valizimin üzerine koydum. Bir fincan papatya çayı ve peynirli Danimarka çöreği sipariş ettim ve bunun uçuş sırasında beni idare etmeye yeteceğini umdum. Kısa bir uçuştı, ama ben her zaman acıkırdım. Belki atıştırmalık bir şeyler servis edilir.

Beklerken, satın aldığım hamilelik kitaplarından birini okudum. Ailemi ziyaret etme düşüncesi aklımdan çıkmadığı için uyku rutinlerine odaklanmak zordu. Takım elbiseli bir erkek yanımdan geçtiğinde odaklanmak daha da zorlaşıyordu. Hepsi bana Daniel'ı hatırlatıyordu.

Ofisimdeki o korkunç günden sonra ondan bir daha haber almadım. Onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim, bu yüzden çok da şaşırılmamalıydım. Ama yine de Daniel, onu tanıdığım kısa sürede ısrarcılığını kanıtlamıştı. Ya bebeği kaybetme düşüncesinden incinmişti ya da artık bana karşı hiçbir yükümlülüğü olmadığı için rahatlamıştı. Her ikisi de çok acı vericiydi, ama ilki her düşündüğümde ağlamak istememe neden oluyordu.

Ona yalan söylemek yanlıştı. Bunun farkındaydım. Her gün onu arayıp gerçeği söylemeyi düşündüm. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ama Monica'nın dediği gibi, artık geri dönüş yoktu. Zarar verilmişti.

Uçağımın biniş çağrısının yapıldığını duydum ve masaya, pastam ve çayımın parasını ve makul bir bahşışı karşılayacak kadar nakit para bıraktım. Bir saniye garson olmayı düşündüm. Belki Manhattan'da lüks bir restoranda servis elemanı olarak iş bulabilirdim. Bahşişler iyi olmalıydı. En azından yeni bir iş bulana kadar. Gerçi, açıkça hamile olan birini kimsenin işe alacağını sanmıyordum.

Kovulduğumdan beri, zihnim sürekli aşırı hızda çalışıyor, anneliğe adım atarken hayatta kalmanın yollarını arıyordu. Brian, olanları düşünürsek cömertçe, ay sonuna kadar kalabileceğimi söyledi. Ama ofiste durum çok garipti. İş arkadaşlarımın ne kadarını bildiğinden emin değildim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Brian'ın bilmesi yeterince kötüydü. Bu yüzden kalan tatil günlerimi Pittsburgh'a gitmek için kullanmaktan memnundum.

Kapıda Monica'nın söylediği gibi ön büroya hamile olduğumu bildirdim. Önceden uçağa binebileceğimi söyledi ve haklıydı. Koltukumu buldum ve diğer yolcular gelmeden önce yerime oturdum. Hamile olmanın bazı avantajları vardı. Karnımı sevgiyle okşadım ve pencereden pistteki uçaklara baktım.

En son ne zaman eve gittiğimi hatırlamaya çalıştım. Çok uzun zaman olmuştu, hatırlayamıyordum.

Kısa süre sonra havalandık. Uçuşun çoğunu kitap okuyarak ve kulaklıklarımınla klasik müzik dinleyerek geçirdim. Neyse ki, atıştırmalık kraker ve simitler vardı.

Uçuş hızlı geçti ve inişe geçerken aşağıda bekleyen ailemi düşündüm. Beni almaya kimlerin geldiğini merak ettim. Kapıda mı yoksa dışarıda kaldırımda mı bekliyorlardı? Aynı mıydılar yoksa yaşlanmışlar mıydı? Tekerlekler piste değdiğinde derin bir nefes aldım, çünkü bunu öğrenmek üzereydim.

Uçaktan valizimi indirip, beni kapıya çıkaran tünelden geçtim. Çekingen bir şekilde etrafa baktım ve babamı bir sütuna yaslanmış olarak gördüm. Yalnız geldiği için rahatladım. O ve ben, annem ve ben arasında her zaman daha yakındık.

O beni fark etmeden önce onu biraz inceledim. Saçları daha fazla grileşmiş ve biraz seyrekleşmiş görünüyordu. Gözlerinin çevresinde ve alnında daha fazla kırışıklık vardı. Karnı biraz şişmişti. Bu konuda ikimiz de aynıydık.

Yıllar boyunca onu ne kadar özlediğimi fark edince kalbim kabardı. Ama sonra onu neden özlediğimi hatırladım.

Gözleri benimkilere takıldı ve ben de gergin bir şekilde el salladım ve

yanına gittim. "Merhaba tatlım," dedi ve başını hafifçe salladı.

"Merhaba baba."

Gözleri karnıma kayd1 ve ben nefesimi tuttum, ama o hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, sessizce valizimi aldı ve otopark asansörlerine doğru sürmeye başladı. Ben gençliğimden beri kullandığı sedana bindim. Onu satmayı reddetmişti. Kapıyı kapatırken hafifçe güldüm. Ailem inatçıdan başka bir şey değildi.

Eve dönüş yolculuğu, birkaç kısa ve garip sohbet dışında sessiz geçti. Hava durumu. Brooklyn. Sevdığı Pittsburgh Penguins takımı. Benim şişkin karnım ve bunun anlamı dışında her şey.

Babam araba yoluna girdiğinde güneş batmaya başlamıştı. Annemi, çocukluğumdan hatırladığım salıncakta otururken gördüm. Arabayı park ettiğimizi görünce ayağa kalkmadı. Bizi fark etmemesi, yirmi metre öteden bile hissedebileceğim gözlerindeki soğukluğu gizleyemedi. Yutkundum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Babam bavulu arkamdan sürüklerken merdivenleri çıktım. "Merhaba

anne," dedim, gerginliğimi gizlemeye çalışarak.

Saçları hatırladığımdan daha kısa ve daha koyuydu. Cildinde daha fazla leke vardı ve kaşlarının çatık mı yoksa sadece kırıxıklıkları mı belirgin olduğunu anlayamadım.

"Addison," dedi, ayağa kalkıp bana sertçe sarıldı. "Beni kabul

ettiğin için teşekkürler." Ona en güzel gülümsememi gösterdim.

"Geldiğini söylediğinde bize başka seçenek bırakmadın."

"Doğru," dedim, az önce attığı iğneleyici sözü görmezden gelerek. "Sadece bizim için iyi olacağını düşündüm."

"Peki, içeri gel." Ön kapıdan içeri girerken önümde yürüdü.

İçeri girdiğimde, sanki zaman tüneline girmişim gibi hissettim. Her şey aynı görünüyordu. Aynı kokuyordu. Yavaşça dönerek her şeyi içime çektim.

"Akşam yemeği bir saat sonra hazır olacak," dedi annem. "Yukarıda eski odana yerleşebilirsin."

"Teşekkürler," dedim.

Odama çıktığımda, hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Hala lisedeki gibi görünüyordu. Posterlerim hala duvarlardaydı. Yatakta aynı çiçekli çarşaflar vardı. Mücevher kutum hala şifonyerin üzerindeydi ve onu açtığımda tanıdık melodiyi dinledim. Balerinlerin döndüğünü izledim. Kavga ettikten sonra odayı aynı tutmalarını garip buldum.

Bir saat sonra, tam zamanında, annem aşağıdan akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu. Mutfaktaki küçük yemek köşesinde ailemle buluştum. Masa üç kişi için hazırlanmıştı ve masanın ortasında büyük bir kase spagetti duruyordu. Annemin en sevdiği yemek.

"Harika görünüyor anne," dedim otururken.

Bana sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve spagettiye tabaklarımıza koymaya başladı. Sessiz bir oyun oynuyormuşuz gibi sessizce yemeğimize başladık. İlk konuşan kaybederdi.

"Peki, seni buraya getiren nedir?" diye sordu annem birkaç dakika sonra.

"Telefonla konuşarak ayrılmamızı sevmedim," dedim. "Her şeyin yoluna girmesini umuyordum... bilirsin."

"Bebek." Annemin sesi heyecansızdı. "Tabii."

Gözleri karnıma kaydı. Gözlerinde sevgi ya da heyecan yoktu. İçgüdüsel olarak bebeği korumak istercesine karnımı kolumla kapattım.

"Kaç aylık hamile?" diye sordu babam merakla. "Neredeyse

beş aylık."

"Vay canına." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Annemden daha çok ilgileniyor

gibiydi. "Biliyorum. Hızla ilerliyor."

Annem, aramızda olanlardan hoşlanmamış gibi, benden babama baktı.

"Peki ya babası?" diye sordu keskin bir şekilde.

"Bebeğin hayatında olmayacağını sana söylemiştim sanırım."

"Tanrım," diye mırıldandı annem.

"Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum..." diye başladım.

"Neden buradasın, Addison?" diye sordu annem sertçe. "Yanlış kararlarını maddi olarak desteklemeyeceğimizi telefonda söylemiştik sanırım."

"Biliyorum. Maddi durumum iyi. Aslında az önce zam aldım," diye yalan söyledim.

Annem bir anlığına yatışmış gibi göründü, ama sonra tekrar bana saldırmaya başladı.

"Muhtemelen seni ve bir bebeği geçindirmek için yeterli değildir. Bir çocuğu büyütmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum anne. Bir şekilde halledeceğim."

"Peki baba... o sana destek olamıyor mu?" diye sordu babam.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim yumuşak

bir sesle.

"Muhtemelen serseri olduğu içindir," dedi annem tiksintiyle.

Hiç de öyle değil, diye düşündüm.

"Durumu bilmiyorsun," diye tartıştım.

"Senin korkunç bir hata yaptığını ve bizim seni kurtarmamız için burada olduğunu bilecek kadar biliyorum."

"Bu doğru değil," dedim.

"Haydi ama," dedi babam, anneme bakarak.

"Bana 'hayır, hayır' deme, Roger. Kızın hayatını mahvetti." "Bak, ben sadece aramızdaki sorunları çözmeye geldim. Lütfen, biz sadece..."

"Ne yapabiliriz?" diye annem sözümü kesti. "Geleceğini mahvetmemiş gibi davranabilir miyiz? Kar amacı gütmeyen kuruluşun kötü olduğunu düşünüyordum, ama bu... Sana eskisi gibi bakabileceğimizi sanmıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama onun sözlerinin beni etkilediğini göstermeyi reddettim. Annemin önünde zayıf görünmek istemedim. Tabii ona anne diyebilirim. Onu gördüğümde her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Belki büyüyen karnımı görünce yumuşar diye. Ama onu görünce, onun gibi bir anne olmak istemediğimi fark ettim.

Bölüm 36

DANIEL

"St. Regis'e hoş geldiniz, Bay Jacobs. Ben Reva," dedi beyaz keten takım elbiseli kadın.

"Teşekkür ederim," dedim ve onun arkasındaki, saman çatılı küçük kulübelerle süslenmiş berrak, turkuaz mavisi suları seyrettim. Burada olduğuma inanamıyordum. Yirmi dört saat önce Brody ofisimde bana tatilin bana iyi geleceğini ikna ediyordu. Sonra o gece New York'tan Bora Bora'ya birinci sınıf uçak bileti aldık. Her şey çok gerçeküstüydü.

"Umarım buraya olan uçuşunuz çok uzun gelmemiştir," dedi

Reva. "O kadar da kötü değildi."

On sekiz saatten fazla süren yolculuk boyunca Bloody Mary içip uçak içi filmleri izledim ya da özel kompartımanımda uyudum. Birinci sınıfta olmayanlara acı mıştım. Ekonomi sınıfında bu kadar uzun bir uçuşu nasıl dayanabildiklerini anlamıyordum. Bu, yeryüzünde bir cehennem olurdu. Ya da gökyüzünde bir cehennem.

"Lütfen, hoş geldiniz hediyemiz olarak ücretsiz şampanyanın tadını çıkarın." Reva, bir garsonu eliyle çağırdı ve garson, tek bir kadeh şampanya ve tropikal çiçeklerden oluşan bir tepsiyi dengeleyerek hızla geldi.

"Teşekkürler," dedim ve kadehi aldım. Uzun bir yudum aldım, baloncuklar boğazımda dans etti.

Bir bellboy altın rengi bir araba ile geldi ve bagajımı kırmızı kadife yüzeye dikkatlice yerleştirmeye başladı.

"Bagajınızı süitimize götüreceğiz, ama bu arada size tesisi gezdirmek istiyorum," dedi Reva.

"Teşekkürler, Reva," dedim ve başımı salladım.

Beyaz duvarları ve dokunmuş tavanı ile geniş lobiyi geçtik. Büyük vazolarda parlak tropikal çiçekler düzenlenmişti. Rezervasyon yapabileceğim veya geziler ve aktiviteler planlayabileceğim konsiyerji tanıttı. Yemyeşil bitki örtüsü ve pürüzsüz okyanus manzaralı açık hava spasına yürüdük.

Reva ve ben, dolambaçlı ahşap yollarda ilerlemeye devam ettik ve sonunda odama vardık. Oda aslında bir bungalovdu. Ahşap yolun sonundaki odaydı.

Reva, anahtar kartıyla kapıyı açtı ve kapıyı itti.

"Royal Suite'e hoş geldiniz, Bay Jacobs. Umarım beğenirsiniz. Sizi burada bırakıyorum. Umarım konaklamanızdan memnun kalırsınız. Lütfen, herhangi bir şey istemekten çekinmeyin."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona elli dolarlık bir banknot uzattım.

Onun yanından geçerek odaya girdim ve arkamda kapının kapandığını duydum. Büyük bir teras ve dikdörtgen bir havuza bakan oturma odasına girdim. Kapılar açıktı ve yüzüme okyanus esintisi çarptı. Sağımda, odanın ortasında, engelsiz okyanus manzarasına bakan, beyaz çarşaflarla örtülü büyük bir kral yatak bulunan ana yatak odası vardı. Solumdaki giyinme odasının açık olduğunu ve valizimin içerde düzgünce yerleştirilmiş olduğunu fark ettim. Ana banyoda jakuzi küveti ve iki lavabo vardı.

Bu bungalovun dışarıdan ne kadar aldatıcı bir şekilde küçük görüldüğüne şaşırdım.

Şampanyamla terasa çıktım ve okyanusa baktım. Burası gerçekten cennetti. Burada tek başıma olmak garipti. Hatta yalnızlık hissettim. Heart'ın benimle olmasını diledim. Bu bizim babymoon'umuz olabilirdi. Bunun bir şey olduğunu okumuştum. Zaten düşündüğüm doğum hediyesi ile birlikte. Artık buna gerek kalmamıştı sanırım.

O hep aklımdaydı. İş yerinde yarattığım karışıklıktan sonra ona tekrar ulaşmak istedim, ama bana bakışları denememe bile engel oldu. Onu daha önce de kızgın görmüştüm, ama böyle değil. Sözlerinin arkasında keskin kenarlar vardı ve bunlar derinden kesiyordu.

Sanırım birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi.

Şampanyamın geri kalanını içtim ve başımı salladım, o sözlerin yankısını kafamdan atmaya çalışarak. Yüzündeki acı dolu ifadeyi unutmaya çalışarak. Kendimi suçlamaya devam ettim, ama ikimiz de geri alamayacağımız seçimler yaptık.

Onu hiç de iyi tanımadığımı Şimdi anlıyorum. İŐyerimin terasında tanışalı sadece birkaç ay olmuştu. O günden sonra hayatlarımızın deęiŐeceeğini hiç bilmiyordum. O aylarda hiçbir Şey yolunda gitmemiŐti. Bu okyanusun suları, aramızdaki her Şeyden daha sakindi.

Ya kavga ediyor ya da sevişiyorduk. Arada başka bir Şey yoktu. Birbirimizi tanımak için hiç zaman ayırmadık ve belki de bu kısmen benim hatamdı. Kadınlarla böyle davranmazdım. Onları tanımak için hiç yeterince zaman harcamazdım. Belki Heart hep bu kadar huysuzdu, ya da belki hamilelik hormonları onu böyle yapıyordu. Aslında, onu tanıdığım süre boyunca hep hamileydi. Onu hiç tanımamıŐtım.

Her Şeyin üstüne, bebeğini kaybetmişti. Doğal ya da planlı olsun, bu onun için çok ağır bir yük oldu. Bu durum herkesi çaresizliğe sürüklerdi. Ona bu süreçte yardımcı olamadığım için üzgündüm.

Aynı zamanda bizim için ve sahip olabileceğimiz Şeyler için de üzgündüm. Bu düşünce neredeyse dayanılmazdı. Neye sahip olacağımızı bile bilmiyordum — Bir erkek mi, bir kız mı? Artık bunu düşünmenin bir anlamı yoktu ve bu çok üzücüydü.

Ellerimi güverte korkuluğundan çekip odama geri döndüm. Seyahat kıyafetlerimi çıkarıp mayomu giydim. Sonra resepsiyonu arayıp odama atıştırmalık ve kokteyl getirilmesini istedim. Telefonu kapattıktan sonra güverteye geri döndüm ve kendimi aşağıdaki berrak mavi sulara attım.

O öğleden sonra, güvertede taze meyve ve patates kızartması yedim ve sıcak sularda yüzerken Mai Tai kokteylleri yudumladım. Sanki kendi özel adamdaymışım gibi hissettim. Brody haklıydı. Bu iyi bir fikirdi. *Gerçekten* iyi bir fikirdi. En son ne zaman tatil yaptığımı hatırlayamıyordum. İŞ için seyahat etmiştim

ama çok uzun zamandır tatil için seyahat etmemiştim. Belki de her şeyi unutmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Güverteye çıktım, üzerimden su damlıyordu ve güneşe baktım. Güverte sandalyesinde telefonumun çaldığını duydum. Uzanıp telefonu aldım. Arayan Brody'ydi. Video görüşmesini kabul ettim.

"Selam dostum," dedim gülümseyerek.

"Vay canına. Bu gerçekten kardeşim mi gülümsüyor?" diye sordu.

O ofisindeydi ve bir an için orada olmadığım için kendimi suçlu hissettim, ama bu geziyi ısrarla isteyen oydu.

"Evet, evet. Haklıydın. Burası harika bir yer."

"Dur, dur. Ne dedin?" Elini kulağına götürdü. Gözlerimi

devirdim. "Haklıydın," dedim.

Bana o sinir bozucu zafer gülümsemesini attı.

"Sana, içinde bulunduğun kötü durumdan çıkmak için tam da ihtiyacın olan şeyin bu olacağını söylemiştim."

"Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Şuraya bak," dedim, telefonumu çevirip odamın ve etrafındaki okyanusun manzarasını ona göstererek gülümsedim.

"Vay canına. Belki de senin yerine ben gitmeliydim. Senin işlerini yapmak *çok* yorucu oldu."

"Ha ha," alaycı bir şekilde güldüm. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Londra ofisleriyle tasarım sürecinde ilerliyoruz. Tanrıya şükür. Onlarla bir sonuca varabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama işten bahsetmek yeter. Sen orada dinlenmek için varsın."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sırtarak sordum.

"Öğreneceksin," diye cevapladı. "Şimdi cennete geri dön. Ben öğle yemeğine çıkmak üzereyim. Keyfine bak, kardeşim."

"Teşekkürler, Brody."

Telefonu kapattım ve ayağa kalktım, vücudum güneşten çoktan kurumuştı. Süitime girip banyoya gittim. Uzun bir duş aldım ve erken akşam yemeği için giyindim. Seyahat günleri beni çok yormuştu ve yemek yedikten sonra sabaha kadar uyumaya hazırdım.

Lobiye doğru kıvrımlı yolu yürüdüm, yol boyunca diğer konukları geçtim. Çoğunlukla el ele yürüyen çiftlerdi, saçları okyanustan ıslaktı ve diğer ellerinde buzlu içecekler vardı. Onları geçerken gülümsedim ve başımı salladım, burada yalnız olduğumu hatırlattıkları için onlar adına mutlu olmaya çalıştım.

Lobinin hemen yanında restoranı buldum. Buradaki her şey gibi açık havadaydı. Beyaz kumlu plaja bakan verandadaki bir masaya oturdum. Buzlu viski sipariş ettim ve diğer misafirlerin restorana girmesini izlerken yavaşça yudumladım.

Uzun, koyu saçlı bir kadının barda oturduğunu görünce bir an şaşırdım. Sanki Heart bir şekilde burada olabilmış gibi. Kendi kendime güldüm, ama bu olasılıktan gözlerimi ayıramadım. Partneri ona katıldığında ve o ona döndüğünde, yüzünün profilini gördüm ve aklımı kaçırdığımı anladım. Viskiye bir yudum daha içtim ve menüyü incelemeye başıladım. Bir dakika sonra, bir garson geldi.

Gğslerine sıkıca sarılan ve yere kadar uzanan mor iek desenli bir halter elbise giyyordu. Parlak sarı saçları düşük bir topuz yapılmıştı ve bronz teni saçlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı.

"Merhaba, Bay Jacobs. Bu gece bize katıldığınız için çok mutluyuz," dedi ağır Fransız aksanıyla.

"Merhaba," — gözlerim isim etiketine takıldı — "Collete."

Gözlerimi saklamaya çalışmadan biraz daha etrafı keşfetmeye devam ettim. Yanaklarının güneş yanığı gibi pembeye döndüğünü fark ettim. Bana anlamlı bir gülümseme attı. Oyuna katılmaya hazırđı.

"Menüye göz attınız mı, Bay Jacobs?" diye sordu. "Lütfen, bana Daniel deyin."

Kadın hafifçe kıkırdadı.

"Baktım, ama önerilerinizi duymak isterim. Bora Bora'ya ilk kez geliyorum."

"Peki, Şimdiye kadar nasıl

buldunuz?" "Şimdiye kadar

gördüklerimi beğendim."

Gözlerini kırpıştırdı ve dudaklarını ısırđı, kalemını kağıt defterine vurarak. "Bunu duyduğuma sevindim. Menüdeki en sevdiğim yemekleri sizinle paylaşmaktan mutluluk duyayım."

Eğilip en sevdiğı yemekleri gösterdi. Hindistan cevizi ve tuzlu su kokuyordu. Onun önerdiğı yemekleri sipariş ettim. Çıtır domuz salatası. Samosa. Hindistan cevizi pilavlı tavuk.

"Hemen getireceğim. Bir Şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Kalçalarını sallayarak uzaklaştı ve mutfağa girene kadar dikkatimi üzerinde tuttu.

Eğlenceli biri olabilir, diye düşündüm. Küçük bir tatil kaçamağı. Açık kapıdan içeri giren okyanus havasıyla çıplak olarak uyanmak. Uyanmak için denize girmek. Bronzlaşmış tenimizde tuzlu su, kral boy yatakta yuvarlanmadan önce içtiğimiz çok sayıda meyveli kokteyl. Bu acıyı unutmak için sevişecek birinin olması bu geziyi daha da güzel hale getirirdi. Bağlanmadan.

Bu fikir çok cazipti. Gelip yemeğimi servis ettiğinde, neredeyse ne zaman işten çıktığını soracaktım, ama vazgeçtim. Sonunda, gerçekten sadece Heart ile birlikte olmak istediğimi biliyordum. Başka biri sadece geçici bir çözüm olurdu.

Bunun yerine, inanılmaz lezzetli yemeğimi yedim. Karnım doyduktan sonra odama geri döndüm ve tek başıma uykuya daldım.

Bölüm 37

ADDISON

Güneş ışığı yatak odamda asılı mor perdelerden süzülerek çocukluk odama mor bir renk katıyordu. Yanımdan sırtıma dönünce göz kapaklarımın sıcaklığını hissettim. Yavaşça gözlerimi açtım ve küçükken koyduğum, karanlıkta parlayan yıldızların hala durduğu tavana baktım. Esneyerek yatakta oturdum.

Odaya bakındım, parlak posterlerdeki erkek gruplarının gülümseyen yüzlerine ve raflarda dizili, eskiden okuduğum kitap serisine baktım. Bir zamanlar bu odada çok mutlu bir çocuktum. Oynuyor, öğreniyor ve hiçbir şey umurumda değildi. Beni seven ebeveynlerim vardı.

İçimde bir yerlerde anne babamın beni sevdiğini biliyordum. Ben de onları seviyordum. Ama yıllar geçtikçe birbirimizi sevmeyi bıraktık.

Bir kardeşim olsaydı, durum farklı olurdu. Bana tüm umutlarını bağlamak yerine, bakacakları ve hayallerini yansıtacakları başka bir çocukları olurdu. Komik olan, benim için beklentilerinin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onlara layık olamadığımı biliyorum. Birincisi, işim. İkincisi, koca bulamamam. Üçüncüsü, kocam olmadan çocuk sahibi olmam.

Dün akşamki yemeğin geri kalanı, sadece çatalların tabağa sürtünmesiyle bozulan bir sessizlik içinde son derece rahatsız geçmişti. Babam oturma odasına gidip akşam haberlerini izlerken, ben anneme bulaşıkları yıkamada yardım ettim. Çocukluğumdan beri bildiğim bir gelenek. Ancak o zamanlar, babam beni kucağına oturtur ve haber spikerinin söyledikleriyle ilgili soru üstüne soru sormama izin verirdi.

Dün gece böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, lavabonun yanında durup annemin yıkadığım bulaşıkları titizlikle kontrol etmesini izledim. İşimiz bittiğinde ve el yıkama becerim onun standartlarını geçtiğinde, odama çıktım ve gecenin geri kalanını orada geçirdim. Monica'yı aradım, bana "Sana söylemiştim" demesine izin verdim ve sonra eve dönüş uçuşları aramaya başladım.

Ama sonra tüm geceyi değiştiren inanılmaz bir şey oldu. Bebeğin tekmelediğini hissettim. O ana kadar, bebek kitaplarında anlatılan küçük hareketleri hayal ettiğimi düşünüyordum, ama bu gerçektir. Bu, beni yatakta oturup gözlerimi kocaman açmamı sağladı. Elimizi nazikçe karnıma bastırdım ve bir tekme daha hissettim. Hemen gözlerim doldu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Sanki bebek bana yalnız olmadığımı söylüyordu. Artık yalnız değildim. Kendi küçük ailemi kuracaktım ve bu aile sevgi ve sıcaklıkla dolu olacaktı. Artık böyle hissetmeyecektim. Bunu bilmek bana rahatlık verdi ve karnımı okşayarak uykuya dalabildim.

Akşam yemeğinde konuşma kötüye gittiğinde, tahmin ettiğim gibi, dün gece burada kalmak istemiyordum. Eve dönmemem gerektiğini bilmeliydim. Çok zaman geçmişti. Çok fazla zarar verilmişti. Asla onların istediği kız olamayacaktım ve bunu kabul etmem gerekiyordu.

Sadece Pittsburgh'a uçmak bütçemi zorladığı için kalmıştım. Son dakika otel rezervasyonu yapmak planlarım arasında yoktu, ama bu gece nerede kalacağım konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Birkaç saat sonra New York'a dönüş uçağına biletimi çoktan almıştım.

Hızla yataktan kalktım, pijamalarımı çıkardım ve dünkü seyahat kıyafetlerimi giydim. Burada kalacağım sürece çamaşır yıkayabileceğimi düşünmüştüm, ama işte buradaydım. Leggingleri karnımın üzerine çektim ve küçük boy aynada kendime baktım. Her şeyin aynı görüldüğü, büyüdüğüm yatak odasında dururken anne olmak tuhaf bir durumdu.

Yıkanmak için banyoya gittim, yüzüme su sıçrattım ve dişlerimi fırçaladım. Merdivenlerden yukarıya domuz pastırması ve yumurta kokusu geliyordu ve midem açlıktan guruldiyordu. Henüz ayrılacağımı bile bilmeyen ailemle bir yemek daha çekmektense, havaalanına erken gitmeyi tercih ederdim. Ama başka ne bekliyorlardı ki?

Odamdan valizimi aldım ve bir zamanlar tanıdığım çocukluğuma sessizce veda ettikten sonra, arkamdan kapıyı nazıkçe kapattım. Aşağı kata indim ve mutfığa girdim. Annem ocak başında, babam ise masada gazete okuyordu. Odaya girdiğimi duyduklarında, gözleri benden elimdeki valize kaydı.

"Gidiyor musun?" diye sordu babam, sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet, uçağım birkaç saat sonra kalkacak," dedim, gergin bir şekilde topuklarımın üzerinde sallanarak. "Bence böyle daha iyi."

Annem dudaklarını büzdü ve tek kelime etmeden ocağı döndü.

"Addison..." diye başladı babam.

"Bırak gitsin Roger," dedi annem, bize sırtını dönerek.

"En azından seni havaalanına bırakayım."

"Ve mükemmel bir kahvaltıyı boşa mı harcayalım? Sanmıyorum," dedi annem, başını çevirerek.

"Gerçekten, sorun değil," dedim, elimi ona doğru sallayarak.

Çabaladığını biliyordum. Bunun onu üzdüğünü biliyordum. Beni de üzüyordu, ama bunu asla belli etmedim. Annemin önünde değil.

"Uber çağırayım." Telefonumu çıkardım.

"Nancy, Addison'ı havaalanına götürüyorum," dedi babam, masadan kalkarak.

Bu bir soru değildi. Bir bildirimdi. Bir kez olsun anneme karşı çıktığı için şaşırdım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ona minnettar bir şekilde başımı salladım. Garaj kapısının yanındaki kancadan anahtarları almadan önce bana gülümsedi.

"Hemen dönerim." Kapıyı açıp dışarı çıktı, annemle beni mutfakta bıraktı.

"Seni görmek güzeldi anne," dedim yumuşak bir sesle.

Tavada yumurtaları karıştırmaya devam ederken biraz daha dik durduğunu görebiliyordum. Valizimi arkamda sürükleyerek kapıya doğru yürümeye başladım.

"Hoşça kal, Addison," diye fısıldadığını duydum.

Gözlerimi bir an için kapattım, sözlerini içime sindirmeye çalıştım, çünkü bunlar bana söylediği son sözler olabilirdi, ve kapıdan çıkıp arabaya doğru yöneldim.

Babam ve ben havaalanına kadar sessizce yolculuk ettik. Ama bu rahatlatıcıydı. Söyleyecek başka bir şey kalmadığını biliyordum. Babam annemin tarafını tutmak zorundaydı ve bundan sapmak neredeyse ihanet sayılırdı. Bunun yerine, ben küçükken yaptığımız gibi radyoda klasik rock dinledik. O anı ellerimle kavrayıp sonsuza kadar saklamak istedim.

Havaalanına vardığımızda, babam arabadan indi ve bağajdan valizimi almadan önce arabadan inmeme yardım etti. Uzun bir süre birbirimize baktık, sanki aramızdaki sessiz havada sözlerimizi iletmeye çalışır gibi. Sonunda, beni kucakladı. şefkat ve veda dolu gerçek bir kucaklaşma. Neredeyse kalbimi kırıyordu.

Ondan uzaklaştım ve terminale girmeden önce ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi verdim. Hayatımda başka vedalarla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Eve dönüş uçağında, mevcut mali durumumun bir listesini yazmaya başladım ve sonra bebeğin ihtiyaç duyabileceği her şeyi ekledim. Tamamen yeni bir bt hazırlamam gerektiğini fark ettim. Bu bt, sağlık sigortası, bebek bezleri ve umarım yeni bir iş bulduğumda muhtemelen kreş masraflarını da içerecekti. Ve bu iş, kaybetmek üzere olduğum işten çok daha fazla para kazandırmalıydı.

Uçak alçalmaya başlayıp New York'a yaklaşırken aniden çok sıcak hissetmeye başladım. Nefesim kesilmiş gibi hissettim ve ciğerlerimi tamamen doldurmakta zorlandım. Panik atak geçiriyor muyum diye merak ettim. Kolçakları sıkıca kavradım ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Kafamda *bir, iki, üç, dört, beş* diye saydım. İşe yarıyor gibi görünüyordu.

Ama sonra midemde daha önce hiç hissetmediğim bir gerginlik hissettim. Birkaç saniye sonra gerginlik geçti ve bir dakika sonra tekrar gerginleşmeden önce biraz rahatladım. Elimi karnıma koydum ve sertleşip yumuşadığını hissettim. Bu alışılmadık bir histi ve ağrı daha da şiddetlendiğinde endişelenmeye başladım. Derin bir nefes aldım ve uçağın tekerleklerinin bir an önce piste değmesini diledim.

Sonunda uçak hafifçe sallanarak dengelendi ve hızla pistte ilerleyerek yavaşlamaya başladı. Hafif bir rahatlama nefesini aldım. En azından artık yerdeydik, ama henüz tehlikeyi atlarmış değildim. Uçağın park edip kapılarını açması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Uçağa öncelikli biniş hakkım olabilirdi, ama uçaktan inmeye çalışan diğer herkes gibi ben de kalabalığın içindeydim.

Yavaş ilerleyen kuyrukta beklerken, ağrıyı hafifletmek için valizimin sapını sıkıca tutarak yüzümü buruşturdum. Uçaktan iner inmez, hemen bir çıkış buldum ve bir taksi çağırdım.

"Hastaneye gitmem gerekiyor," dedim.

Şoför, karnımı tutarken bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana başını salladı ve arabayı kaldırımdan uzaklaştırıp gaza bastı.

Yirmi dakika sonra hastaneye vardık. Şoför benim için o kadar endişelendi ki, arabadan inmeme yardım etti ve valizimi hastaneye taşıdı. Ayrılmadan önce bana yardım edildiğinden emin oldu. Bir hemşire beni tekerlekli sandalyeye oturturken, ona bol bol teşekkür ettim ve ona daha fazla bahşış verebilmeyi diledim.

Ellerini birleştirip hafifçe eğildikten sonra sürgülü kapıdan çıktı.

Hemşire beni triyaja götürdü ve boş oda olup olmadığını kontrol etti. Yolda Monica'ya mesaj atarak durumu anlattım. Birkaç dakika içinde bana yolda olduğunu söyledi. Neyse ki boş oda vardı. Hemşire kıyafetlerimi çıkarıp hastane önlüğünü giymeme yardım etti. Her şey çok gerçek dışı geliyordu. Çok korkutucuydu. Buraya gelmek için çok erkendi. Panikledim. Hemşire bunu hissetmiş olmalı.

"Her şey yoluna girecek," diye beni sakinleştirdi.

Beni yatağı yatırırken ona minnettar bir bakış attım.

"Kasılmalarınızı izleyebilmemiz için bunu karnınıza sarmam gerekiyor."

"Kasılmalar mı?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Evet, büyük olasılıkla Braxton Hicks kasılmaları yaşıyorsunuz. Bunlar normaldir, ama emin olmamız gerekiyor."

Bana oturmamda yardım etti ve karnıma bir kemer sardıktan sonra üzerimi serin beyaz çarşafarla örttü.

"Yakında evrakları göndereceğim, ama bu arada dinlen."

Dinlenmek, yapabileceğim en son şey gibi geliyordu.

Kırk beş dakika sonra, hemşire çok telaşlı bir şekilde Monica'yı odaya getirdi.

"Aman Tanrım, Heart! Neler oluyor?" diye sordu ve yanıma koştu.

"Arkadaşınız oldukça şiddetli Braxton Hicks kasılmaları yaşıyor," dedi bir erkek sesi.

Başımı kaldırıp baktığımda kapıda bir doktor gördüm. Bana sıcak bir gülümsemeyle baktıktan sonra yatağımın yanına gelip bilgisayarı inceledi.

"Muhtemelen stres nedeniyle oluşan kasılmalarını izliyoruz. Şu anda hayatında çok fazla şey mi oluyor?"

"Biraz," diye mırıldandım.

Hamile kalmak, işini kaybetmek, ailenin senden nefret etmesi ve bir gün sevebileceğin adama yalan söylemek sayılırsa biraz.

"Senin ve bebeğin sağlıklı olmanız gerekiyor. Kendine fazla yüklenme. Gereksiz strese girme. Tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Bölüm 38

DANIEL

Omzumun üzerinden yaklaşan dalgalara bakarken sörf tahtasının kenarlarını sıkıca tuttum. Suda benden çok daha iyi olan ve neredeyse her dalgayı yakalayan birkaç kişi daha vardı. Onların hareketlerini inceleyip taklit etmeye çalışıyordum, ancak birkaç kez şansım yaver gitti.

Öğleden sonra aktivite kulübesinden sörf tahtası kiralamak spontane bir karardı. Maceralı bir şey yapmak istiyordum. Aktif bir şey. Şimdi, altımda sallanan parlak ahşap üzerinde dengemi korumaya çalışıyordum.

Diğer birkaç kişinin bağırıldığını duydum. İyi bir dalga geliyor olmalıydı. Arkama baktım ve dalgayı gördüm. Diğerleri hızlıca kürek çekmeye başlamışlardı, ben de onlara katıldım. Tahtanın dalmaya başladığını hissettiğimde, ayağa kalktım ve kollarımı dengesiz kanatlar gibi açtım.

Dalga'nın ayaklarımın altında yakalandığını hissettim ve tahta sallantılı halinden düzgün bir hale geldi. Yakalamıştım. Kıyıya yakın dalgayı sürerken zafer çılgılığı attım ve sonra atladım. Bu çok heyecan vericiydi. İnsanların neden buna aşık olduğunu anlayabiliyordum. Zorluğu. Heyecanı. Tahtayı aldım ve kolumun altına sıkıştırdım, kuma sürükleyerek indim ve yere çöktüm.

Saçımdaki tuzlu suyu silkeledim ve diğer sörfçülerin en iyi dalgaları seçmeye devam etmelerini izledim.

Bora Bora'da dördüncü günümdü ve kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Burası New York'tan çok farklıydı. Plaj, nemli asfaltın yerini almıştı. Kristal berraklığındaki sular, Hudson Nehri'nin kasvetli sularının yerini almıştı. Saman kulübeler, cam gökdelenlerin yerini almıştı. Burası tamamen farklı bir dünyaydı ve ben her şeyi içime çekiyordum.

"Bir şey içmek ister misiniz, Bay Jacobs?" dedi bir ses.

Güneşe karşı gözlerimi kısarak yukarı baktım ve Colette'in yüzünü gördüm. Her zamanki çiçekli elbisesiyle, otelin kadın personelinin üniforması, başımda duruyordu. Genç vücuduna çok yakışıyordu. Henüz keşfetmediğim bir vücut.

"Bana Daniel deyin demiştim, değil mi?" dedim

gülümseyerek. "Doğru. Dışarıda çok yakışıklıydın, *Daniel*."

"Beni izliyor muydun?"

"Belki," diye cevapladı, dudağını ısırarak.

Her zamanki flört oyunumuza geri dönmüştük, ama ben daha ileri gitmesine izin vermediğim için hiçbir yere varamamıştı. Her gün onu bir şekilde görüyordum. Ya restoranda ya da burada, plajda içecek servisi yaparken. Birbirimizle şakalaşıyor, cinsel imalar yapıyor, birkaç imalı bakış alışverişinde bulunuyorduk. Hepsi bu kadardı.

"Bu benim ilk seferimdi." Omuz silktim ve denize baktım.

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim. Profesyonel gibi

görünüyordun." "*Sen, canım, harika bir yalancısın.*"

Kıkırdadı. Gözlerinin beni süzdüğünü izledim ve ne düşündüğünü merak ettim. Kolayca öğrenebileceğimi biliyordum. Öğrenmek *için* hala birkaç günüm vardı. O da istekli olacaktı. Bu çok açıktı. Ama bir türlü harekete geçemiyordum.

"Ne iyi gider biliyor musun? Pina colada," dedim.

"En iyisini yapıyoruz," diye espri yaptı ve not defterine yazarken

ekledi. "Biraz daha rom ekleyebilir misin?"

"Tabii. Hatta ekstra bir şemsiye de eklerim." Göz kırptıktan sonra kumlu sahili yürüyerek ilerledi ve yol boyunca siparişleri aldı.

Balayında olan erkeklerin, yanlarında plaj sandalyesinde uzanan eşleri tarafından yakalanmamaya dikkat ederek ona bakışlarını izledim. Kendime gülmeden edemedim. Erkekler çok tahmin edilebilirdi, ben de dahil. En azından eskiden öyleydi. Heart'tan önce.

Tahtaya uzandım ve gözlerimi kapattım, sıcak güneşin cildimdeki tuzlu suyu kurutmasına izin verdim. Heart'ın şu anda ne yaptığını merak ettim. Onu en son görmeyeli neredeyse bir ay olmuştu. Sanki bir yıl geçmiş gibi geliyordu. Umarım iyidir.

Birkaç dakika sonra Colette pina coladamı getirdi. Söz verdiği gibi ekstra bir şemsiye ve bir iki shot ekstra rom vardı. Bir yudum aldım ve rom boğazımı yakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lezzetli bir şekilde sertti.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Sen istedin," diye cevapladı ve uzaklaşırken gözlerimin onu takip etmesini istedi.

İçkimi bitirdim ve Colette ben istemeden bir tane daha getirdi. Kesinlikle beni sarhoş etmeye çalışıyordu. İkinci içkimi yudumlarken bu düşünceyle gülümsedim. Bir kadının ilgisini çekmek iyi geliyordu. Alkolün tatlı tadı, Heart ile olan acı hatıralarımı bulanıklaştırması daha da iyiydi.

İkinci içkimi bitirdikten sonra, sörf tahtamı aktivite kulübesine geri götürdüm, kokteylin damarlarımda dolaştığını hissediyordum. Plajın merdivenlerinden çıkıp odama giden ahşap yolu takip ettim. Başım bulanık, uzuvlarım gevşekti. Oldukça sarhoştum.

Kapının anahtar kartını tuttum ve kapı açıldı. İçeri girdim ve yüzüstü yatağa uzandım. Güneşli ve romlu öğleden sonra beni bitkin düşürmüştü. Hemen sızdım.

Birkaç saat sonra, kapının çalınması beni sarhoş uykumdan uyandırdı. Bir gözümü açtım ve sersemlemiş bir şekilde yanıma döndüm. Dışarıda güneş yeni batmıştı ve gökyüzü mor renkteydi ve birkaç yıldız parlıyordu. Gerçekten bayılmıştım. Hala içkilerin etkisini hissediyordum.

Kapım tekrar çalındı ve beni uyandıranın bu olduğunu hatırladım. Yataktan yuvarlandım.

"Geliyorum," diye seslendim.

Oda servisi olduğunu düşünerek kapıya doğru yürüdüm. Bazı sabahlar veya geceler ücretsiz meyve veya çikolata getirmek için uğramayı severlerdi. Kapıyı açtım ve oda servisi olmadığını gördüm. Kiera'ydı.

Gördüğüm şeyin doğru olduğundan emin olmak için birkaç kez gözlerimi

kırptım. "Kiera?" diye sordum.

"Tek ve gerçek," dedi, elini kapı çerçevesinin üst kısmına koyup vücudunu ona yaslayarak.

Üzerinde daracık, pembe bir bikini vardı. Alt kısmı kalçalarına kadar iniyordu, ince iplerle sabitlenmişti ve üst kısmı ise dolgun göğüslerini kaplıyordu. Bakmamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Gözlerim uzun vücudunun her santimini yukarıdan aşağıya doğru taradı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Odaya girdi ve kapı arkasından kapandı. "Seni daha iyi hissettirmek için buradayım."

"Ama nasıl..." "Brody."

Tabii ki kardeşim böyle bir şey yapardı. Beni daha iyi hissettirmek için küçük bir oyuncak gönderirdi.

"Kendini daha iyi hissetmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Kiera imalı bir şekilde.

Bir eliyle bikini üstünün iplerini çözüp, onu düşürerek göğüslerini önümde muhteşem bir şekilde ortaya çıkardığını izledim. Göğüsleri bronzlaşmıştı ve pembe meme uçları dikleşmiş, ağzımın onları tatmasını bekliyordu. Sonra parmakları kalçalarındaki ipleri çekti, pembe bikini yere düştü ve ince vücudu önümde tamamen çıplak kaldı.

Ellerini göğüslerinden karnına, oradan da bacaklarının arasına indirirken, ben zorlukla yutkundum. Parmak uçlarını yavaş, dairesel hareketlerle kendine doğru hareket ettirmeye başladı. Gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

"Kiera," diye fısıldadım, boğazım gıcırdadı.

Başını geriye attı ve bacaklarının arasında masaj yapmaya devam ederken zevk dolu bir inilti çıkardı, parmakları gözden kayboldu. Onun kendisiyle oynadığını izlerken, board şortumun içinde sertleştiğimi hissettim. Kiera'nın güzelliği ve seksapelinin inkar etmek imkansızdı. Bir erkeği nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu.

Onu reddedemeyen ben, ona doğru bir adım attım ve ellerimi sertçe kalçalarına koyarak parmak uçlarımı ona gömdüm. Cildi yumuşak ve sıcaktı. Başını kaldırıp gözlerime baktıktan sonra ağzını ağzıma koydu. Ağzım hevesle açıldı. Onu tatmak istedim. Elleri boynuma dolarken, dili benimkine çaresizce vuruyordu. Onu duvara doğru ittim ve vücudumu sıkıca ona bastırdım. Aramızdaki tek şey şortumun ince kumaşıydı.

Ellerim kalçalarından göğüslerine kaydı, avuçlarımla onları kavradım, o da bacaklarını açtı, böylece ereksiyonum tam ona bastırılmış oldu. Onun ıslak sıcaklığının şortumdan sızdığını hissedince boğazımdan bir inilti çıktı.

Onu hemen burada, şu anda sahip olabilirdim. Onu bu duvara yaslayıp becerebilirdim. İstedğim her yerde. Tek bir hızlı hareketle onun içine girebilirdim. Onu doldurabilirdim. Hiçbir şey kalmayana kadar sert ve hızlı bir şekilde ona vururdum.

Ama sonra Heart'ı düşündüm ve bu düşünce beni ayılttı. Beni gerçeğe geri döndürdü. Eski sevgilimle çıplak bir şekilde bu otel odasında olmam hakkında ne hissedeceğini merak ettim. Ve bu, Kiera'nın öpücüğünden uzaklaşmamı sağladı.

Gözlerini açtı ve benimkilere baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, sonra tekrar beni öpmeye çalıştı.

"Yapamam," dedim.

"Evet, yapabilirsin."

Elleri şortumun önünden aşağı kayarak ereksiyonuma ulaştı. Utangaç bir gülümsemeyle beni yavaşça okşamaya başladı. Gözlerimi kapattım ve kendimi tekrar kaybettim, ama sadece bir saniye, sonra elimi uzatıp ellerini çektim.

"Hayır. Bu doğru değil," dedim.

"Senin neyin var?" diye bağırdı ve göğsümü itti. "Bilmiyorum," diye

mırıldandım.

"Brody senin hakkında haklıydı. Kendin değilsin."

Kollarını kavuşturdu ve bana öfkeyle baktı.

"Üzgünüm," dedim, sinirli bir şekilde saçlarımı okşayarak.

O haklıydı. Brody haklıydı. Neyim vardı bilmiyordum. Heart beni umursamadığı halde neden onun ne hissettiğini umursuyordum? Aptalcaydı, ama elimde değildi.

"Evet, ben de," dedi Kiera. Bikinisini aldı ve hızla giydi. Karışmış ipleri bağlamaya çalıştı.

"Yardım edeyim," dedim. "Bana

dokunma," diye tersledi.

"Tamam. Bak, bu kadar yolu geldiğin için

üzgünüm." "Ben de."

Kapıyı açtı ve arkasında kapattı. "Siktir!" diye

bağırdım.

Sakinleşmek için bir dakika boyunca süitimin girişinde volta attım, sonra terasa çıktım. Artık hava kararmıştı. Küçük bungalovumu ayakta tutan ayaklara nazikçe vuran dalgalara baktım.

Kiera, eski halime dönüp dönmediğimi görmek için bir testtiyse, açıkça başarısız olmuşum. Heart'ı unutamadığım açıktı. Hiç unutabilecek miyim diye merak etmeye başladım.

Belki de Heart'ı kafamdan çıkarmak için Kiera'yla birlikte olmalıydım. Onu geri getirebilecekmişim gibi kapıya doğru baktım. Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum.

Heart hala zihnimde, kalbimde olacaktı.

İç geçirdim ve telefonumu çıkardım. Bora Bora'dan eve dönüş için bir sonraki uçuşu aramaya başladım. Seyahatimizi kısa kesiyordum.

Bölüm 39

ADDISON

Hastaneden taburcu olduktan sonra, Monica ile taksiye binip Brooklyn'deki evime döndüm. Metroyla uğraşmak istemiyordum. Mümkün olduğunca az stresle eve gitmek istiyordum.

"Ne fırtınalı bir yirmi dört saat geçirdin," dedi Monica, elimi tutarak.

"Hayal bile edemezsin," dedim.

"Bu kadar çabuk New York'a döneceğini beklemiyordum. İşler umduğun gibi gitmediği için üzgünüm."

"İstersen yine 'söylemişim' diyebilirsin," diye mırıldandım. "Oh,

hayır! Konuştuktan sonra durum daha da kötüleşti mi?"

"Evet. Çok daha kötüleşti."

"Anlaşılan ailenle aran düzelmedi." Ciddiyetle başımı salladım.

"Çok üzüldüm, Heart."

"Oradan çıkmak zorundaydım. Annem. Tanrım. O kadar soğuk ki. Sanki büyürken onun nasıl biri olduğunu bile hatırlayamıyorum, çünkü şu anki hali her şeyi mahvetmiş."

"Peki baban?"

"Her zamanki gibi kolayca ikna olan biri." İç geçirdim. "Ancak beni şaşırttı. Anneme karşı çıktı ve beni havaalanına geri götürdü. En azından annemden daha iyi. Her şeyi düzeltebileceğimizi düşünmüştüm, ama bir tür hayal dünyasında yaşıyordum. Beni asla kabul etmeyecekler ve seçimlerimi desteklemeyecekler. Özellikle de şimdi. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak annemin en büyük kabusu."

"Eh, o da zamana ayak uydurmalı. Artık ellili yıllar değil." Monica gözlerini devirdi.

"Doğru, ama hayatımı gerçekten mahvettim."

"Ama içinde seni seven ve sana ihtiyaç duyan güzel bir bebeğin var," dedi Monica, elini karnıma koyarak.

"Onu hissettim. Onu. Tekmelediğini."

"Sus!" dedi Monica heyecanla.

"Mhmm. Dün gece. Sanki bana bu iŖte yalnız olmadığımı söylüyorlardı." "Yalnız değılsin."

Trafikte yavaşça ilerlerken başımı omzuna yasladım, ta ki apartmanımın önüne gelene kadar. Sadece bir günlüğüne gitmiŖ olmama rağımen, sanki bir yıl gemiŖ gibi çok Ŗey yaŖamıŖtım. Yorgundum. Seyahat ve beklenmedik hastane ziyareti arasında, sadece uzanıp bayılmak istiyordum.

Ben Ŗof re  deme yaparken, Monica bagajdan valizimi aldı ve kaldırımında beni bekledi. Binaya girdiğimizde, Edna'nın topluluk ilan panosuna bazı kağıtlar astığını gördüm. Arkasını döndü ve beni görünce gözleri hemen karnımdaki ŖiŖkinliğı kayd .

"Aman Tanrım. Hamile misin?" diye yüksek sesle haykırdı.

Son birkaç aydır yaptığım gibi onu saklamaya alıŖmadığımı fark ettim. Gerçekten de o kadar b y m Ŗt m ki artık saklamanın bir yolu yoktu. Bunun bir anlamı yoktu.

"Tahminde bulunmak kabalıktır, biliyorsun," dedi Monica soğıukkanlılıkla.

"Sorun yok, Monica. Evet, Edna. Hamileyim." "Kimin?" diye

sordu, kaŖlarını kaldırarak.

"Bu soruyu sormak da çok kaba," dedi Monica, kollarını kavuŖturarak.

"Takım elbiseli adamın, değil mi?" dedi Edna heyecanla, Monica'yı açıkça görmezden gelerek. "O çok yakışıklı. Ve eminim zengindir de. O kadar paketin nereden geldiğini merak ediyordum. Şimdi her şey anlaşıldı."

Edna konuşmaya devam etti, o noktada aslında kendi kendine konuşuyordu, ama ben onun varsayımlarının hiçbirini doğrulamadım.

"Gerçekten çok yorgunum Edna," diye mırıldandım, merdivenlere doğru bakarak.

"Tabii ki, tatlım. Git hadi. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle. Çikolata. Kraker. Çay."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Merdivenlerden daireme doğru yürümeye başladım.

"O sinir bozucu kadına karşı çok nazıksın," diye mırıldandı Monica arkamdan.

"Biliyorum... ama o sadece yalnız."

"Neden acaba?"

Anahtarı kapıya sokup kapıyı açarken güldüm. Loftum tam da bıraktığım gibiydi. Temizdi, ama arka duvar açılmamış kutular ve hediye çantalarıyla doluydu. Daniel'ı hatırlatan şeyler. Onu düşününce kalbim kabardı ve küçüldü.

"Hâlâ hiçbir şeyi açmadın mı?" diye sordu Monica, kapıyı kapatıp valizimi dolabıma götürürken.

Kafamı salladım. "Henüz hazır değilim."

"Tamam. Seni bırakmak istemiyorum ama yazmaya devam etmeliyim. Teslim tarihim var."

"Sorun yok. Şimdi daha iyiyim. Yardıma geldiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman, kızım."

Bana sarıldıktan sonra kapıdan çıktı. O gittikten sonra, uzun ve sıcak bir duş aldım ve yatağa yığıldım.

Ertesi sabah, ayrılmadan önce yarım kalan işleri halletmek için ofise gittim. Bol bir elbise giydim ve önümde hafifçe şişkinlik yaptığını kimsenin fark etmemesini umdum. Neyse ki kimse bana farklı bir şekilde bakmadı. Her zaman biraz kiloluydum, bu yüzden bu durum şimdi benim lehime çalıştı.

Koridorda yürürken, kovulduğumu veya neden kovulduğumu biliyorlar mı diye merak ettim. Öyle görünmüyordu. Brian muhtemelen Daniel ile olan tüm olayı gizli tutmak istediği için hiçbir şey sızdırılmamıştı.

Öğle yemeğinden sonra beni ofisine çağırdı.

"Addison, otur," dedi.

Karşısına oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim, bunun karnımdaki kumaşı gerdiğini fark etmedim.

Gözleri karnıma kaydı ve endişeyle bana baktı. "Sen..."

Kahretsin. Ciddiyetle

başımı salladım. "Vay

canına."

"Evet, benim için de sürpriz oldu."

"Daha fazla bilmek istemiyorum," dedi, ellerini kaldırarak. "*Bu* konuda ve sorumlusu hakkında ne kadar az bilirim o kadar iyi."

"Doğru."

"Önceki bağlantılarınızla iletişime geçme sürecinin nasıl gittiğini kontrol etmek istedim."

"Şu ana kadar iyi gidiyor. E-posta listemin yaklaşık yarısını tamamladım. Diğer çalışanlara da ilettim."

"Güzel. Unutma, ay sonuna kadar vaktin var." "Evet, biliyorum."

"Ve unutma, bu benim *cömertliğim*." Arkalarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Brian, hatalarımdan sonra ne kadar cömert olduğunu sürekli olarak açıkça belirtiyordu.

"Teşekkürler Brian. Minnettarım."

"Tamam, peki, şimdi işine dönebilirsin."

Ofisime geri dönerken, bu şişliği artık saklayamayacağımı fark ettim. İş arkadaşlarım her an öğrenebilirdi ve bunu kabul etmek zorundaydım. Onların sorularını atlatmanın ve konuyu hafif tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

O gece, dizüstü bilgisayarımı açtım ve iş aramaya başladım. Birkaç başvuru formu doldurdum ve Manhattan ve Brooklyn'deki çeşitli şirketlere özgeçmişlerimi gönderdim. Birkaç kar amacı gütmeyen kuruluş. Sekreterlik işi arayan birkaç ofis. Birkaç restoran. Bu aşamada seçici olamayacağımı fark ettim. Beni kabul eden her yere giderdim.

Ertesi sabah, birkaç geri dönüş aldım. Hatta öğle arasında o öğleden sonra bir görüşme ayarlayabildim. Leading to Learn ofisinden sadece birkaç blok uzaklıktaki bir hukuk firmasında sekreterlik pozisyonu içindi. En bol pantolonumu giydim, ama yine de fermuarını çekemedim ve düğmelerini ilikleyemedim. Bunu gizlemek için uzun beyaz bir gömlek giydim. En iyisi değildi, ama idare etmek zorundaydım.

Bu da hamile olduğumu gizlemeye yetmedi. En iyisi dürüst olmak olduğunu düşündüm. En azından neye bulaştıklarını bilirlerdi. Belki bana acırlardı. İş bulmak için korkunç bir düşünceydi, ama çaresizdim.

Mülakat mükemmel geçebilirdi. Nitelikliydim ve ofiste yılların tecrübesine sahiptim. Ama aynı zamanda hamileydim ve bana acınmadı. Mülakatı yapan kişi kibardı, ama gözleri karnımdaki şişkinliğe takılırken, uzun vadeli birine ihtiyaçları olduğunu açıkça belirtti. Ona zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve yenilmiş hissederek oradan ayrıldım.

Sonraki birkaç görüşme de aynı şekilde geçti. Niteliklerimden etkilenmişlerdi, ama önlerinde gördükleri büyüyen vücudumdan endişe duyuyorlardı.

görmekten endişe duyuyorlardı. Görüşme üstüne görüşme, listeden birini daha silmem gerektiğini bilerek ayrıldım.

Leading to Learn ofisinde, iş arkadaşlarım bunu kesinlikle fark etmişti. Giydiklerim pantolonlarımı bir emniyet pimi ile tutturduğum için bunu fark etmek zor değildi. Ancak bana bunu soran tek kişi Shelley'di. O, ofisteki tek arkadaşımdı. Bir gün molada beni öğle yemeğine davet etti ve o zaman bu konuyu açtı.

"Hey, ofiste bir söylenti dolaşıyor, ama bir şey varsaymadan önce bunu senden duymak istedim," dedi.

"Öyle mi?" diye masumca sordum.

"Sadece soracağım. Hamile misin?"

Başımı salladım ve gülümsemeden edemedim. Bu haberi onunla paylaşmaktan mutluydum. O her zaman çok nazikti.

Gözleri parladı ve masayı dolaşarak bana sarıldı.

"Aman Tanrım. Bu çok heyecan verici!" diye gülümsedi. "Sende farklı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hamilelik ışığı olmalı."

"Ha ha. Çok nazıksın. Kendimi berbat hissediyordum." "Hiç de değil,"

diye cevapladı ve yerine geri döndü.

"Peki, teşekkür ederim."

"Peki, bu özel adam kim?" diye sordu.

"Oh, onu tanımıyorsun," diye elimi salladım ve bununla bitmesini umdum. Neyse ki, öyle oldu.

"Cinsiyetini biliyor musun?" diye sordu. "Henüz bilmiyorum. Bekleyeceğim galiba."

"Eeeh! Eminim kızdır!" diye bağırdı.

Güldüm. Uzun zamandır ilk kez hamile olduğum için gerçekten heyecanlandım. Başkalarının ne düşündüğünden korkmam gerekmiyordu. Beni seven insanlar beni destekleyecekti.

O gece, iş başvurularını doldururken kapım çalındı. Nedenini bilmiyordum, ama bir an için Daniel olmasını umdum. Gerçek şu ki, onu çok özliyordum. Bebeğin öldüğünü düşündüğünü bilerek, bu hamileliği onsuz geçirmek çok sahtekarlık gibi geliyordu. Hala kendimi çok kötü hissediyordum.

Bunun yanı sıra, iniş çıkışlarımız olsa da, onunla birlikte olmayı özliyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Bazen birbirimize cehennem azabı çektirdik, ama geri kalan zamanlar mükemmeldi. Eğer güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin vermeseydim, belki de başarabilirdik diye düşündüm.

Kapı tekrar çalındı ve açtığımda Monica'yı elinde Tayland yemeği paketiyle dururken buldum.

"Aç mısın?" diye sordu, bilmiş bir gülümsemeyle.

"Her zaman." O içeri girerken kapıyı tuttum.

Yemek kutularımızla kanepeye oturduk ve ona iş arama sürecindeki son gelişmeleri anlattım. Pad Thai'yi höpürdeterek yerken dikkatle dinledi. Hala işsiz olduğumu anlatan sıkıcı ve iç karartıcı hikayemi bitirdikten sonra, bana dikkatle baktı.

"Düşünüyordum da..." diye başladı.

"Ne?"

"Bebek doğduğunda birkaç aylığına buraya taşınabilirim. Kira yükünü biraz hafifletip sana yardım edebilirim."

"Oh, Monica. Senden bunu isteyemem," dedim.

"Neden olmasın? Evden yazıyorum. Eğer bir iş bulursan ya da sadece yorgunsan, bebeğe bakabilirim. Ne olursa olsun. Yardım etmek istiyorum."

Bana yardım etmek için tüm hayatını değiştirmeye hazır olan en yakın arkadaşıma bakarken gözlerim doldu. Bu çok etkileyiciydi. Hiçbir şey söyleyemedim.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin, ama sana yardım etmek istiyorum. Ne de olsa ben Monica Teyze'yim."

Yumuşak bir kahkaha attım. "En havalı teyze."

"Biliyorum," dedi gururla.

Kutular ve hediye çantalarının bulunduğu duvara baktı ve bir saniye dūřındı.

"Ve unutma... Hâlâ o çekin var. İşler gerçekten kötüye giderse." Kafamı

salladım. O benim son çarem olacaktı.

Bölüm 40

DANIEL

Ertesi sabah uyandım ve isteksizce valizimi topladım. Ayrılıyordum. Önceki gece Kiera'nın buraya gelmesi bir rüya gibi gelmişti, ama öyle olmadığını biliyordum. O buradaydı. Onu tatmıştım. Neredeyse çok ileri gitmiştim. Bu düşünce midemi bulandırdı çünkü bir şekilde Heart'a ihanet etmiş gibi hissettim.

Heart, bir daha beni görmek istemediğini söyleyen kadın. Ona hiçbir borcum yoktu, ama kalbim hâlâ ona aitti. Bu çok sinir bozucu ve acı vericiydi.

Giyindim ve kahvaltı etmek için restorana indim. Uçağım öğleden sonraydı. Buradan ayrılmamı sağlayacak en erken uçağı bulabilmiştim. Restorana yaklaşırken, Kiera'nın sırtını bana dönük olarak resepsiyonda beklediğini gördüm. Üzerinde ince bir bikini ve onun üzerine şeffaf bir örtü vardı, herkesin dikkatini çekiyordu. Beni henüz görmemişti. Yürüyüşümü durdurdum ve hızla plaj merdivenlerine doğru döndüm.

Hâlâ oradaydı. Açıkçası. Sırf benimle istediğini yapamadığı için beş yıldızlı bir tatil köyünde tatil yapma fırsatını kaçırarak değildi.

. Oradan yakında ayrılmam iyi olacaktı. Onu tekrar görme riskini almak istemiyordum.

Sahilde kahvaltı sipariş edecektim. Bu güzel yere veda etmek için iyi bir yol olurdu. Collette olmayan bir garson geldi ve bana menü uzattı. Bir süre menüyü inceledikten sonra yumurta, pastırma ve taze meyve sipariş ettim.

Yemeğimi beklemek için bir şezlonga oturdum. Dalgalar kıyıya nazikçe çarpıyor, kulaklarımı okyanusun sakin sesleriyle dolduruyordu. Bugün ayrılmak zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Kardeşim her şeyi mahvetmeden önce burası gerçekten bir cennetti.

"Bay Jacobs, yemeğiniz hazır."

Gözlerimi açtım ve garsonun bir kova şampanya ve bir tepsi yemekle başımda durduğunu gördüm. Oturup, şezlonga koymasına için yer açtım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Açlıktan ölüyordum. Dün öğleden sonra sörf yaptıktan ve Collette'in bana servis ettiği çok güçlü kokteylleri içtikten sonra akşam yemeği yemediğimi fark ettim. Sonra bayılmıştım ve Kiera kapımda duruyordu. Bütün gece bulanık geçmişti.

Yumurtaları yedim ve çıtır çıtır pastırmadan bir ısırık aldım, kumlu ayaklarıyla plajda sabahın tadını çıkaran konukların el ele geçip gitmesini izledim.

"Daniel?" diye birinin sesini duydum.

Kahretsin. O sesi tanıyordum.

Sağıma baktım ve Kiera'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm, mimosa kokteylini dengede tutmaya çalışırken topuklu ayakkabılarla yürümeye çalışıyordu. Kum için en iyi ayakkabı seçimi değildi. Ne kadar gülünç görüldüğüne başımı salladım.

Benim yanımdaki koltuğa oturdu, mimosa içkisi bardağından taşarak bronz tenine döküldü.

"Oops." Kıkırdadı.

"Kiera, burada olmamalısın."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ zor elde edileni mi oynuyorsun?"

"Hiçbir şey oynamıyorum. Dün gece söylediklerimde

ciddiydim."

"Peki. Neyse." Ellerini havaya kaldırdı ve şezlonga uzandı. İpucunu

anlamıyordu. Bu yüzden bugün ayrılıyordum.

Sessizce kahvaltımı bitirdim ve garsonun bir kova şampanya ile yaklaştığını gördüm.

"Bay Jacobs. Bugün burada son gününüz olduğunu az önce öğrendim. Bizimle kaldığınız için size teşekkür etmek amacıyla bir şişe şampanya ikram etmek istedik," dedi.

"Oh, gerek yok."

"Şampanya mı?" dedi Kiera, doğrulup garsona gülümsedi.

Garson kovayı aramıza koyup mantarı açmaya başladığında sinirli bir şekilde iç geçirdim. Bir patlama ve cızırtı sesi duyuldu ve garson iki kadehe şampanya doldurmaya başladı. Kiera heyecanla alkışladı.

Oradan çıkmaktan başka bir şey istemiyordum, ama garsona kaba davranmak da istemedim. Bize kadehlerimizi verdikten sonra, ona teşekkür ettim ve o uzaklaşırken bir yudum aldım.

"Bu çok romantik," dedi Kiera, koltuğa uzanarak.

Bikinisini ona çaresizce yapışmış, önceki gece gördüğüm mahrem yerlerini ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu.

"Bu hiçbir şey değil," dedim ve ayağa kalktım. Bardağımı kuma koydum ve güneş gözlüklerimi taktım. Kiera arkamdan seslenirken, ben sahilde merdivenlere doğru yürümeye başladım. Neyse ki dalgalar onun sesini bastırdı.

Havaalanına götürmesi için bir servis çağırdım. Uçağım için çok erken gelmiş olsam da umurumda değildi. Burada kalıp Kiera ile bir kez daha karşılaşmaktan iyiydi. *Lanet olsun sana, Brody.*

Havaalanı gelen ve giden uçuşlarla doluydu. Check-in ve güvenlik kontrolünden geçebilmek için erken gelmiş olmam muhtemelen iyi olmuştu. Kontrolü geçtikten sonra bir bar buldum ve buzlu viski sipariş ettim. Sonra bir tane daha. Havaalanında başka ne yapılabilirdi ki?

Birkaç saat geçti ve uçağımın yakında kalkacağı duyuruldu. Bagajımı aldım ve kapıya doğru yuvarladım.

Birinci sınıfta olduğum için uçağa ilk binenlerden oldum ve koltuğuma yerleştim, ama rahat edemedim. Ne kalkıştan önce, ne de uçuş sırasında.

Eve dönüş uçuşu çok zorluydu. İlk uçuş gibi değildi. Tam donanımlı bir yatak bulunan özel kompartımanımda olmama rağmen koltuğuma yerleşemedim. Bloody Mary'ler yeterince güçlü değildi. Filmler ilgimi çekmedi. Uyku gelmedi. New York'a dönüş yolculuğu cehennem gibi on sekiz saat sürdü.

Kiera'nın ortaya çıkmasıyla kaışımın nasıl yarıda kaldığını düşünerek koltuğumda dönüp durdum. Kalabilirdim, ama onu tanıyorsam, geri dönecekti. Bu sabah kahvaltıda bu çok açıktı. Sürekli gergin hissetmek ya da kararlılığımın sonunda kırılıp ona boyun eğmek istemiyordum. *Bu gerçekten en kötü şey mi olurdu?* Kendi kendime düşündüm.

Her zamanki seks, kavga ve oyun oynama döngüsüne geri dönmek. Kiera ile olan ilişkimizi böyle biliyordum. İkimiz de bu durumdan memnunduk. Bu, Heart'tan kesinlikle uzaklaşmamı sağlayacaktı.

Ama sonunda bunu bırakmak zorundaydım. Heart. Kiera.

Heart hayatıma girmeden birkaç ay öncekiyle aynı kişi değildim, yoksa şu anda Kiera ile yatakta olurdum. Onun pembe bikinisi yerde, uzun bacakları bana dolanmış olurdu. Ama o ben değildim. Artık değildim.

Bu yüzden hayatımı yeniden düzene sokmak ve ondan kaçmamak için New York'a dönen bu uaktaydım. Bora Bora'da geçirdiğim günler için minnettardım çünkü bana netlik ve çok ihtiyacım olan rahatlama getirmişti. Kardeşim bunu önererek doğru bir karar vermişti, ama sonra kapıma bir insan paketi göndererek her şeyi mahvetti.

Uçağım indiğinde, gümrükten geçtim ve bagaj alım yerinde valizimi bekledim. Kayar kapılardan çıktığımda Armand dışarıda kaldırımda bekliyordu.

"Bay Jacobs." Bagajlarımı almadan önce başını salladı.

"Armand."

"Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu.

"Harika," dedim. "Kesinlikle tekrar geleceğim."

"Güzel, efendim. Bunu duyduğuma sevindim."

Arka kapıyı açtı ve ben içeriye kaydım. "Eve

mi?" diye sordu.

Saate baktım. Saat neredeyse 7 olmuştu. Eve gitmem gerekirdi, ama Brody ile halletmem gereken işler vardı. Uçuş boyunca, hiçbir şey bilmediği halde Kiera'yı bir tür geçici çözüm olarak göndermesinin küstahlığına öfkelendiğimi hissettim.

"Hayır, aslında. Kardeşimin evine gitmek istiyorum."

"Peki, efendim," dedi Armand ve arabayı sürmeye

başladı.

Otuz dakika sonra, arabayı Upper East Side'daki Brody'nin kırmızı tuğlalı evinin önüne çekti. Yukarı baktım ve üçüncü katın ışıklarının açık olduğunu gördüm, yani

evde olmalıydı.

"Teşekkürler, Armand," dedim arabadan inerken, onun işini yapmasını beklemeden.

Siyah demir kapıdan geçip sabırsızca kapı zilini çaldım. Üç kez çaldıktan sonra Brody'nin içinden seslendiğini duydum.

"Geliyorum. Tanrım," dedi.

Kapının kilidinin açıldığını duydum ve sonra kapıyı açtı.

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daniel! Burada ne işin var?"

O davet etmeden onu itip geçtim.

"Lütfen, içeri gir," dedi alaycı bir sesle arkamdan kapıyı kapatırken.

Onun evinin girişinde volta atmaya başladım, ahşap zemin ayaklarımın altında hafifçe gıcırdıyordu.

"Bir hafta daha Bora Bora'da olacağını sanıyordum," dedi.

"Evet, öyleydim," dedim öfkeyle.

"Peki, neden buradasın?"

"Bir tahminde bulun."

"Sular yeterince berrak değildi mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Kiera, seni aptal," diye bağırdım.

"Oh! Küçük sürprizimi yakaladın!" diye güldü.

"Onu dünyanın öbür ucuna sürpriz yapmak için göndermek komik mi sence?"

"Hey, o da istemişti. Bedava tatil yaptı." Omuz silkti. "Ve bunu yaparak benim tatilimi mahvetti."

"Oh, hadi ama. İkinizin hiç eğlenmediğini söylemeye çalışma."

"Yapmadık. Açıkça. Bu yüzden buradayım ve sahilde değilim." Brody gözlerini devirdi. "Senin sorunun ne dostum?"

"Benim sorunum *sensin*. Beni ve neye ihtiyacım olduğunu bildiğini sanman."

"Seni tanıyorum. Sen benim kardeşim ve sen de benim kadar pisliğin tekisin."

"Belki artık değilimdir," mırıldandım.

"Bakın kim kendini beğenmiş," diye cevapladı, ellerini havaya kaldırıp etkilenmiş gibi yaptı.

"İnsanlar değişir. Büyürler. Açıkçası, sen bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çünkü artık bana ne olup bittiğini hiç anlatmıyorsun!"

Bunun düşündüğümde daha derin olduğunu anlayabiliyordum. Brody ve ben büyürken ve iş hayatında her zaman yakındık. Kadınlarla olan maceralarımızı, birbirimizi etkilemek için birer ganimetmiş gibi paylaşırdık. Birimiz artık öyle olmadığı halde, onun hala aynı kardeşler olduğumuzu düşünmesini ona suçlayamazdım.

Yine de, öfkem bunu kabul edemeyecek kadar yoğundu. Ve son birkaç ayda hayatımda neler olduğunu paylaşmak için doğru zaman değildi.

"Peki, öğrenene kadar hayatımdan defol git." Tehditkar bir şekilde parmağımı kaldırdım.

Brody hiçbir şey söylemedi, ben de dönüp kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan çarptım.

Armand arabanın dışında bekliyordu ve tek kelime etmeden kapıyı açtı. Yüzümdeki ifade, hoşsohbet havasında olmadığımı açıkça gösteriyor olmalıydı.

O gece eve geldiğimde yorgun olmam gerekirdi. On sekiz saat uçmuştum ve kardeşimle büyük bir kavga etmiştim. Ama bunun yerine, heyecanlıydım.

Sıcak bir duş aldım, valizimi boşalttım, çamaşırlarımı yıkadım ve ertesı gün teslim edilmek üzere market siparişı verdim. Market siparişı verirken ne kadar acıktığımı fark ettim. Kimse tarafından tanınmak istemediğim için bir sweatshirt ve beyzbol şapkası giydim ve asansörle lobide indim. Armand'a ihtiyaım yoktu. Sadece geç saatlerde Manhattan sokaklarında yürümek ve kendime yağlı bir pizza bulmak istiyordum.

Bölüm 41

ADDISON

"Sonunda bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Monica, ellerini beline koyarak.

Loftumun ortasında durmuş, açmamız gereken tüm kutuları ve çantaları inceliyordu — Daniel'ın gönderdiği ve benim açmayı reddettiğim hediyeler. Ama hastaneye gittikten ve bu hamileliğin ne kadar gerçek olduğunu anladıktan sonra, bebeğin gelişine hazırlık için dairemi düzenlemeye başlamanın zamanının geldiğini anladım. Henüz beş aylık hamile olsam da.

"Kutulara bakmaktan bıktım. Artık bandajı bir kerede çekip çıkarma zamanı geldi diye düşündüm." Omuz silktim.

"Her şeyi saklamaya karar verdiğine sevindim. En azından pisliğin yapabileceği tek şey bu," dedi.

"O pislik değil."

"O hayır etkinliğinde söylediklerini unuttun mu?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, unutmadım," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "Sadece onun bunu kabul etmediğini biliyorum. Anlıyor musun?"

"Sen yaptın mı?"

"İkimiz de düşünmeden kararlar verdik, ama ben mutluyum Monica. Gerçekten mutluyum. Burasının bebek yetiştirmek için en iyi yer olmadığını biliyorum ve şu anki durumum pek umut verici görünmüyor, ama anne olmak istiyorum. İyi bir anne olmak istiyorum."

Monica diz çöküp ahşap zeminde yanıma oturdu. Kolunu omzuma attı. "Olacaksın da," dedi emin bir sesle.

Başımı salladım ve tüm o güzel hediye çantalarını ve paketlenmiş kutuları seyrettim. Daniel'ı düşündürdüler bana.

"Onu özölüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Özlememeye çalışıyorum," diye itiraf

ettim.

"Özlemek normal. Onu gerçekten sevdiğini biliyorum..."

"Ondan daha fazlasıydı. Ona aşık olabileceğimi hissediyordum. Bizim büyük, mutlu bir aile olduğumuzu hayal ediyordum."

"Bu aptalca değil. Herkes bebeği için bunu ister."

"Ama Şimdi onun bunu asla istemediğini

biliyorum." "Ona ihtiyağın yok," dedi.

Etrafımdaki tüm paketlere baktım ve hafifçe güldüm. Açıkçası, ihtiyağım yoktu. Bunların hepsini asla karŐılayamazdım.

"Yeter artık. Bebek hazırlık moduna geçme zamanı!" dedi Monica, ellerini uyluklarına vurarak ve ilk çantayı uzanarak.

Narin kurdeleli fiyonku çözdü ve kağıt mendili çıkardı.  antaya uzandı ve krem rengi bir yığın tulum çıkardı. Birini açtı ve   n mde tuttu.

" ok küçük," dedim, parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek.

Kalbim k t küt atıyordu. Mükemmeldi. Bebek kız ya da erkek olsun.

"Bunlar yenidoğan bedeni," dedi, etiketlere bakarak.  antaya tekrar uzandı ve aynı tulumlardan bir yığın daha çıkardı, ardından bir yığın daha.

"Oh, sana 0-3 aylık olanları da almıŐ! Ve 3-6 aylık olanları!"

Monica başka bir çantayı açmaya başlarken, ben etiketleri ve çıkartmaları çıkarıp duvara yığmaya başladım.

"Awww," dedi, beyaz ve krem rengi çizgili küçük bir pantolon tutarak.

Bu minik giysileri katlayıp yumuşak kumaşını hissederken, farklı renk ve desenlere hayranlıkla bakarken, çok tatlı ve acı bir an gibi geldi. Heyecanlı, korkmuş, üzgün ve mutluydum. Duygularım çok karışık. En çok da Daniel'in benimle birlikte olmasını dilerdim. Tabii ki Monica'nın burada olması beni mutlu ediyordu. O benim için çok daha fazlasını yapmıştı ve her zaman yanımda olmuştu. Ama bebeğimin babası Daniel'in yerini doldurmak zordu, özellikle de şu anda.

"Sanırım tüm giysiler bu kadar," dedi Monica, başka bir hediye çantasını katlayarak.

Duvara dizilmiş giysi yığınlarına baktım ve hayranlıkla başımı salladım.

"Bir yıl yetecek kadar var," dedi, bakışlarımı takip ederek.

Elimi karnıma koyup nazikçe okşadım.

"Sen çok şık giyinen bir bebek olacaksın," dedim yumuşak bir sesle, eğilip bebeğime konuşurken.

"Çok şık," dedi Monica gülerek. "Bu tulumlar benim giydiğim gömlektten daha pahalı."

"O giysi yığını muhtemelen üç aylık kira bedeli kadar," dedim, başımı sallayarak.

"Bir sonrakine hazır mısınız?" diye sordu.

Ben başımı salladım, o da kalkıp en büyük kutunun yanına gitti. Kutuyu kaydırmaya başlarken homurdandı.

"Yardım ister misin?" diye sordum, kalkmaya çalışarak.

"Otur şuraya. Doktorun söylediklerini duymadın mı?" dedi tiz bir sesle. Güldüm

ve tekrar yere oturdum.

Bir makas aldı ve kutunun üzerindeki bantları kesmeye başladı. Sonunda, bir tarafını açtı ve içine baktı. Elini uzattı ve bir broşür çıkardı.

"Görünüşe göre bir beşik var," dedi. "Gerçekten

mi?" diye heyecanla sordum.

Bana talimatların yazılı olduğu broşürü uzattı. Ön yüzünde güzel bir altın parmaklıklı bebek yatağı resmi vardı. Onu görünce nefesimi tuttum. Çok güzeldi.

"Vay canına," dedim, daha çok kendime.

"Gerçekten çok güzel, Heart," dedi Monica.

"İyi iş çıkarmış."

"Sen küçük kutuları açmaya başla, ben de beşikleri kurmaya başlayayım," dedi Monica.

Ona şüpheli bir bakış attım. Monica pek el becerisi olan biri değildi. Ben de öyle. Ama en azından Phillips ve düz başlı tornavida arasındaki farkı biliyordum.

düz başlı tornavida arasındaki farkı biliyordum.

"Ne?" diye omuz silkti. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Ona talimatları uzattım ve o da farklı parçaları ve donanımı çıkarmaya başladı. Her şeyi yere serdikten sonra, kafasını kaşıyarak sayfaları çevirmesini izledim.

"Sanırım biraz şaraba ihtiyacım olacak," dedi.

"Oh, evet. Bu harika bir fikir," dedim alaycı bir

şekilde. "Hey, zararı olmaz ki!"

"Sol üst dolap," dedim gülerek.

"Sanki içkileri nerede sakladığını bilmiyormuşum gibi." Monica gözlerini devirdi.

O mutfaktayken, başka bir hediye çantasını açtım. Bu, Saks Fifth Avenue'den gelmişti ve çok güzel paketlenmişti. Kağıt mendili dikkatlice yırttım ve içinde küçük, beyaz bir oyuncak ayı vardı. Onu kendime yaklaştırıp sıkıca sarıldım ve nefesimi tuttum. Çok güzel bir ayıydı. Bebek muhtemelen onu sonsuza kadar saklayacaktı. Yavaşça ağlamaya başladım.

"Hey, hey, hey. Ne oldu?" diye sordu Monica, elinde bir kadeh kırmızı şarapla yanıma gelerek. Kadehi dikkatlice yere koydu ve bana dikkatle baktı.

"Sadece... Her şey. Bu ayı. Beşik. Giysiler. Hepsi çok güzel. Gerçekten mükemmel."

"Sen ve bebeğin bunu hak ediyorsunuz," dedi, elini sırtıma koyarak.

"Hepsi Daniel'in izlerini taşıyor. Bütün bunları onun yaptığını
inanamıyorum."

Monica bir saniye düşündü. "Belki de onu yanlış duymuşsundur." Ona bir
bakış attım.

"Bilmiyorum. Bütün bunları yapan bir adam..." Elini odanın içinde dolaştırdı.
"Bu mantıklı değil."

"Ben duyduğumu duydum."

"Belki de bir yanlış anlaşılma olmuştur?"

"Bunu nasıl yanlış anlayabilirsin, bilmiyorum."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Monica. "Ama kendini daha iyi hissetmeni
sağlayacak bir şey var, biliyor musun?"

"Ne?"

"Pizza!"

"Evet, açlıktan ölüyorum." Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

Monica telefonla ekstra büyük boy pepperoni ve jalapeno pizzası sipariş etti, ben
de bebek oyuncakları, bebek bezi kutuları

ve farklı türde biberonları incelemeye devam ettim. Her şeyi bitirmek bütün geceyi alacaktı ve Monica'nın henüz başlamadığı bebek yatağı gibi bazı şeyleri de monte etmemiz gerekiyordu. Neyse ki hafta sonuydu ve bunu yapmak için iki günümüz vardı.

Ben bir değil, iki bebek arabasını kutudan çıkarmayı bitirmişken pizza geldi. Monica nihayet beşiğin yaklaşık dörtte birini monte etmiş ve bir kadeh şarabı bitirmişti. Pizzayı içeri getirirken, dairemin büyüklüğü ve her şeyi buraya nasıl sığdıracağım konusunda endişelenmeye başladım.

Pizza kutusunu her şeyin ortasına yere koydum ve şaşkınlıkla etrafa bakarak kutudan direkt yemeye başladık.

"Cuma geceni benimle geçirdiğin için teşekkürler," dedim Monica'ya.

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim," diye cevapladı, bir lokma pizza yutarken.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, karnımız doyduktan sonra yere uzandık. O kadar rahatsız edici bir şekilde doymuştum ki, jalapeno biberleri ne kadar lezzetli olsalar da, mide ekşimesini de tetikliyorlardı. Sürekli kapıldığım o baharatlı yiyecekler için kendimi lanetledim.

Göğsümü tutarak yüzümü buruşturdum.

"Yine mide ekşimesi mi?" diye sordu Monica, bana bakarak. "Her

zaman," diye cevapladım.

"Biliyor musun... Sık sık mide ekşimesi yaşamanın, bebeğinin çok saçlı olacağı anlamına geldiğini duydum."

"O zaman yünlü bir mamut olmalı," dedim.

Monica güldü ve oturdu. "Sana antasit getirmemi ister misin?" "Hayır, ben giderim."

"Emin misin?" diye sordu. "Doktorun söylediklerini hatırla."

"Yürüyeblirim Monica," dedim, gözlerimi devirerek. "Ayrıca, biraz temiz hava iyi gelir."

"Peki. Ben bir kadeh daha şarap doldurup beşiğe döneceğim."

Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için ellerini uzattı. Mutfak tezgahından çantamı aldım ve koridora çıktım.

Dışarıda, köşedeki dükkana doğru yürürken gece havası tenime serin geliyordu. Rafta bir kutu antasit aldım ve dondurucu reyonuna uğrayarak bir pint kurabiye hamuru dondurması aldım. İkisini de kasaya götürdüm ve sırada bekledim. Beklerken gözlerim dergileri taradı. O zaman onu gördüm.

Daniel'ın yüzü bir eğlence dergisinin kapağındaydı. Dergi rafından dikkatlice aldığımda midem ağzıma geldi. Kapakta yalnız değildi. Bir kadınla birlikteydi. Benim ofisime getirdiği o korkunç

kadınla birlikteydi. Beyaz kumlu bir plajda birlikte oturmuş, tatildeymiş gibi görünüyorlardı.

Bir an için kadını görmezden geldim ve sadece ona baktım. Plaj sandalyesinde otururken yakışıklı görünüyordu, teni bronzlaşmış ve kaslı vücudu gömleksizdi. Sonra gözlerim isteksizce kadına kaydı. Sanırım adı Kiera'ydı. Saçları mükemmel plaj dalgaları şeklinde ve sadece onun giyebileceği minik bir bikiniyle, yanındaki sandalyeye uzanmış bir tanrıça gibi görünüyordu.

Önümdeki sıra biraz ilerledi. Sayfaları çevirip hikayenin tamamını bulmak için vaktim vardı. Başlık şöyleydi:

Aşıklar için balayı öncesi mi?

Okumaya devam ederken boğazımı yuttum.

Haberde, nişanlandıkları söylentileri dolaşırken, ikilinin Bora Bora'daki St. Regis Resort'ta romantik bir tatil yaptıkları yazıyordu. Plajda bir şişe şampanya içerek keyifli vakit geçiriyorlardı.

Makalenin metnini çevreleyen diğer fotoğraflara baktım. Hepsi aynı gün, sahilde, bir garsonun şampanya döktüğü fotoğraflardı. El ele tutuşan veya öpüşen fotoğraflarını görmedim, ama bu öyle bir şey olmadıkları anlamına gelmezdi. Ne de olsa, ikisi birlikte Bora Bora'daydılar.

"Sıradaki," diye seslendi kasiyer, dikkatimi dağıttı.

Dergiyi hızla rafa geri koydum ve ona aldıklarımı uzattım.

Ödemeyi yaptıktan sonra kaldırıma çıktım ve kusacak ya da çığlık atacakmış gibi hissettim. Bunun yerine, sadece hıçkırarak ağlamaya başladım. İnsanlar meraklı bakışlarla yanımdan geçiyorlardı, ama umurumda değildi. Az önce bebeğimin babasını, aşık olduğum adamı başka bir kadınla görmüştüm. Yıkılmışım.

Ve üzölmeye hakkım yoktu. Onu uzaklaştıran bendim. Konuşmak yerine, ona en kötü şekilde yalan söyledim. Ona gerçeğı söylemeliydim. Fırsatım varken ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

Bölüm 42

DANIEL

Dairemden bir blok uzaklıktaki köşedeki pizzacıdan pizza alıp eve döndüğümde, Brody'den birkaç cevapsız arama olduğunu gördüm. Ayrıca Kiera'dan da bir arama vardı. Kafamı tamamen boşaltmak için evden telefonumu almadan çıkmıştım. Şimdi geri dönmek zorundaydım. Gözlerimi devirdim. Onlar, konuşmak için en az ilgilendiğim iki kişiydi.

Brody, onu hediye paketi gibi sarıp dünyanın öbür ucuna göndererek tam olarak ne yaptığını bilmiyor olabilir, ama *o* buraya gelerek ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onunla hiçbir şey istemediğimi açıkça belirtmişim, ama o inatçıydı ve gururu yüzünden bu kadar kolay pes edemezdi.

Telefonumu kapattım ve yatağa girmeden önce komodinin üzerine attım. Aniden bir yorgunluk dalgası beni sardı. Seyahat günü ve kardeşimle yaşadığım drama sonunda beni yakalamıştı. Gözlerimi kapattım ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Ertesi sabah, bir demlik kahve yaptım ve işe gitmek için giyinmeye başladım. Gerçeklerle yüzleşmeye henüz hazır olmasam da, sonsuza kadar tatilde kalamazdım.

Yeterince dinlenmiştim, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Artık işime geri dönme zamanı gelmişti.

Asansörle otoparka indim ve Armand'ın beni beklediğini gördüm. Biraz tedirgin görünüyordu, ama nedenini bilmiyordum.

"Merhaba Armand," dedim.

"Merhaba efendim." Başını salladı ve arabanın kapısını açtı.

İçeri girdim. n koltuğa oturup beni daha iyi görebilmek için aynayı ayarladığını izledim. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı, Armand?" diye

sordum. "Oh, evet. Evet, efendim. Her

şey yolunda."

Emin olamadan başımı salladım. Arabayı sürmeye başladı ve karanlık otopark rampasından çıkıp güneş ışığına girdi. Pencereden, az önce bulunduğum cennetten çok farklı olan şehri seyrettim. Beton ve cam, beyaz kum ve berrak sularla büyük bir tezat oluşturuyordu. Gezimi kısa kesmek zorunda kalmam çok kötüydü.

Armand bir trafik ışığına geldi ve arabayı bir gazete bayisinin yanında yavaşça durdurdu. Yüzümün bana baktığı dergi rafına bakarken iki kez baktım.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadım.

"Efendim?" diye sordu Armand.

"Beni burada indirin," dedim.

"Ama orta şeritteyiz..."

"Siktir et. Kendim inerim," dedim ve arabanın kapısını açtım, ama yanımdan geçen bir taksi kapıyı neredeyse koparıyordu.

Karşıdan gelen trafiği kontrol ettikten sonra kaldırıma koştum. Rafta bir dergi aldım ve parlak sayfada basılı olan fotoğrafıma baktım, altında ise kalın bir başlık vardı:

Aşıklar için Balayı Öncesi?

Harfler sanki yüzüme yumruk atıyormuş gibi gözüme çarptı. Gözlerim kapağı taradı ve benimkinin yanında basılmış Kiera'nın fotoğrafını gördü. O gün sahilde karşılaştığımda giydiği küçük beyaz bikiniyi giyyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sayfaları hızla çevirdim ve derginin ortasında iki sayfa boyunca yer alan haberi buldum. Sörf yaparken çekilmiş fotoğraflarım, Kiera'nın sahilde üstsüz fotoğrafları, beni şaşırtmak için geldiği gece otel odamdan ayrılırken çekilmiş fotoğrafları vardı. Daha da kötüsü, sahilde birlikte çekilmiş, aramızda bir şişe şampanya olan fotoğraflarımız da vardı. Olanlardan tamamen farklı bir hikaye anlatıyorlardı.

Görüntüleri kafamdan silmeye çalışır gibi başımı salladım, ama dergi ellerimde duruyor ve bana bakıyordu. Basın yine aynı şeyi yapmıştı. Bir şeyi alıp tamamen farklı bir hikayeye dönüştürmüşlerdi

hikayeye dönüştürmüşlerdi. Artık tüm dünya bizim o seyahate birlikte çıktığımızı düşünüyordu ve evleneceğimiz yönündeki söylentileri besliyorlardı.

"Affedersiniz, bayım?" dedi bir ses.

"Ne?" diye bağırdım.

Gazete bayisindeki kadın şaşırmış görünüyordu, ama sonra bana iyice baktı ve kim olduğumu anladığında kafasında bir şeyler dönmeye başladığını gördüm. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben... şey... bunun parasını ödeyecek misiniz?" Elimde tuttuğum dergiye baktı.

Yıllardır hayatımı cehenneme çeviren ve bunu sürdüren yayınları desteklemek, yapmak istediğim en son şeydi.

"Hayır, ödemeyiceğim," dedim. "Ve kimse ödememeli. Bu tamamen saçmalık."

Dergiyi arka kapağı dışarı bakacak şekilde rafa koydum ve arabaya doğru yürüdüm. Armand arabayı kaldırıma çekmiş ve tehlike ışıklarını yakarak yasadışı bir şekilde orada bekliyordu. Kapıyı açtım ve içeri girip kapıyı arkamdan çarptım.

"Efendim?"

"Bu sabahki magazin dergilerini gördünüz mü?" diye

sordum sinirli bir şekilde. "Evet, efendim. Karım bu sabah

okuyordu."

"Ama bu doğru değil."

"Elbette, efendim," diye çabucak cevap verdi.

"Evlenmiyorum. O kadınla tatile bile çıkmadım. Lanet olası bir hayvan gibi avlanmadan hiçbir yere gidemiyorum." Bu noktada daha çok kendime konuşuyordum.

"Özür dilerim, efendim."

"alış. Hemen," diye bağırdım.

"Evet, efendim." Başını salladı ve arabayı hızla sürmeye başladı.

Ona öyle konuştuğum için kendimi kötü hissettim. O bunu hak etmemiştii. Gazete bayii kadını da bunu hak etmemiştii. Benim öfkemi hak eden kişi, beni bu lanet olası karmaşıya sokan Brody'ydi. Bugün ya da yakın bir zamanda onun yüzünü görmek istemiyordum.

İten içe, herkesi suçlayabileceğimi biliyordum, ama bu benim hatamdı.

Ceketimin cebinde telefonum çaldı. Arayanı görmeden cevap verdim.

"Alo?" dedim, sesimde sinirlenme vardı.

"Merhaba sana da," dedi Kiera bebek gibi bir sesle.

"Ne istiyorsun, Kiera?" diye iç çekerek sordum. "Bu

sabahki gazeteleri gördün mü? Çok popüleriz!" "Hiçbir

şeyiz."

"Hadi ama. Amerika bizi seviyor. Bora Bora bile bizi seviyor. Tüm personel heyecan içindeydi. Orayı haritada ünlü yaptık."

"Hala orada mısın?"

"Tabii ki, aptal. Gerçekten bronzlaşmayı ve çilekli daiquiri'leri kaçıracağımı mı sandın? Tabii ki Brody'nin ikramı."

Gözlerimi devirdim.

"Bana senin süitini verdiler. İnanabiliyor musun? Çok sevdim. Almak zorundaydım..."

"Sen genelde istediğini elde edersin," diye sözünü kestim.

"Doğru," diye cevapladı nefes nefese. "Biliyor musun, burada olduğum süre boyunca, birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmeden edemiyorum. Çok ateşliydi."

"Birlikte geçirdiğimiz bir gece olmadı. Hiçbir şey

olmadı." "Hâlâ tadını alabiliyorum, Daniel."

"İşler çok ileri gitmeden durdurdum."

"Hiç eğlenceli değilsin." Onun saçma sapan somurtmasını gözümün

önüne getirebiliyordum. "Kiera, bir şeye mi ihtiyacın var?" diye

sordum, sinirlenerek.

"Dergide çok sevimli görüldüğümüzü düşündüm ve küçük çıkışımızı kutlamak istedim."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattım ve sinirli bir şekilde başımı salladım. O bu durumu çok seviyordu ve muhtemelen şu anda basın danışmanı başka bir basın açıklaması hazırlıyordu.

İç çekerek başımı koltuğun arkasına yasladım ve arabanın tavanına baktım. Sanki biri içime bir delik açmış ve ben yavaş yavaş sönüyormuşum gibi hissettim. Kendimi çaresiz hissettim. Basın ve haberleri daha önce de başıma gelmişti. Genellikle önemsemiyordum. Ama Heart'ın bunu görebileceğini bilmek içimi parçalıyordu. Onun bu saçmalığa gerçekten inandığını düşünmekten nefret ediyordum. Beni daha iyi tanıdığını umuyordum, özellikle de ona basınla olan hayatımın nasıl olduğunu anlattıktan sonra. Ama yine de, o fotoğraflar oldukça suçlayıcıydı.

Onu arayıp gerçeği söylemeyi çok istedim. Kiera ile aramda hiçbir şey olmadığını söylemeyi. Onu düşünmeden duramadığımı söylemeyi. Söyleyecek çok şey vardı. Ama onun bunları duymak isteyeceğini sanmıyordum. Beni bir daha görmek istemediğini acı bir şekilde açıkça belirtmişti.

Onun hayatında zaten yeterince karışıklığa neden olmuştum. O kadar çok acı ve strese neden olduğum düşüncesi kalbimi üç kat daha küçük hissettirdi. Eğer

Bebeği kaybetmiş olsaydı, bunun suçlusu ben miydim acaba? İşime o kadar dalmıştım ki, ona hak ettiği zamanı ayırmamıştım. Sonra onu geri kazanmak için o kadar çaresizdim ki, iş yerine gidip onu işinden ettirerek bencilce ve düşüncesizce bir davranışta bulundum. O kadar çok stres yaratmış mıydım ki, bu bebeğe zarar vermişti? şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim, bu da beni çılgına çeviriyordu.

Ceketimin cebine uzanıp ultrason fotoğrafını çıkardım. O gün arkadaşı bana verdiğinden beri onu yanımda taşıyordum. Bu, yeni bir başlangıcın hatırlatıcısıydı. Güzel bir küçük varlık. Heart ile birlikte bir aile kurarak yaşayabileceğim yeni bir hayat. Gözlerim bu parlak kağıda basılmış küçük siyah beyaz şekle takılana kadar istediğimi bilmediğim şeyler.

Söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Farklı yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki.

Hayırseverlik etkinliğinde onu dinlemeliydim. Çok kızgındı ve onu dinlemek yerine, bildiğim iki yoldan biriyle durumu düzeltmeye çalıştım. Seks. Diğer zamanlarda ise her şeyi parayla düzeltmeye çalışmıştım.

Ofisime geldiğinde o lanet ultrasonu almalıyđm. Ona zaman ayırmalıyđm. O ve bebek, işten önce gelmeliydi. Her şeyden önce.

Ve bebeğini kaybettiğinde onun yanında olmalıyđm. Keşke bana güvenip neler olduğunu anlatsaydı, böylece ona yardım edebilirdim. Böylece ona destek olabilirdim. Böylece ona sarılabilirdim.

Onu tekrar kucaklamak için her şeyi verirdim.

Başparmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Çok şey kaybetmişim. Heart da öyle.

"Efendim... geldik," dedi Armand dikkatlice, düşüncelerimden beni kopararak.

Arabanın durduğunu fark etmemiştim bile. Pencereden dışarı baktım ve işyerine geldiğimizi fark ettim. Armand kapıma doğru yürürken, fotoğrafı hızla ceketimin cebine geri koydum. Kapıyı açtı ve ben kaldırıma çıktım. Binama doğru birkaç adım attım, ama kapıya ulaşmadan geri döndüm.

"Üzgünüm, Armand," dedim.

"Önemli değil, efendim."

"Önemli değil. Ben de aynı şeyi yaşıyorum."

Anlayışla başını salladı. "Onu özölüyorsunuz, değil mi?"

Sorusuna şaşırarak ağzımı açtım. İlişkimizi her zaman profesyonel ve özel tutmuştuk. Ama Heart'ın son birkaç aydır hayatımın sabit bir parçası olduğunu ve Armand'ın da bunun büyük bir kısmında yanımda olduğunu fark ettim. Manhattan'dan Brooklyn'e ve geriye kadar tüm uzun yolculuklar. Heart ona her zaman çok nazik davranmıştı. Birlikte olduğum diğer kadınlardan daha nazikti. Herkesi olduğu gibi görüyordu. İnsan olarak.

Ona zayıf bir gülümseme verdim ve binaya girdim, sorusu hala kulaklarımda çınlıyordu.

O haklıydı.

Onu çok özlemiştim.

Bölüm 43

ADDISON

Hızlıca dudak parlatıcısı sürdüm ve dolabımda asılı olan boy aynasında kendimi inceledim. Yan dönüp, giydiğim siyah dar elbisenin içinde tamamen ortaya çıkan büyüyen karnıma baktım. Sevgiyle karnımı okşadım. Bundan utanmak yerine gurur duyuyordum. O benim bebeğimdi.

Kendime sessizce, sahte, kendinden emin bir onay işareti yaptım ve kafeinsiz kahvenin beklediği mutfağa yürüdüm. Buna ihtiyacım vardı. Kafein içermese de, uykusuz bir gecenin ardından ihtiyacım olan enerjiyi bana verdiğini düşünmemi sağladığını yemin edebilirim.

Son zamanlarda rahat edemiyordum. Sırt üstü ya da karnım üstü yatmaya alışkındım. Rahat pozisyonlarımdı ama artık bunlar bir seçenek değildi. Daniel'in bana hediye ettiği büyük hamilelik yastıklarından birini denedim. Biraz yardımcı oldu ama daha çok yanımda biri varmış gibi hissettirdiği ve kendimi o kadar yalnız hissetmediğim için.

Ama sonra uyanıp, elimde bir insan değil, doldurulmuş bir havuz makarnasına benzeyen bir şey tuttuğumu fark ederdim. Daniel değil. O, çok uzun zamandır uyandığım ilk erkekti. Gerçekten,

uzun zamandır birlikte olduğum ilk erkekti. O gece benim küçük çatı katı dairemde kaldığı sabahı özlüyordum. O günden beri çarşafı birkaç kez yıkamış olmama rağmen, üzerinde hala onun kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Belki de bu sadece benim hayal gücümdü. Kalbimin unutamadığı acımasız bir anı.

Birkaç gece önce magazin dergilerini okuduğumdan beri, acım hala tazeydi. Yakında nişanlısı olacak kadınla tropikal bir tatilde çekilmiş fotoğrafları hafızama kazınmıştı. O zamandan beri, gazete bayilerini ve köşedeki dükkânı görmezden gelmeye çalışıyordum. Onunla veya ilişkisiyle ilgili başka fotoğraflar görmek ya da haberler okumak istemiyordum.

Onun bu kadar çabuk hayatına devam ettiğine inanamıyordum. Ama üzölmeye hakkım yoktu. Onu hayatımdan ben çıkarmıştım. Onu bir daha görmek istemediğimi söylemişim. Ve gerçekten, ilişkimiz ne kadar ciddiye ki? Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk ve bizi birbirimize bağlayan tek şey bebektir.

Başlangıçta, sadece tek gecelik bir ilişkiydi. Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm, ama hayatın başka planları vardı. Hamile kalmasaydım, onu aramaz ya da hayatıma geri davet etmezdim. O, sadece bir zamanlar yattığım seksi bir milyarder olacaktı.

Ama o sadece öyle biri değildi.

O çok daha fazlasıydı ve bu yüzden onu bırakmak çok zordu.

I heart New York kupamdan bir yudum aldım ve loftumun etrafına göz gezdirdim. Burası daracık bir yerdi, ama bebek ne zaman gelirse gelsin onu karşılamaya hazırđı. En azından hayatımın bu kısmı hallolmuştu. Elbette, her şey bana sürekli Daniel'ı hatırlatıyordu, ama aynı zamanda anne olmak üzere olduğumu da hatırlatıyordu. Hem korkmuştum hem de çok sevinçliydim.

Monica ve ben tüm hafta sonunu eşyaları açıp mobilyaları monte ederek geçirdik, sabah güneşinin tam vurduğu pencerenin yanına koyduğumuz krem rengi sallanan sandalye de dahil. Sabahın erken saatlerinde orada oturup bebeği emzirdiğimi hayal ettim. Bu düşünceyle gülümsedim.

Telefonum yanımdaki tezgahta çaldı. Telefonu aldım ve ekranda Monica'nın adını gördüm.

"Alo?" diye cevap verdim.

"İşinin son günü kutlu olsun!" diye bağırdı.

"Gerçekten kutlanacak bir şey mi?" diye inledim.

"Evet! Çünkü patronunun her şeyi halletme şekli saçmalık ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Doğru, ama bugünden sonra işsizim." "Şey,

sana iyi haberlerim var..."

"Neymiş?" diye sordum, kulaklarım dikildi.

"Bu arada sana serbest iş verecek birini buldum. En azından bir iş bulana kadar."

"Ciddi misin?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Maaşı çok yüksek değil, ama yine de bir şey. *Ve* evden çalışabilirsin. Artık şehre gidip gelmen gerekmeyecek."

"Ne yapacağım?"

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşlarla ilgili makaleler

yazacaksın." "Ama ben yazar değilim. *Senin gibi*

değilim."

"Öyle olmak zorunda değilsin! Roman falan yazmıyorsun ki. Zaten bildiğin şeyler hakkında kısa makaleler yazıyorsun."

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun?" diye

tereddütle sordum. "Tabii ki! Seni neden bu işe

yönlendirdim sanıyorsun?"

"Vay canına," dedim yumuşak bir sesle. "Teşekkürler, Monica. Gerçekten, benim için çok şey yaptın."

"En iyi arkadaşlar bunun için vardır. Sen de aynısını yapardın,

biliyorum." "Yapardım."

"Bak, editörümle buluşmak için kahve dükkanına gitmem gerek. Sana iletişim bilgilerini gönderirim, böylece iletişime geçip yeni işine başlayabilirsin."

"Tamam, teşekkürler!"

"Hoşça kal!"

Telefonu kapattım ve içimi büyük bir rahatlama hissi kapladı. Bugün, şimdiye kadar çalıştığım tek gerçek işimi kaybediyor olabilirdim, ama en azından yeni bir işim vardı. Çok korkuyordum ve ne yaptığımı tam olarak bilmiyor olsam da, en azından bir şey vardı. Ve evden çalışabilecektim, bu da benim ve bebeğim için daha az stres anlamına geliyordu. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Aceleyle kahvemi bitirdim, çantamı aldım ve kapıdan çıktım. Metroya inen merdivenlerden inerken, artık bunu yapmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Trenin gelmesini beklerken kendime gülümsedim. Bugün kesinlikle berbat geçeceğini düşünürken, işler yoluna giriyordu. Şimdi tek yapmam gereken iş gününü atlatmaktı.

Binama girdim ve asansörle katıma çıktım. Kapılar açıldığında, odayı sessizlik kaplamış gibiydi. Birkaç kişi garip bir şekilde el salladı, geri kalanlar ise masalarında meşgul gibi davrandılar. Brian'ın sanki beni bekliyormuş gibi kapı çerçevesine yaslanmış olduğunu fark ettim.

"Addison, buraya gelir misin?"

Kötü bir hisse kapılarak başımı salladım.

Onu takip ederek ofisine girdim.

"Otur."

Oturdum.

"Artık *bunu* saklamak mümkün değil," dedi, karnımı işaret ederek. "İnsanlar konuşuyor."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Bay Jacobs ile olan durumunuzdan kimseye bahsettiniz mi?"

"Hayır. Kimseye."

"O zaman sanırım sadece spekülasyon yapıyorlar. İnsanlar burada işini kaybettiğini öğrendiklerinden beri dedikodular dolaşıyor."

Açıkçası, umurumda değildi. Ne önemi vardı ki? Bugün sonra buradan

ayrılacaktım. "Tamam mı?" dedim, daha çok bir soru olarak.

"Bu çok karışık bir durum, Addison. Sen de anlıyorsun, değil mi? Eğer bu

haber yayılırsa..." "Bugünden sonra artık burada çalışmıyorum." Omuz

silktim.

Benden başka ne istediğini bilmiyordum. Zamanda geriye gidip bir şeyleri değiştirebileceğimden değil, değiştirebilsem bile artık istemiyordum. Kimse istese de istemese de anne olacaktım.

"Evet, peki, şimdi bu durum senin neden kovulduğuna dair bazı şüpheler uyandırdı."

"Bak, Brian. Ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum..."

"Bana bıraktığın bu karmaşayı düşünmeni istiyorum." Dramatik bir şekilde iç geçirdi.

"Beni sen *kovdun*," diye tersledim.

"Çünkü *sen* para için biriyle yatmaya karar verdin."

Yüzümün yandığını hissettim.

"Bu ne cüret!" Aniden ayağa kalktım.

"Olay çıkarma, Addison," diye uyardı, kapıya doğru bakarak alçak sesle.

"Beni tanıyorsun. Yıllardır canımı dişime takarak çalıştım ve sen bana böyle mi davranıyorsun? Beni bununla mı suçluyorsun? Beni *tanıyorsun* Brian. Asla böyle bir şey yapmam."

"Sakin ol. Öyle demek istemedim. Sadece... sinirliyim," dedi.

"Hayır, sakinleşmeyeceğim. Beni, yapabileceğimden çok uzak bir davranışla suçlamandan hoşlanmıyorum. Bu ne cüret!"

"İnsanlar bakmaya başladı," dedi Brian, arkama ve ofisinin pencerelerine bakarak.

"Bırak baksınlar. Beni kovarak yaptığın büyük hatayı görsünler. İş arkadaşlarımdan daha fazla para kazandırımdı. Benden istediğin her şeyi ve daha fazlasını yaptım. Benim yerime geçecek birini bulamazsın."

Brian beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı, ama ben bunu kabul etmedim.

Sanki yıllardır içimde tuttuğum her şey birdenbire dışa vurdu ve bu çok iyi geldi. Hepsi doğruydu. Bu işe her şeyimi vermiştim, ama hak ettiğim takdiri neredeyse hiç görmemiştim. Daniel ile anlaşmayı yapana kadar kimse beni fark etmemişti, ama ondan önce de burada canımı dişime takarak çalışıyordum. Birkaç hafta öncesine kadar ne bir teşekkür ne de bir zam almamıştım.

"İş gününü bitirmem gerektiğini biliyorum, ama hiçbir şey bilmeden yargılayan biriyle bu ofiste bir dakika daha geirebileceğimi sanmıyorum. Hoşça kal, Brian."

Ofisinin kapısını açtım ve arkamdan kapattım, tüm ofisin ağızı açık bakışlarını umursamadan. Başımı dik tutarak koridorda yürüdüm ve eşyalarımı toplamaya başladım. Kişisel eşyalarımı hızla bir karton kutuya koydum ve ofisime sessizce veda ettikten sonra kapıyı arkamdan kapattım.

zgn bir şekilde, kutuyu ellerimde dengeleyerek asansörlere doğru yürüdüm. Düğmeye bastım ve arkamdaki mırıldanmaları görmezden gelerek sabırsızca bekledim. Sonunda kapılar açıldı ve içeri girdim, başımı kaldırmadan zemin kat düğmesine bastım. Geriye bakmayacaktım. Artık sadece ileriye bakıyordum.

Kutuyu metro merdivenlerinden aşağı taşıdım ve mutlu bir şekilde kalacağım Brooklyn'e giden bir sonraki treni bekledim. şimdilik.

Daireme döndüğümde, son birkaç yılın anılarını barındıran kutuyu yere koydum. Öfkeli olmak yerine gurur duydum. Çok şey başarmıştım ve her şey karışık bir şekilde sona ermiş olsa da, dünyanın dört bir yanındaki insanlara çok fayda sağladığımı biliyordum. İşte bu yüzden tüm bunlara değmişti.

Aniden kendimi güçlü hissettim. Çantamdan telefonumu çıkardım ve aradığım numarayı bulana kadar rehberimi kaydırdım. Arama tuşuna bastım.

"Alo?" Annemin sesi geldi. "Merhaba

anne."

"Addison? Senden bir daha haber almayacağımı sanıyordum," dedi soğuk bir sesle.

"Bir daha da duymayacaksın. Bundan sonra

duymayacaksın." "Öyle mi?" diye soğuk bir

sesle sordu.

"Evet, sana *ihtiyacım* olmadığını söylemek istedim. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Paraya, sevgiye, onayına."

"Anlamadım?"

"Kendi başıma gayet iyi olacağım."

"Bundan çok şüpheliyim," diye mırıldandı.

"İstediğin kadar şüphe et. Artık umurumda değil. Bana inanmana ihtiyacım yok çünkü ben kendime inanıyorum. Bebeğime harika bir anne olacağım. O da ne yaparsa yapsın sevildiğini ve desteklendiğini bilerek büyüyecek. O benim için her zaman fazlasıyla yeterli olacak."

"Addison..." "Hoşça kal

anne."

Kırmızı düğmeye bastım ve telefonumu tezgahın üzerine koydum. Derin bir nefes alırken ellerimin titrediğini fark ettim. İçimi dökmek iyi gelmişti, ama içime sızan hüznün duygusunu atamıyordum.

Bir gün için bu kadar veda yeterdi.

Bölüm 44

DANIEL

İşten eve yürüyerek gitmeye karar verdim, ki bu nadiren yaptığım bir şeydi. Armand, ona erken eve gidebileceğini söylememe rağmen, hemen arkamdan geliyordu. O gece hiçbir planım yoktu. Oturma odamda saklanıp, giderek daha sık yaptığım bir şey haline gelen, dışarıdan yemek sipariş etmek niyetindeydim.

Tabloid gazetesi Kiera ve benim tropikal bir tatil yaptığımızı yazdığından beri, kendimi her zamankinden daha fazla gözler önünde hissediyordum. Geçmişte paparazzilerle ve basının yalanlarıyla başa çıkmıştım, ama bu sefer sevdiğim tek kadını incitmiş olabilirdim.

Ya da belki de ona hiç zarar vermemişti. Bu daha da yıkıcıydı.

Bu haberi ya da sonrasında çıkan yorumları görmemesi imkansızdı. Ertesi hafta birkaç fotoğraf yayınlandı. Kiera ve benim birlikte olmadığımız fotoğraflar, ama basın bunları ustaca birleştirerek sanki birlikteymişiz gibi gösterdi.

O gece odama geldiğinde, neredeyse yapacaktık. Neredeyse çok ileri gitmiştim. Yine de muhtemelen olması gerekenden daha ileri gitmiştim ve bu beni içten içe yiyip bitiriyordu. Bir şekilde sadakatsiz davranmışım gibi hissediyordum, öyle olmadığımı bilsen de. Heart ve ben artık birlikte değildik, eğer hiç birlikte olmuşsak tabii.

Basın, Kiera gelmeden birkaç gün önce restorandan çıkarken çekilmiş fotoğrafımı, benim New York'a döndükten sonra aynı restorandan çıkan Kiera'nın fotoğrafının yanına koymuştu. Plajda sörf yaparken çekilmiş fotoğrafım, Kiera'nın plaj sandalyesinde üstsüz uzanıp okyanusa bakarken çekilmiş fotoğrafının yanına yerleştirilmişti. Her şey çok tahmin edilebilirdi. Gerçeği bilmeme rağmen, nasıl görüldüğünü biliyordum. Başkalarına göre, mutlu bir çift gibi görünüyorduk.

Aptal ben, fotoğrafların çekildiğini bile fark etmemiştim. Lanet paparazziler çok sinsiydiler. Geriye dönüp baktığımda, belki bir çalıların arkasından ya da bir tekneden uzun bir lensle izlendiğimi bilmek tüyler ürperticiydi. Buna alışık olmam gerekirdi.

Heart fotoğrafları gördüğünde ne düşündü acaba? *Eğer* gördüyse tabii. Yine de, kaçınmak zordu.

Fotoğraflanma ve bu fotoğrafların başka birinin hikayesine uydurulma riskini almaktansa evde kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Eve kadar bu birkaç bloğu yürümek bile riskliydi, ama temiz hava almam gerekiyordu. Kafamı boşaltmam gerekiyordu, bu yüzden kendimi gizlemek umuduyla Mets beyzbol şapkası taktım.

Eve vardığımda, paket servis menülerinin bulunduğu çekmeceyi açtım ve rastgele bir tane seçtim. Ne yemek istediğime karar verememişim, bu yüzden kadere bıraktım. Görünüşe göre kader Çin yemeği seçmişti. Numarayı çevirdim ve Moğol usulü sığır eti, kızarmış pilav, yumurta ruloları, buharda pişirilmiş sebzeler ve ballı karides sipariş ettim. Yaklaşık kırk beş dakika süreceğini söylediler.

Çoğunlukla ofisimde geçirdiğim ve kardeşimden kaçtığım günü düşünerek alarak silmeye karar verdim. Neyse ki, anlaşmamızı ilerletirken toplantılarımın çoğu Londra'daki iş ortaklarımızla video görüşmeleriydi. Brody'nin kendi başına yaptığı anlaşma, ben ise işi batırıyordum. Onu sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum. Ne de olsa o benim CFO'mdu. Ve kardeşim.

Öfkem ve kızgınlığının ona karşı yanlış olduğunu biliyordum, ama şu anda bana en yakın olan oydu. Ve bana en yakın olan kişi olmasına rağmen, benim hakkımda veya hayatımın karmaşası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Düş aldıktan sonra siyah bir eşofman ve büyük bir Mets tişörtü giydim. Kanepeme uzandım ve telefonumu kaydırarak evde geçirdiğim gecelerin karşılığını alıp almadığımı kontrol ettim. Benim yeni fotoğraflarımı görmedim ve Kiera ile nişanımızla ilgili haberler sönmeye başlamış gibiydi. Elinde sadece Bora Bora'dan geri dönüştürülmüş fotoğraflar ya da yıllar önce Kiera ile çıkarken bazı nişanlarda çekilmiş fotoğraflarımız vardı.

İnterkomumun zili çaldı. Çin yemeği erken gelmiş olmalıydı. Onları içeri aldım ve asansörün aşağı inmeye başladığını duydum. Giriş masasından cüzdanımı aldım ve bahşiş için biraz nakit para çıkardım.

Kapılar açıldı ve Brody'nin elinde bir paket bira ile orada durduğunu görünce şaşırdım.

"Ne oluyor?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Seni de görmek güzel," dedi ve yanımdan geçip gitti.

Mutfağa gidip birayı tezgahın üzerine koydu. *Kendini evinde hisset*, diye düşündüm. Kutuyu açıp bir bira çıkardı, sonra bir tane daha.

Bana attı ve ben soğuk kutuyu ellerimde dengelemeden önce neredeyse düşürüyordum.

"Barış teklifi," dedi ve birasının kapağını açtı.

Orada durdum, onu kovmak mı yoksa kalmasına izin vermek mi

istediğimden emin olamadan. "Teşekkürler," dedim, biramı açıp bir

yudum aldım.

Artık pislik gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldiğini düşündüm.

Bir süre sessizce durup biralarımızı içtik. Garip ve rahatsız edici bir durumdu, ama bunun sorumlusu bendim. Son birkaç aydır kendi dünyamda yaşıyor ve herkesi dışlıyordum.

"Şey..." diye başladı Brody, "Sana ne olduğunu bilmiyorum ve yumuşak davranmak istemem ama seni önemsiyorum. Sen benim kardeşimisin ve ben senin için buradayım."

Derin bir nefes aldım ve kanepeye doğru başımı salladım. "Gel. Otur. Çin yemeği geliyor. Çok fazla sipariş verdim."

"Junzi's mi?" diye umutla sordu.

"Başka neresi olabilir ki?"

Gülümsedi ve beni takip ederek kanepeye doğru yürüdü.

İkimiz de çöktük ve son birkaç haftadır kendi yatağımdan daha fazla uyuduğum büyük yumuşak yastıklara gömüldük.

"Peki... Dinliyorum," dedi Brody, bir yudum daha bira içip kaşlarını kaldırarak.

Büyük cam pencerelerden dışarı baktım ve bir an düşündüm. Yakınlarda yükselen gökdelenlere bakarken, yıllardır düşünmediğim bir şeyden bahsettim. Unuttuğum bir şeyden.

"Danielle'i hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Danielle, *Danielle mi?* Üniversiteden mi?" diye sordu Brody, şaşkın bir ses tonuyla. "Evet."

"Tanrım, evet. Tam bir felaketti." Başını salladı. "Biliyorum.

O zamandan beri sanki..."

"Seni tamamen mahvetmeye çalıştığından beri mi?" Ona bir bakış attım.

"Tamam, tamam," dedi, ellerini kaldırarak.

Ama haklıydı. Danielle üniversite boyunca kız arkadaşımdı ve onun *hayatımın aşkı* olduğunu düşünüyordum. Dört yıldır birlikteydik. Güzel, neşeli ve eğlenceyi seven biriydi. Hayatımızı tamamen planladığımı düşünüyordum. Ama sonra onun, derslerinden birinde asistanıyla beni aldattığını öğrendim.

Yıkılmışım. Kızgındım. Midem bulanıyordu. Bana hiç zaman ayırmadığımı söyledi, ki bu kısmen doğrudu çünkü son sınıfta okurken bir yandan da teknoloji girişimimi kurmaya çalışıyordum. Her zaman beni desteklediğini söylerdi. Beni destekliyordu. Ama sanırım yoruldu ya da yalnızlık çekti. Başka birinde teselli buldu.

Ondan ayrıldım ve kendimi girişime daha da adadım. AI, bugünkü haline gelmeden çok önce AI ile ilgili bir vizyonum vardı. Bazıları, yapay zekanın kurucusu olduğumu söylüyor. Mezun olduktan sonra, girişimim dikkat çekti. Büyük teknoloji devleri onu ele geçirmek istedi, ama ben reddettim. Asla satmak istemedim. O büyük teknoloji devlerinden biri *olmak* istedim. Onu elinde tutmam ve etrafındaki heyecan sayesinde değeri fırladı ve sonunda bugün bulunduğum yere geldim.

Bu süreçte Danielle'i kaybettim, ama pişman olduğumu söyleyemem. Özellikle de bana yaptıklarından sonra. Ayrılmamızdan aylar sonra, start-up'ımın tam teşekküllü bir şirket haline geldiğine dair heyecan basında yer alırken, beni aradı. Hamile olduğunu ve çocuğun benden olduğunu söyledi. Şok oldum. Aylar önce ayrılmıştık.

Ölümüne korkmuştum, ama aynı zamanda sorumluluk almaya ve onun ihtiyacı olan her şeyi yapmaya hazırdım. Ama Brody ikna olmamıştı. Her şeyin mantıklı gelmediğini ve dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Babalık testi yaptırmamda ısrar etti. Danielle çok kızmıştı, ama yasal olarak buna izin vermek zorundaydı.

Sonuçta, bebek benim değildi. Aslında sadece birkaç haftalık hamileydi, yani benim bebeğim olamazdı. Babanın kim olduğunu hiç öğrenemedim. Umurumda da değildi. Ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Birinin yalan söyleyip kendi çıkarları için birini kullanabileceğini bilmek korkutucuydu, ama bu kişi bir zamanlar sevdiğin biri olduğunda, bu bambaşka bir boyutta berbat bir durumdu.

"Danielle ile olanlardan sonra, insanlara güvenmekte gerçekten zorlanıyorum," dedim.

"Haklısın," dedi Brody.

"Hayatımın o kısmını engellediğimi sanıyordum, ama sanırım derinlerde o hep oradaydı. Belki de bu yüzden henüz yerleşemedim. Belki de bu playboy yaşam tarzını kendimi korumak için kullandım. Bilirsin, kimseyi fazla yaklaştırmamak için." Omuz silktim.

"O zaman benim mazeretim ne?" Brody sırttı.

"Sen gençsin. Yapman gereken şey bu." "Peki sen

nesin? Büyükbaba mı?"

Bir an tereddüt ettikten sonra tekrar konuşmaya başladım. "Hayır, ama ben baba olacaktım... gerçekten."

"Ne?" diye sordu Brody şüpheyle.

"Birkaç ay boyunca biriyle birlikteydim. Tek gecelik bir ilişki olarak başlamıştı, ama sonra hamile kaldı."

"Neden bahsediyorsun? Bu ne zaman oldu?" diye sordu Brody, sesi bir oktav yükseldi.

"Birkaç ay önce. Kimseye söylemedim. Freddy hariç."

"Freddy mi?!" Brody'nin sesi bir oktav yükseldi. "Bana değil de Freddy'ye mi söyledin?"

"Biliyorum. Sadece korktum. Ben senin ağabeyim. Sana iyi örnek olmalıyım..."

"Ha. Hiç de bile." Brody güldü. "Peki, ne oldu?"

"İlk başta korktum. Çok korktum. Ama bunu atlattıktan sonra, bizim ilişkimizin gerçek olabileceğini hissettim. Bilirsin, her şeyiyle. Kendimi gerçekten bir baba olarak görmeye başlamıştım."

"Ve sen ona inandın mı? Her şeyden sonra..."

"Evet, nedense inandım. Hala da inanıyorum. Ama her şeyi

mahvettim." "Tamam, o zaman düzelt."

"Yapamam. Söylediğim bir şeyi yanlış yorumladı. Kötüydü. Sonra Kiera ile ilgili tüm bu olaylar ortaya çıktı."

"Demek bu yüzden bu kadar sinirlendin," dedi Brody, her şeyi bir araya

getirerek. Ben başımı salladım.

"Ona açıklayabilirim..."

"Hayır," diye başımı salladım. "Artık önemi yok. Bebek gitti."

"Ne demek gitti?"

"Bilmiyorum. Ya kaybetti ya da... halletti." "Vay canına..."

dedi Brody yumuşak bir sesle.

"Bu konuda gerçekten çok üzülüyorum."

"Şey, şimdi her şey anlaşıldı. Kahretsin. Çok üzgünüm, kardeşim."

Elini sırtıma koydu ve bir süre sessizce oturdu. "Bebek olsun ya da

olmasın, bu kadına karşı hislerin var gibi görünüyor." "Kalbim," dedim.

"Ne?"

"Onun adı bu." "Uygun."

Yavaşça güldüm.

"Peki, Heart'ı geri kazan. Onunla konuş."

"Denedim."

"Ne zaman?"

"Onun dairesine bir sürü hediye gönderdim. Bebek için ihtiyaç duyabileceği her şeyi. Hatta birkaç yıl rahatça geçinebileceği bir çek bile yazdım."

"Konuştuğun kısmı kaçırdım." Brody'ye

sorgulayan bir bakış attım.

"Para her şey değildir, Daniel. Senin de paran olmadığı zamanlar vardı. Eskiden gerçekten sözlerini kullanmak zorundaydın. Heart'ın seni *duymaya* ihtiyacı varmış gibi geliyor."

Yanağımı ısırdım. Brody haklıydı. Her şeyi parayla düzeltmeye çalışmışım. Heart'ın bunu istemediğini bilmeliydim. O farklıydı, bunu biliyordum, öyleyse neden ona diğerleri gibi davrandım?

Bölüm 45

ADDISON

"Bu gece benimle çıkmak istediğinden emin misin?" diye Shelley'e telefonda sordum.

Şişmiş ayaklarımı biraz esnek olan ayakkabılara sokmaya çalışırken telefonu omzum ve kulağımın arasında tuttum. Şu ana kadar başarılı olamamıştım.

"Tabii ki. İş yerinde olanlar, seninle arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez," dedi.

"Oradaki tek arkadaşım sensin," dedim.

Nefesimi tutarak siyah bir çift babet denedim, sanki bu, ayağımın kolayca içine girmesine yardımcı olacakmış gibi. Yedi aylık hamileyken bara gitmek bile bana saçma geliyordu, ama Shelley'e aylar önce doğum günü içkilerini borçluydum. Yine Bemelman's'a gitmek istiyordu.

Ben bundan kurtulmaya ya da yeri değiştirmeye çalışırken, o ısrarcıydı. O geceyle birlikte gelecek tüm anılara hazır olup olmadığını bilmiyordum. O gece hayatımın tüm gidişatını değiştirmişti.

"Onların moralini bozmasına izin verme. Brian'ın gözüne girmek için böyle davranıyorlar, o da seni terk ettiği için tam bir pislik."

Ona katılmamak mümkün değildi.

Birkaç hafta önce işimden ayrıldığımdan beri, ne kadar daha iyi durumda olduğumu fark etmiştim. Bu bir uyum süreci olmuştu ve maaşımdaki önemli düşüş bir darbe olmuştu, ama ben bunu başarabiliyordum. Monica sayesinde, onun ayarladığı yayınevi için günde birkaç saat serbest çalışma yapıyordum. Yazar olmasam da, kar amacı gütmeyen işler hakkında yeterince bilgim vardı ve yazar gibi grnmemi sağlıyordu.

Evden çalışmak yepyeni bir dünyaydı. Artık Manhattan'a giden trene yetişmek zorunda olmadığım için daha geç uyanabiliyordum. Bu, benim için bir lüks oldu. Bebek, her uzandığımda ve gözlerimi kapattığımda maraton koşuyormuş gibi davranıyordu. Sanki içimde biri zıplama hareketi yapıyormuş gibi hissettiğimde rahat etmek neredeyse imkansızdı.

Uyandığımda pijamalarımı ıkarmıyordum. Giyinip süslenmeye ya da uzaktan bile olsa düzgün görünmeye çalışmaya gerek yoktu. En sevdiğim flanel pijama pantolonumu ve spor styenimi giyyordum, yuvarlak karnım ortada dururken kafeinsiz kahve yapıp gün için dizüstü bilgisayarımı açıyordum.

Eski işimde yıllarca kendimi paraladıktan sonra ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir molaydı bu. İşim tatmin ediciydi, ama hak ettiğim takdiri gördüğümü hiç hissetmemiştim. Ta ki, şimdiye kadar aldığımız en büyük bağışı elde edene kadar. Ama bu kısa sürdü.

"Sana zamanında yetişmek için gitsem iyi olacak, Shell," dedim, aynada kendime bakarak.

"Hay aksi. Saat 6:30 mu oldu bile?" diye telaşla sordu.

"Evet." Gülerek cevap verdim.

Shelley zamanında gelmesiyle tanınan biri

değildi. "Görüşürüz!"

Telefonun diğer ucunda klik sesi duydum. Kapıya yürüdüm ve küçük giriş masasından çantamı aldım. Kapıyı kapatmadan önce, artık bebek merkezi haline gelmiş daireme bir göz attım. Güzel altın beşiği veya minik tulumlarla süslenmiş küçük elbise askısını her gördüğümde kalbim kabarıyordu. Bebeğin doğum tarihi her geçen gün yaklaşıyordu.

Heyecanlıydım, ama korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Monica'dan aldığım destek ve yeni işimden dolayı hissettiğim küçük rahatlama olsa da, bu işin beni aştığını biliyordum. Bir partnerle bunu yapmak çok daha kolay olurdu. Daniel ile. Bebek için aldığı her şey bu dünyaya yeni bir hayat getirmek için fazlasıyla yeterli olsa da, ben çok daha fazlasını istiyordum. Bir bebeğin ihtiyacı olan sevgi dolu bir yuva istiyordum. Bir bebeğin hak ettiği bir yuva.

Mesele sadece bebek değildi. Ona ihtiyacım vardı. Onu itiraf etmekten daha çok özlüyordum. Kendimi onu Google'da ararken ya da dergileri karıştırırken buldum, sanki basının yayınladığı acı verici sözleri ve resimleri zevkle izliyormuşum gibi. Acı vericiydi, ama en azından onu görebiliyordum. En azından hayatına bir göz atabiliyordum.

Onun ve Kiera hakkındaki haberler, benim için büyük bir rahatlama olarak, artık gündemden düşmüştü. Artık daha çok Londra ile yaptığı iş anlaşmalarına odaklanıyorlardı ve ben onunla gurur duyuyordum. Onun iş anlaşmalarıyla tanınmak istediğini biliyordum.

Anlaşmanın ne kadar büyük olduğunu da fark ettim ve belki de o gün ofisine habersiz gittiğimde ondan çok fazla şey beklediğimi anladım. Geriye dönüp baktığımda, onun ne kadar stres altında olduğunu bildiğim için daha anlayışlı olmalıydım. Güvensizliğimin çirkin yüzünü ortaya çıkarmıştım. Bana her zaman yetersiz olduğumu söyleyen güvensizliğim. Belki de bu, ailemin onaylamadığım seçimler yapmaya başladığımda bana aşıladığı bir şeydi.

Merdivenlerden aşağı indim. Aslında, daha çok sallanarak indim. Edna'nın kapısının açık olduğunu fark ettim ve onun her zamanki meraklı sohbetine girmeden oradan çıkamayacağımı biliyordum.

"Addison!" diye seslendi kapıdan.

Onun bu kadar tahmin edilebilir olmasına gülümsedim. Kapıda durmuş, kollarında Beatrice'i okşuyordu.

"Merhaba Edna," dedim neşeyle.

Ona gerçekten kızamazdım. O, olduğu gibiydi. Binasının kiracıları aracılığıyla dolaylı olarak yaşayan yaşlı, yalnız bir ev sahibi.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun. Ateşli bir randevun mu var?"

"Oh, evet," dedim alaycı bir şekilde. "Herkes beni dışarı çıkarmak için sıraya giriyor." Karnımı okşadım ve ona göz kırptım.

"Biliyor musun... O yakışıklı takım elbiseli adamı bir süredir görmedim," dedi.

"Ben de," diye omuz silktim.

"İkinizin bir şeyleri olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Öyle mi?"

diye sordum.

"Sanırım yanılmışım." Beatrice'e burnunu sürtmeden önce iç geçirdi.

Ben de öyle, diye düşündüm.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, seslen yeter, tamam mı? Bebekleri çok seviyorum."

"Gerçekten mi?"

Şaşırdım. Edna'nın yaşına rağmen, hiç çocuk veya torunlarının ziyarete geldiğini görmemiştim. O gerçekten sadece yaşlı bir kedi sever kadındı. Ya da ben öyle düşünüyordum.

"Oh, evet. Beş torunum var, ama ülkenin diğer ucunda yaşıyorlar ve ben uçmaktan korkuyorum. Kızlarım da istediğim kadar sık New York'a gelemiyorlar. Kendi hayatlarıyla meşguller. Anlıyorum..." Beatrice'e baktı ve yumuşak tüylerini okşadı.

Onun için üzülmeden edemedim.

"İstediğiniz zaman bizi ziyaret edebilirsiniz," dedim ve güven verici bir şekilde başımı salladım.

Gözlerinde umut dolu bir bakış belirdi. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Ağlayacağını sandım, ama sadece gülümsedi ve dairesine geri girerek kapıyı nazikçe kapattı.

Manhattan'a giden metroda, bebeğin ailesi olacak arkadaşlarımı düşündüm. Kan bağı olmayabilirlerdi, ama verecek çok sevgileri vardı. Bu, ailemin veya başka kimsenin verebileceğinden daha fazlasıydı.

Bemelman's'a girdiğimde gözlerim, Daniel'la aylar önce oturduğumuz barın sonuna kaydı. Onun orada olmasını yarı yarıya bekliyordum. Koyu renkli, pahalı bir takım elbise giymiş, elinde viskiyle bar taburesine oturmuş. Ama orada değildi. Boş koltuk, onun hayatımdan ne kadar uzak olduğunu daha da netleştiriyordu.

"Addison!" dedi Shelley, yakındaki bir masadan bana el

sallayarak. Gülümsedim ve yanına gittim.

"Vay canına. Harika görünüyorsun." Ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. "Kaç aylık oldun?"

"Yedi ay," dedim, o beni bıraktığında oturdum. "İnanılmaz."

Menüyü aldım ve hızlıca göz gezdirdim. Menüyü internette önceden incelemiş ve bütçeme uygun olanı, yani bir meze seçmiştim. Çıkmadan önce hafif bir akşam yemeği yediğimden emin oldum. İçki içmediğim için pahalı bir kokteyl almayarak para tasarrufu yapıyordum.

Shelley ve ben siparişlerimizi verdik ve işlerim ve ayrıldığımdan beri olan biten her şey hakkında sohbet etmeye başladık. Benim pozisyonumu devraldığını öğrenince çok sevindim. Bundan daha layık birini düşünemiyordum.

Yemeğimiz geldiğinde, hamileliğimi sordu, ama babanın kim olduğunu asla sorguladı. Belirtiler, bebek isimleri ve doğum planları hakkında gerçekten meraklıydı. Henüz hiçbir şey bilmiyordum, ama onunla bu konuyu konuşmak hoştu. Hiç yargılayıcı değildi.

Hesabı ödedikten sonra Shelley tuvalete gitmek için izin istedi. Restoranın etrafına bakındım ve anılarım akın akın geldi. Dilimde kalan o kozmopolit kokteylin tadı, bacağımanın Daniel'ın bacağına değmesi, beni evine davet ederken bana dik dik bakan gözleri. Her şeyi değiştiren o geceydi. Bir kez daha barın köşesine baktım, ama bu sefer onun yerinde biri oturuyordu. Tanıdığım biri.

Kiera olduğunu fark edince bir kez daha baktım. Safir mavisi askılı elbisesiyle sinir bozucu derecede güzel görünüyordu. Karşısındaki adamla coşkuyla konuşurken yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme vardı. Daniel olmayan bir adam. O adama eğilip kulağına bir şey fısıldarken, elleri tehlikeli bir şekilde bacaklarına doğru kayarken nefesimi tuttum.

Gördüklerime inanamıyordum. Bu, sözde Daniel'ın nişanlısıydı —ya da yakında olacak olanı. Onların birlikte olmalarını ne kadar sevmesem de, Daniel bunu hak etmiyordu.

Aniden öfkelen dim. Dengesizdim. Gerçekten düşünmeden, su bardağımı aldım ve kafamda gerçek bir plan olmadan yanlarına doğru yürüdüm. Yaklaştığımda, onun evine davet ettiğini duydum ve o anda hala sahip olduğum azıcık kontrolümü de kaybettim. Yanından geçerken, takılmış gibi yapıp içkimi sırtına döktüm.

Kız sandalyesinden fırladı, buzlu su sırtından akarak elbisesinin rengini koyu maviye çevirdi. Hızla dönüp bana baktı, yüzünde rahatsızlık ve sinirlilik ifadesi vardı.

"Ne oluyor?" diye tiz bir sesle sordu.

"Kusura bakma," dedim, elimden geldiğince gülümsemeyi

bastırarak. "Aman Tanrım, seni şişko ucube! Bunu bilerek mi

yaptın?"

Ofisimde bir kez görüştüğümüz için beni tanımadığını fark ettim. Benim gibi önemsiz birini hatırlamasını beklemiyordum, özellikle de hamile olduğum için.

"Tabii ki hatırlamazsın. Seni tanımıyorum bile,"

diye yalan söyledim. "Elbisem mahvoldu!" diye

tiz bir sesle bağırdı. "Sadece su," dedim kendini

beğenmiş bir şekilde.

"Çekil önümden! Güvenliği çağırırım!"

Erkek arkadaşı onu sakinleştirmeye çalıştı ama o onu itip kağıt peçete aradı ve kendini kurulamaya başladı. Erkek arkadaşı bana sempatiyle baktı ve ben de paçayı kurtardığımı anladım. Kimse hamile bir kadını sakar olduğu için suçlamazdı.

Shelley'nin masamıza geri döndüğünü ve merakla bize baktığını fark ettim. Tamamen çöküntü yaşayan Kiera'dan uzaklaştım ve sandalyeye asılı olan çantamı almak için Shelley'nin yanına gittim.

"Ne oluyor?" diye sordu Shelley, bana ve hala öfkeli olan Kiera'ya bakarak.

"Hiçbir fikrim yok." Masumca omuz silktim ve onu ön kapıya doğru çekerek kendimi galip hissettim.

Bölüm 46

DANIEL

"Margaret bu gece gelmeyeceğini söyledi," dedi Brody, kafasını ofisime sokarak.

"Sekreterimin bu kadar ispiyoncu olduğunu bilmiyordum." Gözlerimi devirdim.

"Hadi ama. Muhtemelen senin için endişelenmiştir. Tıpkı benim gibi."

"Şey, şimdi iyiyim."

"Öyle mi?" diye sordu, masamın önüne oturup beni merakla süzdü.

"Eskisinden daha iyiyim..."

Bu kısmen doğrudu. Geçen gece Brody'ye açılıp Heart ve bebek hakkındaki gerçeği anlattığımdan beri, artık her şeyi içimde tutmuyormuşum gibi hissediyordum.

her şeyi içimde tutmuyormuşum gibi hissediyordum. Her şeyi döküp, her an patlayacakmış gibi hissetmemek çok iyi gelmişti. En başından ona söylemeliydim diye düşündüm. Benim küçük ve çoğunlukla olgunlaşmamış kardeşim olmasına rağmen, yine de iyi bir sırdaşdı.

"Neden onu aramıyorsun ki?" dedi Brody. "Kimi?"

"Addison. Heart. Adı her neyse."

"Arayamam."

"Neden olmuyorsun?" Bana inanamayan bir ifadeyle baktı.

"Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Belki de bebeği kaybetmesi ona ihtiyaç duyduğu kesinliği vermiştir."

"Eğer aranızda bir şey varsa, ki öyle görünüyor... Lanet olsun, birlikte bir bebeğiniz olacaktı. O zaman bitmiş olamaz."

"Ne zamandan beri bu kadar umutsuz bir romantik oldun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Bilmiyorum. *The Notebook*'u izlediğimden beri."

"*The Notebook*'u ne zaman izledin?"

"Oh, birçok kez izledim. Bir kız arkadaşım geldiğinde izlerim. Onları havaya soktuğunu düşünüyorum." Kaşlarını oynattı.

"Saçmalıyorsun." Güldüm.

"Ne? İşe yarıyor. Heart'ı ara ve birlikte izleyin." "Tamam, bu konuyu

kapattık."

"Peki." Gözlerini devirdi. "Ama bu gece kurtulmuş sayılmazsın. Bu, en önemli şeylerden biri..."

"Yılın en büyük hayırseverlik etkinlikleri," diye alaycı bir şekilde

bitirdim. "Aynen öyle."

"Her lanet olası etkinlik için aynı şeyi söylüyoruz."

Hayırseverlikten yanaydım, ama ilgilendiğini kanıtlamak için katılmak zorunda olduğun bitmek bilmeyen etkinliklerden bıkmıştım. Perde arkasında yeterince çaba sarf ettim ve yeterince para bağışladım. Saçma sapan müzayedeler ve pahalı akşam yemekleri sadece gösteriş içindi. Etkinlik mekanının ücreti, pahalı şampanya, havyar yemekleri ve garsonların ücreti ödendikten sonra, bu kuruluşlara gerçekten ne kalıyordu?

Bu etkinlikler, yeni elbiseler ve smokinler almak ve amaçtan başka her şey hakkında konuşmak için bir bahaneydi. Bu işe gerçekten yatırım yapan tek kişi Heart'tı. Onu bu yüzden takdir ediyordum. Son işini benim yüzümden kaybetmiş olduğu için, tutkusunu ortaya koyabileceği başka bir iş bulmuş mu diye merak ediyordum.

"Tamam, ama sen şirketin yüzüsün ve en büyük bağışçılardan birisin..." dedi Brody.

"Gidebilir misin? Lütfen. Sadece bu seferlik. Kırmızı halı ve sohbetlerle uğraşmak istemiyorum. Ayrıca Kiera'yla karşılaşmak da istemiyorum."

"Evet, sanırım bu konuda biraz batırdım." "Öyle

mi düşünüyorsun?"

"Tamam. Ama bu senin kışını kurtardığım son sefer. Tamam mı?"

"Teşekkürler kardeşim."

Ayağa kalktı ve gerindi.

"Sanırım smokinimi alıp hazırlanmam gerek. Kırmızı halıda lanet bir penguen gibi yürümek gibisi yok."

"Sana borçluyum."

"Evet, evet." Kapıya doğru yürüdü. "İyi

eğlenceler," diye seslendim arkasından.

Koridora çıkmadan önce bana parmağını gösterdi.

Pencereden dışarı bakarken kendi kendime güldüm. Yine benim işimi yapmasını sağladığım için biraz suçluluk hissettim. Güneş batmaya başlamış, ofisime turuncu bir ışık yayıyordu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyemden kalktım. Ceketimi giydim ve koridora çıktım.

"İyi akşamlar, Bay Jacobs," dedi Margaret, masasından el sallayarak.

"Sana da, Margaret," diye cevap verdim. "Ve bil diye söylüyorum. Ben iyiyim. Küçük kardeşimin bana bakıcılık yapmasına gerek yok."

Gergin bir şekilde ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Onu çağırdığım için hemen pişman oldum. O her zaman çok çekingendi.

"Sorun yok, Margaret." Onun endişelerini gidermek için göz kırptım.

Bunu beni önemseydiği için yaptığını biliyordum. Son birkaç ayda ona birkaç sürpriz yapmıştım, örneğin önemli toplantıları son dakikada iptal edip Bora Bora'ya gitmiştim.

"Çok özür dilerim, Bay Jacobs," dedi arkamdan.

Ona el salladım ve asansöre bindim.

Eve giderken, telefonumdan haberleri takip ettim. İş sayfasında en üstte adımı gördüm. Londra'daki ortağımızla ilgili son gelişmeleri anlatan bir makale olduğunu umarak bağlantıya tıkladım, ancak bunun aslında iş haberi kılıfına girmiş bir eğlence haberi olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Başlık şöyleydi: *Daniel Jacobs ve Kiera Shipley kamuoyuna ilk kez birlikte mi çıkacaklar?*

Okumaya devam ettim.

Haberde, ikilinin birkaç hafta önce Bora Bora sahillerinde ateşli anlar yaşadığı yazıyordu. Jacobs'un ekibinden herhangi bir yorum almamış olsak da, Shipley'in basın danışmanı şu açıklamayı yaptı:

"İkili yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarıyor ve gelecekte neler olacağı konusunda heyecanlı."

Gözlerimi devirdim ve önümdeki saçmalıkları okumaya devam ettim.

İkili yıllar önce bir ilişki yaşamış, ancak uzlaşmaz farklılıklar nedeniyle ayrılmışlardı. Shipley o zamandan beri iki kez evlenirken, Jacobs bekar hayatının tadını çıkarmaya devam etti. Bu, sonsuza kadar sürecektir ikinci bir şans olacak mı?

Zaman gösterecek, ama ikisinin bu akşamki Angel Ball'a katılıp katılmayacağını merakla bekliyoruz.

Telefonumdaki tarayıcıyı kapattım ve telefonu ceketimin cebine geri koydum. Bu, bu gece gitmemek için bir neden daha oldu. Kiera kesinlikle orada olacaktı. Şehre geri döndüğünü duydum ve giyinip görünmek için hiçbir etkinliği kaçırmazdı.

En son ihtiyacım olan şey, paparazzilerin fotoğraflarımızı çekmesi ve basının bunları bir araya getirip istedikleri hikayeyi uydurmasıydı.

Daireme çıktım, duş aldım ve flanel pijama pantolonumu ve Mets tişörtümü giydim. Lucky's'ten hamburger ve patates kızartması sipariş ettim ve yemeklerim gelene kadar televizyonda izleyecek bir film bulmak için kanalları gezdim. Bir aksiyon filmi seçtim ve barda kendime bir bardak viski doldurdum.

Dört saat sonra, ilk filmin devamı biterken midem dolmuş ve beynim viskiden rahatça bulanıklaşmıştı. Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat neredeyse 11 olmuştu. Yemek kaplarını mutfığa götürüp çöpe attım, sonra viski bardağımı yıkadım.

Yatağa gitmek üzereydim ki, interkomum çaldı. Şimdi kim gelmişti acaba?

Düğmeye bastım.

"Alo?" diye sordum.

"Merhaba, Bay Jacobs. Sizi görmek isteyen bir bayan var..." dedi lobideki resepsiyon görevlisi.

Bir an için Heart olabilir mi diye düşündüm.

"Kim o?" diye umutla sordum.

"Bayan Shipley," dedi. İç

geçirdim.

Bir yanım onu göndermek isterken, diğer yanım ona bizim hiçbir şey olmadığımızı, asla da olmayacağımızı açıkça belirtmek istiyordu. Sanki bunu daha önce denememişim gibi.

"Yukarı gönderin," dedim isteksizce.

Birkaç dakika sonra asansör kapıları açıldı ve Kiera'yı uzun şampanya rengi bir elbise ve omuzlarında kürk bir şal ile orada dururken gördüm. Boynunda elmaslar parıltıyordu. Asansörden, dengesiz görüldüğü ince topuklu ayakkabılarıyla dikkatlice indi. *Muhtemelen şampanyadan sarhoş olmuştur*, diye düşündüm.

"Daniel," dedi, kanepede oturduğumu fark edip kalkıp onu selamlamaya tenezzül etmediğimi görünce.

"Kiera," dedim, sesim kesik kesikti.

Oturma odasına indi ve kanepenin kenarında durdu. Kollarını kavuşturdu ve bana bakarken dudaklarını bükerek somurtmaya başladı. Komik görünüyordu. Yetişkin bir bebek gibi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne var Kiera?" Gözlerimi devirdim. "Bu

gece neredeydin?"

"Nerede olmam gerekiyordu?" diye masumca sordum.

"Melek Balosu'nda. Tabii ki."

"Oh, o mu..." diye kuru bir şekilde cevap verdim.

"Evet. *O*. Orada birlikte olmamız gerekiyordu." "O

anlaşmayı hatırlamıyorum."

"Sen her zaman gidersin," diye sızlandı.

"Bu gece canım istemedi." Omuz silktim.

Kanepenin diğer ucuna oturdu ve şalını çıkardı, straplez elbisesinin üst kısmı ortaya çıktı. Göğüsleri patlamak üzere gibiydi. Kafamı salladım. Her zaman istediğini elde etmek için *bunu* yapmaya çalışırdı.

"Neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum," dedi, topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kucağıma koydu.

Onun ayak bileklerini nazikçe kaldırıp onu kenara ittim.

"Burada inatçı olanın ben olduğumu sanmıyorum," dedim, suçlayıcı bir şekilde kaşımı kaldırarak.

"Herkes bizim birlikte olmamızı istiyor. Basını gördün mü? Bize deli oluyorlar."

"Biz şansımızı denedik, Kiera. Sen ve sevgili basının bunu unutmanız gerekiyor."

"Ama bir düşün. İşin için iyi olur."

"Nasıl yani?"

Sanki kelimeleri heceliyormuş gibi dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"New York'un En Çekici Bekarı Sonunda Playboy İtibarını Bırakıyor."

"Vay canına. Çok heyecan verici," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Bunu benden daha iyi kim yapabilir ki?" Gülümsedi.

Kanepede kayarak bana doğru eğildi, gömleğimin yakasıyla oynadıktan sonra dudaklarını boynuma değdirdi. Hızla geri çekildim.

"Kiera, daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama seninle birlikte olmak istemiyorum. İlişkimizin yürümediği bir neden vardı ve aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum."

"Artık farklıyım..."

"Sen her zamanki Kiera'sın. Kendini kandırma." "Peki o Kiera kim?"

diye sordu.

"Şımartılmayı, sarhoş olmayı ve gazetelerde yer almayı seven Kiera."

"Sen de o Kiera'yı severdin..." diye hatırlattı bana. "Onunla birkaç yıl birlikte olacak kadar sevdin, unutma."

"Eh, ben değiştim. Ayrıca, başka birini buldum."

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü ve gözleri benimkilere dikildi. "Anlamadım?" dedi.

"Başka biriyle tanıştım. Birlikte yaşamak istediğim biri, ve üzgünüm, ama o sen değilsin."

"Sana inanmıyorum."

"Doğru."

"O da kim?" diye sordu, sesi yükseliyordu. "Onu

tanımıyorsun," diye yalan söyledim.

Kiera, en başında bir kez Heart ile tanışmıştı, ama hatırladığını sanmıyordum. Hatırladığı tek insanlar, ona bir şeyler sunabilecek olanlardı.

"Beni oyalamış olmana inanamıyorum!" diye bağırdı ve hızla ayağa kalktı.

"Hayır, yapmadım. Eğer yaptıysam da, kasıtlı değildi. Bora Bora'da olanların bir hata olduğunu sana zaten söyledim ve işler çok ileri gitmeden durdurdum."

"Benim gibi birini asla bulamayacaksın," dedi, kanepeden şalını kaparak omuzlarını örttü.

Bu doğrudu. Ben daha iyisini bulmuştum. "Sen

de birini bulacaksın, Kiera," dedim nazikçe.

"*Yapma*," diye bağırdı.

"Eminim başka bir milyarder vardır. Üçüncü seferde şansın yaver gider derler."

"Sen bir pisliksin," dedi keskin bir şekilde.

Öyleydim, ama sonunda ipucunu anlayacaksa, öyle olmak zorundaydım.

Ayakkabılarını giydi, ayakları titreyerek, hızlı adımlarla asansörlere doğru yürüdü. Kapının arkasında kaybolmasını izledim ve rahat bir nefes aldım. Gitmişti. Ve umarım sonsuza kadar gitmiştir.

Bölüm 47

ADDISON

"Bebek çok sağlıklı görünüyor. Normal bir hızda büyüyor," dedi teknisyen, cildime serin gelen jeli sürerek ultrason cihazını karnımın üzerinde gezdirirken.

Ekrandaki bebeğe bakarak gülümsedim. Hemşire, bebeğin pozisyonu nedeniyle bakmamın güvenli olduğunu söyledi. Bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar verdiğim için ultrasonlar daha zorlu olacaktı. Ama bugün bebeği görebildiğim için mutluydum.

Neden öğrenmek için beklemek istediğimi bilmiyordum. Monica'nın kız mı erkek mi olacağını öğrenmek için çok sabırsızlandığını biliyordum. Her randevu geçtiğinde ve ben hala öğrenmemeyi tercih ettiğimde, içten içe yanıp tutuşuyordu. Doktorun bana erkek mi kız mı olduğunu söylediği anı sonsuza kadar saklayacağım bir an olarak hissediyordum.

Monitördeki videoya baktığımda, ekrandaki hareketli görüntü gerçekten bir bebeğe benziyordu. Burnunu, dudaklarını, parmaklarını ve ayak parmaklarını görebiliyordum. Çok gerçeküstüydü. Her seferinde ağlamıştım, ama bugün gerçekten ağladım. Her gün büyüyen ve yakında dünyaya gelecek küçük bir insan vardı.

"Vay canına," diye fısıldadım gözyaşları içinde.

"Oldukça gerçeküstü, değil mi?" Teknisyen elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı.

"Çok."

"Birkaç fotoğraf çekip bunları sizin için bastıracağım, tamam mı?"

Başımı salladım ve o monitöre yazmaya ve net fotoğraflar çekmek için probun konumunu ayarlamaya başladı. Kısa süre sonra, elimde yeni bir ultrason fotoğrafları seti vardı. Onları buzdolabına asıp son çekilenlerle karşılaştırmak için sabırsızlanıyordum.

"Sizi temizleyelim, sonra doktor sizi muayene edecek." Kağıt havluyu alıp bana uzattı ve odadan çıktı.

Karnımdaki şeffaf jeli sildim ve hızla giyindim. Bu, tek başıma gittiğim ilk randevumdu. Monica genellikle tüm randevulara benimle birlikte gelirdi, ama bu sefer kaçırmaması gereken başka bir toplantısı vardı. Tabii ki sorun değildi. Benim için zaten çok şey yapmıştı.

Kapıda bir tıklama duydum.

"Girin," dedim.

Hemşire başını içeri soktu. "Doktor sizi bekliyor."

Onu koridordan muayene odasına kadar takip ettim ve muayene masasına çıktım. Birkaç dakika sonra doktor içeri girdi.

"Bayan Heartly. Sizi tekrar görmek çok güzel." Sıcak b i r gülümsemeyle kağıtlarına baktı.

"Sizi de görmek güzel, Dr. Halquist."

"Her şey yolunda mı? Nasıl hissediyorsunuz?"

"Geceleri biraz huzursuzum, ama uyku eksikliğini telafi etmek için erken yatmaya çalışıyorum. Ya da gündüzleri kestiriyorum."

"Ahh, içinde küçük bir gece kuşu var, değil mi?" "Daha çok

kanguru gibi."

Doktor güldü. "Görünüşe göre bebek gayet iyi. Stres seviyeniz nasıl?"

"Daha iyi. Evden çalışıyorum ve işim daha az yorucu."

"Güzel. Geçen ay yaşadığın korkudan sonra, kendine iyi baktığından emin olmak istiyorum."

"Öyleyim," diye onu temin ettim.

"Peki, şimdi sizi yatıracağım ve bebeğin kalp atışlarını dinleyeceğim ve karnınızın ölçümelerini yapacağım."

Masaya uzanarak başımı salladım.

Dr. Halquist doppler cihazını aldı ve karnıma dayadı, bebeğin kalp atışını bulana kadar cihazı hareket ettirdi. Bir süre birlikte dinledikten sonra onaylayarak başını salladı.

"Her şey yolunda görünüyor. Şimdi ölçümleri yapalım."

Parmaklarını karnımın yanlarına doğru kaydirdi, bu da beni biraz kıvrandırdı.

"Üzgünüm, gıdıklanıyor, biliyorum," dedi.

Sonra parmaklarını karnımın üst kısmına doğru kaydirdi ve hafifçe bastırdı.

"Bebek normal büyüyor," dedi ve not defterine birkaç not aldı.

"Teşekkürler doktor."

"Bana soracağınız bir şey var mı?" "Hayır,

bugün yok."

"O zaman ön büroya gidin, sizi muayene edelim, tamam mı?" "Teşekkür

ederim."

Onun odadan çıkmasını izledim. Onun benim doktorum ve buradaki hemşirelerin benimle ilgilenmesinden dolayı çok minnettardım. O

Manhattan'daki o kabus gibi muayenehaneden çok farklıydı. O günler çok uzaklarda kalmıştı. Freddy'nin başka birini önerdiği için minnettardım. Güvenebileceğim ve yargılanmadığımı hissedebileceğim biri.

Muayene masasından kalktım ve koridora çıktım. Resepsiyonda, yakında sigortamı değiştireceğimi söyledim. Bu randevular için cebimden ödeme yapmam gereken günü düşünmekten korkuyordum. Eski işimden aldığım sigorta avantajlarımın sadece ay sonuna kadar geçerli olması nedeniyle, acilen yeni bir sigorta şirketi bulmam gerekiyordu.

Resepsiyondaki kıza teşekkür ettim ve elimdeki yeni ultrason fotoğraflarına bakarak muayenehaneden çıktım. Fotoğraflara gülümserken birine çarptım ve fotoğraflar yere düştü.

"Çok üzgünüm," dedim, fotoğrafları almak için diz çökerek.

"Kalbin?"

Daniel'in üzerimde dikildiğini görünce kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Daniel," dedim yumuşak bir sesle, gördüklerime inanamadan.

O, aptalca yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada duruyordu. Geçen ay boyunca birçok gece hayal ettiğim, her ayrıntısını aklımda tutmaya çalıştığım aynı yüz. Benim için olduğunu düşündüğüm her küçük ifade.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, etrafa bakarak.

"Freddy ile ögle yemeği için buluştum," dedi.

Tabii ki. Bir gün burada ona rastlayabileceğimi bilmeliydim. Freddy aynı ofiste çalışıyordu ve onu görmemiş olsam da, onu ya da en iyi arkadaşını sonsuza kadar kaçabileceğimi düşünerek aptalca davrandığımı hissettim.

Daniel bana yardım etmek için diz çöküp fotoğraflara uzandı. "Ne

yapıyorsun..." diye sormaya başladı.

Yere dağılmış ultrason fotoğraflarına bakarken durakladı. Gözleri yuvarlak karnıma kaydı. Onun gördüklerini sindirmesini izlerken nefesimi tuttum. Aramızda parçalanmakta olan yalan.

"Bekle... sen..." Elindeki ultrasona bakarken kaşlarını çatı. Elini bebeğin görüntüsünün üzerinde gezdirdi. Çok hassas bir hareketti. Kalbim ikiye bölünecekmiş gibi hissettim.

Hızla onu geri aldım ve ayağa kalkmaya çalışırken zorlandım. O hızla ayağa kalktı ve elini uzattı. O beni ayağa kaldırmadan önce isteksizce elini tuttum. Her zaman hissettiğim aynı elektriksels his tüm vücudumu sardı. Dengemi bulduktan sonra elini bıraktım ve yere baktım.

Yalanım ortaya çıkmıştı. O kadar büyük ve acı verici bir yalandı ki, o anda ne yapacağımı bilemedim. Son bir aydır tek istediğim onu görmek olmasına rağmen, ona bakmaya cesaret edemedim. Onu çok özlemiştim ve şimdi karşımda duruyordu, ama bu mutlu bir buluşma olmaktan çok uzaktı.

"Heart... hala hamilesin," diye mırıldandı, bana dikkatle bakarak.

"Evet, öyleyim."

"Ama sen demiştin

ki..." "Yalan

söyledim, tamam

mı?"

Şaşırımış görünüyordu ve gözlerinde bir anlık acı gördüm. Benim neden olduğum acı.

"Ama neden?"

"Çünkü sadece gitmeni istedim," diye patladım. O sessiz

kaldı.

"Hayatına devam etmenin tek yolu buydu. Bunu asla istemediğini biliyorum." Karnımı okşadım.

"Ne istediğimi bilmiyorsun," dedi sertçe. "Neler yaşadığımı biliyor musun? Bana bebeğin öldüğünü söylediğinden beri..."

Yere tekme attım. Yaptığımın korkunç bir şey olduğunu biliyordum, ama bunun ne kadar büyük bir zarar verebileceğini hiç bilmiyordum. Ta ki şimdiye kadar.

"Yapmam gerekenleri ve senin çektiğin acıları düşünerek kendimi paramparça ettim. Kalbim, ben mahvoldum. Ve sen buradasın..."

"Sen ve ben asla yürümeyecektik. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. "Bunu yapma. Sanki mutlu bir aile olacaktık gibi davranma."

"Ben bunu istedim, Heart. Sana söyledim. Sana bu işin içinde olduğumu söyledim. Senin için. Bebek için."

Sözleri duymak istediğim her şeydi, ama sonra yardım etkinliğinde söylediklerini düşündüm. Ve Kiera ile ilgili magazin haberlerini. Çok istesem de kendimi buna kaptırmamalıyım.

"Bak... *bu*" — karnımı okşadım — "hiçbir şeyi değiştirmez." "Neden

bahsediyorsun? Bu *her şeyi* değiştirir."

"Bunu kendi başıma yapabilirim, Daniel."

"Ama ben istemiyorum." Bana şefkatle baktı. "Bu sana bağlı değil."

"Ben babasıyım. Tabii ki bana bağlı." "Oh, şimdi

baba olmak mı istiyorsun?" diye tersledim.

Gözlerini kapattı ve acı çekiyormuş gibi göründü, ama sadece bir anlığına. Sonra burnundan yavaşça nefes verip bana baktı. Mavi gözleri deliciydi.

"İlk başta şok olduğumu itiraf ediyorum. Bazı şeyleri iyi idare edemedim. Her şey için çok üzgünüm, Heart. Ama duyduğun şeyin bir yalan olduğunu ve her gün pişmanlık duyduğumu anlamalısın. Hiçbir iş anlaşması, kim olduğum hakkında yalan söylemeye ya da bu süreçte seni incitmeye değmez. Bana inanmalısın."

Gözleri benimkileri ararken sesi yalvarır gibiydi. Onun içinde kaybolmamak çok zordu. Gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar. Bakışlarının soğukluğu. Keskin çene hattındaki hafif sakalları. Bana öyle bakışı. Hepsi çok fazlaydı.

"Peki ya sana inansaydım ne olurdu?" diye sordum. "Yeni nişanlın ne olacak? Yakında evleneceği erkeğin bir bebeği olacağını öğrenince pek mutlu olmayacağını sanmıyorum."

O içini çekti. "O benim nişanlım değil."

"Gerçekten mi? Çünkü sahilde çok samimi görünüyordunuz."

"Göründüğü gibi değil."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen, dünyanın öbür ucundaki aynı tatil köyünde aynı anda nasıl buluştuğunuzu açıklayın."

"Uzun hikaye..."

"*Elbette* öyledir." Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun, her küçük şey için bir mazeretin var gibi görünüyor, Daniel. Hepsini henüz kullanmamış olmana şaşıyorum."

"Güvenini kaybettiğimi biliyorum, ama beni dinlersen..." "Yeter.

Gerçekten. Yeterince duydum ve gördüm."

Ultrason fotoğraflarını çantama koyup kapıya doğru yürüdüm. Arkamda onun ayak seslerini duydum. Eli nazıkçe koluma dolandı ve beni durdurdu. Kafamı çevirdim ve o alnını benim alnıma yaklaştırdı. Bir an için beni öpecek sandım ve onu durdurmaya gücüm yeter mi diye düşündüm.

"Lütfen, bunu bir daha yapma. Lütfen, Heart," diye yalvardı.

"Bu en iyisi. Artık benimle tanışmadan önce istediğin hayatı yaşayabilirsin," diye fısıldadım.

Onun elinden kurtuldum ve kapıları açarak dışarıdaki güneş ışığında derin bir nefes aldım. Bu adama kaç kez veda etmek zorunda kalacaktım? Ve neden her seferinde daha da fazla acıtıyordu?

Bir taksi çağırdım ve Daniel peşimden koşarken hızla içeri girdim. Araba kaldırımdan uzaklaşırken, onu geride bırakarak stoik bir şekilde oturdum.

Bölüm 48

DANIEL

Sarı taksi, Heart ve bebeğimizle birlikte uzaklaşırken onu izledim. Araba kaldırımdan uzaklaşırken ben pencereye elimi vursam da, o bir kez bile arkasına bakmadı. Onu takip edecek taksi yoktu ve Armand öğle yemeğine çıkmıştı. Onun gitmesini izlemekten başka seçeneğim yoktu.

İnanamıyordum. Onunla karşılaştığıma inanamıyordum. Hem de kadın doğum uzmanı muayenehanesinin önünde. Onu tekrar göreceğimi en son beklediğim yerd, çünkü orada işi yoktu. Ama meğer varmış.

Bebeğimiz hayattaydı.

Arkamı dönüp onu gördüğümde rüya görüyor gibi hissettim. Her zamanki gibi güzeldi, hatta daha da güzeldi. Karnını sıkıca saran beyaz bir elbise giymişti. Saçları yüzüne dökülerek daha uzun görünüyordu, makyajsız cildi parlıyordu. Sadece o, hamile kaldıkça daha da güzelleşebilirdi.

Hâlâ aynı baş döndürücü kokuyu yayıyordu. Onu kollarıma almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onun gerçek olduğunu anlamamı sağlayan tek şey

ona elimi uzattığımda ve o da elimi tuttuğunda oldu. Aynı elektriksel his kolumdan yukarı doğru yayıldı, ama o hızla elini çekti, bağlantıyı kopardı ve bizi tekrar birlikte olduğumuz gerçeğine geri döndürdü. Ve o hala hamileydi.

Hamileydi. Taksi köşeyi dönerken bu kelime kafamda yankılanıyordu. Bu sefer onun peşinden gitmiştim, ofisten kaçarken onu hızla takip etmiştim. Tekrar kaçmasını istemiyordum, ama hamile olmasına rağmen çok hızlıydı. New York sokaklarında taksiyi kovaladığım bir film sahnesi gibi hissettim.

Şimdi, kaldırımda dururken, beni terk edip bir daha görmek istemediğini söylediği son seferdeki déjà vu'yu yaşıyormuşum gibi hissettim. O zaman, onun işini kaybetmesine neden olduktan sonra kendimi çaresiz hissetmiştim. Ama şimdi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Kırğındım. Kızğındım. Üzgündüm. Hâlâ çaresizdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye Freddy'nin arkamdan seslendiğini

duydum. "Kalbim..." diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu, sanki beni doğru duymadığından emin değilmiş gibi şaşkın bir şekilde. "Heart buradaydı."

"Gerçekten mi?"

"Neden bana hala hamile olduğunu söylemedin?" Ona dönerek sordum.

"Ne? Hala hamile mi?" Yüzündeki ifade tam bir şoktu.

Hiçbir fikri olmadığını anladım. Başımı salladım.

"Muayenesinden çıkıyordu. Doğru saydıysam yedi aylık."

"Yemin ederim, hiç bilmiyordum Daniel," diye cevapladı, başını sallayarak. "Nasıl olduğunu bilirsin. Sürekli doğum ve doğumla uğraşıyoruz. Ya burada ya da hastanede. Ayrıca, hastalarımızı diğer doktorlarla konuşmuyoruz."

"Evet," dedim anlayışla.

"Vay canına. Sadece vay canına," diye mırıldandı.

"Bana yalan söylediğine inanamıyorum," diye başımı salladım.

Benimle hiçbir ilgisi olmak istemediği için bu kadar aldatıcı bir yalan uydurmuştu. Heart ne kadar iyi ve dürüst bir insan olsa da, onu bu kadar incitmiş olduğumu fark ettim. Bu, kalbimi kırdı.

Freddy elini sırtıma koydu, ben ise blokun aşağısına bakarak, Heart'ın içinde olduğu sarı taksinin köşeyi dönüp geri gelmesini diledim. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyordum. O gitmişti.

"Buradan çıkıp öğle yemeğine gidelim mi?" diye sordu Freddy. "Orada daha fazla konuşabiliriz."

"Tamam." Başımı salladım.

"Nereye gitmek istersin? Sen seç." "Ocean

Prime?" diye önerdim.

"Aferin dostum!" Sırtıma bir şaplak attı ve restorana doğru birkaç blok yürümeye başladık.

Büyük cam kapılardan içeri girdik ve bizi tanıyan gibi görünen hostesle karşılaştık. Bize sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve biraz daha dik durdu.

"Freddy," dedi, kollarını genişçe açarak. "Uzun zaman oldu."

"Biliyorum, tatlım. Bebek doğurtmakla meşguldüm."

Bana bakmadan önce kıkırdadı. "Bay Daniels," diye başını salladı ve utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

"Merhaba," dedim.

"İki kişilik masa mı?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Mümkünse her zamanki yerimizde," dedi Freddy, pencereye doğru bakarak.

"Tabii ki." İki menü aldı ve bize onu takip etmemizi işaret etti.

Freddy'nin gözleri, dar eteğiyle sallanan kalçalarına tam da beklediğim gibi takıldı. Onun bu kadar bariz davranmasına gözlerimi devirdim ve dirseğimle ona hafifçe vurdum.

dirsekle dürttüm.

"Ne?" diye sordu, farkında

olmadan. "Kız yirmi bir yaşında

falan."

"Sadece bakıyorum," dedi sinsi bir gülümsemeyle fısıldayarak.

"Buyurun," dedi hostes, sandalyelerimizi hafifçe çekerek. İkimiz de oturduk ve bize menüleri uzattı.

"Garsonunuz hemen gelecek," dedi ve uzaklaştı. Freddy'nin gözleri onu takip etti.

"Ee, Virginia nasıl?" diye sordum, dikkatini dağıttım.

Freddy derin bir nefes aldı. "Her şey yolunda gidiyordu. Gerçekten çok iyiydi. Yani, onu tanıyorsun. O çok enerjik biriydi."

"Kesinlikle sana ayak uyduruyordu," diye

hatırladım. "Ta ki yapamayana kadar..."

"Uh-oh. Ne oldu?"

"Doktorluk hayatından ve gecenin her saatinde nöbet tutmamdan bıktı. Bir bebeğin ne zaman doğacağını önceden tahmin edemem ki. Neye bulaştığını bildiğini sanıyordum."

"Üzgünüm dostum," dedim.

"Onu düşünmeden duramıyorum. Onun gerçekten hayatımın aşkı olabileceğini düşünmüştüm. Seninle ve..."

"Onun adını söyleyebilirsin," dedim.

"Heart. O akşam yemeğinden sonra, onun hayatıma ne kadar uyduğunu fark ettim. Sanki hep oradaymış gibi hissettim."

"Belki de henüz bitmemiştir. Ben bu kadar kolay pes etmezdim," dedim. "Bize

bir bak," diye düşündü Freddy. "Ne hale geldik biz?"

"Bir grup yaşlı yumuşak kalpli insan," diye mırıldandım.

Garson gelip içecek siparişimizi aldığı anda güldü. Ben bir Old Fashioned, Freddy ise bir kola sipariş etti. Hala öğleden sonraydı ve birkaç saat içinde bir bebeğin doğumuna yardım etme ihtimali vardı. Benim ise o kadar ciddi bir işim yoktu.

"Bana Heart'tan bahset..." diye başladı, kolasından bir yudum alıp bana dikkatle bakarak.

Ben içimden iç çekip içkime baktım. "Hala bebeği olduğuna inanamıyorum. Bugün benim için çifte şok oldu. Onu görmek, sonra da hala hamile olduğunu görmek

hala hamile olduğunu görmek."

"Neden yalan söyledi?" diye sordu Freddy. "Bu çok berbat bir şey."

"Onu gerçekten incitmiş olmalıyım. Bu ilişki işlerinde pek iyi değilim, biliyorsun."

"Bu hafif bir ifade," dedi Freddy gülümseyerek. Ona

gözlerimi devirdim.

"Bütün bu zaman boyunca yanlış şeyler söylediğimi hissediyorum. Yanlış şeyler yaptığımı."

"Bu tamamen doğru olamaz. Lanet olsun, seni onu hamile bırakmana izin verdi. Doğru bir şey yapmış olmalısın."

"Onunla ilk tanıştığımda, içimden bir ses onu elde etmem gerektiğini söyledi. Her zamanki 'Daniel Jacobs' cazibesini kullandım. Asla tek gecelik bir ilişki olmasını istememiştim."

"Ama sonra..." Freddy başladı.

"Bebek geldi," dedim.

"Ama ikinizi o akşam yemeğinde birlikte gördüm. Bebek olsun ya da olmasın, aranızda bir şey vardı. Virginia bile gecenin sonunda bunu yorumladı. İkinizin mıknaş gibi olduğunu söyledi. Ben de aynı fikirdeyim. Seni hiçbir kadınla böyle görmedim. Hatta..."

"Kiera mı?" diye mırıldandım.

"Evet. O konuda ne oluyor ki?"

"Bitti. Kesinlikle. Sert davrandım ama sonunda mesajı aldı galiba."

"Yani, pembe bikiniyle buraya gelmeyecek mi?" diye sordu Freddy, kapıya bakarak eğlenerek.

"Ugh, hatırlatma." İçkimin bir yudumunu daha içtim. "Heart magazin dergilerini gördü."

"Kim dinlemedi ki?" Freddy omuz silkti.

"Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirdi. O bizim gerçekten nişanlı olduğumuzu falan düşünüyor. Keşke beni dinleseydi..."

Freddy beni incelerken bir an düşündü. "Ne?" diye

sordum, kaşımı kaldırarak.

"En son ne zaman *gerçekten* konuştunuz?" diye sordu Freddy.

"Sürekli konuşuyorduk..."

"Yani ilişkiniz hakkında."

Bir şey söylemeye başladım ama sonra durdum. Freddy haklıydı. Heart ve ben bizim hakkımızda hiç konuşmamıştık. İlişkimizin ne olduğunu hiç belirlememiştik. İşler zorlaştığında ya kavga ediyor ya da sevişiyorduk ve bu bizi hiçbir zaman bir çözüme götürmüyordu.

"Sanırım hiç konuşmadık," diye itiraf ettim.

"Neden?" diye merakla sordu Freddy. "Bu kızın senin için bir anlamı olduğu açık."

"Belki de bu yüzden. Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Kiera'dan beri bir ilişkim olmadı ve o da çok yüzeyseldi. Geriye dönüp baktığımda, birlikte olduğumuz yılların sadece büyük bir reklam kampanyasının parçası olup olmadığını merak ediyorum. Asla gerçekten *gerçek* bir şey paylaşmadık, anlıyor musun?"

"Şaşırtıcı değil. Kiera işte. Ama ikiniz de gençtiniz ve o eğlenceliydi. Her zaman eğlenmeye hazırdı. O zamanlar ihtiyacın olan şey buydu." Freddy omuz silkti.

"Ama kalp farklıdır." "Sen de

öyle."

"Onu nasıl geri kazanabilirim?" diye sordum.

"Peki, geçmişte ne yaptın?" Bir an

düşündüm.

"Dur tahmin edeyim," diye başını sallayarak başladı. "Ona pahalı hediyeler aldın."

"Onlar *bebek* içindi," dedim savunmacı bir tavırla.

"Daniel, niyetinin saf olduğunu biliyorum. Ama hep böyle yaptın. Bloomingdales'tan elbiseler. Tiffany's'ten mücevherler. Şimdi de Nordstrom'dan bebek karyolaları. Farklı ama yine de aynı."

"Bu işe yarıyordu." Omuz silktim.

"*Diğer* kadınlarda işe yaradı. Sen de az önce Heart'ın farklı olduğunu

söyledin." Öyleydi. Gerçekten öyleydi ve ben onu yine kaçırmıştım.

"Ee?"

"O zaman farklı bir şey dene." "Ne

gibi?"

"Bilmem... neden kızla *konusmayı* denemiyorsun?" "Bana şans

vermez ki."

"Denemedin ki."

Her sabah, onunla birlikte Manhattan'a dönme şansı yakalamak için Brooklyn'e arabayla gittiğim günleri hatırladım. Elimde soğuk bitki çayıyla öylece ortaya çıkmak riskli bir hareketti, ama o kabul etmişti. Belki de gerçekten bu kadar basitti.

"Onu satın almaya çalışmayı bırakıp, onu kazanmaya çalışmaya başlamalısın," dedi Freddy.

"Vay canına," dedim, Freddy'ye şaşkınlıkla bakarak.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu oldukça iyiydi," diye itiraf etti.

"Dr. Phil falan gibisin. Doğru mesleği seçtiğinden emin misin?"

İkimiz de güldük.

Ama Freddy haklıydı. Heart ile olan tüm bu meseleyi tamamen yanlış ele almıştım.

O, geçmişte çıktığım diğer kadınlar gibi değildi, tabii buna çıkmak denebilirse. Ona farklı davranmaya başlamam gerekiyordu. Bu, gerçekten konuşmak ve seksle konuyu saptırmamak anlamına geliyordu. Bu, hediye göndermek yerine yanına gitmek anlamına geliyordu.

Onun güvenini geri kazanmam gerekiyordu, bunun kolay olmayacağını biliyordum ama denemeliydim. Sadece hala bizim bebeğimize hamile olduğu için değil. Onu bir insan olarak özlüyordum. Son birkaç ay, hayatımda onun olmaması cehennem gibiydi.

Freddy ile öğle yemeğinin geri kalanında ıstiridye, biftek ve ıstakoz yedik. Artık ilişkiler, Virginia veya Heart hakkında konuşmadık. İkimiz de kalp meselelerinden bıkmıştık. Alışık olmadığımız şeylerdi.

Onun yerine iş, borsa ve olağan şeyler hakkında konuştuk, ama ben tüm bu süre boyunca Heart'ı düşünüyordum. Onu nasıl geri kazanabileceğimi. Doğru yolu. Bunun zaman alacağını biliyordum. Büyük bir şey. Ama bunu yapacaktım. Yapmak zorundaydım.

Bölüm 49

ADDISON

Taksi beni birkaç blok ötedeki metro istasyonuna bıraktığında, doktorun muayenehanesinde Daniel'ı gördüğüm için hala titreyerek merdivenlerden aşağı indim. Brooklyn'e taksiyle dönmeye param yetmiyordu, ama ondan kaçmak için bulabildiğim en hızlı yol buydu. Bir yanım kalmak istiyordu. Onun uydurduğu tüm bahaneleri ve ağzından dökülen tatlı sözleri duymak istiyordu.

Ama diğer tarafım her şeyden şüphe duyuyordu ve bu da kaçmama neden oldu. Asla baba olmak istemediğini büyük bir özgüvenle söylediğini duymuştum ve bunu söylemek için bir mazereti olsa da, çok ikna edici gelmişti. Bir de Kiera vardı. Fotoğrafları görmüştüm. Magazin dergilerini okumuştum. Geçen gece hamilelik uykusuzluğundan muzdaripken, onların ilişkisini derinlemesine araştırmıştım. Aslında aptalca bir şeydi. Sanırım kendime daha fazla işkence etmek istedim.

Son yıllarda onun tek gerçek ilişkisiydi ve bu da bir şeyleri açıklıyordu. Ona birkaç yıl boyunca bağlı kalması için onda özel bir şey olmalıydı. Tüm basın fotoğraflarına baktım. Tüm paparazzi fotoğraflarına. Her birinde, hazırlıksız yakalandığı fotoğraflarda bile, lanet bir süper model gibi görünüyordu. Ve o da

GQ modeli gibi görünüyordu. Birlikte mükemmel görünüyorlardı. Halkın onları desteklemesi şaşırtıcı değildi.

Fotoğrafları incelerken, onun dünyasına asla uyum sağlayamayacağımı fark ettim. Sanki bunu daha önce bilmiyormuşum gibi. Daha da önemlisi, bir bebeğin onun dünyasına asla uyum sağlayamayacağını fark ettim. Sabahın üçünde, bebek karnımda taklalar atarken bu acı gerçeği fark etmek çok zordu.

Sonra bugün onu gördüm, tam ona göre dikilmiş özel bir takım elbiseyle en iyi haliyle ve o lanet olası buz mavisi gözleriyle, yüzüne yalan söylediğimi fark edince bana delici delici bakıyordu. Bu çok fazlaydı. Metro merdivenlerinde ağlamaya başladım, insanlar yanımdan telaşla geçiyorlardı ve bir sonraki varış noktalarına ulaşmakla meşgul oldukları için ağlayan hamile kadına aldırış etmiyorlardı.

Umurumda değildi. Bir kez daha kaldırımda bıraktığım adamla olabilecek her şeyi yas tutarken kimsenin beni fark etmesini istemiyordum. Şoför, Daniel taksinin arkasından koşarken, elini cama dayayarak, arka aynadan endişeli bir şekilde bana bakıyordu. Onu böyle çaresiz bir durumda bırakmak içime sinmedi, ama yapmak zorundaydım.

Pencereden gelen, adımları haykıran boğuk sesini düşündüm. Sadece yakınlarımın bana seslenmesine izin verdiğim isim. O bir zamanlar o kişiydi, ama şimdi "Heart" kelimesi onun dilinde çok hüznü geliyordu. Bu beni daha da ağlattı.

Merdivenler, yukarı aşağı yürüyen ve bana çarpan insanlarla giderek kalabalıklaşıyordu. Harekete geçmem gerekiyordu. Gözyaşlarımı sildim ve platforma doğru bir adım attım. Aniden ayaklarımın üzerinde dengesiz hissettim. Dengemi sağlamak için korkuluğa uzandım. Önümdeki merdivenler sanki eğrilmiş, içeri ve dışarı hareket ediyor gibi görünüyordu. İnsanlar etrafımda hızlı bir şekilde hareket ediyorlardı.

Korkuluğa sıkıca tutundum ve birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak odaklanmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Bacaklarım sanki saatlerce oturmuşum da uyuşmuş gibi güçsüzleşmişti. Yere kayarken hafifçe inledim.

İnsanlar artık beni fark etmeye başlamıştı. Ben sadece duygusal bir hamile kadın değildim. Başım dertteydi. Başım dönüyordu ve nefes alamıyordum.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu takım elbiseli bir adam, yanıma çömelerek.

"Bilmiyorum," diye kekeledim, sanki bu gezegende beni tutan tek şey oymuş gibi hala korkuluğa tutunuyordum.

"Buraya yardım alabilir miyiz?" diye omzunun üzerinden bağırdı.

Olay çıkarmak istemiyordum.

"Oh, gerek yok," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak ama başaramadım.

"Orada kal," dedi, elini omzuma koyarak.

"Yardıma ihtiyacım var," diye tekrar seslendi.

Bir kadın aşağı indi ve onun yanına çömeldi, endişeli bir şekilde bana baktı. Yakındaki 50'ler temalı lokantada garson gibi görünüyordu. Bu, etrafımızdaki herkes için oldukça ilginç bir manzara olmalıydı. Sanki bir filmde çıkmış gibi.

"Kaç aylık hamile, tatlım?" diye sordu.

"Yedi ay," dedim.

"Sancın var mı?"

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Sadece hissediyorum..."

Sonra eğildim ve ikisinin arasında kustum. İkisi de endişeyle birbirlerine bakmadan önce hızla uzaklaştılar.

"Seni hastaneye götüreceğiz," dedi kadın. "Onu kaldırmama yardım et."

Adam ve kadın ellerini kollarımın altına sokup beni ayağa kaldırdılar ve kollarımı omuzlarına doladılar. Birkaç basamak çıkıp kaldırıma çıktık ve adam hemen bir taksi çağırdı. İkisi de beni taksiye bindirdiler, kadın da arkamdan geldi. Adam saatine baktı ve biraz şaşkın görünüyordu.

"Buradan ben götürebilirim," dedi kadın emin bir şekilde.

Adam başını salladı ve kadın kapıyı kapatırken elini hafifçe salladı. "Lütfen

bizi en yakın hastaneye götürün," dedi kadın acil bir şekilde.

Pittsburgh'dan eve döndükten sonra son hastaneye gittiğim zamanki gibi bir déjà vu yaşıyormuşum gibi hissettim, ancak bu sefer kasılmalarım yoktu. Sadece kendimi toparlayamıyordum. Her şey bulanıklaşıyor ve nefes almak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü tamamlayamadığım bir görev listesindeki bir görev gibi geliyordu.

"Adın ne, tatlım?" diye sordu kadın.

Muhtemelen annem yaşlarında bir kadındı.

"Addison," diye cevapladım, başım dönerek karnımı tutarak. "Seninki?"

"Sandra. Her şey yoluna girecek, Addison," dedi, elimi tutup sıkarak.

"Teşekkürler, Sandra. Arkadaşımı arayabilir misin? Adı Monica," dedim, çantama uzanarak.

"Ben hallederim," dedi. "Sen dinlen."

Elime uzanıp çantamı aldı ve telefonumu aradı. Hızla şifremi girdim ve o da rehberimde Monica'nın adını buldu. Manhattan'ın trafiğinde taksi ilerlerken gözlerimi kapattım.

"Merhaba, Monica?" diye sordu

Sandra. Cevap bekledi.

"Evet, ben Sandra. Arkadaşın Addison'la birlikteyim. Hastaneye gidiyoruz. Orada buluşabilir miyiz?"

Sandra dinlerken kısa bir sessizlik oldu. Diğer uçta Monica'nın telaşlı sesini duyabiliyordum.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Sanırım sadece biraz keyifsiz, ama bir doktora görünmesi en iyisi."

Sandra bana güven verici bir gülümseme attı.

"Evet, evet. Hastaneye vardığımızda sana mesaj atarım."

Telefonu kapattı.

"Teşekkürler," dedim. Kusmaktan ağzım kurumuş ve ekşi bir tat almıştı.

On dakika sonra hastaneye vardık. Sandra, itiraz etmeme rağmen taksi şoförüne ödemeyi yaptı. Bana el sallayarak veda etti ve beni içeriye götürdü.

"Arkadaşına hangi hastaneye gittiğimizi mesaj atacağım," dedi resepsiyona doğru yürürken.

Sandra olanları anlattı ve hemşire bir tekerlekli sandalye getirerek oturmam için yardım etti.

"Onu triyaja götürüp muayene ettireceğiz," dedi hemşire.

Sandra'ya minnetle baktım. "Çok teşekkür ederim. Lütfen bu iyiliğinizi ödeyebilir miyim?" dedim.

O eliyle beni durdurdu. "Oh lütfen, tatlım. Ben iyiliğin karşılığını ödeyeceğine inanırım. Sen sadece iyileş, tamam mı? Senin ve o değerli bebeğin için."

Gözlerim dolarak başımı salladım.

"Gitmem gerek. Vardiyam yakında başlıyor." Eğilip bana hızlıca sarıldıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

Hemşire beni asansöre götürdü ve triyaja çıktık, orada bana bir oda buldu. Hastane önlüğünü giymeme yardım etti ve beni yatağa yatırdı, makinelere bağladı. Geçen seferkiyle aynıydı, ama bu sefer kasılmalarım yoktu. Bana su getirdi ve geri geleceğini söyledi.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü kısa süre sonra kapının çalınmasıyla uyandım. Monica hızla içeri girdi ve endişeli bir ifadeyle beni süzdü.

"Bana bunu yapmayı bırakmalısın," dedi, ellerini beline koyarak.

"Özür dilerim," dedim. "Ne oldu bilmiyorum. Daniel'e rastladım ve sanki vücudum bir tür şoka girmiş gibi oldu."

"Anlamadım? Daniel mı?"

"Arkadaşıyla buluşmak için kadın doğum uzmanının muayenehanesindeydi. Tam anlamıyla ona çarptım ve sonra o da tüm bunları gördü." Karnımı işaret ettim.

"Tanrım, Heart."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne karmaşa. Doktorun sana kaçınmanı söylediği şey tam da bu. Bütün bu stres sana iyi gelmiyor."

"Kesinlikle," dedim, makineleri ve hastane önlüğümü işaret ederek.

Monica yanıma oturdu ve elimi tuttu. Orada oturduk ve ona Daniel ile olan her şeyi anlattım. Ona gerçeği nasıl söylediğimi ve onun taksinin peşinden nasıl koştuğunu anlattım.

"Kızım, sen yazılmayı bekleyen yürüyen, konuşan bir kitap gibisin," dedi, gözlerini kocaman açarak.

"Bana mı anlatıyorsun?" diye mırıldandım.

"Bu arada, seninle konuşmak istediğim bir şey var..." Kapı çalındı ve doktor içeri girdi.

"Merhaba, ben Doktor Patel. Henüz sizinle ilgili herhangi bir bilgi almadığımızı biliyorum, ama size bazı bilgiler göndereceğim. Adınız nedir, hanımefendi?"

"Addison Heartly."

"Ve siz..." Karnıma baktı. "Yedi aylık hamile misiniz?" "Evet. Biraz daha fazla," dedim şaşkınlıkla.

Bilgi sahibi bir şekilde başını salladı.

"Görünüşe göre kan basıncınız oldukça düşmüş ve bu da baş dönmesi ve mide bulantısına neden olmuş. Bugün yeterince yemek yediniz mi?"

"Evet, bolca," dedim ve yediğim her şeyi saymaya başladım.

"Güzel. Peki stres seviyeniz nasıl?" Monica bana

keskin bir bakış attı.

"Son zamanlarda pek iyi değil," diye itiraf ettim.

"Bu onun ilk kez hastaneye yatışı değil, doktor," dedi Monica, kollarını kavuşturarak.

"Anlıyorum," dedi Doktor Patel. "Eminim doktorunuz size çoktan söylemiştir, ama bu stres sizin için iyi değil, özellikle de bebek için. Bunu kontrol altına almanız gerekiyor."

"Evet, doktor."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sizi bir gece burada tutmak

istiyorum." "Tamam," dedim yumuşak bir sesle.

Hayatımın çılgınlığı yüzünden bebeğe zarar verebileceği için kendimi suçlu hissettim. İşimi kaybetmeyi ya da Daniel'le karşılaşmayı ben istemedim, ama her şeyin benim hatam olduğunu düşünmeden edemedim.

Doktor odadan çıkmadan önce bana güven verici bir gülümseme attı. "Kalbin..."

diye başladı Monica.

"Biliyorum, tamam mı?" dedim, gözlerim yaşararak.

Zaten yeterince kötü hissederken bir de nasihat dinlemeye ihtiyacım yoktu.

"Tamam." Ellerini kaldırdı ve geri çekildi.

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum, önceki konuşmamızı hatırlayarak.

"Şey... Son zamanlarda senin hayatından esinlenerek bir kitap yazmaya başladım..."

Hastane yatağında doğrulup ona merakla baktım. "Lütfen

kızma," diye patladı.

Gülerek, "Kızmadım. Birazını dinlemek istiyorum," dedim.

"Şanslısın ki" dedi Monica, eğilip çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı, "burada bir kısmı var."

Yatağa geri uzandım ve o ilk birkaç bölümü okumaya başladı. Gözlerimi kapattım ve onun hikayesini dinledim, bu hikaye hayatımı gerçekte olduğundan çok daha büyüğü gösteriyordu. O gerçekten yazmayı biliyordu.

Okumayı bitirdiğinde gözlerimi açtım ve ona baktım. "Nasıl bitiyor?"

diye sordum yumuşak bir sesle.

"Ben de hala öğrenmeyi bekliyorum." Monica göz kırptı.

Bölüm 50

DANIEL

"Yaşlı bir adam olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Brody, her zamanki kahve dükkânımıza doğru kaldırımında yürürken.

Hava serindi ve yapraklar yanık turuncu ve sıcak kahverengi tonlarına dönüşmeye başlamıştı. Bu, ne kadar zaman geçtiğini bir kez daha hatırlatıyordu. Bebeğin büyüdüğünü ve dünyaya gelmeye hazırlandığını, ama benim bunun bir parçası olamayacağımı bir kez daha hatırlatıyordu. Bu çok üzücüydü.

"Alo? Daniel, dünyaya dön," dedi Brody, tekrar denedi.

"Üzgünüm. Şey, iyi hissettiriyor." Bu daha çok bir soru gibi

çıktı. "Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Benden ne istiyorsun, Brody?" İstedğimden daha sert bir şekilde bağırdım.

O, sanki beni sakinleştirmek istercesine, savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı ve önüne baktı. Hala bir blok daha gitmemiz gerekiyordu ve her köşede Heart'ı aramamaya çalışıyordum. Uzun saçlı her esmer kadına başımı çeviriyordum, ta ki onların yuvarlak karınlarının olmadığını fark edene kadar.

Kaç tekmeıi kaçırmıştım? Kaç uykusuz gece Heart'ı uyutmayı başaramamıştım? Kaç kez doktora tek başına gitmek zorunda kalmıştı? Bebeğın cinsiyetini öğrenmiş miydi? Asla cevaplayamayacağımı hissettiğim o kadar çok soru vardı ki.

Zaman çok hızlı geçiyordu ve doğum günüm bunun acımasız bir hatırlatıcısıydı.

"Üzgünüm," mırıldandım. "Otuz dört yaşında

olmak..." "Yaşlı hissettiriyor." Brody sırtıttı.

"Sen tam bir pisliksin." Sonunda onun beni azarladığı gülümsemeyi ona verirken başımı salladım.

Kahve dükkanının kapısını açarken gülümsedi. Kapıdan içeriye sıcak hava ve taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusu süzölerek bizi karşıladı. Masalar insanlarla doluydu. Erkekler dizüstü bilgisayarlarıyla, kadınlar telefonlarıyla. Tipik Manhattan. Kısa kuyrukta bekledik ve iki Americano sipariş ettik.

"Bugün onun doğum günü," dedi Brody baristaya, beni

dirsekleyerek. Gözlerimi devirdim.

"Peki, mutlu yıllar," dedi barista sıcak bir gülümsemeyle. "Bu kahve bizden."

"Teşekkürler," dedim, o bizim isimlerimizi fincanlara yazarken, benimkine birkaç doğum günü çizimi eklerken.

Bahşış kavanozuna yirmi dolar bıraktım ve Brody'yi takip ederek tezgahın sonuna kadar gittim ve içeceklerimizi bekledim. Saat erkendi. Ofisteki iş gününe başlamadan önce yaklaşık otuz dakikamız vardı. Önceden kahve içmeye gitmek Brody'nin fikriydi.

"Ee," dedi, beklerken beni dikkatle süzerken. "Ne?" diye

sordum, kaşımı kaldırarak.

O bakışı tanıyordum. O tonu. Bir şey istiyordu, ama söylemeye korkuyordu.

"Bugün senin doğum günün olduğu için...

Freddy ve ben..." "Hayır." Başımı salladım.

"Cümlemi bitirmeme bile izin vermedin."

"Gerek yok. Bu akşam planlarım var. Kanepem. Pizza. Bira. En son yapmak istediğim şey, dışarı çıkıp sizinle parti yapmak."

Brody inledi. "Hadi ama dostum. Artık hiç dışarı çıkmıyorsun. Çok somurtkansın. Aslında, Freddy ve ben sana öyle diyoruz. Sen sekizinci cüce gibisin

, ama seksi bir kızla bir kulübede saklanmak yerine, sen penthouse'unda saklanıyorsun."

"Hoşuma gidiyor." Omuz silktim.

Barista adımı çağırdı ve içeceklerimizi tezgahın üzerinden kaydırıldı. Brody kendi içeceğini aldı, ben de balonlar ve konfeti ile kaplı kağıt bardağı elimle kavradım. Bir yaş daha yaşlandığımı gösteren, biraz utanç verici bir manzaraydı.

Doğum günleri daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Partileri severdim. İlgiyi severdim. Her yıl daha da iyiye gidiyor gibiydi. Hayatımı çözmüş gibi hissediyordum. Beş yıl önce emekli olabilirdim. Hatta belki on yıl önce. Diğer herkes için, eminim ki başarılı olmuş gibi görünüyordum. Bir ara ben de öyle düşünmüştüm.

Ama sonra Heart ile tanıştım ve her şey altüst oldu.

Gerçek bir ilişkinin nasıl olduğunu tattım. Bir baba olarak geleceğimin nasıl olabileceğini gördüm. İlk başta çok korkmuştum, ama şimdi tek düşünebildiğim şey buydu. Artık hayatım o kadar dolu görünmüyordu.

"Bunu gizli tutsak nasıl olur?" diye sordu Brody, kahvesinden bir yudum alarak.

Vazgeçmiyordu. Onu tanıyorsam, geceyi çoktan ayarlamış ve planlamıştı. Bu kahve randevusu, beni oraya götürmek için kullandığı bir yöntemdi. Muhtemelen Freddy onu bu işe sokmuştu.

Sinirlenerek tavana baktım. "Bu konuyu bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

O başını salladı. "Tamam. Sade olsun. Sadece erkekler. Muhtemelen planladığın her ne varsa, iptal et. Pastadan çıkan striptizciler ya da bizimle eve gelen şişe servisi kızlarına ihtiyacım yok."

"Aww. Ama geçen yıl çok eğlenceliydi," diye sitem etti.

Ona bir bakış attım. "Tamam." Gözlerini devirdi ve kapıya doğru yöneldi, ben de sinirli bir şekilde arkasından gittim.

İş günü çoğunlukla toplantılarla ve Londra ile ürünümüzün lansmanı için son tasarımları gözden geçirmekle geçti. Ürün gelecek yıla kadar piyasaya çıkmayacaktı, ama en yeni AI yazılımımızın renklerini ve yazı tiplerini kesinleştirmemiz gerekiyordu. Bilerek bazı bilgileri sızdırdığımız için teknoloji dergileri şimdiden bu konuyu konuşmaya başlamıştı. Planımız işe yaramıştı ve ürün etrafında şimdiden bir heyecan oluşmaya başlamıştı. Teknoloji dünyasında en çok beklenen lansman buydu.

Günün son toplantısından sonra, koltuğuma yaslanıp zaferle iç geçirdim. Sonunda her şeyin son halini belirlemiş ve İngiltere'deki iş ortaklarımızla sağlam bir anlaşmaya varmıştık. Aramızda bir okyanus ve büyük bir saat farkı varken bu kolay bir iş değildi.

Brody, buzlu bir şişe şampanya ve iki bardakla bir bar arabası getirdi.

"Bu ne?" diye sordum, konferans odasındaki koltuğuma yaslanıp ona merakla bakarak.

"Sadece küçük bir kutlama."

Şampanyanın mantarını açtı, ses boş odada yankılandı. Bana bir bardak vermeden önce iki bardağa bolca şampanya dökerken, şampanyanın yere veya konferans odasındaki masaya dökülmemesine dikkat etti.

Kadehini kaldırdı.

"Londra'ya. Şimdiye kadarki en büyük lansmanımıza. Ve sana, kardeşim. Ülkedeki en genç milyarderlerden biri olmana rağmen, bugün senin doğum günün."

Gerçekten çaba gösteriyordu. Onu bunun için suçlayamazdım.

"Teşekkürler kardeşim," dedim, kadehimi onun kadehine kaldırarak. "Sen olmasan bunu başaramazdım."

İkimiz de şampanyayı içtik ve az önce yaklaşık yirmi kişiyle bir toplantı yaptığımız büyük konferans odasına baktım. Hayatımın şu anda olduğu yerde olacağını hiç düşünmemiştim. Gurur duymalıydım. Gurur duyuyordum da, ama kalbimdeki rahatsız edici boşluk sanki atıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Buradan erken çıkalım. Gece bizi bekliyor," dedi Brody sinsi bir

gülümsemeyle. "Gözükmeyelim," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum, biliyorum." Elini sallayarak beni uzaklaştırdı.

Birer kadeh şampanya daha içtikten sonra Margaret'e resepsiyonda bıraktık. Bize deliymişiz gibi baktı.

"Bugünlük işimiz bitti," dedim ve ona bir kadeh uzattım.

Bardağı dikkatlice elimden aldı ve sanki ona bir oyun oynuyormuşuz gibi bana ve Brody'ye baktı.

"Doğum günü çocuğunun emri," dedi Brody, şakacı bir şekilde

parmağıyla onu işaret ederek. Aşağı indiğimizde, Freddy limuzinin

dışında bekliyordu.

"Sadeymiş de neymiş" diye düşündüm.

"Mutlu yıllar, Daniel!" diye bağırdı, sırtıma vurarak beni limuzinin içine yönlendirdi.

Bir şişe şampanya daha vardı ve neyse ki ortalıkta kadın yoktu. Freddy ve Daniel arabaya binerken ben koltuğa oturdum. Limuzin kaldırımdan ayrılırken Freddy şişeyi açtı. Bu, öncekinden daha pahalıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye tereddütle sordum ve ondan dolu bir kadeh aldım.

"Önce Nobu'ya."

"Sonra?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

"Sakin ol," dedi Freddy masumca. "Sorun yok. Sadece biz erkekler

varız." Başımı salladım ve şampanyadan bir yudum aldım.

Freddy yalan söylemiyordu. Nobu'ya gittik ve sadece bize özel bir oda tuttuk. Bir tur sake ve menüdeki neredeyse her şeyi sipariş ettik. Artık

daha fazla yiyemeyeceğimi düşündüğümde, garson elinde küçük bir pasta ve üzerinde yanık bir havai fişek mumu ile geldi. Freddy ve Brody, korkunç bir şekilde doğum günü şarkısını söylediler ve uzun zamandır ilk kez bir dilek tuttum.

Mumu üfledikten sonra Freddy, "Ne diledin?" diye sordu.

Ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi gösterip, dilek tutmadığımı söyledim.

Freddy hesabı ödedikten sonra limuzine geri döndük. O anda eve gitmekten tamamen memnun olurdum, ama Freddy ve Brody'nin başka planları vardı. Yolda, limuzinin bir kulübün önüne duracağını sanıyordum, ama bunun yerine bir bilardo salonunun önüne durdu. Şaşkınlıkla Freddy'ye ve Brody'ye baktım.

"Ne?" Brody, etkilendiğimi çok iyi bildiği için omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedim.

İçeri girdik ve barda bir yer bulduk. Işıklar loştu ve çok kalabalık değildi. Tam da istediğim türden sade bir yerdi.

Freddy birer bira sipariş etti ve Brody yakınlarda oynayabileceğimiz boş bir masa buldu. İki bilardo sopası aldım ve tebeşirle sürmeye başladım.

"Cut throat?" diye sordum, sopaları onlara uzatarak.

"Tamam," dedi Freddy.

Birkaç tur oynadıktan sonra masaya yaslandım ve biramdan uzun bir yudum aldım. Freddy ve Brody'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki söyleyecek bir şeyleri varmış gibi.

"Söyle bakalım," dedim, biramı masanın kenarına koyarak. Yakalanmış

gibi şaşkın görünüyorlardı.

"Sadece senin için endişeleniyoruz," dedi Brody omuz silkerek.

"Ben iyiyim," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu Freddy.

Bir an düşündüm ve sonra iç geçirdim. Aylardır onları dışlıyordum ve bu beni nereye getirmişti? Düşüncelerimle baş başa kalmak beni hiçbir yere götürmüyordu. Aslında, beni delirtiyordu.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye başladım. "Ama gerçekten baba

olmak istiyorum." Brody bana şaşkın gözlerle baktı ve bir yudum bira içti.

"Biliyorum. Garip, değil mi?"

dedim. "Hayır," dedi Freddy.

"Hiç düşünmemiştim, ama bir kez bu olasılık ortaya çıktı ve sonra bu olasılık benden alındı, şimdi tek düşünebildiğim bu," dedim, sekiz numaralı topu alıp masada düşüncesizce yuvarlayarak.

"Hala vaktin var," dedi Freddy. "Bir gün doğru kişiyle tanıştığında bu gerçekleşecek."

"Zaten tanıştım," dedim yumuşak bir sesle.

"Tabii..." Brody ellerini ceplerine sokarken sesi kesildi.

Bu tür konulardan hiç konuşmazdık. Konuşmak istemediğimizden değil, ikimiz de uzun zamandır ciddi bir ilişki yaşamamıştık. Ebeveynlik konusunu gündeme getirecek kadar ciddi bir ilişki.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Freddy, kaşlarını kaldırarak. Ona merakla

baktım.

"O hala senin bebeğine hamile. Onu deli gibi seviyorsun. Belki de her şeye sahip olabilirsin."

"İstiyorum..." diye itiraf ettim. "Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Peki, bir tur daha bira alalım, bir şeyler düşünürüz," dedi Brody, sırtıma bir şaplak atarak.

Onu takip ederek bara giderken güldüm. Arkadaşıma ve kardeşime daha fazla güvenmem gerekirdi. Uzun zamandır ilk kez umutlu hissediyordum. Sanki doğum günü dileğim gerçek olabilmış gibi.

Bölüm 51

ADDISON

Hastane yatağında rahat etmek için diğer tarafa döndüm, ama bunun imkansız olduğunu anladım. Kendimi, korkulukların arasında yavaşça ping pong topu gibi gidip gelen bir kaya gibi hissettim. Derin bir nefes aldım ve isteksizce oturdum, ama tek istediğim şey uyumaktı. Bebek bütün gece tekmelemişti ve bu hissi çok sevmeme rağmen, sabahın 4'ünde o kadar da sevmiyordum.

Monica sandalyeye çökmüş, çenesini göğsüne dayamış uyuyordu. Ona eve gidebileceğini söylemişim, ama doktor bana bir değil iki gece kalıp gözlem altında tutulmam gerektiğini söyledikten sonra kalmakta ısrar etmişti. Sadece tedbir amaçlı. Uykulu bir şekilde ona gülümsedim ve onun oturduğu sandalyeye kıyasla hastane yatağının o kadar da kötü olmadığını fark ettim.

Uzanıp tavana baktım, bebeğin içimde takla attığını hissettim. Elimi nazikçe karnıma koydum ve gözlerimi kapatarak bu anın tadını çıkardım. Bebeğin yakında dünyaya geleceğini bilmek, bu tekmelerin geçici olduğunu fark etmemi sağladı.

Daniel'in bu anları kaçırdığı için kendimi biraz suçlu hissetmeden edemedim. Bu düşünceyi kafamdan silip başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Monica'nın kitabı gibi.

Hikayemin şiirsel bir üslupla yazılmış bir versiyonunu duymak biraz tuhaftı, ama bunda bir sihir vardı. Bu benim gerçekliğim değildi, ama bir zamanlar çok istediğim bir versiyonuydu. Karakterimi mükemmel bir şekilde betimlemişti. İnatçı, son derece sadık ve bağımsız. Daniel'le sadece bir kez karşılaşmış olmasına rağmen, onun karakterini de zahmetsizce yazmış gibiydi. İnanılmaz derecede yakışıklı, zeki ve korkmuş.

Son kısım için onu suçlayamazdım, bu yüzden de bunu kendi başıma yapmam daha iyiydi. Ne kadar mutlu bir son olmasını istesem de, yol boyunca çok fazla karışıklık olmuştu. Çok fazla belirsizlik vardı. Bebeğe istikrar sağlamak istedim. Maddi imkânlarım pek yoktu, ama en azından ona duygusal istikrar sağlayabilirdim. Ona sevgi verebilirdim. Sarsılmaz bir sevgi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Monica uykulu bir sesle.

Başımı kaldırıp baktığımda, uykulu bir ifadeyle merakla bana baktığını gördüm.

"Sadece bebek," dedim.

Gözlerini ovuşturdu ve esnedi, sonra saatine bakmak için telefonuna baktı. İnledi.

"Tanrım. Saat daha sabahın 4'ü," dedi ve koltuğuna geri yaslandı.

"Biliyorum."

"Bebek tekmeliyor mu?"

"Şeytan saati." Güldüm.

"En azından bebek doğduğunda, seni rahatlatabilirim, böylece biraz dinlenebilirsin. Burada yapabileceğim pek bir şey yok." Karnımı ve sonra kendini işaret etti.

"Uyu," dedim gülerek, yatağa geri uzanarak. Yan dönüp gözlerimi sıkıca kapattım, uykuya dalmak için çabaladım.

Ama uyku gelmedi.

Üç saat sonra, başka bir doktor kapıyı hafifçe çaldı ve Monica'yı kışkandığım derin uykusundan uyandırdı. Eve gidebileceğimi umarak yavaşça oturdum. Ona heyecanla baktım.

"Merhaba Bayan Heartly. Bu sabah nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu, kalemini tıklatarak elindeki klips tahtasına yazmaya hazırlandı.

"Çok daha iyiyim," dedim. "Mide

bulantınız var mı?"

"Hayır."

"Baş dönmesi?"

"Hayır."

"Kramp var mı?"

"Hayır."

Birkaç not aldıktan sonra bana baktı.

"GörünüŖe göre çok daha iyi hissediyorsunuz. Dün geceki kayıtlarınızı inceledim ve her Ŗey normal görünüyor."

"Bu, eve gidebileceğim anlamına mı geliyor?" diye

heyecanla sordum. O güldü. "Kendi yatağınızda yatmak

istiyorsunuz, değil mi?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Bir hemŖire gelip taburcu belgelerini getirecek. Ama önce, stresin ne sana ne de bebeğe iyi gelmediğini hatırlatmam gerekiyor. Sana yatak istirahati vermek istemiyorum."

Yutkundum. Hamileliğimin geri kalanında yatalara mahkum olmayı hayal edemiyordum.

"Henüz o noktaya gelmedik," diye devam etti, "ama biraz dinlenmen gerekiyor."

"Evet, doktor," dedim utangaç bir şekilde.

Hayatımın karmaşası yüzünden yine aynı duruma düŖtüğüme inanamıyordum. Bebeği strese soktuğum için kendime kızmak istedim. Bu adil değildi.

"Kendine iyi bakmasını sağlayacağım, doktor," dedi Monica, ayağa kalkıp ona kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Güzel," dedi doktor. "Şimdi, kadın doğum uzmanınızla bir kontrol randevusu almanız gerekiyor. Acil olduğunu notlarıma yazacağım, böylece zamanında randevu alabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bebek doğmadıkça sizi burada görmemem daha iyi olur."

Bunu o kadar ciddi bir şekilde söyledi ki midem düğümlendi, ama sonra bana göz kırptı ve bu beni büyük bir rahatlama hissine kapılmamı sağladı.

"İnanın bana, buraya geri gelmek istemem," dedim.

"İyi günler, Bayan Heartly," dedi ve kapıdan çıktı.

Bir saat sonra, Monica ve ben taksiyle daireme dönüyorduk. Ona eve gitmesini söyledim, ama yine kalmakta ısrar etti.

"Dizüstü bilgisayarım var. Sorun yok. Her yerden yazabilirim." Dizüstü bilgisayarının kılıfına parmaklarıyla vurarak bana güven verici bir gülümseme attı.

"Teşekkür ederim. Sanırım bunu yeterince söylemedim."

"Yeterince söyledin. Ben senin en iyi arkadaşınım ve sen de benim için aynısını yapardın."

Ben de başımı salladım ve taksi sabah trafiğinde ilerlerken başımı onun omzuna yasladım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, apartmanımın önünde olduğumuzdu. Monica şoföre ödeme yaparken ben de başımı sersemlemiş bir şekilde kaldırdım.

"Gerçekten yorgundun," dedi, kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bana elini uzattı ve homurdanarak beni taksiden çıkardı. Koltuğumdan kalkarken ona gülümsedim.

"Bundan daha fazla büyüyebileceğini hayal edemiyorum," dedim, karnımı okşayarak.

"İki ayın daha var, hanımefendi." Kaşlarını kaldırdı ve beni binamın kapısına kadar götürdü.

Loftuma çıktığımızda, yavaşça yatağa yığıldım. Yorgunluk beni çok etkilemişti. Açlık da öyle. Midem yüksek sesle gurulduyordu.

"Pankek yapayım mı?" diye sordu Monica. "Harika olur."

O da başını salladı ve mutfaktaki dolapları açmaya başladı, bir kase, çırpma teli ve krep karışımı çıkardı. Onun küçük mutfakta hareketlerini izlerken, ona minnettarlık duyuyordum. On beş dakika sonra, üzerine şurup dökülmüş dört adet tereyağlı krepten oluşan, buhar çıkan bir tabak getirdi. Sadece bakmak bile ağzımı sulandırdı.

Hevesle bir ısırık aldım.

"Teşekkür ederim," dedim, tatlılık damak tadımda dans ederken.

"Tabii ki," dedi Monica, yanıma oturarak. "Bak, sanırım yakında taşınacağım."

Ona şaşkınlıkla baktım. Bebeğin doğumundan sonra taşınarak bana yardım edip kira yükünü hafifleteceğine karar vermiştik. Zaten ona yeterince yük olduğumu hissediyordum. Daha fazlasını yapmasına izin veremezdim.

"Monica," dedim, sesim duygu ya da şekerle doluydu. Emin değildim.

"Senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak için burada yanında birine

ihtiyacın var." "Ama..."

"Ama yok. Bugün bazı eşyalarımı toplayacağım ve bu hafta yavaş yavaş geri kalanını da toplayacağım. Artık resmen oda arkadaşısıyız."

Gülümseyerek, ama aynı zamanda gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim.

"Hey, hey," dedi ve beni kendine çekti. "Ağlama. Bu işte birlikteyiz. Tamam mı?"

Başımı salladım ve yanağımdaki gözyaşını sildim.

"Şimdi, kadın doğum uzmanını arayıp bugün sana randevu verebilir mi diye soracağım. Tamam mı?"

"Tamam."

Monica sabahın ve öğleden sonranın çoğunu kendi dairesinden benim daireme gidip gelerek geçirdi. Loftum zaten küçüktü, onun birkaç eşyası ve bebeğin eşyaları da eklenince daha da küçük hissettiriyordu. Özellikle de kendimi bir ev kadar büyük hissettiğimde. Yakında bu loft bize dar gelmeye başlayacağını biliyordum, ama şimdilik idare edecektik.

Ağır eşyaları taşımada pek yardımcı olamadım, ama küçük masamın yanına küçük bir çalışma alanı kurmasına yardım ettim. Benimle birlikte yazabileceği bir yer. Bana bulduğu serbest iş için minnettardım, çünkü yapacak bir şeyim olmadan deliye döneceğimi biliyordum.

Ayrıca, paraya ihtiyacımız vardı.

Eski işimden ayrıldığımdan beri mali durumuma bakmaktan kaçınıyordum. Son maaşım banka hesabıma yatmıştı ve artık serbest çalışmaktan aldığım küçük maaşlara güveniyordum, ki bunlar ne kadar büyük ne de istikrarlıydı.

Bu sabah kreplerimi yedikten sonra, gece masamı açıp günlüğümü almak için çekmecenin karanlık köşesinde Daniel'ın çekini gördüm. Çeki bozdursam hayatım çok daha kolaylaşırdı. Ama inatçıydım. Ona güvenmek istemiyordum. İçten içe bebeğin, egomu bir kenara bırakıp onun yardımını kabul etmemi istediğini biliyordum. Ne de olsa o babasıydı.

O güne kadar, bir çözüm bulmam gerekiyordu. Gün be gün.

Monica, o öğleden sonra saat dörtte kadın doğum uzmanımdan randevu almayı başardı. Taksi dışarıda durduğunda, boğazıma kadar gerginlik yükseldiğini hissettim. Sadece birkaç gün önce Daniel'ı burada görmüştüm ve onu tekrar görme ihtimalim çok düşük olsa da, yine de çok korkuyordum.

"Titriyorsun," dedi Monica yumuşak bir sesle elimi tutarken.

"Saçma, değil mi? Saçmalıyorum," dedim, taksinin penceresinden kaldırımları yukarı aşağı bakarak.

"Öyle değilsin, ama sakinleşmen gerek. Tamam mı?" dedi Monica endişeyle.

Başımı salladım ve taksinin kapısını açtım. Arabadan inmeden önce şoföre ücreti ödedim. Metro kartım varken taksiye para harcamaktan nefret ediyordum, ama Monica tünellerde veya trende doğum yapmayacağıma güvenmiyordu.

Endişeyle, Daniel'ı kaldırımda bıraktığım yere baktım, sonra o beni caddede kovalamaya başladı. Derin bir nefes aldım ve oradan geçip binaya girdim.

Kadın doğum uzmanım bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemedi. Hastanedeki doktor benim dosyayı göndermişti. Birkaç ay önce ilk gittiğim hastanenin doktoru da aynısını yapmıştı. Doktor benim hakkımda her şeyi biliyordu ve yüzündeki endişeli ifade karnımı sıkıca kavramama neden oldu.

"Addison," dedi, gözlerini kısarak ve ellerimi sıkıca tutarak. Yavaşça ona

baktım.

"Bu bebeğin sağlıklı doğmasını istiyorsan, dinlenmen gerekiyor. Mümkün olduğunca evde kal. İnsanların sana yardım etmesine izin ver. Tamam mı?"

Daniel veya geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmediği halde, bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle.

Onun söylediklerine sinirlenmemeye çalıştım. Ya da diğerk doktorların aynı şeyi söylediğinde. Dünyamın başıma yıkılmasını ya da kalbimin parçalanmasını ben istemedim.

Yine de, ona ve kendime söyleneni yapacağıma söz verdim.

Bölüm 52

DANIEL

Doğum günüm için dışarıda geçirdiğim geceye rağmen, şaşırtıcı bir şekilde erken uyandım. Her yıl katıldığım normal partiler gibi olmasa da, yine de riskli bir alkol kombinasyonu vardı. Şampanya. Sake. Bira. Gerçek bir erkekler gecesi idi ve kardeşim ile en iyi arkadaşımın beni dinlemiş olmalarına şaşırdım ve minnettar oldum. Eminim ki başlangıçta şişe servisi veya otel süiti planlamışlardı, ama bilardo salonu mükemmeldi.

Kapanış saatine kadar orada kaldık, bilardo oynadık ve Heart ile ilgili bir sonraki adımım hakkında konuştuk. Hepimiz bekar olsak da, içimizde romantik bir yan olduğunu fark ettim. Eğer gerçekten olmak istediğim adam, yani bir baba ve bir koca olmak istiyorsam, paranın bunu satın alamayacağını anlamam gerektiğini fark ettiler. Ve eğer satın alabiliyorsam, o zaman doğru kadın değildi.

Onu geri kazanabileceğim çeşitli senaryolar düşündük. Eminim ki, konuşmamızı dinleyen biri olsaydı, bu çok komik gelirdi. Bilardo salonunda bira içen üç adam, romantik jestler hakkında konuşuyor.

"Ona mektup yazabilirsin," dedi Brody.

"Mektup mu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Evet. Her gün bir mektup..."

"*The Notebook*'u çok fazla izlemişsin."

"*The Notebook*'u izliyor *musun?*" diye araya girdi Freddy, Brody'ye şaşkın bir bakış atarak.

"Kadınlar bu filmi çok seviyor," dedi Brody, göğsünü

kabartarak. "Bence *sen* de seviyorsun." Freddy güldü.

"Her neyse. O romantik saçmalık işe yarıyor."

"Aynı şehirde yaşamıyor olsaydık mektuplar mantıklı olurdu..." diye düşündüm.

"Brooklyn ve Manhattan temelde farklı şehirler," dedi Freddy.

Gözlerimi devirdim ve farklı alternatifler bulmaya başlamadan önce biramdan uzun bir yudum aldım.

Sabahın altısında uyanık olduğum için, bira içtiğim için tüm alternatifler biraz bulanık görünüyordu. Gece ilerledikçe bunların giderek daha saçma hale geldiğini biliyorum. Devasa pastalar, uçan leylekler ve penceresinin önünde çalacak bir grup tutmak gibi konuşmalar. Şimdi hepsi gülünç geliyordu. Yatakta uzanıp hepsini hatırlamaya çalıştım ama vazgeçtim. Hiçbiri doğru değildi.

Bir yanımda, korkudan oyalanıp oyalanmadığımı merak ediyordu. Reddedilme korkusu. Küçük bir hayali kaybetme korkusu. Zaten çok şey parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitmişti. Onu tutmak için çaresizce mücadele ediyordum gibi hissediyordum, ama zaman geçiyordu ve Heart'ın hayatının bir parçası olma gerçek olasılığını kaybediyordum. Bebeğin hayatının.

Yatağımda aniden doğrulup, bugün o gün olduğuna karar verdim. Mektup yok. Büyük jestler yok. Abartı yok. Sadece kendim olarak ortaya çıkacaktım.

Hızlıca banyoda yıkandım ve giyinmek üzereydim ki saatin sabah altıdan biraz geçtiğini fark ettim. Heart'ı ne kadar görmek istesem de, en azından daha makul bir saatte onun evine gitmem gerektiğini düşündüm.

Kahve yapmak için koridordan mutfığa doğru yürüdüm. Kahve demlenirken, mutfak adasındaki bar taburesine oturdum. Telefonumun kilidini açtım ve önümdeki günden dikkatimi başka yöne çekmek için haberleri kaydırmaya başladım. Gerçek bir vedayla sona erebilecek ya da yeni bir hayatın başlayacağı bir gün.

Teknoloji ile ilgili en son iş haberlerini okudum ve şirketimin sabahın manşetlerinde en üstte olduğunu görünce kendime gülümsedim. Yeni ürünün ne olabileceğini merakla bekliyorlardı. Neyi piyasaya süreceğimizi bilmiyorlardı, ama herkesin tahminleri vardı. Bazıları haklıydı. Bazıları ise çok yanılıyordu. Her halükarda, herkes bunu konuşuyordu ve bu da şirketin piyasa değerini artırıyordu. Ben de yatırımlarımın durumunu görmek için bir sonraki sayfaya geçtim.

Göz gezdirip kaydırırken, tabloidlerde yüzümü görmeyeli birkaç hafta olduğunu fark ettim. Aramamıştım, ama genellikle bir sorun olduğunda halkla ilişkiler uzmanımdan haber alırdım. Kiera şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Yaklaşan düğünümüz

düğün veya Bora Bora'da geçirdiğimiz zaman hakkında başka bir açıklama yapmamıştı. Belki de sonunda ipucunu gerçekten anlamıştı. Sonunda anlamak zorundaydı. Biz bitmiştik.

Sadece meraktan, dedikodu sayfalarının sekmesine tıkladım. Manşetlerin çoğu ünlülerin ilişkilerini ve büyük boşanmalarıyla ilgiliydi. Kaydırmaya devam ettim ve sonra Kiera'nın sarhoş gibi görünen, kendinden iki kat yaşlı bir adamla bir yardım etkinliğinden ayrılırken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Manşet şöyleydi: *Shipley'in yeni aşkını destekliyor muyuz?*

Kendi kendime güldüm ve başımı salladım. Bazı şeyler hiç değişmezdi. Artık *bunun* bir parçası olmadığım için mutluydum. Kendime bir fincan kahve doldurmak için mutfığa gittim, oturma odasına geçtim ve büyük pencerelerden aşağıdaki şehri seyrettim. Güneş doğmaya başladıkça ışığın mor renkten turuncuya dönüşmesini izlerken kahvenin buharı yüzümü ısıttı.

Gerçekten yeni bir gün gibi hissettim.

Hala uyuduğundan ve muhtemelen akşamdan kalma olduğundan emin olduğum Brody'ye mesaj attım. Bilardo salonundan sonra eve gitmişim, ama Freddy ve onun daha sonra ne yaptıklarını kim bilebilirdi ki? Onlar daha fazla eğlenmek istiyorlardı, ama ben Armand'a beni eve götürmesini söyledim, bu da onları çok hayal kırıklığına uğrattı.

Muhtemelen bugün gelmeyeceğim. Tamamen Notebook moduna geçmek üzereyim.

Mesajı gönderdim ve kanepede oturup kahvemi içtim. Dakikalar sanki sürüncemede geçiyordu. Saat nihayet sabah yediye geldiğinde duş alıp üstümü değiştirdim. Koyu renk kot pantolon ve siyah boğazlı kazak giydikten sonra Armand'a mesaj atıp otoparkta buluşmak için randevu aldım.

Hala erkendi, ama yol üzerinde bir mola verebileceğimi ve Brooklyn'e giden trafikte muhtemelen bir saat daha kaybedeceğimi düşündüm. Artık

artık dairemde kalamayacağımı biliyordum. Cesaretimi kaybetmeden bu ivmeyi sürdürmem gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz, Bay Jacobs?" diye sordu Armand, sürücü koltuğuna

otururken. "Yakınlarda çiçekçi var mı?"

"Bu saatte tüm çiçekçiler kapalıdır."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, bir alternatif düşünürken yanağımı ısırdım.

"Ama çiçek pazarı açık olmalı. Çiçekçiler tüm malzemelerini oradan alırlar," dedi Armand gülümseyerek.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyor mu acaba diye

merak ettim. "Harika. Beni oraya götür lütfen,"

dedim.

Yirmi dakika sonra, bir tarafı taze yeşillikler ve rengarenk çiçeklerin üzerinde asılı siyah tentelerle çevrili uzun bir kaldırıma vardık. Arabadan indiğimde, hemen tatlı ve topraksı kokular burnuma çarptı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Biraz şaşkın hissederek kaldırımda yürümeye başladım. Genellikle bir çiçekçiye bir şeyler hazırlatırdım.

Durup, parmaklarımla çenemi ovuşturarak, güllerin çeşitlerini inceledim.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye Armand'ın sesini duydum.

Döndüm ve onun tereddütle orada durduğunu gördüm. Arabada kaldığını sanıyordum, ama burada bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Lütfen," dedim.

"Mavi sümbül 'barışmak' anlamına gelir ve güllerden biraz daha beklenmedik bir seçimdir, ancak ikisi bir araya geldiğinde çok güzel bir buket oluşturur."

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Karımla birkaç kez tartıştık." Omuz silkti ve bana gülümsedi.

Ne yapmaya çalıştığımı *tam olarak*

biliyordu. "Nasıl düzelttiniz?" diye

sordum.

O içini çekti ve bir an düşünceli bir ifadeyle baktı.

"İletişim," dedi. "Çok küçük bir şey gibi görünüyor. Çok küçük bir jest. Ama birbirinizle konuşmak gerçekten işe yarıyor. Asıl önemli olan bu."

Onun sözlerini düşünürken başımı salladım. Geçmişte yaptığım her şey sadece geçici bir çözümdü. Parayla hızlıca halledilen bir sorun. Büyük bir çek ve güzelce paketlenmiş kutular bizi sorunun özüne ulaştırmazdı. Korkudan dolayı parama güvendiğimi fark ettim. Sözlerimin doğru çıkmayacağından ya da yeterli olmayacağından korkuyordum. Ne zaman böyle bir insan olduğumu merak ettim.

"Çiçekler de yardımcı olur," dedi Armand göz kırparak.

Sonraki yirmi dakika boyunca onu çiçek pazarında takip ettim ve o bana farklı çiçekleri açıklamaya başladı. Her birinin anlamını anlattı ve ben onun önceki hayatında çiçekçi olup olmadığını merak etmeye başladım. Taze su dolu kaplardan çeşitli çiçekler çıkarmaya başladık. Armand'ın yardımıyla mavi sümbül, soluk pembe güller ve beyaz orkideleri bir buket haline getirdik. Her birinin kendi anlamı vardı, ama hepsi aynı mesajı veriyordu: "Özür dilerim." Ve ben Heart'a büyük bir özür borçluydum.

Pazarın etrafında sabahın kalabalığını izlerken, bu insanların kaçının da işleri düzeltmeye çalıştığını merak ettim. Çiçeklerin yeterli olmayacağını biliyordum, ama Heart'ın hayatında nasıl olmak istediğimi hatırlatacak güzel bir sembol olmasını umuyordum. Ve bebeğimizin hayatında da.

Arabaya geri dönerken, elimi Armand'ın sırtına koydum ve bana dönmesini sağladım.

"Teşekkür ederim, Armand. Gerçekten. İçtenlikle söylüyorum,"

dedim minnetle. "Elbette, Bay Jacobs." Başını salladı.

Bir an tereddüt etti, sonra tekrar konuştu. "Eğer çok cüretkar davranmıyorsam, Bay Jacobs..."

"Ne oldu?" diye sordum.

"O özel biriydi. Seni başka hiçbir kadınla öyle görmedim."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim, aslında hiç kişisel konulardan konuşmadığımızı fark ettim. Benim için çalıştığı onca yıl boyunca, bu kadar derin bir sohbetimiz olmamıştı. Sanırım birlikte geçirdiğimiz zamanın farkında değildim. Benim hakkımda bildiğı ve zaman içinde tanık olduğı onca şeyi.

"O özel biriydi. Özel," diye düzelttim kendimi.

"Gidip onu alalım," dedi, elini omzuma koyarak.

Gölerek arabaya bindim. Bu adam yıl sonunda büyük bir ikramiye alacaktı.

Brooklyn'e doğru yola çıktığımızda, nerede olduğumuzu fark edince aniden aklıma bir şey geldi.

"Armand," dedim, koltuğumda aceleyle öne eğildim. "Evet,

Bay Jacobs?"

"Bir durak daha lütfen."

"Nereye?"

"Kahve dükkanı. Çay satan yer. Bilirsin."

O da başını salladı ve geç olmadan gerekli dönüşü yaptı. Arabadan atladım ve sabah işe gidenlerin oluşturduğu uzun kuyruğa girdim. Sabırsızlıkla ayağımı yere vurarak, içimde kaynayan endişe ve heyecanı hissettim.

Sıra bana geldiğinde bitki ayı sipariş ettim. Aylar nce Heart'ı işe götürmek için Brooklyn'e giderken içtiğim çayın aynısı. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir ömür nceymiş gibi geliyordu. Her şeyin daha iyi olduğu zamanlar. Her şeyin yolunda olduğu zamanlar.

Elimde fincanı tutarken, Brooklyn Köprüsü'ne yaklaşırken sıcaklığı cildime nüfuz ediyordu. ay, birbirimizi gerçekten tanıdığımız o uzun araba yolculuklarını hatırlattı bana.

Sadece ellerimdeki sıcaklığa ve çiçeklerin kokusuna odaklandım, çünkü sinirlerimi kaybetmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Telefonum titredi. Ceketimin cebinden çıkardım. Brody'den bir mesaj gelmişti: *Onu geri kazan, kardeşim.*

Telefonuma gülümsedim ve cebime geri koydum. Bunu yapabileceğimi her şeyden çok umuyordum.

Bölüm 53

ADDISON

"Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Monica. Dolabımın yanındaki küçük boy aynanın önünde dururken dudaklarına nude tonlu bir ruj sürdü.

Krem rengi eteği ve beline sıkıca oturan, narin vücudunu ortaya çıkaran firfırlı ipek bluzuyla harika görünüyordu. Hızla büyüyen vücudumu zar zor saran flanel pijamalarımı ve spor sütyenimi baktım.

Onu biraz kıskanmaktan kendimi alamadım. O, duygusal bir insan değildi, hatta gerçek bir insan bile değildi. Hayalindeki işi yapıyordu ve istediği zaman daireden çıkabiliyordu. Benimle birlikte burada tıkılıp kalmak zorunda olması haksızlık gibi geliyordu.

Ne kadar farklı göründüğümü ve hayatın ne kadar farklı göründüğünü düşünerek iç geçirdim.

"Hey," dedi Monica, yatağa doğru yürüyerek yanıma oturdu. "Ne oldu?"

"Kendimi balina gibi hissediyorum. Balina gibi görünüyorum. Ev hapsinde sadece iki günüm oldu ve şimdiden çıldırmak üzereyim," dedim, dramatik bir şekilde yatağa uzanarak.

Dramatik ve duygusal davrandığımı ve "zavallı ben" moduna girdiğimi biliyordum, ama elimde değildi. Hormonlarım hangisinin beni önce çökertebileceğini görmek için bir oyun oynuyordu ve görünüşe göre hepsi kazanıyordu.

"Hey, dur bakalım," dedi Monica, kolunu omzuma atarak. "Balina gibi görünmüyorsun. Diğer hamile kadınları utandırıyorsun. Birkaç hafta sonra güzel bir bebek doğuracaksın. Ne bekliyordun? Heidi Klum gibi görünmeyi mi?"

"Ha!" Alaycı bir şekilde güldüm. "O hamileyken bile seksi görünüyordu."

"Sen de öyle. Bak, hamileliğin böyle olacağını hayal etmediğini biliyorum."

"Ya da hayatın..." Gözlerimi devirdim.

"Ama sen harika gidiyorsun. Evde pijamalarla kalmanı sağlayan bir işin var. İnsanlar bunun için cinayet bile işler."

Başımı salladım. Ben sadece gölgeli alanları görebiliyorken, Monica bana olayların iyi yanlarını görmemi sağlamaya çalışıyordu.

Evimin rahatlığında yapabileceğim bir işim olduğu için bile kendimi şanslı hissetmeliyim. Üstelik bu iş, bebeğin sağlığı için mümkün olduğunca dinlenmem gerektiği yönündeki doktorumun tavsiyesine de uyuyor.

"Kendimi çok bencil hissediyorum," dedim yumuşak bir sesle, gözlerim yaşlarla dolarken.

"Ne? Neden?"

"Çünkü minnettar olmam gereken her şeyden şikayet ediyorum. Bebeği ve bu dünyaya geldiğinde onu nasıl sağlıklı tutacağımı düşünmem gerekirdi. Zaten kötü bir anneyim."

"Oh, sus," dedi Monica, beni sıkıca kucaklayarak. "Hormonların sana oyun oynuyor. Daha fazla dinlemek istemiyorum."

Beni kucaklamasından kurtardı ve hızla ayağa kalktı.

"Kalk," dedi, daha doğrusu emretti.

İnledim. "Şimdi."

Yavaşça oturdum ve yataktan çıktım.

"Artık kendine acımayı bırak. Sana hazırladığım kahvaltıyı yiyeceksin. Mutfak tezgahında. Sonra giyinip işine başlayacaksın. Tamam mı?" Elleri belindeydi ve ciddi olduğu belliydi. Sempatik Monica gitmiş, yerine bulldog Monica gelmişti.

"Emir veriyorsun," dedim, ona hafifçe gülümseyerek.

"Birinin seni bu durumdan kurtarması gerekiyordu," dedi, beni baştan aşağı süzerken.

"Peki, teþekkür ederim," dedim.

Ve bunu içtenlikle söyledim.

Son birkaç haftadır çok kötü bir ruh halindeydim ve bu durum sadece beni değil, çevremdeki insanları da etkiliyordu. Aslında sadece Monica vardı ve o daha iyisini hak ediyordu.

Monica'yı mutfağı kadar takip ettim ve tezgahın üzerinde hala sıcak olan domuz pastırması ve yumurta tabağını aldım. Bir çatal aldım ve Monica zaferle beni izlerken yumurtadan büyük bir ısırık aldım.

"Kahvaltı için teþekkürler," dedim bir lokma daha yuttuktan sonra.

"Monica teyze, yeğeninin iyi beslendiğinden emin olmak istiyor," dedi.

Elini uzattı ve karnımı hafifçe okşadı.

"Editörümle görüşmem çok uzun sürmez. Son birkaç bölümü düzeltiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattım.

Bana ihtiyatla baktı. Hastaneden çıktığımızdan beri ilk kez yanımdan ayrılıyordu. Benim için endişelendiğini biliyordum, ama o gün dairemde çıkmaya niyetim yoktu.

"Git!" dedim ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

Tezgahtan çantasını aldı ve kapıdan çıkıp kapıyı arkasında kapattı. Hafif bir rahatlama nefesini aldım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kahvaltımı bitirdim ve boş tabağı lavaboya koydum. Evden çalıştığım için giyinmenin bir anlamı olmadığını biliyordum, ama Monica'nın emirlerine uyup giyinmeye karar verdim. Pijamalarımı giyersem yine yatağa geri dönmek isteyecektim.

Yavaşça dolabımı karıştırdım ve bana uyacak kadar esnek olan siyah bir bisiklet şortu buldum. Şifonyer çekmecemi açtım ve artık o kadar da büyük olmayan büyük beden bir tişört giydim. Tişört karnımın üzerinden kayarken, bir an aynada kendime baktım ve memnuniyetsiz bir gülümseme attım. Bu, olabileceğinin en iyisiydi.

Banyoda dişlerimi fırçaladım ve yüzüme soğuk su serptim. Hala uykusuz geçen bir gecenin ardından biraz uykuluydum. Yeni doğmuş bir bebekle daha fazla uyuyabileceğimi sanmıyordum ama yine de vücudumun bir kez daha bana ait olacağı günü iple çekiyordum. Hangi tür uykusuzluk daha kötüydü acaba?

Saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim ve sonra gerçekten bir bebek odasına dönüşmüş olan oturma odasına girdim. Çalışmaya başlamadan önce biraz zamanım vardı. Zaten kimse çalışma saatlerimi kontrol etmiyordu. Sadece yazma teslim tarihlerine uymam gerekiyordu.

Sabah güneşinde parıldayan altın rengi beşiğe doğru yürüdüm ve parmaklarımı soğuk metal parmaklıklar üzerinde gezdirdim. Gerçekten çok güzel bir beşikti. Bebeğin içinde huzurla uyuduğunu hayal ettim, ama bunun için biraz daha zaman vardı. Bebek kitaplarının hepsi ilk birkaç ay için yatağın yanına bir beşik konulmasını öneriyordu.

Daniel en iyisini almaya özen göstermişti ve beşik zaten yatak odamın köşesinde duruyordu. Bu dairede bebekle ilgili her şey

bana onu hatırlatıyordu. Bebek kıyafetlerine, hasır sepette duran çingiraklara veya beşiğin köşesindeki küçük ayıcığa baktığımda onun yüzünü görmeyi bırakabilecek miyim diye merak ettim. Hepsi çok neşeli şeylerdi, ama hepsi de acıyı hatırlatan küçük şeylerdi.

Bebeğe karşı da böyle hissedecek miydim? Bebeğin ona benzeyeceğini ve her gördüğümde keskin mavi gözleri ve koyu saçları kalbimi parçalayacağını merak ediyordum. Erkek mi kız mı olacağını merak ediyordum. Çoğu zaman, bilmediğim için mutluydum. Sürpriz olması, bunu daha da özel ve heyecan verici hale getiriyordu. Ama bazı günler öğrenmek için çok meraklıydım. Yakında öğrenecektim.

Bebeğin eşyalarını biraz daha inceledikten sonra, sonunda masama oturdum ve bilgisayarımı açtım. Web tarayıcıyı açtım ve günün haberleri ekrana geldi. Uganda'da yürütülen kar amacı gütmeyen çalışmaları ve Batı Kıyısı'nda ses getiren en yeni hayırseverlik girişimini okudum. İş sayfasına kaydardım ve en üstteki manşetlerde Daniel'in adını gördüm. Fareyi bağlantının üzerine getirdiğimde nefesim kesildi.

Tereddütle tıkladım ve onun en yeni ürün lansmanı hakkındaki makaleye yönlendirildim. Muhtemelen o gün ultrason sonuçlarını habersizce götürdüğümde onu bu kadar strese sokan şey buydu. O gün, ona olan güvenimi sarsarak her şeyi gerçekten değiştiren gündü. O günden sonra her şey kötüye gitti. Hayırseverlik etkinliği. Onun söylediği şeyler. Onun ve Kiera hakkında okuduğum magazin haberleri. Gördüğüm resimler.

Makaleyi kapatırken iç geçirdim. Sonra merakım galip geldi. Daniel ve Kiera'nın Bora Bora'daki fotoğraflarını gördüğümünden beri kaçındığım magazin sekmesine tıkladım. Biraz aşağı kaydardım ve Daniel'in adını görmeyince rahatladım.

Sonra Kiera'nın birkaç hafta önce Bemelman's'ta gördüğüm yaşlı adamla çekilmiş fotoğrafının yanında adını gördüm. Hızlıca başlığı okudum ve makaleyi gözden geçirdim. Görünüşe göre yeni bir ilişkisi vardı. Ona ve yeni sevgilisine baktığımda midem bulandı. Adam onun babası olabilirdi. İğrenç.

Tarayıcıyı kapatırken dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Belki de Daniel, Kiera hakkında doğruyu söylüyordu. Aralarında hiçbir şey yoktu. Yine de, o fotoğraflar oldukça suçlayıcıydı. Ama olmamalıydı. Artık birlikte değildik. O istediği her şeyi yapabilirdi. Benim bu konuda söz hakkım yoktu. Hislerimin önemi yoktu. Onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim.

Sık sık pişman olduğum sözlerdi. Çünkü yalandı. Onu görmek ve işleri düzeltmek için her şeyi yapardım, ama inatçı gururum ve güvensizliğim onu uzaklaştırmaya devam ediyordu. Artık çok geçti, özellikle de geçen gün doktorun muayenehanesinin önünde olanlardan sonra. O, benim söylediğim en büyük yalanı öğrenmişti. Bundan sonra beni nasıl affedebilirdi? Dahası, ben kendimi nasıl affedebilirdim?

Dizüstü bilgisayarındaki saat 10'a yaklaştığını gösteriyordu. Gerçekten işe gitmem gerekiyordu. Bu akşam saat beşe kadar teslim etmem gereken birkaç makale vardı ve araştırıp yazmam gereken birçok şey vardı. Odaklanabilmek için bebeği ve Daniel'ı kafamdan çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Son belgemi açtım ve kaldığım yerden devam ettim. Bu işe ilk başladığımda, kendimi yetersiz hissediyordum. Aslında hiç yazarlık yapmamıştım, ama kar amacı gütmeyen kuruluşların işleyişini iyi biliyordum. Bu işin tüm ayrıntılarını biliyordum ve bu bana yardımcı oldu. Monica'nın güzel üslubu ve hayali aşk hikayeleriyle yaptığı gibi kurgu yazmıyordum. Sadece gerçekleri yazmam gerekiyordu.

Yazmaya başladım ve ritmimi buldum, bu yüzden kapının çalınması ritmimi bozdu ve beni sinirlendirdi. Saate tekrar baktım. Saat daha

10:30'du. Monica'nın toplantısının uzun sürmeyeceğini söylediğini biliyordum, ama o kadar da uzun süre önce çıkmamıştı ve Manhattan'a gidip gelmesi gerekiyordu. Belki de gerçekten çabuk bitmişti. Anahtarını unutmuş olmalıydı.

"Geliyorum," dedim yumuşak bir sesle ve masadaki sandalyeden kalktım. Henüz sandalyeye yapışmamış olmama şaşırdım. Bundan sonra kanepede çalışmaya başlamalıyım. Zaten daha rahat olur.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Kapıyı açtığımda Monica'yı görünce şaşırdım. Onun yerine, orada duran ve elinde bir buket çiçek ve tanıdık bir kağıt bardak tutan, görmeyi en son beklediğim kişi vardı. Onun buz mavisi gözlerine baktım ve etrafımdaki her şeyin yıkıldığını hissettim.

Bölüm 54

DANIEL

Heart'ın koyu kahverengi gözlerinin benimkilere takıldığını ve şaşkınlıkla büyüdüğünü gördüm. Dudakları sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi hafifçe açıldı, ama hafif bir nefes dışında hiçbir şey çıkmadı. Bir dakika boyunca birbirimize bakarak durduk, ama bu bir sonsuzluk gibi geldi. Onun benimle birlikte olduğu anlamına geldiği için kalabileceğim bir sonsuzluk.

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ettim. Kapıyı yüzüme kapatacak mıydı? Beni içeri alacak mıydı? Burada her şeyi konuşacak mıydık? Kapısının hemen dışında gergin bir şekilde dururken, koridora yayılan tanıdık vanilya kokusu beni daha da büyüledi. Sanki bir rüyadaymışım gibi hissettim.

Yuvarlak karnını saran büyük beden açık mavi tişörtü ve siyah bisiklet şortuyla çok doğal bir güzelliğe sahipti. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve cildi makyajsızdı. Belli ki misafir beklemiyordu, ama bu onu daha az mükemmel yapmıyordu.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu, sanki nasıl görüldüğünün farkına varmış gibi, ki bu benim için fazlasıyla yeterliydi, ama özgüveninin onu ele geçirdiğini görebiliyordum. Keşke uzanıp yüzüne dokunabilseydim

Yüzüne dokunabilmeyi diledim. Ona benim gördüğümü gösterebilmeyi diledim. Bunun yerine, orada durup gözlerinin yere düşmesini, ellerinin koruyucu bir şekilde karnına gitmesini izledim. O an kalbim parçalandı.

"Kalbim..." diye başladım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, hala yere bakarak.

"Uzak duramadım. Uzak duramam."

"Ama ben dedim ki..."

"Ne dediğini biliyorum," diye sözünü kestim, "Ama sana inanmıyorum. Ayrı kalmamızın ve birbirimizin hayatından çıkmamızın daha iyi olacağına inanmıyorum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu, gözlerini kaldırıp benim bakışlarımla buluştu.

Onun keskin bakışları beni delip geçerken ayaklarımın yerini değiştirdim. Bana bağırarak mı, ağlamak mı üzere olduğunu anlayamadım. Her ikisi de, ben hazırdım. Bunu hak ettiğimi biliyordum.

"Seninle tanıştıktan sonra hayatım altüst oldu. Hamile kaldım, işimi kaybettim ve bebeğimin babasının başka biriyle nişanlı olduğunu öğrendim. Her şey berbat. Bizim birlikte olmamız berbat. Neden bunu göremiyorsun?" diye yalvardı.

"Hayatın planlandığı gibi gitmediğini biliyorum. Hiç öyle olur mu ki? O bahçe terasında seni bulacağımı ve yüzüme karşı beni kötüleyen bir yabancının büyüüne kapılacağımı hiç tahmin etmemiştim. İnan bana."

Heart bu anıyı hatırlayarak başını salladı, yanakları kızardı.

"Ama hiçbir şeyi geri almazdım. Hiçbir şeyi. Belki birkaç şeyi... ama sadece senin incindiğin kısımları. Ama seninle tanışmak, o gece seni eve götürmek, baba olacağımı fark etmek. Bunların hepsini yüz kez daha yapardım."

Bir an sessiz kaldı.

"Neden?" diye sordu sonunda. Gözleri benimkileri aradı.

"Çünkü istediğim hayat bu." Benimle onu işaret ettim. "Ama sen

demiştin ki..."

"O partide söylediğim şey bir yalandı. Şirketim için söylediğim aptalca bir yalandı. Bencilce ve yanlış, ama en önemlisi, bir yalandı. Büyük, kocaman bir yalan."

"O zaman gerçek ne?" diye sordu.

"Baba olmak istiyorum. Her şeyden çok baba olmak istiyorum, ama seninle birlikte olmak istiyorum."

Gözlerim, doktorun muayenehanesinde karşılaştığımızdan sonra hatırladığımdan daha da büyümüş olan karnına kayd. İçindeki bebeği düşünmek bile kalbimi kabarttı. Dünyaya gelmesine çok az kalmıştı ve ben onu göremeyebilirdim. Bu beni mahvetti.

Gözlerim olduğu yerde kalırken, ellerini karnına daha da sıkı bastırdı. Ona nasıl anlatabilirdim?

Sonra aklıma bir şey geldi. Çiçek buketini ve çayı yere koydum.

"Ne yapıyorsun..." diye başladı.

Ceketimin cebine uzandım ve parmaklarımın ucunda parlak fotoğrafı hissettim. Onun hamile olduğunu öğrendiğimden beri yanımda taşıdığım aynı fotoğraf. O gün, buradan sadece birkaç metre uzakta, onun arkadaşının bana verdiği fotoğraf.

Ultrason fotoğrafını dikkatlice cebimden çıkardım ve Heart onu görünce duyulur bir şekilde nefesini tuttu. Bebek kağıt üzerinde küçük bir nokta gibiydi. Muhtemelen on iki haftadan biraz daha büyüktü.

"Onu nereden buldun?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi.

"Arkadaşın verdi."

Bana sorgulayan bir bakış attı. Yüzündeki ifade, benim bu fotoğrafı aldığımı ya da arkadaşının bana verdiğini bilmediğini gösteriyordu.

"Kısa boylu. Koyu saçlı. Çok koruyucu."

"O Monica olmalı," dedi gülümseyerek.

Ultrasonu nazıkçe elimden aldı ve resme baktı. Resme bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Bu çok uzun zaman önceydi..." dedi, neredeyse kendi kendine.

"O zamandan beri bendeydi."

"Ama neden? Onu yanında mı taşıyordun?"

Omuz silktim. "Evet, sanırım öyle. Nedenini bilmiyorum. Sadece yanımda olması gerektiğini hissettim."

Fotoğrafa bakıp bana dönerek ağzını bükerek, "Şu an uygun değil mi?"

dedi merdivenlerden gelen bir ses.

Heart ve ben aynı anda bu anı kesen kişinin kim olduğunu görmek için başımızı çevirdik. Ev sahibinin merdivenlerin başında durduğunu gördüm, tırabzana tutunmuş, ikimizi sırayla bakıyordu. Yüzünde eğlenceli ve keyifli bir ifade vardı, sanki bir pembe dizinin canlı seyircisi olarak içeri girmiş gibiydi. Kedisi bacaklarının arasında dolaşıyor ve sahibi gibi meraklı bir ifadeyle bize mırıldanıyordu.

"Evet, Edna. Uygun bir zaman değil," dedi Heart, sesinde bir parça sinirlilik vardı.

Edna başını salladı, ama gitmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Bekleyebilir mi?" diye sordu Heart, iç çekerek.

Edna, dolaylı olarak gitmesi söylendiğini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Belli ki, bayan ipucunu anlamamıştı. Heart bana onun ne kadar meraklı olduğunu anlatmıştı. Pembe tüylü bornozu ve ona uyan terlikleriyle ona bakarken, onun sadece yalnız olduğunu fark ettim. Onun için biraz üzıldüm.

"Evet, evet. Özür dilerim. Gidiyorum," dedi Edna, kedisini kucağına alıp göğsüne bastırarak. Merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve Heart, kapısının kapandığını duyana kadar konuşmamıza devam etmek için bekledi.

Elini başına götürmeden önce iç çekerek güldü.

"İyi misin?" diye endişeyle sordum, elimi uzattım ve parmaklarımı nazikçe koluna doladım.

"Oh, iyiyim. Sadece Edna yüzünden. Kusura bakma."

Başımı salladım, ama kolunu bırakmadım. Elime baktı, ama çekmedi. Bunu iyiye işaret olarak aldım. Ona *Notebook'u* gösterme zamanı gelmişti. Konuşma planlamamıştım, sadece hissettiğim her şeyi konuşmaya bıraktım.

"Seninle ilk tanıştığımda, hiçbir şey aramıyordum. İlişkiler benim için söz konusu değildi. Çok meşgul olduğumu ya da sadece paramı ve statümü isteyen kadınlara ilgi duymadığımı düşünmek istedim. Ama sanırım aynı zamanda korkuyordum da. Sonra seninle tanıştım. Bir şekilde, tüm o korkularım bir anda yok oldu. Seninle her şey çok kolaydı, sanki seni hep tanıyormuşum gibi. Sanki sen beni 'Daniel Jacobs' olmadan önce tanıyormuşsun gibi... Bunu en alçakgönüllü ve utanç verici şekilde söylüyorum."

Heart'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve ona eğilip onu öpmek için tüm gücümü kullanmam gerekti, ama içimden geçen her şeyi söylemem gerektiğini biliyordum. Geçmişimiz bir şey kanıtladıysa, o da birbirimizle konuşmayı öğrenmemiz gerektiği. *Gerçekten* birbirimizle konuşmayı.

"İlk başta, sadece seksle ilgiliydi. Bunun başka bir şeye dönüşeceğini veya hamile kalacağını hiç düşünmemiştim."

Bir şey söylemek üzereyken ağzını açtığını gördüm, ama devam ettim.

"Ve sen varsayımlara kapılmadan önce bilmeni isterim ki, sadece hamile kaldığın için seninle birlikte olmak istemedim. Evet, bu övgüye değer bir şey, ama bundan daha fazlası vardı. *Sen* bundan daha fazlasıydın."

Ağzını kapattı. Onu iyi tanıyordum. Muhtemelen onun tanıdığı kadar iyi.

"Sen güzelliğin kadar kararlı ve güçlüsün. Bazen iyiliğin inanılmaz derecede saf. Başkalarına yardım etmekten başka hiçbir çıkar sağlamayan, gerçek tutkusu bu olan birini daha önce hiç tanımadım. İhtiyacım olduğunda beni yerime oturtuyorsun ve duygularımı incitmekten çekinmiyorsun. Kendi duygularını da incitmekten çekinmiyorsun. Bana durumu ve ihtiyaçlarını açıkça söylüyorsun. İnatçılığın sinir bozucu derecede sevimli."

Sözlerimi dinlerken nefesini tuttuğunu görebiliyordum ve umarım bunları gerçekten içselleştiriyordur. İnanıyordur. Kimse ona ne kadar inanılmaz biri olduğunu söylememiş gibi görünüyordu ve bu benim için acı bir gerçektir.

"Bu bebeği tek başına büyütebileceğini ve ona en iyi hayatı sunmak için dişin tırnağıyla mücadele edeceğini biliyorum, ama bunu tek başına yapmanı istemiyorum."

Ayaklarını bile göremeyeceği kadar büyümüş karnına baktı ve gözlerindeki bakış, bebeğe olan sevgisini gösteriyordu. O anda, nasıl bir anne olacağını görebiliyordum. Bebek şimdiden çok seviliyordu ve önemli olan da buydu. Bebeğin hangi beşikte uyuduğu, hangi kıyafetleri giydiği veya hangi bebek arabasında gezdiği önemli değildi. Önemli olan, sevgi dolu ebeveynleri olmasıydı.

Cesaretimi topladım ve elimi nazikçe onun elinin üzerine koydum. Birkaç dakika öylece durduk, sessizliği ve çok kısa süren bu anı kucakladık. Elime bir damla gözyaşı düştüğünü ve parmaklarımdan damladığını hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda Heart'ın sessizce ağladığını gördüm. Gözleri benimkilere takıldı ve sonra kalbimi bir araya getiren bir şey yaptı.

Ellerini benim ellerimin altından kaydırды ve avuç içlerim onun sert karnına bastırıldı. Ellerini benim ellerimin üzerine koydu ve hafifçe bastırды. O anda hissettim. Bir tekme. Dünyadaki en inanılmaz duygu. Gözlerimin arkasında yaşlar oluşmaya başladığında gözlerimin yandığını hissettim. Sonra bir tekme daha geldi. Ve bir tane daha. Sanki bebek merhaba diyordu. Sanki bebek kim olduğumu biliyormuş gibi.

Eğildim ve "Merhaba" diye fısıldadım.

Birkaç saniye sonra bebek tekrar sakinleşti ve ben trans halindeymişçesine yavaşça ayağa kalktım. Hiç tanışmadığım biri beni nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Hiç kimseyi bu kadar şiddetle sevmemiştim, belki de önümde sessizce ağlayan kadınlar hariç.

Yavaşça elimi kaldırdım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. Yanağını avucuma yasladı ve bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. Korktuğunu görebiliyordum. Ben de korkuyordum. Birlikte olduğumuz sürece, birlikte korkabilirdik.

"Kalbim. Seni seviyorum," dedim. "Şiddetle, sadakatle ve tutkuyla."

Titrek bir nefes aldı.

"Bebeğimizi birlikte büyütmek benim için bir onur olur. Eğer izin verirsen."

Bölüm 55

ADDISON

Dairemin kapısında durdum ve Daniel'ın sözlerini sanki sıcak bir köpük banyosuna giriyormuşum gibi içime sindirdim. Beni, o ana kadar ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sıcaklık ve rahatlık ile sardılar.

Sanki bir filmde ya da Monica'nın romantik romanlarından birindeymişim gibi hissettim. Böyle bir konuşma dinlemek çok gerçeküstüydü. Sadece ekranda ya da kitaplarda görebileceğiniz türden bir konuşma. Ama bu sözler benim içindi. Monica'nın kitabının sonunda mutlu sonla bitebileceğini düşünerek kısa süreli ama tatmin edici bir duyguya kapıldım.

Daniel'ın gözleri bana umutla bakıyordu. Buz mavisi gözleri bir şekilde daha derin bir ton almıştı ve kendimi onların içinde kaybolmuş buldum. Bu anda kaybolmuştum. Bir şey söylememi beklediğini biliyordum. Ağlamaya başlamak ve bir cümle kurmak için tüm gücümü kullandım. Bakışlarım yere düştü.

Ayaklarımın dibinde en güzel çiçek buketi duruyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Mavi, pembe ve yumuşak beyaz tonları

yumuşak pastel renkler halinde birbirine karışmıştı. Güller. Orkideler. Sümbül. Ve yanında, muhtemelen şimdiye kadar ılık hale gelmiş beyaz kağıt bardakta bitki çayı vardı.

Bu jest karşısında hafifçe güldüm. Anı. Her şeyin çok basit ve yeni görüldüğü bir zamanın anısı. O zamanlar bile, her sabah Brooklyn'e gelip beni Manhattan'a götürerek hayatımın bir parçası olmaya çalışıyordu. Sabahın ilk saatlerinde pek kimsenin yapmak istemeyeceği bir gidip gelme.

O gerçekten başından beri çaba gösteriyordu. Belki bazen doğru yapamıyordu. Ben de kesinlikle doğru yapamıyordum. Ama o benim kapımda duruyordu ve bir kez daha benim için mücadele ediyordu.

Derin bir nefes aldım.

"Seninle ilk tanıştığımda, seni çözdüğümü sanmıştım. Senin tipini tanıyordum. Zengin, şımarık bir playboy. Kim olduğunu anlayana kadar sana da öyle söyledim. Hâlâ bundan utanıyorum," dedim.

Daniel hafifçe güldü.

"Ama senin hakkında ön yargılarım olmasına rağmen, o terasta bir şey hissettim. Sanki beni gerçekten *görmüşsün* gibi. Çoğu insanın görmezden geldiği birini. Bana bakışını ve o terasta bana hissettirdiklerini unutamadım. Sanki ben farkında olmadan zihnime girmişsin ve orada kalmışsın gibi."

"Sen de benim zihnimde kaldın," dedi Daniel.

"Benim gibi birinin senin ilgini çekeceğine inanmakta zorlandım. Senin hakkında okuduğum ve gördüğüm her şeyin

yeterli olmadığımı düşündüm."

"Sen yeterlisin," diye başladı, ama ben elimi kaldırdım.

Bunu söylemek zorundaydım. O başını salladı ve ellerini nazikçe yanlarına indirdi, dinlediğini işaret etti.

"Hiç gerçek bir özgüvenim olmadı. Kendimi yeterince güzel, yeterince akıllı veya yeterince başarılı hissetmedim. Bunun nedeni ailemle olan ilişkilerim olabilir. Çocukluğum harika geçmişti, ama evden ayrıldığımda durum değişti. Onların benim için çizdiği plana asla yetişemeyeceğimi hissediyordum. Benim hiç istemediğim bir plana. Farklı bir yol seçtiğimde, bunun yanlış yol olduğunu bana fazlasıyla hissettirdiler."

Daniel'la bu kadar kişisel bir şeyi ilk kez paylaştığımı fark ettim. Ailemle olan uzak ilişkiyi kimseye açmamıştım. Monica hariç. Başından beri bu kadar açık, dürüst ve samimi olsaydık, işler farklı gelişir miydi diye merak ettim. Ama "olurdu, olabilir, olmalıydı" diye düşünmenin bir anlamı yoktu. Şu anda bu an vardı.

"Yıllarımı, hayatımda yaptığım seçimlerin doğru olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirdim ve hiç başaramadım. Bu yüzden özgüvenim bu kadar azaldı," dedim ve iki parmağımı birbirine yaklaştırarak aralarında küçük bir boşluk bıraktım.

"Birlikte olduğun kadınları gördüm. Güzel, başarılı, zayıf. Kendimi layık hissetmediğim için, müdahaleci düşüncelerimin ve kendi güvensizliğimin seni benden uzaklaştırmasına izin verdim."

Bir şey söylemekten kendini alıkoyduğunu anlayabiliyordum, ama devam ettim.

"Ama Şimdi layık hissediyorum. Bunun hamilelikten mi, seninle tanışmaktan mı, yoksa gerçek bağımsızlığımı bulmaktan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama son birkaç ay ne kadar zor geçse de, kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Kötü günlerim de oluyor... hem de çok, ama günün sonunda güçlü olduğumu biliyorum."

O ana kadar ne kadar güçlendiğimi fark etmemiştim. Evet, çoğu gün ağlayıp kendime acıyordum. Ama aynı zamanda hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeyler de yaptım.

Bir kez olsun aileme karşı çıktım ve yıllardır beni yıpratın yargılarından kurtuldum. Pek çok insan bunu yapamaz, özellikle de ailesi karşısında. Seni büyüten insanlar karşısında.

Durumu adil olmayan bir şekilde değerlendiren ve benim söyleyeceklerimi dinlemeden beni yargılayan patronuma karşı çıktım. Yıllarca onun için çalışmışım ve en iyi çalışanlarından biriydim, ama bunun karşılığını nadiren görüyordum. Daha iyisini hak ediyordum ve bunu ona açıkça söyledim.

Ve sonra bu hamilelik ve yaşadığım tüm iniş çıkışlar vardı. Tüm randevular. Kimsenin gitmek istemeyeceği korkutucu hastane ziyaretleri. Mobilya montajı ve çatı katımın hazırlanması. Monica tüm bu süreç boyunca yanımdaydı, ama onun sonsuza kadar benimle olamayacağını biliyordum. Sonunda bebeği tek başıma büyüteceğimi biliyordum. Ve bununla barışmışım. Koşullara rağmen iyi bir anne olmaya kararlıyım.

Ama ne kadar güçlü olursam olayım, bu önümdeki adamı uzaklaştırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bunu tek başıma yapabileceğimi biliyorum..."

diye başladım. Daniel'ın yüzünün düştüğünü

görebiliyordum.

"Ama istemiyorum," diye bitirdim.

Gözleri, az önce kaybolduğu kadar çabuk parladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Yani..."

Hevesle başımı salladım.

Bana doğru üç hızlı adım attı ve beni kollarına çekti, elleri beni sardı ve vücudum onun vücuduna eridi. Onu çok özlemiştim. Düzenli nefesini. Güçlü ellerini. Sandal ağacı ve tam olarak tanımlayamadığım tatlı bir kokunun karışımı olan kokusunu. Gözlerimi kapattım ve tanıdık bir elektrik akımı içimi kaplarken onun kokusunu içime çektim.

Bu, istediğim her şeydi, ama inatçı gururum yüzünden kendime asla itiraf edemeyeceğim bir şeydi. Aniden duygularımla boğulmuş hissettim. Ve başka bir şey daha. Nefes nefese inleyerek kollarından kurtuldum ve yere çöktüm.

"Kalbim?"

Gözlerimi kapattım ve ağrının geçmesini bekledim.

"Heart, ne oldu?" diye sordu Daniel endişeyle, elini sırtıma koyarak.

Birkaç saniye sonra ağrı geçti ve ben dik durarak, kendime gelmeye çalışırken birkaç kez gözlerimi kıptım.

"Ben iyiyim. Sadece..." Durdum.

Bacaklarımın arasında bir baskı ve patlama hissi hissettim, ardından yere su dökölme sesi geldi.

"Aman Tanrım," dedi Daniel, gözleri fal taşı gibi bana bakarak.

Ona baktım ve bacaklarımın arasında bir su birikintisi olan yere baktım.

"Suyum... suyum geldi," dedim inanamadan.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi.

Kafamı salladım. "Hayır, hayır. Henüz çok erken. Henüz sekiz aylık bile değilim. Çok erken," diye ağladım, gözlerim yaşarırken karnımı tutuyordum.

Ayakta dururken, neler olduğunu fark edince üzerime bir felaket gölgesi çöktü sanki. Bebek geliyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Zamanlamanın yanlış olduğuna inanmadığım için safça hastaneye gitmeyi reddedemezdim. Gitmem gerektiğini biliyordum.

Hepsi benim hatamdı. Bebeğe yaşattığım her şey, sonunda korktuğum en talihsiz sonucu doğurmuştu. Suçluluk duygusu beni ele geçirince ağlamaya başladım.

"Hepsi benim hatam," dedim, daha çok kendime.

"Hey, öyle konuşma. Kimse bu işlerin nasıl gideceğini bilemez. Bebeklerin kendi zamanlamaları vardır ve bizimki bizi bir an önce görmek istiyor."

Daniel ellerimi karnımdan çekip sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çekti. Gözleri kararlıydı, ama bir şekilde sakindi. Gözlerinde bir parça rahatlama gördüm.

"Şimdi hastaneye gitmeliyiz, tamam mı?" dedi, bu bir soru değil, daha çok bir bildirim gibiydi.

Başımı salladım.

"Armand'a mesaj atacağım. O da bu caddede. Bizi götürebilir." "Tamam,"

dedim.

"Hastane çantan hazır mı?" diye sordu, sesinde yine aynı sakinlik vardı.

"Mm," dedim.

"Tamam, gidip alalım," dedi ve telefonuna hızlıca bir mesaj yazdı.

Beni daireme kadar takip etti ve ben de yatağımın yanında duran siyah spor çantamı gösterdim. Daniel'ın bana aldığı çantaydı ve bebek kitaplarında önerilen tüm gerekli eşyalarla doluydu. Çantayı aldı ve omzuna astı.

"Hazır mısın?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ettim. Ayrıca o burada olmasaydı ne yapardım diye de merak ettim. O olmasaydı, şu anda olduğumdan yüz kat daha fazla korkardım.

Onsuz bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Tam da bu anda onunla karşılaşmam ne büyük bir şans.

"Evet, hemen üstümü değiştireceğim," dedim ve dolabıma doğru yürüdüm.

Islak şortumu çıkardım, tişörtümü ve iç çamaşırımı çıkardım, sonra temiz bir iç çamaşırı ve bol bir elbise giydim. Okuduğum bir şeyi hatırladım, hemen banyoya koştum, bir ped taktım ve bir havlu aldım. Görünüşe göre, kanamam devam edecekti.

"Tamam, hazırım," dedim.

Elimi nazıkçe tuttu ve hızla daireden çıkıp merdivenlerden aşağı indik. Edna'nın kapısı açıktı.

"Edna," diye seslendim, bunun onun gününü güzelleştireceğini bilerek. "Oluyor!"

Terliklerinin ahşap zeminde hızla hareket ettiğini duydum ve kafasını dışarı çıkardığını gördüm. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve heyecanla ellerini çırpı.

"Aman Tanrım!"

"Bana şans dile," dedim göz kırparak.

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yemin ederim gözlerinde yaşlar belirdi. Bunu doğrulayacak vaktim olmadı çünkü bir başka ağrı dalgası beni sardı ve tekrar eğilmeme neden oldu. Bunlar kasılmalardı. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha acı vericiydi. Braxton Hicks kasılmalarını gölgede bırakıyordu.

"Kasılmalarının süresini ölçmeye başlayacağım," dedi Daniel, telefonunu çıkararak.

Benim dik durmamı bekledi, sonra elini belime koydu ve beni kapıya götürdü. Bizi izleyen Edna'ya başıyla selam verdi.

Dışarıda kaldırımda Armand, arka yolcu kapısı açık halde arabanın yanında duruyordu. Gergin ama heyecanlı görünüyordu.

"Hayatım, seni görmek ne güzel," dedi, elimi tutup arabaya binmeme yardım ederken, Daniel de arkadan geliyordu.

"Seni de görmek güzel, Armand," dedim nefes nefese.

Arkamızdaki kapıyı kapattı ve arabanın önüne koştu, hızla sürücü koltuğuna oturdu. Ona hangi hastaneye gideceğimizi söyledim ve kaldırımdan ayrıldı, hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde.

Bölüm 56

DANIEL

Hastaneye kadar olan yol boyunca Heart'ın elini hiç bırakmadım. Çok acı çektiği için bunun bir faydası olmadığını biliyordum, ama onun yanında olduğumu bilmesini istedim. Her kasılma geldiğinde, elimi morarana kadar sıktı, ama bu onun yaşadıklarına kıyasla hiçbir şeydi.

Gözlerinde endişeyi görebiliyordum. Ben de hissediyordum, ama bunu göstermek istemedim. O anda hiçbir korku göstermedim çünkü her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence vermem gerektiğini biliyordum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çılgınca atarken, içimden sürekli bunu tekrarlıyordum.

Okuduğum bebek kitabında, bebek erken doğarsa ne olacağına zar zor göz atmıştım. Şimdi, kendimi hazırlıksız hissettiğim için kendime kızıyordum. Bebeğin *en az* dört hafta daha doğmaması gerekiyordu. Sağlıklarının tehlikeye girebileceği ihtimalini düşünmemeye çalıştım.

Heart yanımda acı içinde kıvrılırken inliyordu. Kasılmaları artık daha hızlı geliyordu, aralıkları yaklaşık iki dakikaydı.

Her biri bir öncekinden daha acı verici gibiydi. Bir elimle onun elini tutarken, diğ r elimle sırtını ovuşturmaya devam ediyordum ve kendimi çaresiz hissediyordum.

Armand  n koltukta gergin görünüyordu, ama gözlerini yoldan ayırmadan ustaca trafiğ n içinde ilerliyordu. Heart'ın Brooklyn'deki bir hastaneyi seçmiş olması iyi olmuştu. Manhattan'a gidersek zaman açısından bu kadar şanslı olamazdık. Köprüde trafiğ n yoğ nlaştığını görebiliyordum ve metroya binmemiz mümkün değildi.

"Ahhhh," diye bağırdı Heart.

"Ben buradayım," dedim, elini sıktım ve parmaklarım mor ve maviye dönene kadar onun da elimi sıkmasına izin verdim.

"Doktorumu aramamız gerek," dedi nefes nefese.

"O zaten yolda," dedim. "Arabaya biner binmez Freddy'ye mesaj attım. O da ona durumu anlattı."

Hastaneye vardığımızda Heart başını salladı. Buraya şaşırtıcı derecede çabuk ulaşmıştık. Armand'ın bizi buraya bu kadar çabuk getirmek için kaç tane yasadışı hareket yaptığını merak ettim. Bu da ona borçlu olduğum bir şey daha oldu. Yıl sonu ikramiyesine eklenecek bir şey daha.

Arabanın etrafından koşarak arabanın kapısını açtı. Hızla koltuktan kayarak indim ve o da Heart'ı arabadan çıkarmama yardım etti. Kollarını omuzlarımıza attı ve onu hastanenin sürgülü kapılarından geçirdik. Bir hemşire bizi gördü ve tekerlekli sandalyeyle koşarak geldi.

"Kaç haftalık?" diye sordu.

"Neredeyse otuz üç hafta," dedi Heart.

Hemşire başını salladı ve Heart'ı tekerlekli sandalyeye oturtmaya yardım etti, sonra Armand'a ve bana baktı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben babasıyım," dedim sertçe başımı sallayarak.

"Gelin," dedi, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını kavrayarak Heart'ı asansörlere doğru yönlendirdi.

"Teşekkürler, Armand," diye seslendim arkamdan, ona yetişmeye

çalışırken. "İyi şanslar," dediğini duydum.

Asansörle yüz kat kadar çıkmış gibi hissettik ve doğum katına vardık. Hemşire, Heart'ın suyunun ne zaman geldiğini ve kasılmalarının ne kadar aralıklı olduğunu sordu. Heart acıdan cevap veremedi, ben cevap verdim.

"Triyajla uğraşmayacağız," dedi hemşire. "Bu bebek bir saat içinde doğacak gibi görünüyor."

"Henüz çok erken," dedi Heart ağlayarak.

"Sorun yok tatlım. Erken olsun ya da olmasın, bugün doğacaklar, ama biz sana bu süreçte yardımcı olacağız. Sana ve bebeğe bakacağız."

Heart panik içinde bana baktı, ama ben ona güven verici bir şekilde başımı salladım ve elimden gelen en güzel gülümsemeyi yaptım.

Hemşire Heart'ın giysilerini çıkarmasına ve hastane önlüğünü giymesine yardım etti. Kateter ve ona bağlanan makineler dahil her şeyi ona anlattı. Her şey çok hızlı geliyordu, ama ben elimden geldiğince yetişmeye çalıştım. Heart yatağa yerleştirilip hemşire kabloları ve serumları bağladıktan sonra, yakındaki beyaz tahtaya bilgileri yazmaya başladı.

Fırsatı değerlendirip Heart'ın yatağının yanına gittim ve elini tuttum.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Ben de," diye itiraf ettim sonunda. "Ama her şey yoluna girecek. Söz

veriyorum." Bu sözün bozulmamasını umuyordum.

Kapı çalındı ve önlüklü bir kadın içeri girdi. "Addison," dedi gülümseyerek.

"Büyük gün geldi!"

Bana baktı ve kendini tanıttı. "Merhaba, ben onun doktoruyum." Elini uzattı.

"Daniel," dedim ve elini sıkıca sıktım.

Anlayışla başını salladı, sonra bir çift eldiven giyip Heart'a döndü.

"Şimdi, burada neler olduğunu bir görelim," dedi, tekerlekli bir tabure çekip yatağın ayak ucuna oturdu.

Doktor hızlı bir muayene yaparken ben Heart'ın yanında kaldım, elini elimde tutuyordum. Hemşireye birkaç rakam söyledi. Silinme ve genişlemeyle ilgili bir şeydi. Aklım rakamları kavramaya ve anlamaya çalıştı.

"İyi haber, bebek yüzüstü duruyor. Kafasını tam burada hissedebiliyorum. Kötü haber ise, doğum planına bağlı olarak, epidural için zaman kalmadı."

Kahretsin, diye düşündüm. Heart'ın doğum planı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bir plan yapıp yapmadığını ya da epidural hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Tek bildiğim, okuduklarımdan doğal doğumların acı verici olduğu ve Heart için korktuğumdu.

"Tamam..." dedi Heart gergin bir şekilde.

"Bunu yapabilirsin," diye onu teselli ettim.

Dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi ve başka bir kasılma onu sararken elimi sıktı ve çığlık attı.

"Ona verebileceğiniz bir şey yok mu?" diye endişeyle doktora sordum.

"Maalesef hayır. Bebek yakında doğacak. Aktif doğum aşamasına çoktan girmiş durumda. Epidural sadece süreci yavaşlatır. Ama emin olun, bunu başarabilir," dedi doktor. "Duydun mu Addison? Bunu başarabilirsin."

"Tamam," diye inledi Heart, nefes vererek.

"Aletlerimi hazırlayıp hemen döneceğim," dedi doktor, kapıdan çıkarken.

Ve kısa süre sonra geri döndü. On dakika bile geçmeden, metal aletlerle dolu bir masayı iten bir hemşire onu takip etti. Her şeyi sindirirken zorlukla yutkundum. Her şey çok hızlı geliyordu.

Doktorun talimatlarını izleyerek Heart'ın yatağa yatırılmasına yardım ettim. Hemşire onun yanında, doktor ise yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Tamam, Daniel. Yatağın kenarına gelmek ister misin? Bacağını tutup ona destek olabilirsin, tamam mı?" dedi doktor.

Hastanede benim rolüm hakkında hiç konuşmadığımız için, Heart'ın da bunu istediğinden emin olmak için ona baktım. Aslında, burada olacağımı bile bilmiyordum, bebeğimizin doğumunu izleyeceğimi hiç bilmiyordum. Heart, doktorun söylediğini yapmamı söyleyen sıcak ve acı dolu bir gülümsemeyle bana baktı.

Sonraki otuz dakika boyunca, Heart'ın acı içinde ağlayıp bağırmasını izledim, ama aynı zamanda hiç kimsede görmediğim bir güç sergiledi. Doktorun ne zaman ıkmaması ve ne zaman gevşemesi gerektiğini söylediği aralarda, bacağını okşadım, elini tuttum ve ona kendi cesaret verici sözlerimi söyledim.

"Tamam, Addison. Şimdi ıkmmanı istiyorum. Tüm gücünle ıkm," dedi doktor.

Heart yatakta zorlanarak gözlerini kapattı ve elimi daha sıkı tuttu. Yüzünün buruşmasını ve çığlık atmasını izledim.

"Nefes al," dedim. "Nefes al, bebeğim."

"Bir kez daha ıkın, Addison. Başarabilirsin," dedi doktor.

Heart bir kez daha itti ve elimi tekrar sıktı. Tüm gücünü kullanırken bacağının titrediğini hissettim. Ve o anda gözlerim hayatımda gördüğüm en güzel ve en garip şeye takıldı. Bebeğimiz doğmuştu. Birkaç saniyelik sessizliğin ve doktorun ustaca hareketlerinin ardından, odayı keskin bir ağlama sesi doldurdu. Gözlerim hemen yaşlarla doldu.

"Çok güzel bir kız bebek," dedi doktor zaferle. "Oh," dedi

Heart, oturup görmek için çabalarken hıçkırarak.

"Arkana yaslan anne. Onu sana getireceğim."

Doktor, kızımızı dikkatlice kucağına aldı, Heart'a getirdi ve nazikçe göğsüne koydu. Ben de Heart ve bebeğin yanına geldim ve Heart'ın ıslak saçlarını parmaklarımla okşadım.

"Baba, bu onuru üstlenmek ister misin?" diye sordu doktor, bir makas tutarak. Ne olacağını bildiğim için zorlukla yutkundum. Titreyerek makası ondan alırken sinirlerim bozulmuştu.

"Burayı kes," dedi güven verici bir şekilde, göbek kordonunu işaret ederek.

Nefesimi tutarak dediğini yaptım. "Aferin," dedi.

Sonra Heart ve ben, kızımızı kucağımıza alırken birlikte sessizce ağladık. O çok güzeldi. Çok küçüktü. Onun boyutu hakkındaki endişelerimi kafamdan atmaya çalışarak, dünyadaki ilk anlarının tadını çıkarmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra, doktor bizi saran büyülü atmosferi bozdu.

"Daniel, Addison için sorun yoksa, bebeği tutar mısın ve bebeğin ağırlığını ve boyunu ölçmeme yardım eder misin?"

Heart başını salladı ve bebeği dikkatlice kaldırarak bana verdi. Göbek kordonunu kesmek korkutucu geliyorsa, bu daha da korkutucuydu. Ellerimi dikkatlice bebeğin başını ve vücudunu sararak onu göğsüme getirdim. Çok hafıftı. Çok gerçek dışıydı. Doktoru takip ederek yakındaki masaya giderken onun kokusunu içime çektim.

Doktor bebeğin ölçülerini ve ağırlığını hızla aldı.

"Dört pound, beş ons. On altı inç," dedi doktor, hemşire de bunu not aldı.

"Şimdi onu yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürmem gerekiyor. Her şey yolunda görünüyor, ama yaşı ve boyutu göz önüne alındığında, sağlığından emin olmak için onu orada gözlem altında tutmamız gerekiyor. Endişelenmeyin. Bunlar tüm prematüre bebekler için standart prosedürlerdir," diye doktoru rahatlattı.

"Onu ne zaman tekrar görebiliriz?" diye sordu Heart telaşla.

"Biz onu yerleştirirken siz biraz dinlenin. Sonra onu ziyarete gelebilirsiniz. İstedığınız zaman ziyaret edebilirsiniz. Söz veriyorum," dedi doktor, Heart'a ve bana bakarak.

"Tamam," diye hayal kırıklığıyla fısıldadı Heart.

Bebeğimizi dikkatlice doktora verdim, doktor onu tekerlekli küçük bir yatağa nazikçe yatırdı. Bebeğimizi odadan çıkardılar, Heart ve beni kalbimde bir boşluk hissi ile yalnız bıraktılar.

"O iyi olacak, değil mi?" diye sordu Heart, gözleri yaşlı bir şekilde bana bakarak.

"Tabii ki. O da annesi gibi güçlü," dedim, ona doğru yürüyerek. "Onun

için bir isim bile seçmedik," dedi Heart yumuşak bir gülümsemeyle.

Bir sandalye alıp yanına çektim. "O zaman bir tane düşünelim," dedim ve oturdum.

Bir isim listesi gözden geçirdik, ben bazılarını veto ettim, Heart da birkaçını veto etti.

"Bunu önceden konuşmalıydık," dedi, başını sallayarak.

Haklı olduğumu biliyordum. Hayatımızın bu önemli anından önce yapmamız ve konuşmamız gereken çok şey vardı, ama şimdi bunun üzerinde durmamalıydık. Birlikte olduğumuz için mutluydum.

Onun parmak eklemlerini nazikçe öptüm.

"Şimdi bunu düşünmeyelim," diye fısıldadım. "Seni seviyorum. Buradayım. Her şeyi şimdi çözüyoruz. Bil ki, ben hiçbir yere gitmiyorum."

Elini yüzüme uzattı ve yanağımı okşadı. Ona olan sevgim kalbimde kabardı.

Aklıma bir fikir geldi. "Bridgette nasıl?" diye sordum. Heart, sanki

deniyormuş gibi bu ismi dilinden yuvarladı. "Bu benim

büyükannemin ismiydi," diye ekledim.

Bir an düşündü. "Çok beğendim," dedi. Eğilip onu

öptüm.

Bölüm 57

ADDISON

"Kahvaltıda ne istersin?" diye sordu Daniel, elindeki küçük hastane menüsünü incelerken.

"Kafeteryanın tamamını yiyebilirim sanki," diye uykulu bir şekilde cevap verdim.

Karnım da aynı fikirde olduğunu belirtmek için yüksek sesle guruldadı ve ben de onu susturmak için elimi karnımın üzerine koydum. Yirmi dört saat önce orada olan şişkinlik balon gibi sönmüş ve beni boşlukta bırakmıştı. Bridgette buradaydı ama bu geceyi ve daha birçok geceyi yenidoğan yoğun bakım ünitesinde geçirmek zorundaydı. Bu kabul etmesi zor bir durumdu ve onu çok özliyordum, uzaklarda olmasa da ve onu birkaç kez ziyaret etmiş olsam da.

Üzgün görünmüş olmalıyım ki Daniel sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüdü. Kenara kayarak küçük hastane yatağında ona yer açtım. Yavaşça yanıma oturdu. Donanma mavisi flanel pijama pantolonu ve Mets tişörtüyle, önceki gece hastane odasının penceresinin önündeki küçük kanepede uyumuştı.

"İyi misin?" diye sordu ve kolunu bana doladı.

"Onu özledim," dedim yumuşak

bir sesle. "Ben de," dedi.

"O, gördüğüm en güzel şey." "Biliyorum. Eh, o da

seninle aynı derecede güzel."

Onu şakacı bir şekilde dürttüm ve başımı göğsüne yasladım.

"Her şeyi yanlış yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Biraz daha büyümesi için birkaç hafta daha zamana ihtiyacı vardı ve..."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca boğazım düğümlendi. Bridgette doğduğundan beri, bu duruma düşmememiz için yapabileceğim farklı şeyler hakkında kendimi suçluyordum. Dün gece, Daniel birkaç metre ötede derin uykudayken, bu düşünceler beni saatlerce uykusuz bıraktı.

"Hey," dedi Daniel, yanağımı nazikçe okşayarak. "Bu senin hatan değildi. Sadece bizimle tanışmak için heyecanlıydı."

Yumuşak bir şekilde güldüm. Apartmanımda suyumun gelmesinden Armand ile buraya arabayla gelmemize, güzel kızımızın doğumuna kadar tüm bu süre boyunca bana çok destek olmuştu. Kendimi ne kadar güçlü sanıyorsam da, onsuz bunların hiçbirini yapabilir miydim, bilmiyordum. Artık yanımda onun sağlam vücudunu hissedebildiğim ve tüm endişeli düşüncelerimi yatıştırırken sesindeki sakinliği duyabildiğim için, bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Sen gerçekten harikasin, biliyor musun?" diye sordum ona bakarak.

"Bebeğini yeni doğuran sensin. Sen adeta Wonder Woman'sın. Hadi, kahvaltı yapalım."

Menüden kahvaltılıkları okudu ve ben peynirli omlet, pastırma ve ekstra şuruplu krep seçtim. Daniel de aynısını seçti ve siparişi vermek için kafeteryayı aradı. Yatağın kenarına oturup, sanki yumurta siparişi vermek yerine iş görüşmesi yapıyormuş gibi ciddi bir şekilde telefonu tuttuğunu izledim. Kendi kendime hafifçe güldüm ve kalbim onu sıcak bir kucaklama gibi sardı.

Dün gece en sevdiğim İtalyan şarküterisinden iki devasa sandviç sipariş etmiş ve kutlama için mini bir şişe köpüklü elma şarabı ile birlikte hastaneye göndermişti. Hamileliğim boyunca özlediğim soğuk etler çok lezzetliydi ve köpüklü elma şarabı şampanyaya o kadar benziyordu ki, gerçekten sarhoş olduğumu sandım. Emziriyordum ve Bridgette çok küçüktü, bu yüzden gerçek şampanya ile kutlama yapmaya henüz hazır değildim. *Friends* dizisinin maratonunu izlerken akşam yemeğimizi yedik.

Sanki hiç yapmadığımız bir şey olan bir randevu gecesi geçiriyormuşuz gibi hissettim ve her saniyesinden keyif aldım. Gülerek, baharatlı biberli sandviçler ve yağlı patates cipsiyle karnımızı doyurduk. Sanki hiç zaman kaybetmemişiz gibi hissettim. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissettim. Dün gece, tüm ilişkimiz boyunca hissettiğim en güven verici şeydi.

Bridgette'in olması. Tüm bunları yaşamak bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. Doğum sırasında Daniel bir an bile tereddüt etmedi. Hiç titremeyen vücudu ve yüzünde tiksinti ifadesi olmayan haliyle yanımda durdu. Hayatımın en yorucu ama en ödüllendirici anlarında bana rehberlik ederken elimi tuttu. Hayatımızın. Doktoru dinledi ve tereddüt etmeden onun dediklerini yaptı. Artık baba olmaya hazır olduğuna hiç şüphem yoktu.

Henüz bizim hakkımızda ya da bundan sonra ne yapacağımız hakkında pek konuşmamıştık. Konuşmak istiyordum, ama her şeyi sırayla halletmemiz gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra kahvaltımız geldi ve ben aç ve sabırsız bir şekilde yemeğimi tıkmaya başladım. Bir an önce yukarı çıkıp Bridgette'i ziyaret etmek istiyordum.

"Vay canına, çok acıkmışsın," dedi Daniel, muhtemelen ikinci yumurta ısırığını alırken boş tabağıma bakarak.

"Bridgette'i görmek istiyorum."

Ayağa kalktı ve tepsiyi kucağımdan aldı. "Tabii ki gitmek istersin," dedi ve boş tepsiyi yakındaki bir masaya koydu.

Yataktan kalkmama yardım etti ve tüylü hastane terliklerimi giydirdi. Kendi terliklerini giymeye gitti ama onu durdurdum, çünkü önünde dolu bir tabak yemek olduğunu biliyordum.

"Kal," dedim. "Kahvaltını bitir."

"Emin misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Tabii ki. Yemek yemelisin."

"Tamam," dedi tereddütle. "Ama babamın selamını ilettiğini söylemeyi

unutma!" Bu sözler kalbime bir sünger gibi işledi.

Babam.

Ona hafif bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık verdikten sonra koridora çıktım. Hemşirelerden biri beni fark etti ve hızla yanıma geldi.

"Kızınızı ziyaret etmek için tekerlekli sandalyeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır." Elimi sallayarak onu uğurladım. "Bugün kendimi güçlü hissediyorum. Ayrıca, o çok uzakta değil."

Hemşire gülümsedi ve hemşire odasına geri döndü. Tüm hemşireler, özellikle de yenidoğan yoğun bakım ünitesindekiler, çok nazik ve yardımseverdi. Koridordan Bridgette'in bulunduğu küvöz odasına doğru yürüdüm. Hemşireye durumumu bildirdim ve ellerimi yıkadım, sonra heyecanla ona doğru yürüdüm ve onun sırt üstü yatıp meraklı gözlerle yukarı baktığını gördüm.

"Merhaba, küçük kızım," diye fısıldadım ve yanındaki sandalyeye oturdum.

Bridgette küçük başını bana doğru çevirdi ve gri-mavi gözleri benimkilerle buluştu. Onu içime çekerken nefesimi tuttum. Onun küçük pembe yanaklarını ve koyu kahverengi saçlarını her gördüğümde, tamamen şaşkına dönüyordum. O kadar güzeldi ki. O kadar küçüktü ki. Her yönüyle o kadar mükemmeldi ki. Onu daha önce sevdiğimi düşünüyorsam, doktor onu kucağıma verdiğinden beri kalbim yüz kat daha fazla büyümüştü.

Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyordum ki arkamdan bir ses duydum.

"Bayan Heartly."

Döndüm ve koridorda beni durdurup tekerlekli sandalye teklif eden aynı hemşireyi gördüm.

"Evet?" diye sordum.

"Aileniz sizi görmeye geldi. Odandalar." "Ailem mi?" diye

şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Onlara beklmelerini söylememi ister misiniz?" diye sordu. Kafası karışmışsa da bunu belli etmedi.

Bridgette'e ve hemşireye bakarak ağzımı büküp ne yapacağımı düşündüm. Bunun gerçek olup olmadığını düşündüm. Ailem mi?

"Geliyorum," dedim.

Onu koridordan odama kadar takip ettim ve içeriden sesler duydum. Daniel'ın ve babamın sesleri. Odaya adımımı attığımda kalbimin hızlandığını hissettim. İlk önce annemi gördüm, Daniel'ın uyuduğu kanepede oturmuş, tanıdık küçük beyaz kuzu peluşunu gergin bir şekilde sıkıca tutuyordu. Babam, gergin bir heyecanla bana bakan Daniel'ın yanında duruyordu.

"Anne? Baba?" diye sordum, ikisi arasında bakarak.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Daniel, alnıma bir öpücük kondurup kapıdan çıktı.

Onun gidişini izledikten sonra anne babama döndüm. Annem ayağa kalkmıştı ve babam kolunu onun omzuna atmıştı. İkisi de gözleri yaşlı bir şekilde bana baktılar. İlk konuşan annem oldu.

"Yaptığımız onca şeyden sonra affınızı kazanmanın belirsiz bir olasılık olduğunu biliyorum. Yaptığım onca şeyden sonra. Ama sana bir özür borçluyum. Milyonlarca özür." Sesi kırıldı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Ona gidip sarılmak istedim, ama bu bana çok yabancı bir şey gibi geldi. Onu en son ne zaman kucakladığımı hatırlayamıyordum. Ya da ağladığını gördüğümü.

"Daniel bizi arayıp bebeğin doğduğunu haber verdiğinde..." diye başladı babam.

"Bir dakika, sizi mi *aradı*?" diye kekeledim.

Daniel ailem hakkında pek bir şey bilmiyordu. İsimlerini ya da nerede yaşadıklarını bilmiyordu. Her şeyin ne kadar karmaşık olduğunu bilmiyordu. Yine de, onun bu hareketi ve Bridgette'in haberini paylaşmak için onları nasıl bulduğu beni çok etkiledi. Bu adam beni gerçekten önemsiyordu. Aniden duygularımla boğulmuş hissettim.

Babam başını salladı. "Dün gece. İlk uçağa bindik. Seni görmek istedik. Torunumuzu görmek istedik."

Babamdan anneme baktım.

"Onu görmeye ya da hayatında yer almaya hakkımız olmadığını biliyorum, ama..."

Küçük kuzuyu ellerinde daha da sıkı tuttu ve o zaman hatırladım. O kuzu bebekken benimti. Her şeyi anladığımda elimi ağzıma götürdüm. Bunca zaman onu saklamıştı. Her şeye rağmen.

"Bridgette'in onu seveceğini düşündüm..." dedi annem.

Gözyaşlarımı tuttum.

"Onunla tanışmak ister misin?" diye sordum.

Annem ve babam birbirlerine baktılar, sonra bana dönüp heyecanla başlarını salladılar.

Onları koridordan NICU'ya götürdüm. Kayıt yaptırdık, ellerimizi yıkadık ve Bridgette'in yanına yürüdük. Daniel'ı benim oturduğum sandalyede otururken ve Bridgette'i çıplak göğsüne bastırırken bulduk. Yaklaştığımızda başını kaldırdı ve sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Ten teması," dedi gergin bir şekilde, annemle babamın önünde yarı çıplak olduğunu fark edince.

Kafamı sallayarak hafifçe güldüm. Manzara çok değerliydi.

Annem, kıvrılmış bir şekilde yatarken küçük parmaklarını Daniel'in göğsüne bastıran Bridgette'i gördüğünde nefesini tuttuğunu duydum.

"O çok... çok güzel, Addison," dedi annem, kolunu nazıkçe bana dolayarak. İlk başta vücudum nasıl tepki vereceğini bilemedi, ama kısa sürede annemin kucağına eridim, şimdi ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Şu minik ayak parmaklarına ve parmaklarına bak," dedi babam

hayranlıkla. "Her yönüyle mükemmel," dedi annem.

"Sana benziyor," diye ekledi babam.

"Ve sana," diye yorumladı annem Daniel'e.

Sonraki otuz dakikayı Bridgette'in her santimini hayranlıkla inceleyerek geçirdik, ki çok fazla bir şey yoktu. Ne kadar küçük olduğuna inanamıyordum, ama doktor onun güçlü ve sağlıklı olduğunu söyledi, bu da duyabileceğim en güven verici sözlerdi.

"Sizinle biraz yalnız kalmalısınız," dedi annem, gözlerini Bridgette'den ayıramadan.

Başımı salladım ve Daniel'e minnettar bir bakış attım, sonra onları odadan çıkardım. Koridorda sessizce yürüdük. Asansörlere yaklaşınca durdum ve ikisine de baktım.

"Bridgette'in hayatının bir parçası olmanızı istiyorum. Benim hayatımın da. Ama..."

Annemin yüzünün gerginleştğini gördüm, devamını bekliyordu.

"Birbirimizin hayatından bir daha çıkmayacağımıza söz vermeliyiz," diye devam ettim.

Annem rahat bir nefes aldı ve beni tekrar kucakladı. Babam arkadan gelip ikimizi de kollarına aldı.

Bölüm 58

DANIEL

Heart'ın ailesini aramak cesur bir hareketti. Onlarla daha önce hiç tanışmamıştım, ama torunlarının babasıydım. Kızları için planladıkları şeyin bu olmadığına emindim. Annesi telefonda şaşkın görünüyordu, ama mümkün olan en kısa sürede New York'a gelmek için gerekli düzenlemeleri yapacaklarını söyledi.

Bu sabah hemşire onları hastane odasına getirdiğinde şaşırdım. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum, ama muhtemelen beni hazırlıksız yakalamaları daha iyiydi. Onlarla tanışmayı beklerken sinirlerim beni yiyip bitirecekti. Kendimi nasıl tanıtacağımı ve Heart ile tanışmamızın hikâyesini nasıl anlatacağımı prova ederdim. Bunun karmaşık bir hikâye olacağını biliyordum. Artık bir baba olduğum için, Bridgette'i benim gibi bir adamdan uzak tutacaktım. En azından, eskiden olduğum adamdan.

Heart ailesinin yanındayken, cesur bir karar daha almaya karar verdim. En yakın arkadaşını aradım. Monica olarak da bilinen bulldog. Heart uyurken onun telefonundan numarasını almıştım. Telefon çalarken nefesimi tuttum, bunun iyi sonuçlanıp sonuçlanmayacağını bilmiyordum. Tam olarak iyi bir başlangıç yapmamıştık ve onun Heart'ı ne kadar koruduğunu biliyordum.

Kimseyi rahatsız etmediğimden emin olmak için boş NICU'ya bakındım. Bridgette hala göğsümde uyuyordu, sakın ve derin nefes alıyordu. Onun küçük vücudunun göğsüme yaslanmış olması kadar rahatlatıcı bir his yoktu. Sanki tüm dünyam buradaydı.

Telefon birkaç kez daha çaldı ve sonunda diğer uçta bir klik sesi duydum.

"Alo?" diye cevapladı Monica.

"Merhaba, Monica?" diye kekeledim.

Hangisinin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyordum. Kalbin ebeveynleriyle mi yoksa en iyi arkadaşıyla mı yüzleşmek.

"Kimsiniz?" diye şüpheyile sordu.

"Ben Daniel. Daniel Jacobs. Heart'ın..." Kendimi nasıl tanıtacağımı bilemedim. Erkek arkadaşı. Bebeğin babası. Arkadaşı.

"Kim olduğunu biliyorum. Ne oluyor? Her şey yolunda mı?" diye panik içinde sordu.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Şu anda bebekle birlikteyim..."

"Dur," diye sözümü kesti. "Bebegi mi doğurdu? Çok erken! O iyi mi?"

Gülümsedim ve kızıma baktım. "O mükemmel. Heart mükemmel. Ailesinin yanında," diye onu sakinleştirdim.

Diğer hatta bir duraklama oldu ve ben onun telefonu kapattığını kontrol ettim. Kapatmamıştı.

"Ailesi mi?" diye şüpheyle sordu.

"Evet, ailesi bebeği görmeye geldi. Dün gece onları aradım," dedim, sesimde karışıklık olmamasına dikkat ederek.

"Hay aksi," dedi Monica.

"Anlamadım?"

"Onun son ziyaretinden sonra şaşırdım da." "Öyle mi?"

"Bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Tabii ki bilmiyordum. Dün gece onları aradığımda büyük bir hata mı yaptım diye düşündüm. Onlar burada hoş karşılanıyor muydu ki? Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık hissettim.

Heart'ın aile hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimi, onun da benimkini pek bilmediğini fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda bu konu hiç gündeme gelmemişti. Sanki başlangıcı atlayıp doğrudan sonuca geçmiştik. Göğsümdeki bebek bunun kanıtıydı.

Ama kalbimin derinliklerinde Heart'ı sevdiğimi biliyordum. O da beni seviyordu. Belki işleri tersine yapmıştık, ama hayatımı onu tanımak için harcayacaktım. Bunun için sabırsızlanıyordum.

"Neyi bilmiyorum?" diye sordum. Heart'ı en iyi tanıyan kişiden onu tanımaya başlayabilirdim.

Monica güldü. Onun bildiği, benim bilmediğim küstahlık hissedilebilirdi, ama ben bunu görmezden geldim. Bunu hak etmiştim.

"Sen gelip her şeyi değiştirmeden önce Heart ve ailesi yıllardır konuşmuyorlardı."

Yıllar. Kahretsin. Onları buraya davet etmekle ne yaptım ben? Annesinin telefonda bu kadar şaşkın görünmesine şaşmamalı. Heart da onları yenidoğan yoğun bakım ünitesine getirdiğinde sersemlemiş gibiydi. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Ama neden? Sormak zorundaydım.

"Aralarında ne oldu?" diye dikkatlice sordum.

"Oh, detayları Heart'a bırakayım. Ama şunu söyleyeyim, onun kararlarına pek destek olan ebeveynler değillerdi. Üniversitedeki bölümünden kariyerine, evlenmeden hamile kalmasına kadar."

Yutkundum. Bana karşı çok nazik davranmışlardı. Kızlarını hamile bırakan, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir yabancıya karşı. Son birkaç ayın tüm ayrıntılarını bilmedikleri için rahatladığımı söylemek yanlış mı olur? Muhtemelen bana karşı çok daha soğuk davranırlardı.

"Heart, onların beklentilerini karşılamak için çok uzun zaman harcadı. Onların sevgisini kazanmak için. Hiçbir şey yeterince iyi değildi. O ikisi gerçekten çok zorlu insanlar," diye devam etti Monica.

"Vay canına," diye fısıldayarak söyleyebildim.

Heart'ın bu kadar temkinli olmasına şaşmamalı. Ne kadar harika biri olduğundan bu kadar emin olmamasına şaşmamalı. Son yıllarda kimse ona ne kadar özel olduğunu söylememişti. Her şeyi yapabileceğini düşünerek inatla güçlü kalmıştı. Kimseye güvenmesine gerek yoktu. Bu düşünce kalbimi kırdı. Artık her şey mantıklı geliyordu.

"Ama geldiler..." dedi Monica düşünceli bir şekilde. "Bu iyiye işaret."

"Evet, geldiler. Her şey gerçekten iyi görünüyor."

"Güzel. Heart için güzel. Onlar için güzel. Eninde sonunda geleceklerini umuyordum."

"Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Heart hakkında öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama onu tanımak için burada olmak istiyorum. Bebeği büyütmek için burada olmak istiyorum. En iyi arkadaşını deli gibi seviyorum ve sayısız kez hata yaptığımı biliyorum, ama ona bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Bridgette'e," dedim.

"Bridgette." Monica nefesini tuttu.

Artık onun bilmediği bir şeyi biliyordum. Biraz tatmin olmadığımı söylemek yalan olurdu.

"Dün gece ismi seçtik." "Çok

güzel," dedi Monica.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Monica tekrar konuştu. "Heart sana bir şans

daha veriyorsa, ben de veriyorum," dedi Monica.

Bridgette'e bakarak gülümsedim. Hayatında iyi insanlar vardı. "O zaman belki

bana bir konuda yardım edebilirsin," dedim.

"Tabii. Neymiş?"

"Bebeğin için her şeyin hazırlandığını ve yerleştirildiğini gördüm. Sanırım bunu sen yaptın."

"Artık Allen anahtarı konusunda profesyonel olduğumu söyleyebiliriz."

Gülerek, "Teşekkür ederim. Heart için yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedim.

"En iyi arkadaşlar böyle yapar."

"Peki, her şey senin sayende halloldu. Belki ona ve bebeğe bir tür hoş geldin partisi düzenleyebiliriz. Buradan ne zaman çıkacağımızı henüz bilmiyorum. Önümüzdeki günlerde daha fazla bilgi sahibi olacağız. Ama partiyi planlamak için asistanım Margaret ile iletişime geçmeni istiyorum."

"Heart'ın buna çok sevineceğinden eminim," dedi Monica.

"Ben de öyle düşünüyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra buna ihtiyacı var."

"Tamam. Hemen hallederim. Bana ne zaman olacağını haber ver," dedi

Monica.

"Margaret'in numarasını sana mesaj atayım. Onda çiçekçiler, catering şirketleri ve ihtiyacın olan her şey için tüm bağlantılarım var."

"Tamam," dedi Monica.

Tam o sırada Heart'ın NICU'nun kapısından içeri girdiğini

gördüm. "Hey, kapatmam lazım," diye fısıldadım. "Sürpriz

olsun."

"Sürpriz yapacağım. Teşekkürler Daniel. Geri döndüğüne sevindim," dedi Monica ve telefonu kapattı.

Telefonumu kilitleyip flanel pijamalarımın cebine geri koydum ve dudaklarında bir gülümseme olan Heart'a baktım.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

"Nasıl?" diye sordu, Bridgette'e bakarak. "Bir bebek

gibi uyuyor." Ben güldüm. O da yumuşak bir kahkaha

attı ve başka bir sandalye çekti. "Onu kucağına almak

ister misin?" diye sordum.

"Hayır, hayır," diye eliyle beni uzaklaştırdı. "Bırak uyusun. Çok huzurlu

görünüyor." "Sence hep bu kadar iyi uyuyacak mı?"

"Umutlanma."

Elini nazikçe Bridgette'in sırtına koydu ve parmaklarını omurgası boyunca hafifçe gezdirdi.

"Ailemi aradığın için teşekkür ederim," dedi, gözlerini Bridgette'den ayırmadan.

"Tabii ki. Uyurken telefonunda onların numarasını bulduğum için kusura bakmadın umarım. Çok yorgun olduğunu ve telefon görüşmelerinin senin için öncelikli olmadığını biliyordum."

"Bu kadar küçük olmasına rağmen, beni fena benzetmiş," dedi Heart sırıtarak.

Bir an sessizlik oldu, sonra ekledi: "Hayır, ama gerçekten. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Ne kadar ihtiyacım olduğunu." Gözlerinde, sanki tatmin olmuş gibi, yeni bir mutluluk vardı. Umarım bu, ailesiyle barıştığı anlamına geliyordur.

"Bir süre burada kalacaklar mı?" diye sordum, çok fazla kurcalamak ya da Monica'nın bana az önce anlattıklarını ifşa etmek istemeden.

"Sanırım," dedi, dudaklarında bir gülümseme yayıldı.

Elini tutup sıktım. "Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz olduğunu biliyorum ve şimdi bana her şeyi anlatmana gerek yok. Ama seni tanımak istiyorum. Senin tüm yönlerini, iyi, kötü, üzücü, korkutucu olanları. Hepsini."

Elini dudaklarıma götürdüm ve pürüzsüz parmak eklemlerini öptüm. Dokunuşumla gözlerini kapattı.

"Ben de seni tanımak istiyorum," diye fısıldadı.

"Hayatımız şimdi başlıyor," dedim ve elini Bridgette'in sırtına koydum.

Gözlerini açtı ve güzel bebeğimize sevgiyle gülümsedi. "Nasıl olacak?"

diye hayalperestçe sordu.

"Şey, umarım bu, senin benim..." "Kız arkadaşım

mı?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Tanrım, bu çok garip. Sanki ortaokuldaymışım gibi hissediyorum, ama otuzlu yaşlarımda ve bir bebeğim var."

Heart yüksek sesle güldü ve Bridgette kollarımda kıpırdadı.

Heart ağzını kapattı ve Bridgette'in tekrar uykuya dalmasını izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet," diye fısıldadım. "Senin benim kız arkadaşım olmanı

istiyorum. Olur musun?" Gözleri parıldayarak bana baktı. "Çok

isterim."

"Bir şey daha var," dedim, çok hızlı davranmadığımı umarak.

"Senin ve Bridgette'in benimle birlikte yaşamaya başlamanızı istiyorum," dedim.

Heart bana bakarken nefesi kesildi. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Gerçek bir aile olmak istiyorum. Birlikte uyumak ve uyanınca ona yardım etmek istiyorum. Onun oynayabileceği, öğrenebileceği ve büyüyebileceği bir çocuk odası kurmak istiyorum. Seninle dans etmek, seninle gülmek ve bebeğe sevgi dolu bir yuvanın ne olduğunu göstermek istiyorum," dedim.

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Her şeyimle ciddiylim."

Bir an düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra yavaşça başını

salladı. "Bu evet demek mi?"

"Evet," dedi, gözleri yaşlarla doldu.

Elimi uzattım ve avucumu nazikçe yanağına koyduktan sonra onu öpmek için kendime çektim. Dudakları benimkilerle buluştuğunda gözleri kapandı. O anda, tuzlu tadı onun gözyaşlarından mı yoksa benimkilerden mi geldiğini anlayamadım.

Bebek aramızda dururken öpüşürken, bir yıldan kısa bir sürede hayatımın ne kadar değiştiğini düşündüm. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim. Daha önce yaşadığım hayattan çok farklıydı. İçimdeki tüm o gizli kısımlar dolana kadar ne kadar boş olduğumu fark etmemiştim. Bu iki kız tarafından doldurulmuştu.

Heart uzaklaşıp başını omzuma yasladığında, içimden gülümsedim. Doğum günü dileğim gerçekleşmişti.

Bölüm 59

ADDISON

"Dışarıdayım," dedi Daniel telefonda. Gülümsedim ve hızla pencereye yürüdüm.

Oradaydı, o rahat tavrıyla şehir arabasına yaslanmış duruyordu, ama takım elbise yerine kot pantolon ve kazak giymişti. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı, çünkü başını kaldırıp gülümsedi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Onu görmeye alışabilecek miydim, yoksa bu tüylerim diken diken olma, heyecanlanma ve kalbimin hızla atma hissini sonsuza kadar yaşayacak mıydım?

"Hemen iniyorum," dedim ve telefonu kapattım.

"Bebeği görmeye mi gidiyorsun?" diye sordu Monica, birkaç haftadır yatağı olan kanepeden.

Başımı salladım.

Bridgette dört hafta önce doğduktan sonra, Daniel ve ben hastanede birkaç gece daha kalabildik, ama sonunda diğer hastalara yer açmak için ayrılmak zorunda kaldık. Keşke orada sonsuza kadar kalabilseydik, ya da en azından Bridgette taburcu olana kadar, ama prematüre bebeklerde işler böyle yürümüyordu.

Onun benimle gelmeyeceğini bilerek hastaneden ayrılmak, hayatımda yaşadığım en acı şeydi. Daniel, neredeyse ellerimi kuluçka makinesinden zorla ayırmak zorunda kaldı ve ben koridorlarda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken beni kucakladı. Beni teselli etmek için evine götürdü ve ben de Monica ile Brooklyn'deki daireme dönmeden önce birkaç gece orada kaldım. Yalnız kalmayacağımı bildiği için izin verdi.

O zamandan beri, bekleme süreci başlamıştı. Daniel her sabah Brooklyn'den beni çay yerine kahveyle almaya geliyordu. Bu, birlikte geçirdiğimiz ilk haftaları o kadar çok hatırlatıyordu ki, Manhattan'a dönen uzun yolda gülümsememe neden oluyordu. Neredeyse tüm yol boyunca Bridgette'ten bahsediyor ve onun taburcu olacağı günün bugün olup olmadığını merak ediyorduk. Diğer zamanlarda ise birbirimizi daha yakından tanıyorduk.

Onun çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrendim. Neşeli annesi ve ciddi babası. Herkesin tutmayacağını düşündüğü bir çift, ama işe yaramıştı. Birbirinden çok farklı kişilikleri, birbirini tutmak için yaratılmış iki el gibi birbirine çok yakışıyordu. Daniel'ın onlardan bahsederkenki tavrından, onları çok sevdiğini anlayabiliyordum, ama Avrupa'da yaşadıkları için onları pek görmüyordu.

Yavaş yavaş, Daniel'in farklı yönlerini keşfediyordum ve o da benimkini keşfediyordu. Sanki kendi bulmacalarımızı birleştiriyorduk, her ne kadar birbirimize kusursuz bir şekilde uysak da.

Daniel beni binadan çıkarken gördüğünde, hızla bana doğru yürüdü ve ben ona bakarken kollarını belime doladı. Bir an

bir an bana baktı, sonra elini omurgam boyunca başımın arkasına kaydırđı, yüzümü nazikçe ona doğru eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ona yaslandığımda nefesimin kesildiğini hissettim.

O uzaklaştı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Kızımızı görmeye hazır mısın?"

"Mhmm," dedim, öpücüğünün etkisinden hala kurtulamamıştım.

Armand arabanın kapısını açtı ve Daniel ile ben arka koltuğa oturduk. Araba kaldırımından ayrılıp Manhattan'a doğru yola çıkarken, başımı Daniel'in omzuna yasladım.

"Sence bugün o gün mü?" diye mırıldandım.

"İçimde iyi bir his var," dedi.

Ben de öyleydim, ama umutlanmamaya çalışıyordum. Geçen hafta Bridgette kuvözden çıkarıldı ve açık bir beşiğe alındı. Bu büyük bir gelişmeydi ve doktor bize artık çok uzun sürmeyeceğini söylemişti. Bugün otuz yedi haftayı geçmişti ve çok büyümüştü. Haftalar önce tanıştığımız minik bebek gibi görünmüyordu bile. Parmakları daha dolgun, yanakları daha yuvarlaktı. Doktor onun güçlü olduğunu söyledi. Dayanıklı bir bebek. Daniel, doktorun onun bana benzediğini bilmesini sağladı.

Yolda her zamanki gibi sohbet etmek yerine, çoğunlukla sessiz kaldık. Heyecanla doluyduk. Hastaneye vardığımızda, el ele tutuşarak yenidoğan yoğun bakım ünitesine doğru yürüdük. Hemşireler hepimizle selamlaştılar. Her gün buraya gelmemize alışmışlardı.

Özel bakım odasına vardığımızda, parmaklarıyla oynayan ve beşiğinin üzerinde asılı olan bulutlu mobilye bakan Bridgette'i görmek için acele ettik.

"Günaydın, güzel kız," dedi Daniel. Bridgette

ona döndü ve cıvıladı.

Onu nazikçe kucağıma alıp sarıldım, onu tutarken sallandım ve mükemmel yeni doğmuş bebek kokusunu içime çektim.

"Ahhh. Addison. Daniel. Gelmişsiniz," dedi doktor, yüzünde anlamaya çalıştığım bir gülümsemeyele içeri girerken. Bugün o gün olsun diye umuyordum.

"Her zamanki gibi," dedi Daniel, parmağını Bridgette'in yanağına sürerek

gülümseyerek. "İyi haberlerim var," dedi doktor.

Nefesim kesildi. Ona umutla baktım.

Sanki soruma cevap vermek istercesine başını salladı. "Bugün o gün."

Daniel, Bridgette'i ve beni kendine doğru çekerken, gözyaşlarımın yüzümden akmaya başladığını hissettim. Doktorun söylediklerini neredeyse hiç duymadım çünkü kafamda tek bir şey yankılanıyordu...

Bugün o gün.

Üçümüz için hayat başlayabilirdi. Gerçekten başlayabilirdi.

Sonraki birkaç saati taburcu edilmeyi bekleyerek geçirdik. Bridgette'in geçmişı nedeniyle bu süreç biraz uzun sürdü. Hemşire ayrıca bize bakım talimatlarını da anlatmak zorundaydı. Ama umurumda değildi. Bugün bebeğimizi eve götürebilecektik.

Saat 4 civarında, Bridgette'i hastaneden çıkardık ve bunun son kez olmasını diledim. Armand, arabanın koltuğuna bebek koltuğunu takmakta ısrar etti ve kaldırımda bizi bekliyordu. Bridgette'i kucağımda tuttuğumu gördüğünde, gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim. Onu daha iyi görebilmesi için pozisyonunu değiştirdim.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Gözlerinde kesinlikle yaşlar vardı.

"Teşekkürler Armand. Her şey için teşekkürler," dedim ve yanaşarak yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

Daniel ve bana kapıyı açarken yüzü kızardı. Bridgette'i araba koltuğuna nazikçe yerleştirdik ve Brooklyn'deki evime doğru yola çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için çok uzun zaman harcadık. Yol boyunca, aramızda oturan ve arabanın sallantısıyla uykuya dalan güzel kızımıza bakakaldık.

Apartmanıma vardığımızda Armand arabadan inip bize yardım etti. Bridgette'i araba koltuğundan çıkardık ve Daniel onu kucağına aldı. Daniel'in güçlü kollarında pembe tüylü bir oyuncak ayı gibi görünüyordu. Bu kontrast, hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. Bridgette, ortamın değiştiğini fark edince birkaç kez esnedi ve gözlerini kııptı.

"Hoş geldin evime, küçük kızım," dedim.

Binanın kapısını açtım ve Bridgette'i ikinci kata taşıdık. Kapımın kilidini açtım ve kapıyı iterek açtım. İçeride gördüğüm manzara karşısında hafifçe geriye doğru sendeledim.

Her yerde pembe güller vardı. Masalarda, tezgahlarda, duvarlara dizilmişti. Her pencerenin üzerinde beyaz balonlardan yapılmış bir kemer vardı. Küçük yemek masamda bir dizi tatlı vardı. Pudralı çörekler, çikolatalı kruvasanlar, çilekli tartlar. Ama bunların yanı sıra, arkadaşlar ve aile de vardı. Monica, elinde bir kadeh şampanya ile odanın ortasında duruyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yanında annemle babam vardı, diğer tarafında ise Daniel'in kardeşi olduğunu tahmin ettiğim biri duruyordu. Shelley de oradaydı, ayrıca kar amacı gütmeyen kuruluşumdan birkaç eski iş arkadaşım da vardı. Freddy ve Virginia.

"Hiç bebek partisi yapmadığın için," dedi Daniel kulağıma yumuşak bir

sesle. Ona baktım ve hayranlıkla başımı salladım.

"Bu... bu... sorun olmaz mı? Şey için..." Bridgette'e baktım.

O güven verici bir şekilde başını salladı. "Bugün doktorla konuştum. Yeterince

güçlü." Bir rahatlama dalgası hissettim.

Herkesi selamlayıp hepsine sarıldıktan sonra, Daniel Bridgette'i nazikçe kucağıma koydu ve elini belime koyarak beni küçük daireme doğru yönlendirdi. Önce Monica'nın yanına gittim, ona Bridgette'i verdiğimde ağladı. Onu kucağına aldı ve ileri geri sallayarak onu tamamen içine çekti.

"O mükemmel. Tamamen mükemmel," diye mırıldandı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sordum, etrafa bakarak.

Monica başını salladı. "Biraz yardımla." Daniel'a bakıp göz kırptı. "Bu *onun* fikriydi."

"Siz ikiniz mi?" Şaşkınlıkla ikisini işaret ettim.

"Artık en iyi arkadaşız," dedi Daniel gülerek.

Daniel yakındaki masadan iki kadeh şampanya almak için kalktığında ağzım hafifçe açıldı. Hızla geri döndü ve bana bir kadeh uzattı.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi.

Herkes dikkatini ona çevirdi.

"Heart'a. Yani, Addison'a. Tanıdığım en güçlü kadına. Seni nasıl hak ettiğimi bilmiyorum, ama seninle geçirdiğim hiçbir günü asla hafife almayacağım. Seni olduğun kadın olarak seviyorum, ve şimdi de olduğun anne olarak. Herkese şeref."

Kadehini kaldırdı ve herkes onu taklit etti.

İkimiz de şampanyadan bir yudum alırken, gözyaşlı gözlerle ona baktım.

"Seni seviyorum," dedim, parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük

kondurdum. "*Seni* seviyorum," dedi.

Bana bir süre daha baktıktan sonra gururla partiyi dolaşmaya başladı. Gözlerinin Brody ve Freddy'ye takıldığını gördüm. Bridgette ile tanışmalarını çok istediğini biliyordum. Onu Monica'nın kollarından aldım ve Daniel'a uzattım.

"Git," dedim, onu hafifçe iterek. "Git onu amcalarıyla tanıştır."

Bana ve sonra ona baktı, sonra gururla arkadaşlarının yanına yürüdü.

"Babalık ona çok yakışıyor," dedi Monica.

"Öyle, değil mi?" diye iç geçirdim ve şampanyadan bir yudum daha aldım.

Bir an için ona hayranlıkla baktım ve bu gece onu yalnız yakalamayı düşünmeye başladım. Artık üç kişilik bir aile olduğumuza göre, bunun için bir şansımız olur muydu? Halletmemiz gereken çok şey vardı, ama bunu birlikte yapmak için sabırsızlanıyordum.

Monica'ya döndüm. Her şeyde benim için çok şey yapan en iyi arkadaşım. Ona teşekkür etmek istedim, ama gözlerinde bir şey fark edince kendimi durdurdum. O bakışı çok uzun zamandır görmemiştim.

"Monica?" diye merakla sordum.

"Hmm?" diye hayalperest bir

şekilde cevap verdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, onu dürterek.

Kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı. Monica, romanlarındaki neşeli karakterlerden biri gibi davranan bulldog.

"Monica..."

"Tamam, tamam. Biriyle tanıştım..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Ne zaman? Nasıl? Ne? Kim?"

"Sakin ol, sakin ol." Ellerini kaldırarak güldü.

"Bu delilik," diye fısıldadım, insanların baktığını fark ettikten sonra.

"Biliyorum. İlk başta, seninle Daniel arasındaki her şeyin delice olduğunu düşünmüştüm, ama sonra..."

Konuşmasını bitirmesini bekledim, ama o başını salladı.

"Her şeyi sonra anlatırım. Bugün *senin* günün," dedi. Onu

kucaklamak için kendime çektim. "Öyle olsa iyi olur."

Daniel'ın kardeşi Freddy ve Bridgette'i hayranlıkla izleyen ailemle çevrili olduğu yere doğru yürüdük. Bütün bu insanların bir odada bir arada olacağını hiç hayal etmemiştim, ama işte buradaydık. Zihninde bir fotoğrafını çekip sonsuza kadar saklamak isteyeceğin anlardan biriydi. Bunu asla unutmayacaktım.

Epilog

DANIEL

Gözlerim, pencereden içeri süzülen sabah ışığına alışmak için birkaç kez yavaşça kırptı. Işığın sıcaklığı, yatağımın bulut gibi rahatlığında beni daha da rahat hissettiriyordu. Cumartesi günüydü. Henüz uyanmaya gerek yoktu. Gözlerimi kapattım ve tekrar uykuya dalmaya çalıştım, ama bir elin göğsümden aşağı doğru kayarak yavaşça vücudumun aşağısına doğru ilerlediğini hissettim.

Gözlerimi açtım ve Heart'ın uykulu ama yaramaz bir gülümsemeye bana baktığını gördüm. Gözlerim ipeksi beyaz çarşafın altından görünen çıplak vücudunu keşfederken, elinin dolaşmasına izin verdim. Parmak uçları benim uzunluğuma ulaştığında nefesimi tuttum, nazikçe yukarı aşağı okşayarak beni uyandırdı. Onun dokunuşuyla sertleşirken gözleri benimkilerle buluştu.

Çarşafın altına uzandım ve kalçalarını kavradım, onu hızla kendime doğru çektim. Küçük bir çığlık attı ve bir elini uzattı, diğer eliyle boynumu sardı, diğer eli ise şimdi daha kararlı bir şekilde hareket etmeye devam etti. Alnını alnıma yasladı, birbirimize bakarken nefeslerimiz hızlandı.

Dudaklarım dudaklarına değdi. Dilim dudaklarını okşadı, içeri girmeye çalıştı. O da kabul etti ve dilini benimkine değdirerek tadına bakmama izin verdi. Öpüşürken

elim göğüslerinden aşağıya doğru kaydı, karnını okşadı ve aradığını bacaklarının arasında buldu. Öpüşürken, parmaklarım onu okşarken nefesini tuttuğunu hissettim.

Dilim ağzının içinde hareket ederken, parmağımı içine soktum ve daha fazlasını istemek için beni teşvik eden bir kayganlıkla karşılaştım. Giderek daha çaresiz hale gelen öpüşmemizin ritmine göre hareket ettim. Eli ereksiyonumu daha sıkı kavradı ve benim arzumla uyumlu olarak daha hızlı hareket etmeye başladı.

Boynumdaki eli belime kaydı, parmakları beni kendine doğru çekerken içime gömüldü. Üstüne yuvarlandım, bir elim hala onun üzerinde hareket ederken, diğer elimle kendimi yatağa destekledim. Gözleri, elinde tuttuğu ereksiyonuma kaydı. Bacaklarını açarak açık bir davet yaparken dudağını ısırırdı.

Parmağımı ıslak duvarlarından yavaşça çıkardım ve elimi yatağa koyarak onun üzerine eğildim. Kendini benim altına yerleştirdi, böylece ucum onun ıslak açıklığına değiyordu. Onu kendine doğru masaj yaparken, sürekli yukarı aşağı hareket ediyordu, gözleri kendini tatmin ederken beni izliyordu, beni tamamen içine almıyordu.

Zevkten inledim ve daha fazlasını istemekten çaresiz kaldım, ama o bana asla alışamayacağım o alaycı sırıtışını attı. Beni çılgına çeviren sırıtışını. Kalçalarını altımda hareket ettirmesini, bacaklarını daha da açmasını izledim.

"Kalbim," diye fısıldadım boğazımın derinliklerinden.

Gözleri benimkilere takıldı ve o anda ona ihtiyacım vardı. O da bunu biliyordu. Ellerini başının yanına koydu ve ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koyup yatağa bastırdım. Diğer elimle kendimi ona doğru ittim. Zaten şehvetle titrediğimi hissedebiliyordum. Kendimi ona santim santim soktum

duvarlarının beni sardığını hissettim. Altımda kıvrılırken zevk çığlığı attı ama ellerini serbest bırakmadım.

Yavaşça çıktım ve ona gülümsedim. Gözleri çaresiz ve açtı. Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik.

Ağzımı, benim için hazır olan güzel göğüslerine indirdim. Dilimi meme ucuna hafifçe değdirdim, sonra onu tamamen ağzıma aldım. Dilimi onun üzerinde gezdirerek, dikleşmiş meme ucunun etrafında döndürdüm. Nefesinin hızlandığını hissettim.

"Daniel," dedi, sesi nefes nefeseydi. "Lütfen."

Ağzım diğer dolgun göğsüne doğru hareket ederken ona baktım.

"Lütfen," dedi daha çaresizce.

Kalçalarını benimkilere doğru itti.

Onun üzerinde bu kadar güç sahibi olduğumu bilerek gülümsedim. Kalçalarını yatağa geri ittim ve orada tuttum. Bacakları genişçe açıldı ve ben hızla içine daldım. O çığlık attı ve ellerini serbest bıraktı, sırtıma yaslandı ve ben ona tekrar vururken parmaklarını bana gömdü. Ve tekrar. İkimiz de zirveye ulaşır birbirimize çarparak, sahip olduğumuz her şeyi serbest bırakana kadar.

"Siktir," dedi, ben onun üzerine düşerken.

"Aynı şekilde," dedim.

Nefesimizi toparlamaya çalışırken, o şakacı bir şekilde dişleriyle omzumu ısırđı. Bir an sonra, bebek monitöründen bir ağlama sesi duyduk. Bridgette uyanmıştı.

Kalbim inledi.

"Onu ben hallederim," dedim ve alnına nazıkçe bir öpücük kondurdum.

Ondan ayrılıp yerden eşofmanımı aldım ve giydim. Heart dirseklerinin üzerine doğrulup izlemeye başladı. Ona başımı sallayıp güldüm.

"Ne? Elimde değil." Omuz silkti.

Yatağa doğru yürüdüm ve odadan çıkmadan önce dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Sabahlarımızın çoğu böyle başlıyordu. Akıllara durgunluk veren seks ve ardından bebeğe bakmak. Birbirimizden ellerimizi alamadığımız için, adeta hormonları tavan yapmış ergenler gibiydik. Tanrıya şükür ki benimle yaşıyordu, yoksa bu iş işkenceye dönüşürdü.

Heart, Bridgette doğduktan kısa bir süre sonra yanıma taşınmıştı. Böylesi daha mantıklıydı. Ayrılmak istemiyorduk ve bebeğimizi bir aile olarak birlikte büyütmek istiyorduk. Ayrıca, Manhattan'da arkadaşımın şirketinde bir iş bulmuştu. Evden ve ofisten çalışabiliyordu. Ben de bazı günler uzaktan çalışmaya başladım. Bridgette'e kimin bakacağı konusunda anlaşmıştık.

Yedek yatak odalarından birini bebek odası yaptık ve her şeyi sadece ikimiz yaptık. Kimseyi işe almadım. Bunun *bizim* işimiz olmasını istedim.

Çocuk odasının kapısını sessizce açtım ve içeri girdiğimde Bridgette'in oturmuş ve bana umutla baktığını gördüm.

"Günaydın, güzel kızım," dedim ve onu kucağıma aldım.

Onu odanın köşesindeki sallanan sandalyeye götürdüğümde küçük bir kıkırdama duyuldu. Oturdum ve onu nazikçe salladım.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

diye sordum. Merakla başını eğdi.

"Bugün senin ilk doğum

günün." "B-b-deh."

"Doğru!" diye bağırdım ve yanaklarını öptüm. "Anne," dedi

ve kapıya doğru baktı.

Yukarı baktım ve Heart'ın pembe çiçekli bornozuyla durduğunu gördüm. Onu tanıdığım günkü kadar güzel görünüyordu. Hatta daha da güzeldi.

"Hey, doğum günü kızı," dedi, yaklaşıp sallanan sandalyenin kol dayanağına oturdu.

Eğilip Bridgette'e bir öpücük verdi. Birkaç dakika öylece oturduk, sarılmalar, öpücükler ve şefkatli sözler alışverişinde bulunduk. Bütün dünyam bu odadaydı.

"Partiye hazırlanmalıyız," dedi Heart.

"Önce kahve içelim mi?" diye sordum.

"Tabii ki. Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra, bir fincan kahveye ihtiyacım olabilir." Heart odadan çıkarken göz kırptı.

Yavaşça gülerek ayağa kalktım ve Bridgette'i temizlemek için alt değiştirme masasına götürdüm. Baba olmayı seviyordum. Heart'ın uyuması için sık sık yaptığım bez değiştirme veya gece yarısı beslemeleri bile. Her şey düşündüğümünden daha güzeldi.

Heart'ı mutfakta, bana buharlı bir fincan kahveyle beklerken buldum. Ona eğilip öptüm ve fincanı elinden aldım. Bridgette'i kollarımdan aldı ve ona sarıldı. Onları görünce gülümsedim. Heart çok iyi bir anne idi. Onu şimdi daha da çok seviyordum.

"Sen inanılmazsın. Biliyorsun, değil mi?" diye sordum, kahveden bir yudum

aldıktan sonra. Bana merakla baktı.

"Öylesin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Omuz silktilim.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı, yanakları pembe bir renk aldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de *seni* seviyorum."

Birkaç fincan kahve içtikten ve Monica ile Margaret'in tuttuğu parti planlayıcısıyla partiyi hazırladıktan sonra, mekan partiye hazır görünüyordu. Oturma odasının tamamını kaplayan büyük pembe balonlardan yapılmış bir kemer vardı ve

Pembe masa örtüleri ile kaplı kokteyl masaları ve sandalyelerle doluydu. Tavandan beyaz, parlak flamalar sarkıyordu. Odanın ortasında, hayal edebileceğiniz her türlü minyatür tatlıyla dolu bir tatlı masası vardı. Mutfak, yemekleri hazırlayan catering ekibiyle dolup taşıyordu. Yüz boyama sanatçısı, hikaye zamanı ve dans için tuttuğumuz prensesle birlikte yeni gelmişti. Bridgette, satın aldığımız küçük top havuzuna oturmuş, her şeyi hayranlıkla seyrediyordu.

"Çok mu abartılı?" diye sordu Heart, başını omzuma yaslayarak. "Belki,

ama o buna değer," diye cevapladım etrafa bakarak.

Tam o sırada kapı zili çaldı ve parti başladı. Heart'ın yeni işinden birkaç iş arkadaşı ve benim ofisimden herkes geldi. Brody ve Freddy. Monica. Heart'ın ailesi. Hatta benim ailem bile parti için Fransa'dan uçarak geldi.

Geçtiğimiz yıl içinde Heart ve Bridgette ile birkaç kez tanışmışlardı. Çok uzun süredir uzakta olduklarını ve torunlarının hayatının bir parçası olmak istediklerini söylediler. Hepimizin hayatının. Bridgette'in herkesi ne kadar bir araya getirdiğini fark etmemiştim ve Heart hayatıma girmeseydi o burada bile olmayacaktı.

O her şeyi daha iyi hale getirmişti.

Bridgette'i kollarında tutarak oturma odasında dans ederken, partiye katılanlar onu izlerken müziğe uyumlu bir şekilde alkışlıyorlardı. Cebime uzandım. Başparmağım, cebimin içindeki kadife kutuyu okşadı. Günün sonunda ne olacağını bildiğim için gülümsedim.

"Hazır mısın dostum?" diye fısıldadı Brody, sırtıma bir şaplak atarak.

Elimi cebimden hızla çıkardım. "Susar mısın?" diye gülerek sordum. "Ne? Kimse beni duymadı. Kimse bilmiyor."

Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünen kardeşime başımı salladım.

"Hazırım," dedim başımı sallayarak.

Birkaç ay önce Tiffany's'e yüzük seçmeye benimle birlikte gelmişti. Doğru zamanı bekliyordum ve bugün, tüm arkadaşlarımız ve ailemiz burada tanık olarak bulunurken, bunun için mükemmel bir fırsat olduğunu hissettim.

"Senin adına mutluyum," dedi.

"Teşekkürler, Brody."

Bridgette hediyelerini açıp pastasını yedikten sonra, herkesin eve gitme zamanı yaklaşmıştı. Zaten neredeyse uyku vakti gelmişti ve herkesin "aww" dediği uzun bir esnemeyle bunu belli etti.

Ya şimdi ya da asla.

Heart'ı odanın ortasına çektim, Bridgette ayaklarımızın dibinde oturmuş annemin Paris'ten getirdiği tahta bloklarla oynuyordu. Herkes etrafımızda bir daire oluştururken Heart bana merakla baktı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim, elini sıkıca tutarak. "Özellikle buradaki kadına teşekkür etmek istiyorum. Heart, sen

hayatımı alt üst etti ve her şeyi yoluna koydu. Seni, olduğun kadın ve olduğun anne için seviyorum."

Heart bana bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum," dedim ve cebimden kadife kutuyu çıkardım.

Kalabalığın nefesini tuttuğunu ve annelerimizin birkaç çığlık attığını duydum, ama ben, herkes kadar şok olmuş görünen Heart'a bakmaya devam ettim. Ben tek dizimin üzerine çökünce, ellerini ağzına götürdü.

"Benimle evlenir misin?"

Kutuyu açtım ve ince altın bir yüzük üzerinde duran oval şekilli tek taşlı elmas ortaya çıktı. Tıpkı Heart gibi, zahmetsizce güzeldi.

"Evet," diye ağlayarak haykırdı.

SON

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

Şaşırtıcı bir fiyata başka bir bağımlılık yaratan romantik dizi mi istiyorsunuz?

[Amazon'daki box setlerimi keşfetmek için bu metni tıklayın!](#)

Veya haber bültenime kaydolun ve **ücretsiz** bir **romantik roman** kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59 Epilog](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM